

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

BESTSELLER YAZARI

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100

Deniz Kabuğunun Evi

O Sen Olmalısın

B&S

NEW YORK TIMES VE

USA TODAY BESTSELLER YAZARI

jill shalvis

nemesis
K İ T A P

Ücretsiz

Şanslı Liman Serisi

*“Jill Shalvis kesinlikle farklı bir üsluba
sahip. Daha iyisi zor bulunur.”*

Suzanne Forster

- NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

*Hayal kırıklığı, yeni
başlangıçlar için yeşeren umutlar,
eğlence, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...*

Ali Winters iyi bir gün geçirmiyordu. Erkek arkadaşı tarafından terk edilmişti, kasabadaki herkes onun bir hırsız olduğunu düşünüyordu ve şimdi de evinden atılmak üzereydi. Başını sokacak bir çatı bulması ve adını temize çıkarması için tek şansı, seksi ve inatçı bir dedektiften yardım istemektir.

Araştırdığı sansasyonel dava kötü sonuçlanınca biraz huzur ve sakinlik için büyüdüğü kasabaya gelen Luke Hanover, başı belada bir kumral güzeli ile karşılaşmıştı. Ali'ye yardım ettikçe, kendi parçalanmış dünyasının yeniden bir araya geldiğini fark ediyordu. Bu, ateşli bir gönül macerasının başlangıcı olabilir miydi? Yoksa Luke ve Ali, Şanslı Liman adındaki bu küçük kasabada çok daha büyük bir şeyin eşiğinde miydi?

t24

instagram.com/nemesiskitap

facebook.com/nmssktap

twitter.com/nemesiskitap

nemesis
KİTAP

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

ISBN 978-605-9545-58-7

9 786059 545587

New York Times ve USA
Today Bestseller yazarı Jill
Shalvis, çevresini sarmış
ilginç karakterlerle birlikte
Sierras'ın küçük bir
kasabasında yaşamaktadır.

Yine de romanlarında
anlattığı ilginç karakterlerle
komşuları arasındaki
benzerliğin tamamen...

TESADÜF olduğu
söylenbilir. Evet, sadece
tesadüf.

O Sen Olmalısın

O Sen Olmalısın
Jill Shalvis

Kitabın Özgün Adı: It Had to Be You
Nemesis Kitap / Roman
Yayın No: 379
Yazan: Jill Shalvis
Çeviren: Begümnaz Yürekli
Yayma Hazırlayan: Hasret Parlak Torun
Düzeltili: Merve Doğruer
Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu
Mizanpaj: Hazel Çelik

ISBN: 978-605-9545-58-7

© Jill Shalvis
© Nemesis Kitap 2017
Bu kitabın yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı / Temmuz 2017

Baskı ve Cilt:
MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Sertifika No:34191

Yayımlayan:
NEMESIS KİTAP
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: 0212 222 10 66 - 243 30 73 Faks: 0212 222 46 16

O Sen Olmalısın

Jill Shalvis

Çeviren: Begümnaz Yürekli

nemesis

KÜTÜPHANE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

*L*uke nihayet, “Geldiğini görememişim,” diyebilirdi.

Ali, söylemek istediğı şeyi ancak ikinci deneyişinde dile getirebildi. “Neyin geldiğini görememişsin?”

“Senin.”

Ali de Luke’u görememişti aslında. Bunun tam olarak nasıl gerçekleştiğı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu ama Luke’u suçlu buluyordu. Yüzde yüz hem de. “Artık gerçekten erkeklerden vazgeçiyorum,” dedi. Bunu kendisi de duyup idrak edebilirdi diye yüksek sesle söylemişti. Bir an duraksadı. “Alınma ama.”

“Hayır, alınmadım.”

“Çok zor olacaktı gibi görünmüyordu aslında,” dedi kadm, daha çok kendiyle konuşuyordu. “O şekilde devam etmek yani...”

Luke, kadının aklını okur gibi yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Bu, vibratörü açıklıyor herhâlde,” dedi.

Ali yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Bak, o gerçekten şaka amaçlı bir hediyeydi,” dedi cılız bir sesle. “Ayrıca seks öyle... Zevksiz bir şey demiyorum, sadece beni hayatıma dair kötü kararlar vermeye iten bir şey diyelim...”

“Anlıyorum. Saygı duyuyorum. Ama şunu söyleyeyim, bence seks doğru yapıldığında *zevkli* kelimesi yanında çok zayıf kalır.”

Kadının bedeni adamın öpücüklerinin etkisiyle ürperirken, Luke’un seksi, *zevk verici* bir aktivitenin çok daha ötesine götürmeyi bildiğini hayal etmek çok da zor bir şey değildi...

BELKİ BİR GÜN

“4.5 yıldız! En iyi seçim! Shalvis, Şanslı Liman serisinin son romanıyla bir kez daha zirveye yükseliyor. Kahkahalar, kadın kahramanın günü geçirebilmek için ihtiyaç duyduğu çikolata seviyesi kadar cömertçe sunuluyor. Okuyucular çevirdikleri her sayfanın üzerine titreyecek ve kitap bittiğinde üzülecekler.”

— *RT Kitap Eleştirileri*

“Shalvis, benim için çağdaş romantizmin en çok akla gelen yazarlarından biri olmuştur. Yazı dili zekice, eğlenceli ve seksidir; kitapları son sayfayı bitirmemden uzun süre sonra bile yüzümde gülücük bırakma konusunda asla şaşmamışlardır... Benim için tüm zamanların en gözde serilerinden biri bu... Jill Shalvis, kesinlikle göz ardı edilmemesi gereken bir yazar!”

— *TheRomanceDish.com*

“Türünün en iyi ‘küçük kasaba aşkı’... Bu çiftin aşkı saf fiziksel kimyadan realist bir aşka dönüşürken doğal bir biçimde gelişiyor. Bu aşkın gelişimini izlemek kitabın en iyi kısmıydı.”

— *Aşk Hakkına Her şey (LikesBook.com)*

“Jill Shalvis o kadar yetenekli bir yazar ki sizi güldürecek, ağlatacak ve zevkle takip etmenizi sağlayacak karakterler hayata geçiriyor. Belki Bir Gün’de, Grace ve Josh’ın ateşli aşklarının sonsuza dek sürececek bir geleceğin başlangıcı olmasını umutla bekliyoruz.

— *RomRevToday.com*

BİR HAYALİN PEŞİNDE

“Shalvis’in son Şanslı Liman romanı bolca kahkaha ve ana karakterler arasında oldukça seksi bir çekim barındırıyor. Shalvis, çok sayıdaki eğlenceli yardımcı karakterlerle ve güzel manzarlara dolu mükemmel bir dünyayı resmediyor.”

— *RT Kitap Eleştirileri*

“En baştan başlamakla ve geçmişteki günahlarınızdan ders almakla ilgili seksi ve romantik bir kitap... Jill Shalvis’in kitaplarıyla ilgili sevdiğim şey seksi ve hayran olunası karakterler yazması... Cinsel tansiyon fevkalade... Ve elbette ki Shalvis her işinde başardığı gibi sizi kahkahalara boğacak türden bir mizahı romanın içine ustalıkla harmanlıyor.”

— *HeroesandHeartbreakers.com*

“Shalvis’in yaratıcı zekâsından seksi, eğlenceli bir iş daha... Bir Hayalin Peşinde, sizi kahkahalarla güldürecek, gülümsetecek ve burnunuzu çektirecek cinsten bir roman. Kesinlikle öneriyor olduğum harika bir iş daha! Bir Hayalin Peşinde’yi ağız tadıyla okumak için raflardan kapın.”

— *RomRevToday.com*

AŞK ŞANS İŞİDİR

“Shalvis hararetin, yüreklerin ve mizahın hükmünü süren bir roman kaleme almış. Aşk Şans İşidir, baştan aşağı büyüleyici bir iş... Kıkırdasanız da karakterlerinin yarattığı harareti düşürmek için bir bardak dolusu soğuk bir içeceğe uzansanız da bir önemi yok –Shalvis asla hayal kırıklığı yaratmıyor.”

— *RT Kitap Eleştirileri*

“Büyük bir kısmını suratımda koca bir sırtışıla birlikte okudum. Şanslı Liman’ın iyi ve temiz kızının güvenli bölgeden çıkıp vahşi tarafa geçmeye karar verişini takip etmekten daha keyif verici ne olabilir ki?”

— *Examiner.com*

“Jill Shalvis kitaplarını okumaktan her daim zevk alırım. Kendisi mütemadiyen zarif, cüretkâr ve zeki bir yazardır. Çok da esprilidir. Aşk Şans İşidir’i okurken kaç kez kahkahalarla güldüğümü hatırlamıyorum. Bu kitap aynı zamanda Bayan Shalvis’in elinden okuduğum en seksi işlerden bir tanesi. Mallory ve Ty çarşafı (ve sayfaları) düzenli aralıklarla yakarken sahneler cızırdıyor.”

— *Aşk Hakkında Her Şey (LikesBooks.com)*

“Ne zaman hayatın endişelerini kovalayacak bir roman arasam elim hep Jill Shalvis’in bir kitabına gidiyor. Son derece eğlenceli olan Aşk Şans İşidir ile bir kez daha tüm büyüsünü konuşturmuş.”

— *RomRevToday.com*

SIRILSIKLAM ÂŞIK

“Cazip bir hız treni turu... Dokunaklı, karakter zengini, kahkahalarla işlenmiş, hayranlık uyandıran, ateşli bir iş.”

— *Library Journal (yıldızlı eleştiri)*

“Shalvis, Chloe’nin hikâyesini anlatırken sağlıklı dozlarda mizah, şehvet ve büyüyle iyi bir uyum yakalamış... Nükte, buram buram tüten bir tutku ve sevecen bir yumuşaklık... Büyük kazanan.”

— *Publishers Weekly*

“Şanslı Liman serisi benim favori çağdaş serilerimden biri hâline geldi ve Sırılıklam Âşık yine hayal kırıklığına uğratmadı. Öyle eğlenceli ve seksi bir kitap ki... Bu kitabın seriden bağımsız olarak da okunabileceğini düşünüyorum fakat bu eğlenceli kasabanın tüm karakterleriyle tanışacağınız ilk iki kitabı da okumanızı öneriyorum.”

— *USAToday.com*

KÜÇÜK TATLI HEYECAN

“Ufak bir kasabada yeniden buluşan âşıklara ait harikulade bir aşk hikâyesi. Bol miktarda ateşli seks, bir miktar tatlı mizah ve bolca güzel duygu bu kitabı okuyucuların seveceği bir kitap yapıyor.”

— *RT Kitap Eleştirileri*

“10 üzerinden 10! Jill Shalvis bir kez daha okuyuculara seksi, komik ve ateşli bir hikâye sunuyor.”

— *RomRevToday.com*

“Efsanevi karakterlerle dolu, nükteli ve eğlenceli bir kitap.”

— *FreshFiction.com*

“Şanslı Liman’ı bir kez daha ziyaret etmek harika! Tara ve Ford’un hikâyesini büyük bir sabırsızlıkla bekledim ve Jill Shalvis yine beni hayal kırıklığına uğratmadı... İyi zaman geçirecek, şamatalı bir hikâye.”

— *RomanceJunkiesReviews.com*

AŞKA YOLCULUK

“Ateşli, tatlı, eğlenceli ve romantik! Büsbütün haz verici!”

— *Robyn Carr, New York Times çok satan yazarı*

“4 yıldız! Muhteşem karakterleri mizahla, hayat dolu etkileşimlerle ve bolca ateşli seksle birlikte sunuyor. Okuyucular bir sonraki hikâyeyi iple çekecekler.”

— *RT Kitap Eleştirileri*

“Bu neşeli romanda tatmin edici bir hikâyeye sonuçlanan birkaç ciddi sürpriz yer almakta.”

— *LibraryJournal.com*

“İç açıcı ve seksi... Bolca kimya, için için yanan bir aşk ve neşeli maskaralıklar mevcut.”

— *Publishers Weekly*

”

1. Bölüm

*B*azı şeyler değiştirilemezdi: Güneş her sabah doğacak, dalgalar sekteye uğramadan gelip gidecek ve kızlar, önlerrindeki engel ne olursa olsun randevu öncesi kendilerini ay-nada son bir kez kontrol etme ihtiyacı hissedeceklerdi. Bu ga-yeyle Ali Winters, çalıştığı çiçekçi dükkânının ufak lavabo ay-nasında kendini baştan aşağı görebilmek için klozetin tepesine çıktı. Alçak tavana kafasını çarpmamak için eğildi ve aynadaki yansımasını şöyle bir süzdü. Önden fena görünmediğine karar verdikten sonra vintage siyah elbisesinin arkadan nasıl görün-düğüne bakmak için dikkatlice arkasını döndü.

Oradan da fena değildi.

Yeni toplum merkezi için gereken son parayı toplamayı umdukları, kasabanın büyük para toplama etkinliğine hazır-lanmak için Şanslı Liman Çiçekleri'ni otuz dakika önce ka-patmıştı. Aynı günün erken saatlerinde belediye binasını dük-kandan getirdiği büyük çiçek aranjmanlarıyla dekore ederek ve müzayedeye çıkacak olan çömlleklerini sergiye dizerek birkaç saatini geçirmişti. Onu bekleyen gece için heyecanlıydı ama Teddy gecikmişti.

Alışılmadık bir şey değildi. Dört aylık erkek arkadaşı sü-

rekli olarak geç kalırdı fakat böylesine baştan çıkarıcı biri söz konusu olduğunda bu hiç de önemli bir şey gibi görünmüyordu. Teddy kasabanın belediye sicil memuruydu, tanıştığı herkes tarafından sevilmesinin yanı sıra oldukça da meşgul bir adamdı. Yeni toplum merkezi için yapılan bağış toplama etkinliğinden o sorumluydu. Büyük bir girişimdi bu, muhtemelen Ali’yi arabayla almak için verdiği sözü unutmuştu. En azından Ali öyle umuyordu.

Klozetin üzerinde tutturduğu tehlikeli denge pozisyonunu bozmadan kendine aynada bir kez daha bakarken tuvalet kapısı dışarıdan tıklatıldı. Yaşadığı şaşkınlıkla kafasını kaldırıncı alçak tavana çarptı ve yere devrilmekten zar zor kurtuldu. Sinirle nefes alıp vererek elini başına götürürken bir yandan da aşağı indi. Bunu da kendini öldürmeden yapmayı başarınca Şanslı Li-man Çiçekleri’nin sahibi olan patronu Russell’a kapıyı açabildi.

Russell otuzlarının ortalarında, kürdan gibi incecik, diken misali tepeye diktiği sarı saçlarıyla Ali için “neredeyse ama pek değil” tadında, 1.68’lik bir adamdı. Üzerinde dar kesim kırmızı pantolonu ve yarısını içine soktuğu, kırmızı-beyaz karereli polo gömleği vardı. Bunlar onun favori golf kıyafetleriydi fakat terlemeye karşı olduğundan dolayı golf oynamazdı. İki elinde de ustaca hazırlanmış çiçek aranjmanlarıyla dolu seramik çömlekler vardı.

Ali iki çömleğe birden baktı; rengârenk, neşeli ve -ona göre- her bir köşesi yine kendi hazırlamış olduğu çömlekler kadar güzeldi.

“Bu resimde yanlış olan şey ne?” diye sordu Russell.

Elini başının tepesinden indirdi. “Umm, her açıdan mükemmel olmaları mı?”

“Doğru,” dedi Russell, yüzündeki gülümsemeye. “Ama

aynı zamanda her açıdan israflar. Kimse bunları sipariş etmedi Ali.”

“Evet, ama vitrinde harika görünecekler.” Yine asırlık tartışmalarını yapıyorlardı. “İnsanları içeri çekecekler,” dedi kadın, “*sonra da* nasıl olsa birileri sipariş verecek.”

Russell dramatik bir şekilde iç çekti. Bu çiçekçi dükkânı kız kardeşi Mindy iki sene önce erkek arkadaşıyla beraber Los Angeles’a taşınana kadar onundu. “Tatlım, sana çiçek aranjmanları yapman için para ödüyorum çünkü Şanslı Liman’da başka hiç kimse bu işi senin kadar iyi yapamıyor. Seramik işçiliğine bayılıyorum ve senin yaratıcı bir dahi olduğunu düşünüyorum. O sahip olduğun dehanın huzur evinde verdiği gönüllü derslerde büsbütün harcandığını da düşünüyorum ama o baştan aşağı ayrı bir mesele. Kendini başkalarına gerekenden biraz fazla adadığını düşündüğümü zaten biliyorsun. Senin o sıcacık, kocaman kalbini dikkate almadan konuşacak olursak aranjmanları *sen* yapıyorsun, burayı da *ben* işletiyorum.”

Ali söylemek istediği şeyi ağzından kaçırmamak için dilini ısırdı. Eğer Russell onun fikirlerine kulak verse işleri büyüyecekti. Kadın bundan gayet emindi.

“Ve dükkândan konu açılmışken,” diye devam etti adam, “bir ara bir konuşmamız lazım. Şey, saçını düzeltsen iyi olur sanırım.”

Kadın kafasını çevirip aynaya baktı. Iyy! Sık, dalgalı saçlarının elektriğinin alınması lazımdı. İcabına hızlıca baktı. “Oldu mu?”

Russell yüzündeki gülümsemeyle “Eh,” dedi ve kızın saçlarını bizzat düzeltmek için elindeki çiçekleri yere koydu. “Şu gününü gecesini iş yerinde geçiren sevimli erkek arkadaşın nerede bakalım?”

İki ay önce Ali'nin dairesinin bulunduğu bina uzun sürecek olan bir restorasyon çalışması programına alınmıştı ve Ali'nin kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Teddy dairesini onunla paylaşmayı cömertçe teklif etmişti. O böyleydi işte; samimi ve cömertti. Eğlenceliydi de. Kızın hayatında bunlara pek yer olmamıştı. Sonra kendini gerçek, olgun bir ilişkinin içinde bulmanın gururu gelmişti.

Ali Teddy'nin kirada oturduğu yazlık evine taşınmış ve bir anda kendini büyürken hayalini kurduğu şeylerin ortasında bulmuştu –güvenlik, emniyet ve istikrar. “Gecikti,” dedi kız. “Orada buluşacağız.”

Russell ona köşeli, siyah çerçeveli gözlüklerinin tepesinden dikkatle baktı. “O Seksi Şey’in seni yeniden ektiğini söyleme bana.”

“Tamam, söylemem.”

“Lanet olsun.” Adam iç geçirdi. “Bu seksiler de hep güvenilmez sürtüklerden çıkıyor.” Kıza sarıldı. “Bu harikulade aranjmanlara söylendiğim için beni affet.”

“Ne demek... Konuşmak istediğin şey neydi?”

Russell’ın yüzü gölgelendi, sonra bir anda gülümsedi. “Konuşma bekleyebilir. Hadi, seni müzayedeye ben götürüyüm. Güzel aperiatifler bitmeden yetişmek istiyorum.”

“Aperiatiflerin güzel olduğunu nereden biliyorsun?”

“Yemekleri Tara yapıyor.”

Tara Daniels Walker, yerel pansiyonu kız kardeşleriyle beraber işletiyordu ve bölgedeki en iyi şefti. Kesinlikle acele etmeye değerd.

Russell’m Prius’u ile müzayedeye gittiler. Washington’daki Şanslı Liman, arkasına Olympic Dağları’nı, önüne Pasifik

Okyanusu’nu almış olan kayalık bir körfezin içine yerleşmiş, çok güzel, ufak bir sahil kasabasıydı. Kasaba, eski ve yeninin tuhaf, seçmece bir derlemesiydi. Ana cadde şirin dükkânlara, Aşk Barakası adında bir restoran&bara, bir bakkal dükkânına, benzin istasyonuna ve bir adet hırdavatçıya çatı olan parlak renkli Viktorya Dönemi binalar barındırıyordu. Kıyı tarafında, denize boylu boyunca uzanan iskelenin dışında Ye Beni adında bir kafe, bir pasaj, bir dondurmacı ve bir de koca bir dönme dolap bulunuyordu.

Şanslı Liman’a insanlar ya bir şey bakmak için ya hayatlarında sıfırdan bir başlangıç yapmak için ya da Olympic Dağları’yla Pasifik Okyanusu’nun harika manzarası için gelirlerdi. Ali, yeni başlangıçlar için gelenlerdendi. Buranın yerlileri yürekli, metanetli genel olarak keçi gibi inatçı insanlardı. Ali keçi gibi inatçılık başta olmak üzere bu üç özelliğe de fazlasıyla sahipti.

Belediye binasının önündeki ticari alanın oraya arabayı park ettiler; pazar alanı tıklım tıklım doluydu.

Birlikte yürürken Russell, şaşkınlık dolu bir ifadeyle, “Milletin şıklığına bak,” dedi. “Gerçi bizim neyimiz eksik? Acayip ateşliyiz, Minik Kurabiye.”

“Aynen öyle.”

“Bir çift karavan kampı çocuğu için hiç de fena değiliz, değil mi?”

Ali, Seattle’m batısında bulunan White Center’ın kırık dö-kük bir bölgesinde büyümüşü. Russell da Vegas’m benzer bir bölgesinde yetişmişti ama yirmili yaşlarını Elvis taklidi yapıp para kazanarak geçirdiğinden dolayı daha bir refah içinde yaşamıştı. Yaklaşık on yıl kadar önce Şanslı Liman’a kız kardeşiyle birlikte taşınmışlardı. Ali’nin aslında daha önce hiç bir karavan

kampında yaşadığı olmamıştı ama bir dizi başarısızlığın sonunda içine düştüğü II. Dünya Savaşı sonrası evleri, muhtemelen ondan da kötü olarak kabul edilebilirlerdi. Şanslı Liman, ikisinin de yaşayacaklarını hiç düşünmemiş oldukları hayatın tatlı bir parçasıydı. “Hiç de fena değiliz,” diye ona katıldı kız.

Binaya girdiklerinde kulaklarını kahkahalar, hafif bir müzik ve birbirine çarpan bardak sesleri doldurdu. Kalabalığın içinde Ali’nin gözüne Teddy takıldı, sık sık sergilediği iyi-çocuk gülümsemesiyle giydiği takımın içinde her zamanki gibi görkemliydi. Açık kahverengi saçları golf oynayarak; balığa, yürüyüşe veya istediği başka maceralara giderek geçirdiği hafta sonları maruz kaldığı güneş yüzünden açılmıştı. Fazlasıyla aktif ve fit biri olarak içinde eğlence olan her ne varsa denemeyi severdi. Bu, Ali’yi ona çeken şeylerden bir tanesiydi.

Teddy onu görüp gülümsediğinde Ali’nin kalbi iç çekti. Bu durumu “Teddy Hadisesi” olarak adlandırıyordu çünkü yalnızca o değil, herkes adama aynı şekilde tepki veriyordu.

Fakat sonra, Teddy’nin aslında kendi arkasında bulunan güzel garson kıza gülümsüyor olduğunu fark etti. Kız adama bakarken duvara çarpmıştı. Ali başını iki yana sallayıp şampanyasını yudumladı. Anlıyordu. Halkı memnun etmek adamın göreviydi. Ve bir kıızı kalabalık bir salonda bulunan en güzel kadınmış gibi hissettirebilecek bir şeytan tüyüne sahipti.

Belediye Başkanı Tony Medina sahneye çıktı ve insanların ilgisini çekmek için parmağıyla mikrofona tıklattı. Bir mali müşavir olan Medina iki yıldır belediye başkanıydı. Kendisinden önce başkanlık yapmış olan ve sonra konsantrasyonunu biricik aşklarına -ailesi ve marangozluk- yönlendirmek için pozisyonunu bırakmış olan Jax Cullen’in yerine gelmişti.

“İyi akşamlar, Şanslı Liman!” diye seslendi Tony. “Geldiği-

niz için teşekkürler! Kadehlerimizi, yeni toplum merkezimiz adına bağış toplamak için canını dişine katmış olan Ted Marshall'a kaldıralım!"

Bu sözlerin ardından kalabalık neşeyle haykırmaya başlayınca Russell, Ali'yi dürttü. "Sen de baya bir çalıştın. Senin övgülerin nerede?"

"Övgüye ihtiyacım yok benim," dedi Ali, doğruyu söylüyordu. Perde arkasında araba yıkama işiyle ve diğer bağış kampanyalarıyla ilgilenerek Teddy'e yardım etmişti ki bunu yapmaktan da gayet memnundu.

"Bildığınız üzere," diye devam etti Tony, "kasaba konseyi toplanan bağışları bugün hedef rakama ulaştırma sözü vermişti. Laf kalabalığı yapmadan belirtmek isterim ki bu gece, çanımıza tamı tamına *elli bin dolar* ekliyoruz."

Herkes tezahürata başladı.

Elinde tuttuğu koca alüminyum evrak çantasını havaya kaldıran Teddy sahneye, başkanın yanına çıktı. Bu rekreasyon merkezinin inşa edilebilmesi için deliler gibi çalışmıştı ve artık binanın temelleri atılmış gibi bir şeydi. Adam direkt olarak hedefine baktı ve gülümsedi. "Artık inşaatın temelleri atılabilir," dedi mikrofona doğru. Evrak çantasını açıp, içine özenle dizilmiş olan elli bini halka gururla gösterdi. Paralar teşhir için dosdoğru bankadan gelmişlerdi ama önemli olan kalabalığın bunu yemesiydi.

Seremoni bittiğinde Ali, Teddy'i aramaya gitti. Birilerinin onu eve götürmesi, bundan daha da önemlisi erkek arkadaşını görmesi gerekiyordu. Koca salonu iki kez dolanıp bir şey bulamayınca ofislerin bulunduğu koridora doğru ilerledi. Teddy'nin odasının ışığının yandığını kapının altından görebiliyordu fakat garip bir şekilde kapı kilitliydi. Elini kapı koluna

götürürken, içeriden duyduğu gırtlaktan gelen kadın inlemesiyle birlikte şoka girdi. Donakalmıştı. Bir dakika... Bu olamazdı.

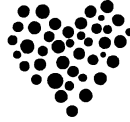
Sonra daha derin, daha boğuk bir inleme geldi.

Teddy.

Ali gözlerini kırptırdı. Yo. Hayır, başka biriyle beraber olamazdı... Hem de kendi ofisinde!

“Ah, bebeğim, evet, işte böyle...”

Bu Teddy’nin seks sesiydi, Ali buz kesti; sonra bir anda vücudunu ter bastı, ardından eve geri dönmekten daha büyük problemleri olduğunun farkına varabildi.

Ali ertesi sabah tek başına uyandı. Hâlden anlayan Russell onu eve bırakmıştı. Karanlıkta, kulaklarından ateşler fişkirirken koca evin içinde bir müddet dolanmıştı.

Teddy gelmeyince, oldukça yakın bir zamanda eski erkek arkadaşı olacak adamı *iki kere* aramış fakat bir dönüş alamamıştı. Şu an telefonunda bir mesaj vardı.

Bebeğim, bu ilişki yürümüyor. Sorun sende değil. Bende. Bu aralar yalnız olmaya ihtiyacım var Bu arada, kira anlaşmamız 31 Mayıs’ta sona erdi. Yani endişelenmene gerek yok, beklemeden ayrılabilirsin.

Ali ekrandaki kelimelere şok içinde bakakaldı. Henüz vücuduna kafein girmediği için beyni tam fonksiyonla çalışmıyordu ama Teddy’nin kendisinden bir telefon mesajıyla ayrıldığına ve onu evden kovduğuna oldukça emindi.

Ali telefonunun takvim uygulamasına girdi. Aynen. Bir önceki gün Mayıs ayının otuz biriydi. Kendini yatağa geri bıraktı; çalkalanan duygularını anlamlandırmaya çalışırken gözlerini tavana dikti.

Adam onu ayrılana kadar hırpalamıştı, ayrıca dün gece onun başkasına “bebeğim” deyişini duymasından sonra gerçekten de terk edilen değil, terk eden kişi olması gerekiyordu. “Lanet olsun,” diye fısıldayıp doğruldu.

Beklemeden ayrılabilirsin.

Ah, ne kadar da yüce gönüllüydü. Güçlü bir hatırlatma olmuştu bu. Erkekler gelir ve giderlerdi. Winters kadınları için bu hep böyle olmuştu. Bu kalıbı devam ettirmemenin kendisi için bir hayat hedefi olduğunu, daha dikkatli olması gerektiğini neredeyse unutacaktı.

Artık hatırlıyordu. Tabii orada öylece yatıp Teddy’nin ya-
vaş, acılı ölümünü kafasında kurmayı veya kucağında koca bir torba dolusu patlamış mısırla televizyon karşısında vakit geçirmeyi ne kadar istese de yapılacak işleri vardı. Belediye binasına gidip tüm çiçek dizaynlarını alaşağı etmesi ve müzayedede satılmamış olan ne kadar seramik varsa hepsini toplaması gerekiyordu.

Ardından da tabii ki şu ev mevzusunu çözmesi lazımdı.

Sersemlemiş hâinden çıkamadan duşa girdi ve kolileri doldurup evden çıkma işlemleri için üzerine bir kot pantolonla eşofman üstü geçirdi. Teddy ile paylaştıkları kiralık ev limanın uzaktaki kuzey tarafındaki falezlerin tepesindeydi. Issız ve gitmesi kolay olmayan bir yerdi ama Ali ne daracık yola ne de sapa bir yerde oluşuna aldırılmıştı. Eski ve harap bir evdi ama karakteristik bir yapısı vardı. Ali evi de manzarayı da çok seviyordu ve şehir gürültüleriyle dolu bir çocukluk döneminin

ardından dalgaların kayalıklara vurma sesi eşliğinde uyumaya bayılıyordu.

Normalde sabahın erken saatleri, Şanslı Liman'da yaşamının en sevdiği kısmıydı. Serin ve gevrek havada yalçın dağların üzerine doğan güneş, okyanusun üzerine görkemli, kaleydoskop ışık huzmeleri yansıtırdı. Kıyıya vuran köpüklü dalgaların ötesinde deniz sakin, camdan bir çarşaf gibi tepedeki gökyüzünü kusursuzca yansıtırdı. Yepyeni bir başlangıç... Her sabah yeni bir başlangıç olurdu.

Bu sabahtan daha büyük bir başlangıç olamazdı herhâlde...

Belediye binasının hemen önüne park etti. Bina kilitliydi ama hademe Gus onu içeri aldı. Adam işe geri dönmesiyle ilgili bir şeyler mırıldanıp gözden kaybolduktan sonra Ali, ağır çiçek aranjmanlarını tek başına binadan çıkartıp, merdivenlerden indirip pikabına taşıdı. Ardından satılmayan çömlekleri paketleyip onlara da aynı işlemi uyguladı. Her giriş çıkışında Teddy'nin ofisinin önünden geçmesi gerekiyordu ve her seferinde duyguları -öfke ağırlıklı duyguları- daha da fazla çalkalanıyordu. Annesi ve kız kardeşi ailenin yüksek nabızlı bireyle-riydi. Ali, her zaman daha zor sinirlenirdi ama bugün bir anda tepesi atmıştı.

Nihayet işini bitirdiğinde yeniden Gus'ı aradı ve adamı gerçekten de baya bir meşgul hâlde buldu -personel odasında bir yandan telefonunda maç izlerken bir yandan da uyuşturucu-ya vuruyordu. Otuzlarında, tank kadar iri, 1.95'lik Gus, geçen seneden bu yana tıraş olmuyordu. History Channel'da kütük sürükleyen kaba saba dağ adamlarına benziyordu -koca avucunun içinde duran minik kedi yavrusu manzarayı biraz bozu-yordu tabii.

"Ayy," dedi Ali bir anda yumuşayarak. "Ne kadar şeker!"

Kızın sesine irkilen Gus minik bir kız çocuğu gibi viyaklar-ken sandalyeden düştü. Zarar görmemiş olan kedi yavrusu hâlâ avucunun içindeyken Ali'ye sinirli gözlerle baktı. "Tanrım, kadm, bir dahaki sefere önce bir ses çıkar. Az kalsın Tatlım'ı korkudan öldürecektin."

Tatlım'ın gözleri keyiften yarı kapalıydı. Ali, alaycı bir sesle, "Tabii, görebiliyorum," deyip minik gri tüy yumağını sevmek için elini uzattı. "Siz ikinizin ne kadar sıkı çalıştığını da görebiliyorum."

Gus'ın gür, siyah sakallarından dolayı yüzünün kızarıp kırmadığını göremiyordu ama adam ağır hareketlerle ayağa kalkarken az da olsa utanmış görünecek kadar bir içtenliği vardı. "Sana yardım etmeyi istedim," dedi adam, "ama cebimde Tatlım vardı ve patron onu buraya getirmemem için beni zaten iki kez uyardı. Evde bıraktığımda da bağıra bağıra miyavlıyor, ev arkadaşım bugün onu yanımda getirmezsem dobermanma ögle yemeğı yapacağını söyledi."

"Sırrın benimle güvende," dedi Ali. "Benim sadece bir dakikalığına Teddy'nin ofisine girmem gerekiyor."

Gus sakalını karıştırdı. "Hiç kimseyi ofislere sokmamam gerekiyor."

"Biliyorum," dedi Ali "ve orada bir şey unutmamış olsaydım sormazdım da." Teddy'e seramik bir çanak yapmıştı. Boğumlu bir çam ağacı gövdesi gibi görünen bir kalemlikti ve kalemlığın içini adının baş harfleriyle imzalayıp etrafına bir kalp çizmişti. Onu adama bırakmaya hiç niyeti yoktu. Hak etmiyordu. "Lütfen, Gus? Yalnızca bir dakika sürecek."

Adam iç çekti. "Tamam, ama sadece siz ikiniz bana hep çok iyi davrandığınız için bunu yapıyorum. Teddy'nin de Tatlım'dan haberi var ve beni ispiyonlamadı." Tatlı, minik yavruyu

omzunun üzerine oturttu ve yerinden gayet memnun görünen kedicikle birlikte Ali'yi Teddy'nin ofisine götürdü. Kapının önünde, Ali'nin kafasından daha büyük bir anahtar halkasını cebinden çıkardı, gizemli bir sistem aracılığıyla doğru anahtarı buldu ve ofisin kapısını açtı. "Çıkarken kilitle."

"Tamam," dedi Ali ve Gus onu yalnız bıraktığında dosdoğru Teddy'nin masasının yanına gitti.

Etrafta taban kısmına kalp oyulmuş boğumlu bir çam ağacı gövdesi göremedi. Ağır hareketlerle kendi çevresinde çember çizdi. Ofisin maskülen ve başarı yansıtan bir havası vardı ve Ali, burada bulunduğu birkaç seferin her defasında da Teddy ile gurur duymuştu.

Şu an hissettiği şey gurur değildi elbette. Kalemliği ararken burnuna kaçan tozdan dolayı iki kez art arda hapşırıldı. En sonunda aradığı şeyi masanın arkasındaki büfenin üzerinde, bir yığın ıvrır zıvrır süprüntünün en altına itilmiş hâlde buldu. Boğumlara ve halkalarına kadar her bir detayı sevgiyle canlandırılmış olan bir dağ çamı gövdesiydi. Ali, bir zamanlar iftihar duyduğu kalemliğe boğazına takılan utanç ve mahcubiyetle bir dakika kadar bakakaldı. Bu iki duygudan da yutkunarak kurtulduktan sonra kalemliği kapıldığı gibi dışarı çıktı, söz vermiş olduğu gibi kapıyı kilitledi, Gus'ı bulup teşekkür etti ve oradan ayrıldı.

Pikabına vardığında ciğerlerine derin bir nefes çekti ve oradan ayrıldı. Kötü şeyleri derinlere itip yola devam edebilmek Winterslar'a özgü bir kabiliyetti. Teddy, kötü şeyler metresinde beşe kadar bile yükselmezdi.

Şanslı Liman'da her zaman olduğu gibi yine pek trafik yoktu. Geceleri, beyaz ışık sicimleri bölgenin kartpostallardan fırlamış gibi görünmesine sebep olurlardı ama şu an, sabah ışığında her bir dükkânın vitrini parlak güneş ışığıyla parlıyordu.

Burada aynı kalan şeylere güven duyulabilirdi. Ali, belki de güvenin, emniyetin ve istikrarın onu en çok çeken şeyler olduğunu düşündü.

En azından dün geceye kadar bu böyleydi.

Çiçekçi dükkânındaki vardiyasına başladığında işlerin ne kadar kesat olduğunu düşünerek kaygılandı. Öğle yemeği vaktinde mekân için bir şeyler yapabileceği, en azından bir internet sitesi kurabileceği düşüncesini Russell'a nazikçe açtı. Fakat Russell aynı nezaketle onu azarladı. Ondan önce burayı işleten kız kardeşi Mindy gibi o da tam bir teknofobikti. Ah, muhasebecilerinin sisteme bir güncelleme getirme konusundaki baskılarına rağmen kayıtlar bile hâlâ elle tutuluyordu. Oranın yerlisi bir muhasebeci olan Grace Scott, Russell'm fikrini değiştirmekten vazgeçmişti ama çok iyi ortak olacaklarına inanan Ali, adamın inatçılığı karşısında adeta iğneyle kuyu kazıyordu.

Moladayken cep telefonundan elinden geldiğince çok daire bularak hepsinin başvuru formunu doldurdu. Saat akşam altıya doğru Teddy ile karşılaşmama umuduyla yazlık evlerine geri döndü. Karşılaşmadı da –ki bu adamın ortalama yaşam süresi için iyi bir şeydi. Daha da iyisi, ön kapının anahtarı hâlâ işe yarıyordu. Bonus! En azından tek bir gece için daha başının üzerinde bir çatı olacaktı.

Mutfakta, Teddy'nin cebinden çıkardığı şeyleri koyması için arka kapının yanına koymuş olduğu ufak kâsenin içine anahtarlarını fırlattı. Sırf meraktan gidip kasenin içindeki şeyleri karıştırdı: Bir düğme, biraz bozukluk ve... Seattle'daki bir gösteri için bir hafta öncesine alınmış iki adet bilet koçanı.

Ali'nin gitmediği bir gösteriydi bu.

Bilet koçanlarına baktı, ardından onları geri yerine koyup kâsenin yanından uzaklaştı. Yatak odasına doğru giderken ka-

fasını başka bir şey kurcaladı ama Teddy'nin haftalardır 7/24 çalışıyor olduğu aklına gelince o düşünceye odaklanamadı. Bu yoğun çalışma sürecinin de öncesinde hastalanıp misafir yatak odasında kalmıştı. Aslında... Hatırlayamadığı kadar uzun bir süredir birlikte uyumamışlardı bile.

Ki bu da Ali'nin bu ayrılıkta baya gecikmiş olduğu anlamına geliyordu.

Bunu düşündüğünde kalbi biraz sıkıştı. Pişman değildi. Bir şeylere pişmanlık duymamak için gerçek anlamda baya uğraşmıştı. Yas da tutmuyordu; Teddy'i onu aldatırken duyduktan sonra böyle bir şey mümkün olamazdı. Sahip oldukları, yaşadıkları şeyin gerçekliğindense bunun *fikrini* gerçekten çok sevmiş olduğunu fark edişinden dolayıydı kalbinin sıkışması.

Üzücüydü.

İç çamaşırlarına kadar soyunduktan sonra az önce kafasını kurcalayan düşünceyi geri hatırladı. Çıplak ayaklarıyla az önceki adımlarını takip ederek geniş oturma odasına doğru koştu.

Evin içi baştan aşağı döşeliydi ama her eşyasını bir yana saçan Ted'in dağımlıklılığı ve pasaklılığı sağ olsun evi hep kendi ahırını gibi kullanırdı. Koşu ayakkabıları ön kapıda alelacele çıkartılırdı. Takımının ceketini kanepenin arkasından sallanırdı. Kravatı lambanın tepesine asılırdı. Dizüstü bilgisayar, e-okuyucusu, tableti, akıllı telefonu ve diğer oyuncakları her daim prizlere takılı dururlardı ve şarj aletlerini kullanmadığında, bir dahaki sefere kadar kabloları asla fişten çekmezdi.

Şimdi öyle değildi. Buzdolabındaki pahalı marka bira şişeleri de, *Ali'nin* iPod'u da dâhil her şey gitmişti.

Bu sabah o aleti nasıl da aramıştı, ama nereden bilecekti ki? Gerçekler acıydı –Teddy, gece yarısı eve giren bir hırsız gibi evden taşınmıştı.

Dedektif Yüzbaşı Luke Hanover, San Francisco Polis Departmanı'ndan üç haftalık ayrılışının tamı tamına birinci günündeydi ve büyükannesinin Şanslı Liman'daki yazlık evine girer girmez mutfakta dikilen bir faille karşılaşmasına bakılırsa daha şimdiden yeteneklerini kaybetmişti.

Bu kız gerçekten de bugüne kadar gördüğü en güzel hırsızdı –üzerindeki eşleşen beyaz dantel iç çamaşırlarına bakıldığında en azından arkadan öyle görünüyordu.

Kız, cep telefonuna doğru öfkeyle, “Sen ne küstah bir he-rifsin... Seni *baş belası piç*,” diye bağırırken bir yandan da boştaki elini havada sallıyordu; başını her hareket ettirişinde dalgalı kahverengi saçları başının etrafında uçuşuyordu.

Sallanan tek şey bu sayılanlar değildi. İç çamaşırlarının içi-ne zar zor sığabilmiş olan tatlı, kadınsı kıvrımlarıyla tam bir bombaydı.

Kız, Luke’u hâlâ görmemişti. “Şunu bilmeni istiyorum,” diye devam etti, “senin o ayrılma mesajını kabul ettiğimi rü-yanda görürsün. Beni duyuyor musun, Teddy? Kabul etmiyo-rum, çünkü *ben senden* ayrılıyorum. Ayrıca konu buraya gel-mişken, kim böyle bir şey yapar ya? Kim birinden mesajla ay-rılın? Sana kimin yapacağını söyleyeyim Teddy, bunu yapmak için tam bir pislik ol– alo? *Lanet olsun!*”

Kulağından çektiği telefonun ekranına bir süre baktıktan sonra bir numara çevirip aleti kamçı hızında kulağına geri gö-türdü. “Sesli mesajın beni hattan aldı,” diye gürlledi. “Ben bi-nadayken ofisinde başkalarıyla sevişiyorsun öyle mi? Tam bir klişe! Ama bana kira anlaşmasını yenilemediğini söylemiyor-sun? Bu çok alçakça, Teddy. Beni bu numaradan da bir daha

arayayım deme sakın. Ah, tabi ya, sen aramazsın ki –sen *me-saj atarsın!*” Kapatma tuşuna bastıktan sonra telefonu tezgâha fırlattı. Elleri kalçalarında, öfkeden deliye dönmüş bir hâlde olduğu yerde bekledi. Ardından, bir iç çekişle beraber alnını buzdolabının kapısına birkaç kez vurduktan sonra soğuk, çelik kapının üzerine yasladı.

Kendini mi bayılttı bu kız?

Kız, Luke’un onun üzerini araması için mükemmel bir pozisyonda buzdolabına yaslı hâlde dururken, “Sadece kötü bir gündü,” diye fısıldadı.

Gerçi silah taşımadığı gün gibi ortadaydı –konuştuğu o ölümcül adam dışında tabii...

“Rezil, leş gibi bir gündü,” diye sakince tekrarladı ki Luke bu konuda ona karşı çıkmak zorundaydı.

“Benim durduğum yerden pek de öyle görünmüyor,” dedi adam.

2. Bölüm

*B*eklenmedik erkek sesi karşısında Ali'nin kalbi ağzından fırlayacak gibi oldu. Hızla arkasını dönüp mutfağının ortasında dikilmekte olan adama şok içinde baktı. Tezgâhın üzerinde duran kâseyi hiç düşünmeden eline alıp adamın kafasına doğru fırlattı.

Adam eğilince kâse arkadaki duvara çarpıp paramparça oldu. Seramik parçalar fayansların üzerinde şingirdarken adam eğildiği yerden doğruldu ve kısık gözlerini kendinden emin bir şekilde kıza çevirdi.

“Sen de kimsin be?” diye sordu kız, kalbi hâlâ ağzında atarken.

“Ah hayır, önce sen söyleyeceksin,” dedi adam, gizemli ve etkileyici bir tipi vardı. “Neden bana bir şeyler fırlattığım sorabilir miyim?”

O sırada üzerinde giysileri olmasını deli gibi isterken bir yandan da çaktırmadan tezgâhın üstünde duran -kendi yapmış olduğu- kahve bardağına uzanmaya çalışıyordu ki, adam aniden atılıp bardağı Ali'nin elinden kaptı. “Şu atış talimine bir son ver,” dedi adam, tehlikeli seviyelerde testosteron salgılamaya başlamıştı.

Uzun boyluydu -en az 1.80 vardı- ve ya sporla ya da fiziksel güç gerektiren bir meslekle uğraştığı belliydi. Adam mutfak onunmuşçasına odanın ortasında öylece dikilirken Ali onunla ilgili başka detayları da inceledi. Keskin gözleri vardı. Yarı isterik bir ruh haliyle, *Seni daha iyi görebilmek için, canım*, diye geçirdi aklından; muhtemelen Kırmızı Başlıklı Kız da kurt tarafından köşeye sıkıştırıldığında aynı şekilde hissediyordu.

Koyu kahverengi saçları, tarakla hiç işi yokmuşçasına dar-madağınaktı. Tişörtü geniş omuzlarının üzerinde yeterince ger-ginken düşük bel kot pantolonu kalçalarının aşağısından başlı-yordu. Koşu ayakkabıları, kıza doğru bir adım atarken hiç ses çıkarmadılar.

Seni daha iyi yakalayabilmek için, canım...

Yaşadığı paniğe hâkim olamazken, bu adamın büyük, kötü kurt gibi görünmediğini kendine telkin etti. Evlere zorla girip iç çamaşırılı kadınlara işkence eden baltalı katillere benzer bir hali de yoktu –baltalı katillerin nasıl görüldüğünü de pek bil-miyordu gerçi. Üzerindeki Victoria's Secret'lar pek fazla bir şey saklamadıkları için tezgâhtaki bulaşık bezini kapıp üzerini örtmeye çalıştı.

Baltalı katilin Ali'nin vücudunu incelediği barizdi ama bakışları öyle pek de kötü niyetli değil gibiydi; adam sandalye-nin arkasındaki kazağını alıp kıza uzatırken o bağırmamak için kendini zor tuttu.

Seni daha iyi yiyebilmek için, canım...

Kalbi boğazında atarken kazağı almak için uzanmadı. Bunu yapmaya korkuyordu. Onun yerine tezgâhın altmış santim ile-risinde durmakta olan bıçaklığa uzanıp uzanamayacağını me-rak ederek gözlerini o tarafa çevirdi.

Adam bıçaklığı daha uzağa itti.

Lanet olsun! “Haneye tecavüz bu yaptığın,” dedi Ali, çelik gibi sesiyle gurur duyarak.

“Hayır, onu yapan sensin.”

Kız elinde tuttuğu bulaşık bezini tüm gücüyle sıkarak başını iki yana salladı. “Ben burada yaşıyorum.” Tabii Teddy sağ olsun bu dediği teknik olarak artık doğru değildi. “Ve eğer gitmezsen polisi arayacağım.”

Adam yerinden kıınıldamadı.

Ali’nin bildiği tek bir öz savunma hareketi vardı; adamın dibine kadar gidip dizini havaya kaldırabilmek için her şeyi riske atarak o hareketi uygulamaya karar verdi.

Fakat adam o kadar hızlı hareket etti ki, Ali’nin adamın cinsel organına ulaşacak vakti olmadı. Hatta o güçlü, dinç bedeninin altında çaresizce tezgâha çivilenmeden önce gözünü kırpacak vakti bile olmadı.

“Yeter,” dedi adam, kızın kulağına. Ardından sanki hiçbir şey olmamış gibi bir adım geri çekilerek yeniden kazağı uzattı.

Kız bu sefer kazağı aldı ve minik, yetersiz bulaşık bezini elinden bıraktıktan sonra vücudunu çenesinden kalçalarına kadar örten uzun giysinin içine hızla girdi.

Daha iyiydi.

Daha doğrusu kendisini dikkatle süzen bir yabancıyla birlikte olmak ne kadar iyiye, o kadar iyiydi. Adam kızın oldukça ihtiyacı olan alanı ona vermeye karar vererek sakince bir adım daha geri çekildi. İtinalı, rengini belli etmeyen bir yüz ifadesi vardı ama beden dili, Ali’nin daha fazla provoke etmeye hiç de gönüllü olmadığı heyecanını ele veriyordu.

“Eee,” dedi adam, geniş omuzlarından birini sakince kapıya yaslayarak, “içeri zorla mı girdin?”

Şaka mı yapıyordun? Gayet ciddi görünüyordu. Kızın sinirlerini alt üst eden sabırlı ve kontrollü hâli de ayrı bir olaydı.

Mavi gözleri vardı. Buz mavisi. Bunu fark edebilmiş olmasının tek nedeni herhangi bir saldırı olasılığını göz önünde bulundurduğu için onu yakından incelemiş olmasıydı. Yüzü, etkileyici derecede yakışıklı sınıfına giriyor olabilirdi ama sonuçta bu yakışıklılık bir taşın içine de oyulabilirdi; yüz ifadesi göz korkutan türden bir bıkkınlığa bürünmüştü.

Ama Ali de en az onun kadar bıkmıştı. Ve baya bir korkmuştu. Sert bir mahallede büyümüş olabilirdi ama bu adam, konu sertlik olduğunda ondan sayısız ışık yılı ilerideydi. Sahip olduğu aksi tutum alnına yazılmış gibi her yerinden okunabiliyordu ve yüzünde bir günlük kirli sakalı vardı. Kısa saçlarının bir kısmı alnına düşmüştü ki görünümünü bu da yumuşatmamıştı. Ali bu adamın yumuşak bir tarafı olduğu konusunda şüpheliydi. “İçeri zorla falan girmedim,” dedi kız. “Burada yaşıyorum.”

“Bu imkânsız.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ev sahibi benim.”

Luke, yaslandığı kapının yanından ayrılmadan, önünde duran kıza kötü adamların genelde arkalarına bile bakmadan kaçmalarına sebep olan uzun bir bakış attı.

Ama kız kaçmadı. Onun yerine koca, ela gözleriyle adamın bakışına karşılık verdi; bu bakışlar, sesli mesaj bıraktığı sırada Luke’un onun gözlerinde bir anlığına görmüş olduğu haşinliğin sebebini merak ettirdi. Luke huzur ve sükûnet için can atıyordu ve belli ki bu kız, huzurun ve sükûnetin tam tersi her şeye sahipti –bu yüzden de ona kapıyı göstermesi gerekiyordu.

“Burası senin mi?” diye sordu Ali. “Sen Luke Hanover mısın?”

“Evet.”

Ali rahatlamadı. “Kimliğini görmem gerekiyor.”

Bu cümle normalde *Luke*’un cümlesiydi. Bu kız ince, somon rengi bir kazağın içinde dikilmekte olan bir kadına göre baya bir cesaretliydi. Tabii kızın yumuşak, pürüzsüz bir ciltten ve insanı etkisi altına alan tatlı, kıvrımlı bir vücuttan başka sahip olduğu bir şey yoktu. Adam cüzdanını çıkarıp Ali’ye ehliyetini gösterdi. “Sıra sende.”

Kız gözlerini bir kez kırptı; kabarık saçlarını yüzünün arkasına iterken ela gözleri az önceki düşmanca tavrının azıcık bir kısmını bile yansıtmıyordu. “Gidip kamyonetimden almam lazım,” dedi. “Cüzdanımı orada bırakmışım.”

Adamın içindeki polis irkildi. Ama burası San Francisco değil, Şanslı Liman’dı ve insanlar burada kendilerini güvende hissederlerdi. Tabii buna rağmen kötü şeylerin insanın başına her yerde gelebildiğini herkesten iyi o bilirdi. “Burayı yönetim hizmetleri aracılığıyla yetişkin bir erkeğe kiraya vermişim,” dedi Luke. “Yarı çıplak kadın hırsızlar kira kontratında yoktu.” Gerçekten de evi boş bulacağını düşünmüştü; en azından evi boşaltma işlemleri için gerekli ne varsa yapmaya hazırlıklıydı çünkü önündeki şu birkaç haftayı huzur ve sessizlik içinde geçirmeye deli gibi ihtiyacı vardı.

“Teddy kontratı yenilemediğini bana birkaç saat öncesine kadar söylemedi,” dedi kız.

“Teddy,” diye tekrarladı adam. “Şu telefonda bağırıp çağırmanın baş belası piç mi?”

Kız alt dudağını ısırıldı. “Hepsini duydun demek?”

Evet, duymuştu ve duyar duymaz da kadınlardan yoksun geçirdiği uzun, çorak döneme minnet duymuştu. “Nerede şimdiki Marshall?”

“Evden ayrıldı.” Ali adama arkasını dönerek bar taburesine çıkarken üzerindeki kazak kısacık bir an için yukarı sıyrılarak altındaki seksi, küçük iç çamaşırından bir parça gösterdi. Kız gerçekten de dünya standartlarında bir kalçaya sahipti.

“Kontratı yenilemediğinden sana hiç bahsetmedi mi?” diye sordu Luke.

“Hayır. Baş belası piç kısmından dolayı olsa gerek.”

Bu söylediği adamı neredeyse güldürecekti. Bu haftalardır yüzüne yansıyacak ilk gülücüğü olacaktı ama onu da geri yuttu. Çünkü aslında durumda komik olan bir şey yoktu. Şanslı Liman’a gelişinin nedeni yalnız başına vakit geçirmekti.

Buna ihtiyaç vardı.

Buraya gelmeyeli yıllar olmuştu. Ev büyükannesinden miras kaldığı dönemden bu yana sürekli kiraya veriyordu. Hayatının en iyi zamanlarından bazılarını bu evde büyürken geçirmiş olsa da bu kiralama işini isteyerek yapıyordu. Bu falezlerle bu deniz, bu iskele, bu pasaj, hepsi de bir gence sığmak olmuştu. O zamanlar evin eski püskü veya izole olması onu rahatsız etmiyordu. Hatta şimdilerde bunu çok daha az umursuyordu. Doğrusu bu iki özelliği de seviyordu.

Plaja inen çürük çarık merdivenlerle ufak rıhtım da mülkiyete dâhildi. Koca, eski ev de merdivenlere eşit derece çürüktü. Yine de burayı satmayı bir kez bile aklından geçirmemişti. İdare etmeye alışkın olduğu suçluluk duygularının yanına çok daha büyük bir tanesini daha eklemeyi bunu yapamazdı.

Bunu yapmamış olduğuna memnundu çünkü hayatının alt üst oluşunun ardından San Francisco’dan uzaklaşmaya ihtiyaç duymuştu. Son davasında, son bir yıl içinde üç genç kadını öldürmekle suçlanan Senatör Robert Daniel’e karşı kanıt toplamakla görevlendirilen bir ekibin parçası olmuştu.

En başından beri bulunan kanıtlar olabildiğince şüpheliydi: Birkaç e-posta, yazışmalar ve senatörle kadınlar arasında geçen telefon konuşmaları. Bir dolu kuşku uyandıran harcama da vardı. Fakat Danielson saygıdeğer ve herkesin söylediğine göre düzgün biriydi. Dört ay süren soruşturma boyunca bunun için fazla çalışan o adam dışında tek bir kişi bile senatör hakkında tek bir olumsuz söz söylememişti. En sonunda, kanıt yetersizliğinden dolayı dava düşmüştü.

Ondan iki gün sonra, senatörün genç ve güzel yardımcısı Isabel Reyes, San Francisco Koyu'na vuran dalgalarla birlikte kıyıya vurmuştu.

Yalnızca bir saat sonrasında ise senatör, çatı kirişlerine asılı hâlde bulunmuştu.

Basın, kimsenin bunu görememiş olduğu üzerine saçma sapan haberler yaparak davaya karışan herkesin dürüstlüğünü sorgulamıştı –bu herkese yargıç, bölge savcısı ve Luke'un başında bulunduğu soruşturma ekibi de dâhildi.

Hâlâ Isabel Reyes'in ölümünü düşündüğünde midesi bulanıyordu. Olanları önceden anlamış olması *gerektiğine* dair içinden gelen sesi duymazdan gelemiyordu. Mesleğinden, sistemden ve en çok da kendinden iğrenmenin verdiği yılgınlıkla o güne kadar biriktirmiş olduğu 21 günlük izne başvurduktan sonra akıl sağlığını düzeltmeyi umarak şehirden ayrılmıştı. Buraya, Şanslı Liman'a koca bir haftayı uyuyarak geçirmeyi, sonra belki bir iki pizza eşliğinde birkaç maç seyretmeyi, geriye kalan iki hafta boyunca daha fazla uyumayı planlayarak gelmişti. Bunları diğer insanlardan, özellikle de mesajla terk edilen kiracılardan uzak durarak yapmayı istiyordu.

"Pekâlâ," dedi adam, "demek Marshall ayrıldı. Peki, ya sen?" Alacağı tek geçerli cevabın "Şimdi gidiyorum," olacağını düşünürken bir anlığına duraksadı.

“Ben de taşınıyorum,” diye cevapladı Ela Gözlü.

Tanrı'ya şükür.

“Muhtemelen.” Ali bir iki saniye bekledi. “Yani öyle umuyorum. Bugün yaptığım başvurulardan haber alır almaz daha fazlasını da öğreneceğim. Bu senin problemin değil tabii ki.” Kız bar taburesinden aşağı atladığında Luke, vücudundaki gerilmenin sebebinin kızın gidiyor oluşunun verdiği rahatlık olduğu söyledi kendine. Bu seksi, deli hanımefendiyi evinden yaka paça çıkarmak zorunda kalmayacaktı.

Ama kız eşyalarını toparlayıp gitmek yerine buzdolabına doğru yürüyüp içinden bir şeyler çıkardı. “Hindi sever misin?” diye sordu.

Adam ani konu değişimi karşısında gözlerini kırptırdı. “Severim.”

“Miden gurulduyor.” Kız yıldırım hızıyla hazırladığı hindili sandviçi adama uzattı.

Adam bu dediğine kendi de şaşırarak, “Sağ ol,” dedi.

“Önemli değil.” Kız tezgâhın yanına gidip pencereden dışarı baktı.

Kazağının alt kısmı poposunu ve kalçalarının büyük bir kısmını kapatırken kızın kıvrımlarını elastik bir bant gibi sarıyordu. Bacakları uzun, sıkı ve *çıplaktı*. Ellerini onların üzerinde gezdirirken kendini hayal etmemeye çalışırken sandviçinden koca bir ısırık aldı.

Kız pencereden dışarı bakmayı bırakmadan tek ayağını bir diğerinin üzerine koydu ve kalçasını kaldırdı.

Ona yardımcı olmaya çalışarak, “Sanırım garajda birkaç koli var,” dedi adam. Eğer gidecekse eşyalarını onun için taşırdı bile; hiç problem değildi.

Kız sessizliğini korudu; bu sessiz kalma işi genelde *Luke'un* bir özelliğiydi. O da bunda oldukça iyiydi. Kız nihayet konuştuğunda ağzından çıkanlar Luke'u yaralayan şey oldu.

“Aynı gün içinde terk edilip evsiz kalmak,” dedi kız sakince. “Bu acınacak hâlde olma konusunda bir rekor olmalı, değil mi?”

Boşalan tabağını hafifçe ileri iten Luke, derin bir nefes verirken çoktan taşlaşmış kalbini daha da sertleştirmeyi denedi. Eski kiracısının bu kıza ihanet etmiş oluşu onun problemi değildi. Başkalarının sorunlarını çözme konusuna geçici bir mola vermişti. Kızın başına gelen şey talihsiz bir olay olabilirdi ama her gün, birçok iyi insanın başına kötü olaylar geliyordu. Şu an bunlarla ilgilenemezdi. Günlerdir uyumamıştı ve eğer beş dakika içinde yatış pozisyonu almazsa bayılacaktı. “Bak, bu gece kalabilirsin. Problem değil.”

Kız iliştiği yerden hareket etmedi. “Teşekkürler ama olmaz. İyiyim ben.”

Adam kızın bakışlarını eski Toyota kamyonete kadar takip etti. Ne düşündüğünü anlayacak kadar uzun süredir dedektiflik yapıyordu –kamyonetinde uyumayı düşünüyor olmalıydı. “Ciddiyim ben. Bir gece daha kalabilirsin.”

Kız arkasını döndü ve gurur dolu gözlerle ona baktı. “Bana acıyayım deme sakın.”

Luke'un bir kız kardeşi vardı; annesi vardı. Bir kadının köpek balıklarıyla dolu ruh hâlinin içinde yara almadan nasıl yüzeceğini iyi biliyordu. “Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Ben kendime üzülüyorum. Sandviç harikaydı; ben öyle pek mutfak işi bilmem. Bilsem bile markete gidip bir şeyler almayacak kadar yorgunum. Şimdi gidersen yarına aç kalırım.”

Kız adama uzun süre baktı. Luke'un inandırıcı görünmek için çaba sarf etmesine gerek yoktu çünkü doğruları söylüyordu.

“İyi, üzölmeyeceksin,” dedi Ali nihayet. “Aç da kalmayacaksn.” Ardından koridorun sonunda gözden kayboldu.

Güzel bir kadınla aynı fikirde olmamak Luke’un hoşuna gitmemişti ama kızın söylediğı şeylerden en az birinde çok yanlışlağıım hissediyordu.

3. Bölüm

Luke beklenmedik misafirini ana yatak odasına kadar takip etti.

Büyük annesinin odasıydı burası.

Hatıraların içine sıkışıp kaldığında kapı eşiğinde durdu; odanın artık büyükannesinin odasına benzemiyor oluşuna mutlu oldu. Dört bir yanda giysiler, ayakkabılar, şişeler ve kavanozlanmış şeyler vardı. İçeride bir yerlerde bir kadınlık bombası patlamış gibiydi.

Odaya ait banyonun içinden çıkan Seksi-Deli-Yarı Çıplak Kiracı, “Evini çok sevdiğimi söylemiş miydim?” diye sordu.

Tabii artık yarı çıplak değildi. Altına geçirdiği kot pantolonla üzerindeki giysileri onu tamamlamıştı. Ama ayakları hâlâ çıplaktı. Gök mavisine boyanmış ayak tırnaklarından başparmakların üzerine papatya süslemeler yapılmıştı.

Ve Luke’un neden kızın ayaklarını inceliyor olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hem de hiç.

Kız saçını tepeden topladıktan sonra adamın yanından geçerek bir kez daha onu takip etmesi için odadan çıktı.

“Demek kiralık daireler için başvuru yaptın?” diye sordu adam.

“Öyle.” Kız mutfığa doğru yürüdü ve musluğun altından aldığı çiçek sulama kabına musluktan su doldurdu.

“Sabıka kaydın var mı?”

“Hayır. Neden?”

“Marshall’inkini buraya taşınmasından önce sorgulatmış-tım.”

Kız adama dimdik baktı. “Öyle mi?”

Adam başını salladı. Bir dedektif olarak toplumun tortu tabakasıyla, fırsatçılarla ve kendi annelerinin ruhunu bile şeytana satabilecek türden kişilerle sıklıkla uğraşıyordu. Luke’un dünyasında güven verilmez, kazanılırdı. “Burada yaşadığını bilseydim seninkine de bakardım.”

“Hıı...” Ses tonu değişmişti; adam kıza bir kez daha baktı. Kız göz temasını kesip alt dudağını ısırıldı.

Ah, lanet olsun. Kızım saklayacak bir şeyleri vardı. “Senin için bir mahsuru olur muydu?” diye sordu adam.

“Yo. Hiç de olmazdı.”

Adam tek kaşını kaldırdı.

“Gerçekten,” dedi kız.

“Dizüstü bilgisayarındaki arama programı oldukça ayrıntılı bir program,” dedi adam.

“Ayrıntılı derken, ilkokul üçüncü sınıf öğretmenim ya da Diş Perisine inanmayı ne zaman bıraktığım gibi şeyleri gösterebilecek kadar mı?” diye sordu kız. “Bu tür şeyler mi?”

“Aynen,” dedi adam duygusuzca. “O tür şeyler.”

“İyi. Bak o zaman.”

“Adın ne?” diye sordu adam.

“Ali Winters. Ali ‘y’ ile değil, ‘i’ ile yazılıyor.”

Adam bilgisayarını spor çantasından çıkardı. “Bir bakalım neler varmış.”

“Tabii.” Adam programı incelerken kız ayaklarının üzerinde bir ileri, bir geri sallanmaya başladı. Adamın şakası yoktu; program gerçekten de baya bir güçlüydü. Şüphelileri yakalamakta bir hayli kullanışlı oluyordu. Ela gözlü, tatlı yatılı misafirleri kontrol ederken o kadar da kullanışlı olmuyordu çünkü ihtiyacı olanından da fazlasına bakmayı kafasına koymuştu.

Önceki bilinen adreslerine, yaşma, iş geçmişine, kamu arşivlerine ve benzeri şeylere dair temel bilgiler ortaya çıkmaya başlamıştı. Sonu-i-ile-biten-Ali yirmi altı yaşındaydı ve çoğunluğu Seattle’da bulunan White Center ve Burien civarında olan eski adreslerinin listesi on beşi buluyordu. Biraz daha uzun baktığında bunlardan on tanesinin on sekiz yaşından öncesine dayandığını buldu.

Kız kardeşi Harper Winters sayesinde birçok polis sorgulaması geçirmişti –kadm küçük çaplı soygunlardan ve röntgenci komşusunun dürbününü çaldıktan sonra adamı o dürbünle bir güzel dövmesinden sonra gerçekleşen tutuklanmaları vardı. Annesi Mimi Winters’ın da serseri eski sevgilisinin üzerine araba sürmekten sabıkası vardı.

Ali bir kez bile tutuklanmamıştı. Yüksekokul okumuş, bir gazino/otelin salonunda şarkıcılık yapmış ve çiçekçi çalışmıştı.

Bunu öğrenmek istemekle istememek arasında kalan Ali, adamın omzunun üzerinden eğilerek, “Kötü mü?” diye sordu.

Adam ekrana doğru eğilip, “Sen şarkıcı mısın?” diye sordu.

“Alakam yok. Şarkı söyleme işini ‘do you believe in life after love’ sözlerini unutmamın ardından Cher kılığına girmiş birinin saldırısına uğradıktan sonra bıraktım. Ama bir yerlerden bir

şeyler kazanmaya ihtiyacım vardı ve bahşişler de iyiydi. Ayrıca ön lisans diplomamı da borca girmeden aldım.” Oturma odasına gidip odanın farklı bölgelerine yerleştirilmiş olan çiçekleri sulamaya koyuldu. Kanepenin iki yanında ve büyük pencerelerin altlarında birkaç adet büyük seramik saksı vardı. Birkaç küçük saksı da rafların ve kahve masasının üzerine dağıtılmıştı.

Bu yeni bir şeydi. Luke’un büyükannesi karşılaştığı herkesi -bitkiler hariç- deli gibi seven sıcakkanlı, esprili ve oldukça amirane bir kadındı. Dayanıklılığıyla bilinen kaktüsleri bile tek bir bakışıyla öldürürdü. “Nereden geldi bunlar?” diye sordu Luke.

“Benden,” dedi Ali. “Bu harika, eski ev karakterle ve albeniyle dolu...” Biraz hüzünlü gülümsemişti. “Ama biraz... Hayata ihtiyacı vardı. Seni beslemenin yanında bitkilere de bakacağım.”

“Senin bitkilerin, istediğini yap.”

“Hmm.”

Hmm mı? Ne anlama geliyordu bu *hmm*?

Kız, “Bahçen rezil durumda,” dedi bir anda. “Şuradaki duglas göknarlarını ve çan çiçeklerini düzenlemen lazım; kızsöğütler bitkilerin her yerlerine dolanmış. Kınalı yüksüklere geline... Onların ne kadar zor yetiştikleri konusunda bir fikrin var mı?”

“Ben bahçıvan aramıyorum. Kiracı da aramıyorum,” dedi adam, konuşmanın ne tarafa gittiğini anlayınca. Baş ağrısını hafifletmek için kaşlarının arsını ovuşturdu. “Birazcık huzur ve sessizlik dışında hiç kimse ya da hiçbir şey aradığımı yok.” Ki bu bir kadın istemediği anlamına gelmiyordu. Bu uyku, yemek ve biraz daha uyku isteklerinden sonra ihtiyaç listesinin dördüncü sırasında kalıyordu ama evet; sıcak, seksi, çıplak bir kadını kesinlikle altına alabilirdi. Veya üstüne.

Kadın nasıl isterse artık...

Ama karşısında duran bu kadını ne kadar çekici buluyor olursa olsun onunla olmazdı. Çünkü bu kadının gözleri o kadar hayat ve duygu doluydu ki içlerinde boğulabilirdi.

Ev telefonu çaldığında ikisi de aynı anda başlarını o yöne çevirdiler. “Bu senin kişisel hattın mı?” diye sordu adam. “Yoksa Marshall’ın mı?”

“İlk başta Teddy’nindi,” dedi kadın. “Sonra ben de kullanmaya başladım.”

Telefon kendisine gelemeyeceğine göre Luke, kadının girdip telefonu açması için bir baş hareketi yaptı. Çok az kişinin onun burada olduğundan haberi vardı. Bilenlerden biri, tam da medya belasının içine düştükleri bu dönemde izin alıp oradan uzaklaştığı için ona hâlâ kızgın olan amiri kesinlikle değildi. Ebeveynleri ya da kız kardeşi Sara da durumu bilmiyorlardı.

Burada olduğunu bilebilecek kişiler de -en yakın iki arkadaşı Jack ve Ben- çalışıyorlardı. Jack burada, Şanslı Liman’da itfaiyecilik yapıyordu, Ben ise bir yerlerde dünyayı kurtarmakla meşguldü.

Kendi akıl almaz kayıplarının sefaletini yaşamış olan Ben, Luke’yi yalnız bırakması gerektiğini düşünebilirdi ama Jack öyle değildi. Jack’e kalsa onu şıp diye bulurdu ama Luke’un önce bir kafasını toparlaması gerekiyordu çünkü Jack’ten başka hiç kimse onu daha iyi çözemezdi.

Telefona cevap veren Ali’nin kaşları çatıldı. “Kime bakmıştınız?” diye sordu. “Dedektif Yüzbaşı Luke Hanover mı?” Luke’a uzun bir bakış fırlattı.

Genelde insanlar onun polis olduğunu öğrendiklerinde iki tür tepki verirlerdi: Silahını görmeyi veya bir iki öz-savunma hareketi görmeyi isterlerdi veya canlarını dişlerine takıp kaçarlardı.

Ali'nin tepkisi ikisinin ortasında bir yerlerdeydi ama Luke umursamadı. Umursadığı şey, kimsenin onun burada olduğunu bilmediğiydi. Başını "sakın burada deme" bakışıyla iki yana salladı. Onu arayan bu kişinin numarasına nasıl ulaştığı konusunda hiçbir fikri yoktu ama o burada *değildi*.

"Bu numaraya nasıl ulaştınız?" diye sordu kadın, telefon-daki kişiye.

Soru hoşuna gitmiş olan Luke, cevabı merakla bekledi.

"Hı-hı," dedi, gözlerini Luke'dan ayırmadan. "Anlıyorum."

Luke parmağıyla kendisini işaret ederek başını iki yana salladı. Mesajı son derece açıktı: Kendisi burada *değildi*.

Ali ona tatlı bir gülücük fırlatıp bir dakikaya ihtiyacı olduğunu belirtmek için tek parmağını havaya kaldırdı.

"Evet, elbette," dedi ahizeye doğru. "Kendisiyle konuşma nedeninizi anlıyorum."

Tamam, bu kadarı yeterdi. Luke, telefonu kadının elinden almak için uzun adımlarla onun yanına kadar yürüdü fakat kadın, tek elini adamın göğsüne dayayıp onu uzaklaştırarak bir kez daha Luke'u şaşırttı. "Her neyse," dedi kadın, "Dedektif Yüzbaşı Hanover'ın burada olduğu konusunda yanılmışsınız... Hı-hı..."

Adamın anladığı kadarıyla kadın azar ıstıyordu. Göğsünün üzerindeki eli kale almadan -ki bu onun için şaşırtıcı derecede zor bir şeydi- kadına telefonu artık kapatmasını işaret etti.

"Hı-hı..."

Elini ona uzatınca bir kez daha göğsündeki elin kendisini ittiğini hissetti. "Hmm," dedi kadın; bu sözcükle beraber adam hâlâ bunun ne anlama geldiğini bilmediğini hatırladı. "Evet, demin de söylemiş olduğum gibi kendisi burada değil. Bir daha aramayın." Telefonu kapatıp Luke'a baktı. "İlginç."

“Gazeteci mi?” diye tahmin etti adam.

“Evet.”

Adam derin bir nefes verdi. “Teşekkürler.”

“Önemli değil,” dedi kadın. “Arayanlardan hileyle kurtulma konusunda baya bir deneyimliyim. Bu yeteneğimi annemin fatura tahsildarları ve benzeri baş ağrıları sayesinde geliştirdim. Daha çarpım tablosunu öğrenmeden bunun kitabını yazdım yani.”

Luke birçok kişinin bu duruma sorması muhtemel olan kaçınılmaz sorular için kendini hazırladı ama kadını onu bir kez daha şaşırttı.

“Gitmeden önce senin için hattı kapattırırım,” dedi.

“Sağ ol. Ali –”

Kapı çalınca Luke küfretti.

“Ben bakarım,” dedi kadın. Mutfağın dışına doğru yola koyulmuştu ki bir anda durup Luke’a baktı. “Hâlâ burada değilsin, değil mi?”

“Aynen.”

Kadını kısacık bir anlığına daha ona baktıktan sonra yumuşayan bakışlarını onun üzerinden çekip kapıya yöneldi. Luke bu bakışların ne anlama geldiğine daha bir anlam verememişken kapının açılma sesini duydu.

“Bay Gregory,” dedi kadını; gülümsediği sesinden belliydi. “Her şey yolunda mı?”

Hâlâ mutfakta olan Luke bir kez daha küfretti. Oraya en yakın evde oturan ve tatlı görümlü yaşlı bir adam olan Bay Gregory, aslında en fazla bir çingiraklı yılan kadar tatlıydı.

Ve bir zamanlar, yaklaşık bir üç dakikalığına kadar falan büyükannesiyle evli kalmıştı –ki bu da onu Luke’un biyolojik büyükbabası yapmaktaydı. Tabi Edward’ın Ali’ye bunu anlat-

tığına içten bir şüphe duyan Luke, kadının bu gerçeği muhtemelen bilmiyor olduğunu düşünüyordu. On sekizinde ablasını hapse gönderdiği ve ondan iki sene sonra büyükannesinin yalnız başına ölmesine izin verdiği sayılmazsa, büyükbabasının pek gurur duyacağı biri değildi.

Luke ve Edward bir süredir, uzun bir süredir konuşmuyorlardı. Ve Luke bu durumun şimdiden sonra da bu şekilde sürmesinin taraftarıydı.

Ali'nin, "Sizin için başladığım çömlek için yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sorduğunu duydu.

Bu neydi şimdi böyle?

"Hayır, o konuda başımın çaresine bakıyorum," dedi Edward. "Tüm ekibi açık büfeye götürmek için huzurevine doğru gidiyordum."

Luke mutfak penceresinden dışarı göz attı. Ali'nin kamyonetinin arkasında, üzerinde HUZUREVİ SERVİSİ yazan büyük beyaz bir minibüs vardı. Büyükbabası o lanet bakım merkezinin içinde veya yakınlarında yaşayacak kadar yaşlıydı ama belli ki bunlar yerine huzurevi servisçiliği yapıyordu.

"Yolda gözüme yabancı bir kamyonet ilişti," dedi Edward. "İyi olduğuna emin olmak istedim."

Luke'un kamyoneti iki yıllıktı. Burada, Şanslı Liman'da o arabayı Jack dışında başka kimse fark etmezdi ama Edward Gregory yaşlı bir çakaldı. Ali de besbelli kibar, ilgili ve kolay kandırılır bir tipti. Muhtemelen bu oltaya balıklama dalecek ve yaşlı adamı içeri alacaktı.

On yıldır beklemekten mayalanmış olan bu yüzleşmeyi şimdi, diğer her şeyin üzerine yaşamak da Luke'un gününün üstüne tüy dikerdi artık.

“Ah, ne kadar tatlısınız,” dedi Ali. “Ama ben iyiyim, Bay Gregory. Sorduğunuz için çok teşekkür ederim.”

Bu kadın cidden Luke’u mu koruyordu? Kendini bu pozisyonda, birilerinin yardımına *muhtaç* bir hâlde bulmayalı uzun zaman olmuştu ve nasıl hissedeceğini bilemiyordu. Rahatsız ve hazırlıksız hissettiği konusunda karar kıldı.

“Mutfaktaki su tesisatın hâlâ sorunlu mu?” diye sordu Luke’un büyükbabası.

“Yok, artık çalışıyor.”

Luke mutfak lavabosunun içine baktı. Evet. Bu kadın kesinlikle onu koruyordu. Lavabo ağzına kadar tıkalıydı. Birden kendinin de boğazına kadar tıkalı olduğunu hissetti. Ciddi anlamda yorgundu. Yorgun ve darmadağınktı.

Ali ve büyükbabası on yıldır sürüyormuş gibi gelen sohbetlerine devam ediyorlardı ama aslında sadece birkaç dakikadır kapıdaydılar; adam tüm nezaketini kullanarak kendisini içeri davet ettirmeye uğraşıyordu.

Ama Ali sürekli kahkaha atıp konuyu dağıtarak gardım koruyordu. Bir dakika daha sonra kapının kapanma sesi duyuldu.

Luke kadına baktı. “İhtiyar heyetine çömlekte ot falan mı satıyorsun?”

Kadın adama bir süre baktıktan sonra gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki elleriyle dizlerinden destek alıp olduğu yerde ikiye katlandı. Nihayet doğrulup gözlerindeki yaşı sil-diğinde, “Aman Tanrım, buna ihtiyacım vardı,” dedi. Kendini susturabilmek için adeta çabalamıştı. “Hayır, insanlara ot falan satmıyorum. Huzurevinde haftalık seramik kursları veriyorum.” Başını adama doğru iki yana salladı. “Seramiklerle bitkileri çok iyi bir yere bağladın gerçekten. Tam bir polissin.”

Adam suçluluk duymuştu. “Dedektifim.”

“Doğru ya.”

Lanet olası gazeteci...

“Şanslı polissin hem de,” diye devam etti kadın.

Hayatı o kadar boka batmış hâldeydi ki kadının neyden bahsediyor olduğu konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. “Şanslı mı?”

“Komşuların konusunda,” dedi kadın. “Ben büyürken komşularım kundakçılardan ve tefecilerden oluşuyordu.” Omuz silktilti. “Kundakçılar fena tipler değillerdi ama bebeklerimi dışarıda bırakırsam saçlarını ateşe verirlerdi.”

“Ya tefeciler?”

“Tefeci olan, çocuklara pek bayılmazdı,” dedi kadın. “Kız kardeşimle bana, bir gece evimize gizlice girip bizi beyaz köle pazarına satacağını, sonra da payına düşen kârla emekli olacağını söylerdi.”

Aman Tanrım. “Kaç yaşmdaydın?”

“Bilemedim, on iki falan herhâlde. Öyle bir şans hiç olmadı. Bahsettiği şey annemin kulağına gidince adamın kafasına lamba fırlattı. O da onu baya hızlı bir şekilde düzeltti.”

Luke kendi meselelerini kendileri çözen sivilleri pek desteklemezdi ama bu davadaki yasa dışı infaz yerindeydi. “*Güzel.* Yardımın için de teşekkürler.”

Kadın gülümsedi. “Sosyalleşmek istemediğini yeterince anladım.”

“Evet.”

“Belki de benim burada oluşum kaderdir.”

Kader? Luke buna kötü şans demeyi tercih ederdi. “Ben kadepe pek inanmam.” O kendi yolunu çizmeye inanırdı —o yol, her şeyi düzeltmeden önce birkaç kez dibe vurmaktan geçse bile bu böyleydi. Yaşadığı talihsizlikler için kader kadar ele tutulamaz, soyu bir şeyi suçladığı hiç olmamıştı.

O kendini suçlardı.

Kadın bir anlığına onu yumuşak bakışlarla süzdü; başına gelenler için onun adına üzülmüş gibi bakıyordu. “Sorun değil,” dedi. “Benim ikimize yetecek kadar inancım var.”

Pekâlâ, durum iyice garipleşti.

Silkinip kendine gelmeyi denedi ama gözleri yorgunluktan artık karıncalı görmeye başlamıştı. “Ben kafayı vurup yatıyorum.” Oradan uzaklaşıp bodruma inen merdivenlerin yolunu tuttu.

Buraya gelmeyeli yıllar oluyordu ama değişen pek bir şey yoktu. Duvarlar gece mavisiydi; tavana boylu boyunca galaksi resmi yapılmıştı. Pluton hâlâ gezegen olarak sayılıyordu. 90'lara ait radyo istasyonları yapıştırmalarıyla kaplı olan kapı, Luke'u gençliğine götüren bir zaman kapsülü gibiydi.

Zaman kapsülünde pek bir şey olduğu söylenemezdi. İkisi de doktor olan ebeveynleri öyle pek duygusal insanlar değillerdi. Yüksek öğretime, sıkı çalışmaya ve daha da sıkı, çetin türden sevgiye inanırlardı. Ve onlar için her şeyin bir sebebi vardı.

Şimdilerde o sebep onları Haiti'ye götürmüştü. Geçmişte ise Luke'un ve Sara'nın, San Francisco'dan çok burada, Şanslı Liman'da büyükanneleleriyle birlikte sıklıkla vakit geçirmelelerine yol açan, Sınır Tanımayan Doktorlar isimli bir sebepleri vardı.

Ki bu Luke'un işine yaramıştı.

Şanslı Liman'da hayatının en güzel dönemlerini geçirmişti. İlk tırmanışı. İlk kayağı. İlk bot yarışı. İskeleden ilk atlayışı. İlk öpücüğü. Lisedeki ilk yılında son sınıftan olan Candy Jensen'a bekâretini vermiş olduğu da düşünülürse muhtemel tüm ilklerini yaşadığı yer burasıydı.

Güzel anılardı.

En azından hayallerindeki kızla geçirdiği o aptal geceye kadar geçen birkaç yıl boyunca güzellerdi. “Yıldızları seyretmek,” bir diğer deyişle seks yapmak için Luke’un babasının kamyonetiyle Pigeon Point’e gelmişlerdi. Tam eyleme geçtikleri sırada ablası onu aramıştı. On sekizlik Luke’dan iki yaş daha büyük olan ablası Sara’nın Luke’a öyle pek fazla işi düşmezdi ama alkol almıştı ve eve gitmesi gerekiyordu.

Luke’un hâlâ iki kondomu vardı. Ablasından biraz zaman istedi.

Ama Sara onu beklememişti. Kız sarhoş bir hâlde eve giderken dur işaretini dikkate almamış ve karşıdan karşıya geçmekte olan yaşlı bir adamı öldürmüştü.

Sara hapiste geçirdiği o iki yıl için Luke’u bir kez bile suçlamamış olsa da Luke bu konuda kendini asla affetmemişti ve o zamandan bu yana aralarındaki gerginlik geçmemişti.

O olaydan iki yaz sonra da büyükannesi öldü. Yeniden, olaya dolaysız bir şekilde karışmamış olsa da yeterince yakındı.

O zamandan beri de Şanslı Liman’a gelmemişti.

Duvara dayalı duran koli yığını, bu evin bir noktada bir ergene çatı olmaktan çıkıp kenara atılan ıvır zıvırlara çatı olmaya başladığının işaretiydi. Büyükannesi Fay, ne onun, ne de Sara’nın hiçbir eşyasını atmaya kıyamamıştı. Koca ailedeki tek duygusal kişi o kadındı.

Luke, etrafına bakınırken gözüne takılan kil yığınının gözlerini ayırmadan -bir yaz kampında yapmış olduğu saçma sapan bir kardan adamdı- ilk koluyu ayak parmağıyla hafifçe dürtükledi. Kardan adamın tek gözü ve kafasının büyük bir kısmı yoktu fakat büyükannesi, Luke’un hatırlayamayacağı kadar uzun bir süre boyunca onu masasının üzerinde kâğıt ağırlığı olarak kullanarak el üstünde tutmuştu.

Kadının masası hâlâ yukarıdaki çalışma odasında duruyordu fakat artık, kendisini kullanmak isteyebilecek olan kiracılar için bomboş bir hâldeydi.

Luke kardan adama baktığında göğsünün içinde beliren ağrıyla gönülsüzce kabullendikten sonra başını iki yana sallayarak dosdoğru yatağına gitti. Giysilerini ve ayakkabılarını üzerinden özensizce fırlatıp, kendini yatağın üzerine bıraktı.

Uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, mutfakta seksi iç çamaşırlarıyla dikilen Ali ve onun gülümsemesiydi –bu gü-lücük, hoşuna gitse de gitmese de Luke’a boğazına kadar boka batmış durumda olduğunu söylüyordu.

Ki doğruyu söylemek gerekirse hoşuna gitmemişti.

4. Bölüm

A li'nin kulağına, evin derinliklerinden gelen kapı sesinden sonra başka bir ses gelmedi.

Luke'un gidişini takip eden tek şey sessizlikti.

Duvara fırlatmış olduğu seramik çanağın parçalarını yerden toplayıp derin bir nefes aldı. Luke Hanover zorlu biriydi. Heybetli, stresli, gizemli ve zorlu...

Ve bir polisti. Dedektif yüzbaşıydı.

Ah, Tanrım.

Ali'nin annesi erkekleri severdi, hem de *hepsini*, ama kızlarına hep söylediği bir şey varsa o da kanun adamlarına karşı olan genel güvensizliği idi. Ali'nin çocukluk yılları *POLİSLER* dizisinin bir sezonu gibi geçmişti ve hâlâ, bir yerlerde bir siren sesi duyduğunda irkilirdi. Gerçi Luke'u gördüğünde irkilmesinin nedeni tamamen farklı bir nedene dayalıydı.

Daha yeni terk edildiği, bu yüzden de penisi olan herkese karşı bir süre boyunca ilgisiz kalacağı gerçeğini düşündüğünde bu irkilme oldukça rahatsız ediciydi.

Luke iyi görünümlü biri olduğunu söylemişti kendine. Hangi kadın olsa aynı şekilde tepki verirdi. Asıl mesele adamın kendini taşıyış şekliydi –hiçbir şeyi kaçırmayan o keskin ba-

kışları ve kendi evinde yarı çıplak bir kadın bulduğunda bile kaybetmemiş olduğu kontrollü tutumuydu. Buna rağmen Ali ile alakası bile olmayan gerginliğini ele veren bir ifadesi vardı. Gazeteciden yemiş olduğu azar bunu doğrulamıştı. Belli ki Luke, Ali'ninkinden çok daha kötü, hem de işin içine ölülerin girdiği bir hafta geçirmişti.

Belli ki bu adam her gün, Ali'nin idare edebileceğinden çok daha fazla stres ve sorumlulukla boğuşuyordu. Kadın kendini kötü hissetti fakat onun da problemleri vardı.

Büyük problemler...

Başının üzerine bulması gereken çatıyla ilgili problemler... Bu geceyi burada geçiriyor olabilirdi ama geriye kalan her gece için endişelenmesi lazımdı. Ciğerlerinden dışarı titrek bir nefes verirken çenesini yukarı kaldırdı. Bu Winters kadınlarında var olan bir şeydi, çok iyi cesur numarası yaparlardı. Sonra kendilerine her şeyin düzeleceğini söylerlerdi. Kendini buna ikna edebilmek için dışından, "Her şey *düzelecek*," dedi çünkü bunun duruma yardımı dokunacaktı. "Gerçekten, her şey düzelecek."

Fakat bunun nasıl olacağını bilmiyordu. Huzur evinde verdiği derslerden para almıyordu ve Şanslı Liman Çiçekleri'nde işler, bu sezon her zamankinden daha kesattı. Russell, eski erkek arkadaşının peşinden Vegas'a gitme hayallerini anlatıp duruyordu ve bu çiçekçi dükkânının kapanacağı anlamına geliyordu.

Eğer adamı o burada değilken işleri yürütebileceği konusunda hemen ikna edemezse işler onun için zorlaşacaktı.

Telefonu titredi. Bu Ali'nin kasabadaki en yakın arkadaşı olan pasta şefi Leah Sullivan'dı. "Alo," dedi Ali, sesine canlı bir tonlama vererek.

"İyi misin?" diye sordu Leah.

“İyiym,” dedi Ali. “Çok iyiym.”

Seyahat tutkunu Leah, arkadaş canlısı, meraklı ve deli gibi komik biriydi. Saçmalıkların ve yalanların kokusunu alma konusunda gayet becerikliydi. “Yalan söylüyorsun.”

“Biraz,” diye kabul etti Ali.

Leah iç geçirdi. Arkadaşlıkları çok eskiye dayanmıyordu; Leah, büyükannesi geçirdiği diz ameliyatı sonrası iyileşirken kadının pastanesine bakmak için kasabaya gelmişti ama bazı şeyler o kadar da uzun zaman almıyordu.

“Erkekler tam olarak birer pislikler,” dedi Leah. “Demek o tatlı Ted Marshall bile öyleymiş.”

“Haber ne de çabuk yayılmış?”

“Ted’i kiralık, iki katlı bir eve eşyalarını taşıırken görenler olmuş. Sen hâlâ evde misin?”

“Evet,” dedi Ali, yalnızca bir geceliğine orada olduğundan bahsetmeyerek. Uzun bir aradan sonra Şanslı Liman’a yeni gelmiş olan Leah’yı ne endişelendirmeyi ne de ona külfet olmayı istiyordu. Ali’nin işyeriyle aynı binada bulunan pastanede çalışıyordu, bu yolla da arkadaş olmuşlardı. Fakat Leah yalnızca büyükannesine yardım etmek için buradaydı ve kadının ufak dairesinde kalıyordu. Kadın onlara katılması için Ali’ye ısrar edebilirdi ama Ali kimseye yük olmayı istemiyordu.

“Taze eklerlerim var,” dedi Leah. “Müthiş bir ayrılık tatlısıdır.”

“Kesinlikle. Bir ara uğrarım,” dedi Ali ve kapama tuşuna bastı. White Center o kadar da uzakta değildi; buradan birkaç saatlik uzaklıktaydı ve Mimi ile Harper onu ne olursa olsun bağrılarına basarlardı. Fakat lanet olsun ki Ali, burada yepyeni bir başlangıç yapmak, bir şeylerde başarılı olmak amacıyla onları bırakıp gelmişti.

Başka arkadaşları da vardı ama aralarından hiçbiriyle evlerinde kalacak kadar yakın değildi. Hayatının umut ettiği gibi kaygısız bir yöne doğru ilerlemediğinin üzerine dalgın dalgın düşünürken bitkileri sulamayı bitirdi. Evin içindeki düşünceli, koca adamın varlığına rağmen ortalık sessizdi. Ürkütücü bir şekilde hem de. Maşrapayı musluğun altındaki dolabın içine geri koymak için çömeldikten sonra sessizliğin içinde bir süre o şekilde kaldı.

Şu an oradan ayrılması gerekmiyordu ama gerçek şuydu ki burası *o adamın* eviydi.

Kendisinin değil.

Onun bir evi yoktu. Bu yeni bir şey olmasa da içindeki o huzursuz boşluktan nefret ediyordu ve parmakları, onu her daim sakinleştirmeyi başaran bir küme soğuk, ıslak çömlek çamuruna adeta aş eriyordu. Kendisine daha önceden hazırlamış olduğu çalışma yerinin bulunduğu garaja gidebilirdi ama tam o sırada yeniden telefon çaldı. Bu gazeteciye de bir öncekine yaptığı açıklamaları bu sefer daha sert bir dille yaptı.

Luke'un gözlerinde, anlayabildiği türden bir boşluk görmüştü. Belli ki Şanslı Liman'a geliş sebebi biraz huzur ve sessizlikti; Ali, bu konuda onun için savaşılmaya istekliydi. Geçimini sağlayabilmesi için elinden bu kadarı geliyordu.

Ali, Pazar günü sessiz bir eve uyandı. Luke'un kamyoneti hâlâ dışarıda olduğuna göre uyuyor olmalıydı.

Onun böyle bir lüksü yoktu. Huzur evinde yetişmesi gereken bir dersi ve düzene sokması gereken bir hayatı vardı.

İlk adım: Kahvaltı. Eğer hayatı bu şekilde kötüleşmeye devam edecekse en azından bu dolu bir mideyle olmalıydı. Mut-

fakta kendine omlet yapmak için malzeme çıkardı. Omletini pişirdi ve evin arka tarafında ayakta dikilirken iki dakikada bitirdi. Evin özel iskelesine doğru inen dik merdivenleri bulunduğu yerden görebiliyordu. Düşüncelere boğulurken, gözleri köpüren dalgalara daldı.

Kaygılıydı.

Tedirgindi.

Asabiydi.

Gözüne bir hareket takıldı. İncecik bir tip, evin yan tarafındaki çalılıkların içerisine girmeye uğraşıyordu. Bir elinde kamerası, diğer elinde de bir şeyleri yanından kovuşturur gibi çılgınca havada sallayıp durduğu cep telefonu vardı.

Ali gözlerini kısıp adama biraz daha yaklaştı. “Sen kim-sin?” dedi.

Adamın rahatsız etmiş olduğu birkaç arı tepesinde uçuşuyordu. Adam kendini yere fırlattığında telefonu da kamerası da elinden fırladı. “Burada kamikaze arılar falan mı yetiştiriyorsunuz?”

Yerli olmadığı aşikârdı. “Nereden geldin?” diye sordu kadın.

Adam dizlerinin üzerine doğrulup temkinli bir şekilde etrafı inceledi. “Gittiler mi?”

Bir tanesi hâlâ başının üzerinde uçuyordu. “Gittiler.”

“Oh!” Rahat bir nefes verip elinden fırlayan eşyalarına doğru uzandı. “Dedektif Yüzbaşı Luke Hanover’ı arıyorum. Sadece bir fotoğraf–”

Ali duymak istediğini duymuştu. Bir önceki gün bahçeyi sulamak için kullanıp geri sarmış olduğu hortumu eline alıp adamın üzerine tuttu.

“Hey!” Adam kamerasını ve cep telefonunu korumak için üzerlerine doğru eğildi. “Hey!”

Kadın hortumu adama biraz daha yaklaştırdı. “Mülkiyete izinsiz giriyorsun.”

Adam ona deliymiş gibi baktı. “Eşyalarımı mahvettin! Polisi arayacağım!”

“Arasana,” diye önerdi kadın. “Adamlara birinin fotoğrafını çekip medyaya satmak amacıyla başkasının özel mülküne girdiğin zaman fiskiyeler tarafından ıslandığını da söylersin olur mu?”

“Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi adam. “Bu evin sahibiyle konuşana kadar şuradan şuraya adım atmam.”

Ali hortumu bir kez daha kaldırdığında adam çılgılık atıp koşmaya başladı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi kadın ve hortumu elinden bıraktı.

Kendini biraz daha iyi hissederek eve geri girip, az önce yapmış olduğu iki omletten diğerini yanında bir notla beraber uzun boylu, esmer, bol tavırlı ev sahibi için buzdolabının içine koydu:

Luke,

Sana bitirdiğinde parmaklarını yiyeceğin bir omlet yaptım. Geceyi burada geçirmeme izin verdiğin için teşekkürler.

Ali

Not: Arka verandanda araştırma yapan bir paparazziyi hortumladım, yani günün ilerleyen saatlerinde geri gelebilir, haberin olsun.

Kapının yanındaki kâseyi Luke’un kafasına fırlatmış olduğu için anahtarlarını bulmak biraz zamanım aldı. Masanın

altındaydılar. Aradığı şeyi bulur bulmaz sabah dersi için evden çıktı. Dışarısı çoktan güneşten kavrulmaya başlamıştı; bir başkası olsa koşarak evin içine geri kaçırdı ama Ali'nin tüm vücudu kalaydan yapılmış gibiydi.

Ya da en azından annesi öyle söylüyordu.

Kamyoneti çalışmak istemedi. Kamyonetiyle sık yaşadığı, klasik bir sabah evresiydi bu onun için. “Hadi bebeğim,” diye tatlı tatlı konuşurken eliyle gösterge paneline hafifçe vurdu. “Hadi lütfen, benim için.” Bu tatlı konuşmanın işe yaramasıyla beraber kükreyen kamyonetiyle birlikte yola koyuldu.

Şanslı Liman, hava kararırken tüm kaldırımlarını boşaltırdı ve sokaklar henüz dolmaya başlamamıştı. Yollarında sıfıra yakın trafiğin olduğu uykulu kasaba daha yeni yeni hayat buluyordu; dükkânlar henüz açılmamışlardı. İskele sessiz, pasaj karanlıkken dönme dolap yeni yükselen ufka uzanıyordu.

Kasabanın dış mahallelerinde bir zamanlar ordu karakolu olan tek katlı, geniş bir bina vardı. Koğuşlar önceleri ev olarak kullanılmış, ardından huzur evine dönüştürülmüştü.

İçeride Ali'yi, Lucille karşıladı. Altmışlarıyla yüzlerinin ortasında bir yerlerde olan bu kadının göz alıcı renklerde kadife eşofmanlar giymeye eğilimi ve altından bir kalbi vardı. Bir yandan da tam bir gıybetçiydi. Yerel sanat merkezini ve kasabanın Facebook sayfasını eşit bir coşkuyla yürütüyordu. Son zamanlarda sosyal medya platformuna Pinterest'i de eklemişti. Ali'nin huzur evinde verdiği tüm derslere katılırdı çünkü oradaki erkeklere, en azından kendi değişiyse “hâlâ iş görür olanlara” karşı ilgisi vardı.

Lucille, Ali'ye anlayışlı bir gülücük fırlattı. “Sen iyi misin, tatlım?”

“Tabii,” dedi Ali. “Neden?”

“Ayrıldığını duydum. Facebook'ta.”

Ali kadına dik dik baktı. “Konuyu kim Facebook’a taşımış?”

“Ben.” Bunu söylerken hiç yoktan bir yüzünü buruşturabilirdi. “Özür dilerim. Başkaları konuşurken duyunca Ted’i gözde bekârlar listemize geri eklemek istedim.” Ali’nin eline hafifçe dokundu. “Sakın üzülme. Ted Marshall gibi bir adamın bir yerlere bağlanmaya hazır olmadığı çok açık. Bu senin hatan değil.”

Ali’nin adamı bir yerlere bağlamak gibi bir niyeti hiç olmamıştı. İsteddiği şey... Neyse, bunu kendisi de pek bilmiyordu.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanarmış. Biliyordu.

İsteddiği şey sevmekti.

Derse başlamak için dinlenme odasına girdiklerinde her zamanki çeteyi buldular; eski postane müdürü, yeni profesyonel sorun yaratıcı Bay Lyon, eski kamyon şoförü, yeni jeriatrik gözde çocuk Bay Elroy ve eski roket bilimcisi, yeni elebaşı Bay Wykowski –hepsinin de orta yaş krizlerinin üzerinden yıllar geçmişti. Bay Gregory de insanları açık büfe kahvaltıdan getirdiği için oraydı; herkesin arabadan inmesine yardımcı oluyordu.

Ali, kasaba müzayedesinden getirdiği çiçek aranjmanlarından birkaçını kamyonetinde tutmuştu. Onları, oradakilerin göz zevklerini okşamak amacıyla binaya getirmişti. Dersine başladı. Bir süredir minyatür hayvan heykelleri üzerinde çalışıyorlardı. Bu Ali’nin sevdiği bir şeydi. Daha küçük bir kızken, Mimi’nin işte olduğu vakitler Harper ile birlikte uzun süre evde yalnız kalırlardı ve dışarıya çıkıp oynamak için o kadar da güvenli olmazdı. Ali unu, tuzu ve suyu karıştırıp bu karışımdan ev yapımı kil elde eder ve zamanını avuç içi büyüklüğünde hayvanlar yaparak geçirirdi.

Bu etkinlik yaşlıların hoşlarına gitmişti. Leah'nın büyükannesi Elsie oradaydı ve yaptığı kedinin üzerinde titizlikle çalışıyordu. Bay Lyons, boz ayı olduğunu iddia ettiği bir yumru yaratmıştı. "Besin zincirinin en tepesindedir," dedi adam. "Tıpkı benim gibi. Ben neden senin gözde bekârlar listende değilim? O listeyi donumda sallardım be!"

Eski bir öğretmen olan Bay Burland, adamın ensesine bir tane yapıştırdı. "Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Takma dişlerini ağzının içinde kaydırarak bu konuşmayı izlemekte olan Bay Elroy, Bayan B.'ye doğru dönüp sırtıarak, "Ben fil yapıyorum," dedi. "Hortumunu görmek ister misin?"

Bay Burland, Bay Elroy'un filini avucunun içiyle bir seferde dümdüz etti.

Bay Wykowski kıkırdadı. "Merak etme. Onun hortumu çalışmıyordu zaten."

Ders bittiğinde Ali, güneşin altında kavrulan kamyonetine doğru hızlı adımlarla koştu. Sıcaklık ve nem iyice yükselmişti ve Ali'nin klimasının etkisini göstermesi baya bir zaman aldı. Klimayı beklerken, Teddy'nin bir parçasının hâlâ bu araçta olduğunu fark edince içi acıdı. Adamın resmini panelin üzerinden yırtarak aldı, teybe takılı olan Coldplay CD'sini çıkardı ve vites gözündeki güneş gözlüğünü aldı. Teddy'nin burada, Şanslı Liman'da ne kadar sevildiğini düşündü -tabii kimse onun ihanet eden bir pislik olduğunu bilmiyordu- ve bir anlığına adamın eşyalarını çöpün içine fırlatıp atmayı aklından geçirdi.

Bunu yapmak oldukça zevk verirdi elbette ama yapamadı. Derin bir nefes alıp belediye binasının yolunu tuttu. Gus'ın yine orada olmasını ve Teddy'nin her şeyini -ve Teddy'i- bir daha görmemek üzere ofisine bırakıp çıkabilmeyi umuyordu.

Otoparktaki arabaların arasında Teddy'nin Lexus'u yoktu. Binada bulunanlar muhtemelen kutlama bitimi temizlik yapıyorlardı, belki birkaç çalışan hükümet görevlisi de fazla mesai yapıyordu. Ali, Teddy'nin eşyalarını çantasına tıktırdıktan sonra dikiz aynasından kendini kısaca kontrol etti. Saçları havadaki tüm nemi emmişti ve bu hâliyle tıpkı bir karahindibayı andırıyordu. Şu an bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu çünkü yatıştırıcı saç köpüğü bir hafta önce bitmişti. Fakat gözlerinin altına akan rimeli silip, reklamında parlak ve seksi dudaklar vadeden karpuzlu dudak parlaticısını sürebilirdi. Şu geçirdiği birkaç günün ardından biraz cesaret ve güç yakalasa iyi olabilirdi tabi ama bu ikisini bir parlaticıdan temin edemeyeceğine emindi. Şöyle iyi, sek bir içki belki bunları verebilirdi.

Bunu daha sonra yapacağına dair kendine söz verdi. Bu pakete bir bardak güçlü bir içki, duş ve tek kişilik bir efkar gecesi dâhildi. Ama şu an için elleriyle saçlarını elinden geldiğince düzeltip, çantasını kapıp binaya girmesi gerekiyordu.

Teddy'nin diğer birkaç çalışanla birlikte paylaştığı bir asistanı vardı. Uzun boylu, zarif ve çok güzel bir kadın olan Aubrey, çalışma masasının arkasında çatık kaşlarıyla bilgisayar ekranına bakarken bile güzel görünüyordu. Bu da yetmezmiş gibi parlak, sarı saçlarında *azıcık bile* elektriklenme yoktu.

"Ali," dedi Aubrey, yüzündeki şaşkınlıkla, "Pazar günü ne işin var burada?"

"Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

"İş güç." Aubrey, bilgisayar ekranındaki Skype penceresinde bulunan kadını başıyla işaret etti.

Belediye başkanının eşi Bree Medina'ydı bu.

Bree, on yıl daha genç gösterse de kırklarının başlarında bir kadındı. Zengin ve ünlü kişilere iç mimarlık yapıyordu ve havalı bir müşteriydi. Ali, Bree'nin bizzat orada olmayışına

memnundu çünkü kadının yanındayken kendini ucuz eşya reyonu malı gibi hissediyordu. Ayrıca kadının parfümü de onu hıştırtıyordu. Doğrusu o parfümü düşündüğünde bile burnu kaşınıyordu.

“Üzgünüm,” dedi Ali. “Bölmek istemezdim. “Ama yanımda Teddy’nin dün bırakmayı unuttuğum birkaç eşyası var.” Adama hediye ettiği kalemliği çaldığı kısmı atlamıştı. Kendisini, Beşinci Seviye Deli Eski Sevgili olarak açığa çıkarmasına gerek yoktu. “Ofisine bırakabilir miyim?”

“Oraya girmene izin veremem,” dedi Aubrey. “Kurallara aykırı. Ama eşyaları ona vermek için senden alabilirim.”

Ali, detayları kasten konu dışı bırakarak, “İşle ilgili değil bunlar,” diye uyardı kadını. İnsanlar Teddy’i seviyordu, bunu çoktan anlamıştı. Ama ayrılıkları konusunda sessizliğini korumasının nedeni bu değildi. Sessiz kalıyordu çünkü kimsenin ona acımasını istemiyordu.

Araya tuhaf bir sessizlik girdi.

“Neymiş o?” diye sordu Bree. “Eski sevgili ıvır zıvır kutusu mu?”

Demek biliyorlardı.

“Facebook,” dedi Aubrey. “Lucille her şeyi biliyor.”

“Gitmem gerekiyor,” dedi Bree. Bakışlarını Aubrey’e çevirdi. “Pazartesi günü konuştuğumuz yeni ofis koltuklarıyla birlikte ofiste olurum.” Sonra konuşmayı bitirdi.

Aubrey, Skype’dan çıkıp Ali’ye baktı. “Siz ikinizin beraber yaşadığını biliyordum, herkes biliyordu ama genel algı sadece arkadaş olduğunuz yönündeydi. En azından Teddy, her konu açıldığında öyleymişsiniz gibi konuşuyordu.” Anahtarlarını çıkarttı. “Her şeyi masasına bırakabilirsin ama seni buraya *ben sokmadım.*”

“Ben de seni hiç görmedim.”

Ve Ali, son birkaç günde kendini ikinci kez Teddy’nin ofisinde buldu ki bu rakam, koca bir ay buraya geliş sayısından yalnızca iki eksikti. Teddy baya bir zamandır epeyce meşguldü. Bunun böyle olmasına kendisinin izin verdiği, adamın hiç düşünmeden onu geri plana atmasına kendisinin yol açmış olduğu gerçeği içini yaktı.

Neden böyle yapmıştı? Neden hak ettiğinden daha azını görmeyi kabullenmişti? Adam herkesin gıptayla baktığı o altın çocuk olduğu için mi? Ali kendisini bir ilişki düşüncesiyle deli divane âşık ettiği için mi?

Kadm, Teddy’nin kocaman deri koltuğuna geçti, eşyalarını masasının üzerine dizdi ve adamın bilindik el yazısıyla donatılmış not defterine şöyle bir göz attı. *Yeminli mali müşaviri ara. Kartları sipariş et. Raporları postala.*

Hah. Listenin hiçbir yerinde *Ali’ye ihanet et*, diye bir şey yoktu.

Yeni bir post-it kopartıp içindeki canavarı dışarı saldı:

GÖT.

Yazdığı notu Teddy’nin diğer eşyaların yanında, masanın tam ortasına yapıştırdı. El işini bir süre inceledikten sonra bunun yeterli olmadığına karar verdi. Bir erkek arkadaş olarak sahip olduğu vasıflar üzerindeki düşüncelerini içeren birkaç nazik cümle daha ekledi ve kendini biraz daha iyi hissedince – bir yandan da, kullandığı dili duyduğu takdirde ensesine şaplağı indirebilecek olan Bay Burland’in o an orada olmadığına memnun bir hâlde – ofisi terk etti.

Aubrey’nin masasının başında olmaması iyi bir şeydi. Ali o binadan çıkarken yüzüne sahte bir gülücük konduracak kadar güçlü olabileceğine emin değildi.

Elbette ki dışarısı hâlâ sıcaktı. Bir kez daha kamyonetine kadar koşup klimanın düğmesini çevirdi; aletten kaygı verici sesler gelmeye başladı. Klimanın bozulması için harika bir gündü.

Oradan sonra nereye gideceğine emin değildi. Kendisine bir gece daha orda kalabileceğini söyleyerek cömertlik göstermiş olan Luke'a fazlalık olmak istemiyordu. Çiçekçi dükkânı yalnızca yarım blok uzaklıktaydı. Gidip maaş çekini alabilirdi. Russell muhtemelen arka taraftaki ofisinde televizyon izlemekle, kanal Bravo'da hangi *Umutsuz Ev Kadınları* bölümü oynuyorsa ona bağlamakla meşguldü. Oradayken biraz inter-
nette vakit geçirip daire başvurularını kabul edebilirdi.

Verdiği bu kararla kamyonetinden dışarı çıktı ve iç bayıltan güneşin altında çiçekçi dükkânına doğru yürümeye koyuldu. Eski Viktoryen bina, uzun süre önce üç ayrı vitrine bölünmüştü: çiçekçi dükkânı, Leah'nın büyükannesinin pastanesi ve bir senedir kapalı olan eski bir kitapçı.

Şehirdeki diğer binaların çoğu son on yıl içinde restorasyondan geçmiş fakat burası olduğu gibi kalmıştı. Kapsamlı bir bakımdan geçmesi gerekse de Ali burayı seviyordu. Mekânın bir antikılığı, cazibesi ve fazlasıyla karakteri vardı. Çiçekçi dükkânı beyaz kapı ve pencere kenarlarıyla belirli bölgeler dışında pastel sarıya boyalıydı. Ahşap zemin gıcırıyor, ışıklar sürekli titreşiyordu ama Ali'ye göre bu tür şeyler mekâna kişilik kazandırıyor. Burası ona ikinci evi gibi hissettiriyordu.

Bir de evi olsaydı...

Russell dükkânda değildi; mekânın ön tarafına geri çıkar-
ken tanıdık çiçek kokularını ciğerlerin çekerek rahatlamayı denedi. Beklentilerini düşürerek ve işine yarayabilecek başka yerleri de hesaba katarak uygun kiralık dairelere bir kez daha bakındı. İki adet yer buldu ama bir tanesi, adamın tekinin evin

içinde kiraya verdiği tek bir odayı kapsıyordu ki bu seçenek bir kadın için pek tekin değildi, ikincisi ise yazlık evden çok daha uzak ve ıssız bir yerde, kasabanın dış taraflarında bulunan bir evdi. İdeal değildi.

Russell’ın ofisine göz gezdirdiğinde ufak bir çalışma masası, ağzına kadar dolmuş olan iki evrak dolabı ve ayakta zar zor durulabilecek boş bir alan görüyordu.

Uyuyacak bir yer mevcut değildi.

Burada yeterince vakit geçirdiğini düşünerek, maaş çekini almak amacıyla ayağa kalkıp çalışma masasının en üst çekmecisini açtı. Russell maaş çekini yazmamıştı; bakışları çek defterinin üzerine karalanmış olan bakiyeye kaydığında nedenini anladı. Russell yine eksideydi. Ali’ye, ona olan borcunun yarısını içeren bir zarf bırakmış ve zarfın yanındaki nota geri kalanını hafta sonuna doğru tamamlayacağım yazmıştı. *Hadi be!*

Her şey yoluna girecekti.

Fakat nasıl olacağını bilmiyordu. Ofis penceresinin yanına gidip dışarı baktı. Durduğu yerden iskeleyi görebiliyordu. Dönme dolap çalışıyordu. Yolu çevreleyen ağaçlar rüzgârdan sallanıyordu. Eğer camı açarsa esintinin deniz tuzu, çam ağacı ve umudun sarhoş eden üçlemesiyle birlikte ciğerlerine dolacağı biliyordu.

Buna hasret kalmıştı. Gerçek şu ki Şanslı Liman insana dinginlik ve güç katıyordu. Ali buna da hasret kalmıştı. Çocukluğunu dumanlı, gürültülü ve renkli otel holleriyle barlarda geçirmişti. Mimi Winters’ın garsonluktan “dansçılığa,” vücudu onu kaldıramayacak duruma geldiğindeyse yeniden garsonluğa geçtiği uzun bir iş geçmişi vardı. Para konusunda o kadar iyi olmayabilirdi ama iş aşka geldiğinde durum değişirdi. Bazıları, onun tanışıp da âşık olmadığı bir adamın çok nadir karşısına çıktığını ölümüne savunabilirdi. Fakat işler her sapa sardığında

-ki işler hep sapa sarardı- Mimi kızları için bunun üstesinden gelirdi ve yollarına çıkan her şeye hep birlikte göğüs gererlerdi.

Ali bir şeylere göğüs germe konusunda oldukça iyi olmuştu. Sürekli yaşayıp durduğu o zor zamanlardan bir diğerini yaşıyordu işte. Onu seve birileriyle iletişim kurma ihtiyacıyla cep telefonunu eline alıp annesiyle kız kardeşine şu mesajı gönderdi: *Özledim seni, her şey nasıl?*

Harper hemen cevap attı. *Lenny ile müthiş bir randevu geçirdim. Lenny’i hatırladın mı? Her zamanki gibi çok seksi ve babasının tesisat işini artık o yürütüyor*

Mimi’nin cevabı da kızınıninki kadar hızlıydı: *Ali-cik! O güzel yüzünü özledim! Şimdi biraz acelem var, kirayı tamamlamak için fazla mesaiye gidiyorum. Ha, bir de bir internet işi kursuna gidiyorum. Her şeyi değiştirecek, göreceksin.*

Mimi’nin dünyasında her zaman, her şeyi değiştirecek bir şeyler olurdu. Ve olay şuydu ki, Mimi bu dediğine inanırdı. İyimserlik, Mimi’nin en cazip özelliklerinden biriydi ama bu huyu, Ali’yi ailenin tek realisti hâline getirmişti. Annesine cevap yazmadan önce zarfın içine bakıp kafasında bir hesap yaptı. *Bu ay ek ücret aldım. Biraz göndereceğim.*

Mimi’nin cevabı yine hızlıydı: *Sen bir meleksin. Sen olmadan ne yapardım ben?*

Ali’nin de endişelendiği şey tam da buydu.

Luke uykudan sıçrayarak uyandı; kalbi ağzında gümbürderken Isabel Reyes’in boğulmuş cesedi gözlerinin önünden gitmiyordu. Korkunç bir güzellik parodisiyle arkasında yüzen saçları, yaşadıkları korkudan kurtulamamış olan kocaman açık gözleri, neredeyse yarı saydam bir hâl almış olan solgun teniyle adamın hafızasın net bir şekilde kazınmıştı kadın.

Kadını sudan çıkarırlarken Luke da oradaydı ama daha önce bir ton ceset görmüştü. Zihnindeki bu görsel, kadını kurtarma konusunda gösterdiği başarısızlık kadar onu rahatsız etmiyordu.

Odanın içi kapkaranlıktı ama nerede olduğunu hatırlamak için ışığı açmasına gerek yoktu. Cehennemdeydi. Yattığı yerde doğruldu. Dışarısı karanlıktı. Tüm gün uyumuştı.

Elleriyle yüzünü ovuştururken kafasının yerine gelmesini bekledi. Yeniden yatağın içine kıvrılıp ihtiyacı olan uykunun geri kalanına devam edebilirdi ama midesi fena hâlde gurulduyordu. Lanet olsun! Telefonuna uzandığında bekleyen mesajları gördü. Buna şaşırmamıştı.

Amiri, Luke'un istediği üç hafta yerine bir hafta sonra o kıçını San Francisco'ya geri getirmesini istiyordu çünkü "tatile çıkmak ödlekler içindi." Bunun yanında amiri "medya belasıyla" da tek başına uğraşmak zorunda kalmıştı. Annesinden gelen mesajda her zaman her şeyin bir nedeni olduğu yazıyordu. Babası ise bunu aşmak için çalışıp güçlü kalmasını söylüyordu. Son mesajda ise Jack, Luka'a gazeteye veya televizyona bakmamasını öğütüyordu.

Tabii ki de Luke'un yaptığı ilk şey telefonundan internete girip haberlere bakmak oldu. Evet, bölge savcısını ve tüm San Francisco Polis Departmanı'nı suçlayan yorumlar eşliğinde medya fırtınası tam gaz sürüyordu.

Problem değildi. Luke da kendisini suçluyordu.

Açlıktan ölüyordu. Yataktan kalkıp mutfığa giden gıcırtilı merdivenleri bir bir çıktı. Kasaba merkezine gidebilirdi ama bunun için hazırlanması gerekiyordu; ayrıca anahtarlarını nerede bıraktığı konusunda bir fikri de yoktu. Onları koyduğu yeri nadiren hatırlardı. Işıkları yakmadan buzdolabının kapısını açtı.

Ne görmeyi umduğunu bilemiyordu. Henüz yiyecek bir şeyler almamıştı. O kadarını düşünememişti. Kendi düşüncelerinin zihninde yankılanışım dinlemek zorunda kalmaktan kurtulmak dışında henüz başka hiçbir şeyi düşünememişti.

Belki de düşüncelerinden komple kurtulsa daha iyiydi.

Fakat buzdolabında su, süt, yumurta, peynir, salam, sosis, elma, portakal ve -asıl bomba- bira vardı. Orta rafın üzerinde, yanma renkli bir not ilişitirilmiş olan bir tabak duruyordu; not Ali'dendi.

Kadını neredeyse tamamen aklından çıkarmıştı.

Tabağı merakla raftan aldı. İçinde omlet vardı. Turta tercih ederdi ama bu da iyi görünüyordu.

Neyin dalgasını yapıyordu ki? Pişirmek zorunda kalmadığı *her şey* onun gözüne iyi görünürdü. Tabağa adeta yumulup, dikildiği yerde tüm omleti mideye indirdi. Musluğun yanma doğru ilerlerken kulağına bir ses geldi.

Ayak sesleri.

Luke elini tabancasına uzattığında silahsız, hatta altındaki boxer dışında büsbütün kıyafetsiz olduğunu hatırladı. Tanrım, daha çok uykuya ihtiyacı vardı.

Bir kadm sesi, “Ellerini görebileceğim şekilde kaldır, seni aşağılık herif,” diye gürledikten sonra odanın lambası aniden yandı.

Yavaşça arkasını dönen Luke, tek eliyle tuttuğu şemsiyeyi bir kılıç gibi kendisine doğrultan, diğer elini mutfak girişinde-ki ışık düğmesinin üzerinden çekmemiş hâlde kendisine bakıyor olan Ali'yle karşı karşıya geldi.

Kadm belli ki uykudan uyanmıştı. Saçları, yatak fabrikasında meydana gelen bir patlamanın kurbanı olmuşçasına darma-dağınıktı. Gözleri solgun yüzünün üzerinde kocaman görün-

yorlardı. Üzerinde ince, beyaz bir atlet, altındaysa üzerinden düşecek kadar büyük görünen bir eşofman altı vardı. “Eve hırsız girdi sandım.”

“Girdi evet,” dedi adam. “*O da sensin.*” Kadının üzerinde sutyen olmadığı gerçeğini zihninden uzaklaştırmaya çalışmak için genel vaziyetine odaklandı. Kendini koruma konusunda pek acemi sayılmazdı. “Aşağılık herif demek?”

“Üzgünüm, sert konuşmaya çalışıyordum.” Tek elini kabarıklık saçlarının arasında gezdirirken biraz yabani, oldukça da formundan düşük görünüyordu ama bunlara rağmen adamın evini koruyordu işte.

Oldukça uzun süredir desteğini hissettiği ilk kişiydi bu kadın.

İçindeki tuhaf hisleri umursamadan başını iki yana salladı. “Sinirli, aç ve yorgun bir polisin yanına bu şekilde gelmek hiç de iyi bir fikir değil.”

“Sen olduğunu bilmiyordum,” dedi kadın. “Ayrıca şu an bir polis değilsin. Görev dışındasın.”

Ona, kendisinin *her daim* bir polis olduğunu söyleyebilirdi. “Ya seni vursaydım?”

Kadın, gününün zaten yeterince berbat olduğunu belli eden kinayeli bir tonla, “Tüm günüm rezil rüsva olurdu,” dedi. Sonra kadının bakışları adamın vücudunda gezindi; Luke, Ali’nin nefesinin aniden kesilişinden, üzerinde boxerden başka bir şey olmadığını yeni fark ediyor olduğunu anlayabildi.

Karşısında bir erkeğin duruyor olduğunun oldukça farkındaydı. Ted, kadının kalbini incitmiş olabilirdi ama büsbütün kırmadığı belliydi.

“Şortunun içindeki şey silahın mı?” diye yumuşakça sordu kadın. “Yoksa sadece beni gördüğüne mutlu mu oldun?”

5. Bölüm

*L*uke -fırlattığı tehlikeli ve rahatsız bakışın ardından- Ali'nin bu sorusunu cevapsız bırakıp koridorun sonunda gözden kaybolurken Ali dilini yutmamaya çalıştı.

Tanrım, bir adam bir boxerı bu kadar iyi taşıyabilirdi. Adamın iyi görüldüğünün farkındaydı ama her hareketinde gerilip bükülen belirgin kaslara sahip olduğunu yeni görüyordu.

Ayrıca tam olarak ne yapıp da onu böylesine tahrik etmiş olduğunu da bilmiyordu. Adama tek bir bakışla böylesine fena olmayı kesinlikle beklemiyordu. Luke'un yürek titreten bir seksapele sahip olduğuna mümkün olabilecek en net şekilde emin olmuştu.

Eşit derecede emin olduğu bir şey varsa, o da sorusuna cevap alamamış oluşu karşısında duyduğu rahatlıktı. Sonuçta cevap beklemediği bir soruydu; adamı karşısında yarı çıplak görünce hiçbir şey düşünmeden ağzından bir anda çıkıvermişti. Kadın daha sistemi geri yükleyemeden Luke, Levi's marka düşük bel kot pantolonunun içinde mutfığa geri dönüp, elindeki gömleği üzerine geçirdi. Gömleğin düğmelerini kapatmaya zahmet etmemişti. O düşünceli ve tehlikeli aurası eşliğinde yine etrafına testosteron ve kötü çocuk titreşimleri salıyordu.

Bu hâli, Ali'nin karın boşluğunda fazlasıyla istenmedik bir hareketlenmeye neden olmuştu. Aynı hareketlenme daha aşağılarda da mevcuttu. Kadın boğazını temizledi. "Bugün iki kiralık daire buldum."

Adam konuşmadı.

Muhtemelen duyduğu habere o kadar heyecanlanıp sevinmişti ki konuşmayı *becerememişti*.

Adam buzdolabının yanma gitti.

"Bir tanesi kasabanın dış bölgelerinden birinde," dedi kadm. "Highlands'de. Diğeri de kereste dükkânı sahibi bir adamın kiraya verdiği tek bir oda. Adı Anderson bir şeydi."

"Olmaz," dedi adam.

"Ne olmaz?"

"Highlands kötü bir muhittir. Ve Anderson'dan da oda falan kiralamıyorsun. Kesinlikle olmaz."

Kadm adama dik dik baktı ama Luke'un yüzü buzdolabına dönüktü. "Hâlâ aç mısınız?" diye sordu kadm. Buzdolabının yanma vardığı sırada Luke ona doğru döndü. Avuç içlerini adamın sıcak, güçlü göğsüne bastırarak onu hafifçe kenara itmeye çalıştı.

Luke yerinden kımıldamadı.

Ali biraz daha sert itince adam bir adım geri çekildi. "Omlet için sağ ol," dedi adam.

"Bir tane daha ister misin?"

"Elbette."

Kadın dolaptan yumurta, peynir, brokoli ve kırmızıbiber çıkardı. Eline aldığı tavayla birlikte ocağın yanma gidip ocağı açtı. "Ah, neredeyse unutuyordum. Sana bir şey getirdim."

Adamın bakışları baygınlaşınca Ali'nin yanakları kızardı. Dediği şeyden Luke'un ne çıkarmış olduğuna emin değildi ama boxerının içindeki silahla ilgili söylediği şey aklına gelince, bunun muhtemelen ona sunabileceğinden daha fazlası olduğu kanaatine vardı.

“İşte,” dedi kadm, mutfak masasının üzerindeki zarfı çenesiyle işaret ederek. Üç gecelik kira ücretini karşılayan nakit para vardı zarfın içinde. Dün gece, bu gece ve umduğu kadayıyla yarın gece içindi.

İyimserlik. Galiba Winters'larda bu düşünce şekline sahip olan tek kişi annesi değildi. Aslında umduğu şey, yarın kadar kendine bir yer bulmuş olmaktı ama adam, Ali'nin iki seçeneğine de ket vurmuştu.

Adam zarfı eline almak için bir harekette bulunmadı ama o orada darmadağın, uykulu ve gergin bir hâlde dikilirken Ali biberleri doğramakla ve peyniri rendelemekle ilgileniyordu. “İronik, değil mi?” diye sordu kadm.

“Benim mutfağında benden fazla vakit geçiriyor olman mı?”

“Birbirimize tamamen yabancı olmamıza rağmen birbirimizi iç çamaşırlarımıza kadar görmemiz.”

“Aynen.” Bir parça peynir çalıp ağzına attı. “Fark ettim de, sen bana *benim sana yaptığım gibi* kazak falan uzatmadın.”

Kadm gülümsedi. Bugün bu ilk gülümseyiştii. Belki de bu haftanın ilkiydi.

Adam da ona geri gülümsedi; özellikle o muhteşem gülümsemesine bakıldığında bu bir anlama geliyor olmalıydı. Kadm omleti havada döndürdükten kısa süre sonra tabağa alıp, üzerine ufak brokoli parçaları serpiştirdi ve adama uzattı.

Luke gözlerini brokolilere çevirdi. “Ben brokoli sevmem.”

“Neden?”

“Çünkü yeşil.”

“En son ne zaman denedin?”

Son dediği yeterli bir cevapmış gibi “Brokoli sevmem,” diye tekrar etti.

“Etrafından ye.”

Adam can sıkıcı sebzeleri bir bombayı inceler gibi dikildiği yerden incelerken midesi gürültüyle guruldadı.

“Ye.”

Adam ayağıyla çektiği bir sandalyenin üzerine oturdu. “Sağ ol,” diye mırıldandı. “Yemek yapmaktan nefret ediyorum.”

Kadm gülümsedi. “Annem bana her zaman bir adamı nasıl besleyeceğimi bilmem gerektiğini söyler. Çoğu kadına göre bir erkeğin en önemli vücut bölgesinin midesinin bir hayli aşağısında olduğunu, ama o kadınların yanıldıklarını söyler. Ona göre bir adamın midesi onun yerine düşünür, şey değil...” Utandığını hissedince bir anda lafını yuttu. “Her neyse, tüm erkek arkadaşlarını yemek pişirerek tavlamıştır.”

“Baban da o erkek arkadaşlardan biri miymiş?”

Ali’nin babası Tacoma’da yaşıyordu ve onunla ilgili en son duyduğu şey barmenlik yaptığıydı. Herkese göre adam çaba göstermeden insanları etkileyen, iyi niyetli biriydi ama Ali onu yerine getirilmeyen sözlerin adamı olarak tanıyordu. Babasının söz verdiği aramaları telefon başında beklediği günler çok geride kalmıştı ama hâlâ hatırladığında biraz da olsa canı yarıyordu. “Pek ortalarda olmazdı. Bizimle uzun süre kalan ilk erkek arkadaşı bir dişçiydi.” Kadın istemsizce ürperdi. “Adamın eli sıkıydı.”

“Pinti mi?” diye sordu Luke.

“Aynen.” Ali demek istediğini göstermek için işaret parmağıyla başparmağını birkaç kez açıp kapattı. “Onu ne zaman kızdırsak bizi çimdiklerdi. Morlukların görünmeyeceği bölgeleri seçerdi. Deli gibi de acıttırdı.”

Luke hissettiklerini pek fazla beden diliyle ifade etmezdi ve pek hareketli olmayan bir yapısı vardı. Ama hiç tanımamış olduğu genç bir kıza yapılan bu muamele onu sinirlendirmiş, bakışlarını sertleştirmişti.

“Annen size dokunmasına izin mi veriyordu?”

“Ah, ona söylemezdik,” dedi Ali. “Ondan o kadar hoşlanıyordu ki bilse perişan olurdu. Ama alışverişe çıktığımız bir gün soyunma kabinde kız kardeşimin bir morluğunu gördü.”

“Umarım adama tekmeyi basmıştır,” dedi Luke.

“Beyzbol sopasıyla saldırdı.” Kadının gülümsemesi yüzünde dondu çünkü adamın evden ayrılışının ardından Mimi bir hafta boyunca ağlamıştı. “Olaydan sonra uzun bir süre boyunca eve başka bir erkek arkadaşını getirmede.”

“İyi bari.” Sandalyelerden birini ayağıyla Ali’ye doğru itti. “Otursana.”

Kadın tavayı lavabonun içine koyup Luke’un yanına oturdu; kendisine uzatılan tabağı başını hayır anlamında sallayarak geri çevirdi.

“Demek yemek yapmayı kendine bir adam bulmak için öğrendin ha?” diye sordu Luke.

“Yoo. Yemek yemeyi sevdiğim için öğrendim,” dedi. “Çorap söküğü gibi gelen sayısız erkek arkadaş istediğim için değil.” Doğru düzgün birini seçmeyi öğrenene kadar istemiyordu en azından. Luke’u brokolileri özenle ayıklayışını izledi. “Brokolide neredeyse sütte bulunduğu kadar kalsiyum vardır,” dedi gülümseyerek. “Kemikleri güçlendirir.”

Adamın bakışları Ali'ye doğru kayınca kadm yeniden yüzünün yandığını hissetti. Adamın zaten güçlü kemikleri vardı. İkisinin de bildiği üzere birkaç dakika önce özellikle bir kemiği baya bir güçlenmişti. Adam insafı bir hareketle bulunarak tepki vermedi.

Çatalını elinden bıraktı, Ali'nin masamn üzerine bırakmış olduğu zarfı açtı ve kadının dikkatle sayıp içine koyduğu paralara şaşkınlık içinde bakakaldı. "Ne bu?" diye sordu.

"Birkaç gece için sana borçlandığım para. Aylık ödediğim miktarı günlere böldüm. Sorun olmaz umarım."

Bir dakika boyunca koruduğu sessizliğinin ardından konuştuğunda sesi düşük çıktı. "Para problemin olduğunu düşünmüştüm."

"O kadar da yok."

Kadına uzunca baktıktan sonra zarfı masanın üzerine geri bırakıp tek parmağıyla ona doğru itti.

Kadm zarfı geri itti. "Ben kimseye borçlanmam."

"Sana geriye ne kadar kalıyor?"

Ali'nin dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kendime başka bir yer bulacak kadar param kalmayacağından mı korkuyorsun?"

"Kesinlikle evet."

Kadm kıkırdadı. "Korkma. Senin sorumluluğun altında değilim." Kimsenin sorumluluğu altında değildi ve uzun bir zamandır bu, bu şekildeydi.

Adam yemeğine devam etti. Çatalına takılan ufak bir parça brokoliye şöyle bir bakıp ağzına attı.

Kadm tepkisini beklerken Luke omuz silkti.

"Şimdi methiyeler düzüp beni mahcup etme olur mu?" dedi kadın ilgisizce.

Adam kısaca gülümsedi ve “Lezzetli,” dedi. “Oldukça lezzetli. Üzerine düşeni iyi yapıyorsun.” Sonra yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ama paranı falan almıyorum, Ali.”

Tam bir otoriter alfa erkeğiydi. Ayağa kalktı ve arkasında oturan sessiz adama ilgi göstermemeye çalışarak bulaşık makinesine birkaç bulaşık dizdi. Adam da arkasından ayağa kalkıp birkaç bulaşık da kendisi dizdiği için ilgi göstermeme işi zorlaşmıştı.

Tertipli bir otoriter alfabaydı.

“Yatağa geri gitmelisin,” dedi kadın yumuşakça. “Korkunç görünüyorsun.”

Luke’un attığı bakışı o, Ali’nin yanından ayrılıp onu düşünceleriyle yalnız bırakana kadar çözmemeye çalışmak en iyisi olacaktı.

Ali pek iyi uyuyamamış, şafak sökmeden önce kalkmıştı. Dükânâna gitmeden önce sahip olduğu birkaç saati geçirmek için sessizce garajın yolunu tuttu. Üzerinde *Çiçekçiler Farklı Yapar* yazan bir önlük giyindi. Kafasını dağıtmak için deposundan çıkardığı taze kilin üzerinde birkaç dakika çalıştı.

Garaj kapısının diğer tarafından gelen araba sesini duysa da, kapının çalındığı ana kadar bu ona pek bir şey ifade etmedi. Bu saatte çalınan kapıya ürkmüş ve başka bir gazetecinin Luke’u bulmuş olma ihtimaline tepesi atmış bir hâlde ellerini önlüğüne silip garajdan ayrıldı ve oturma odasından dış kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi. Birilerinin kışını tekmeleme hazır bir hâlde ön kapıyı açtığında Teddy ile birlikte iki polis memuru görünce şok oldu.

“Ali Winters siz misiniz?” diye sordu polislerden biri.

“Evet, evet ta kendisi,” dedi Teddy sabırsızca.

“Bir şey mi oldu?” Kadının yüreği hoplamıştı. “Annem? Kardeşim Harper? İyiler mi?”

Teddy duyduklarına inanamaz bir hâlde, “Bu senin lanet ailenle ilgili değil,” dedi. “Benim ağzıma etmek için çalmış olduğun parayla ilgili. Hayatımı mahvetmeyi *deneyecek kadar mı* kafayı yedin?”

Ali’nin kafası karışmıştı, başını iki yana salladı. “Ne?”

“Hanımefendi,” dedi memurlardan bir tanesi, “size birkaç soru sorabilmemiz için merkeze kadar bize eşlik etmeni gerekiyor.”

Kalbi duracak gibi olduğu sırada arkasından kapıya yaklaşan kişiyi hissetti. Luke. Adamın sıcacık, güçlü bedenini arkasında hissetmişti.

“Problem nedir?” diye sakince sordu adam.

“Sen de kimsin be?” dedi Teddy.

Luke onu kale almadan polis memurlarından birinin sorusuna cevap vermesini bekledi.

“Hafta sonu belediye binasındaki ofislerden birinde meydana gelen bir soygunla ilgili olarak buradayız,” dedi soldaki polis. “Ted Marshall’ın ofisinden bir çanta dolusu para kaybolmuş.”

Ali içini dolduran korkuyu hissetti –parayı *onun* çaldığını mı düşünüyorlardı?

“O para kaybolmadı,” dedi Teddy. “Ondan ayrıldığım için benden intikam almak amacıyla bizzat o çaldı.”

“Hey,” dedi Ali. “Ayrılan kişi *benim!*”

Polis, ikisi de hiç konuşmamış gibi sözlerine devam etti. “Kaybolan para Cuma gecesi düzenlenen müzayedeye aitmiş. Bazı görgü tanıklarına göre o ofiste bulunan son kişi sizmişsiniz.”

“İki kez,” dedi Teddy. “Cumartesi günü Gus’tan, Pazar günüyse Aubrey’den izin alıp içeri girmişsin. Tanrı aşkına Ali, bunu bana nasıl yapabildin? En azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Arkadaşlar gecenin bir yarısı haber vermeden evden taşınmazlar,” dedi Ali. Bu tartışmayı her şeyi duyan böyle bir seyirci kitlensin önünde yapıyor oldukları gerçeğinden nefret etmişti. “Ayrıca bir şey falan da çalmadım.” Polislerden birini tanımıştı. Adam kız arkadaşına çiçek almak için dükkâna gelmişti. Direkt ona bakarak konuştu. “Hayatımda *bir kez bile* bir şey çaldığım olmamıştır benim.”

Bu dediği yanlıştı. Yüzünü buruşturdu. “Tamam,” dedi, “belki bir kez bir mağazadan dudak parlaticısı çalmış olabilirim ama o zaman on iki yaşındaydım ve annem o parlaticıyı bana zorla geri götürmüştü. Bedelini ödemek için koca bir gün bedava çalışmak zorunda kalmıştım. O zamandan beri başka bir şey çalmadım.”

Sağdaki polis şakaklarım ovuşturuyordu. Erkekler bunu Ali’nin yanında çok yaparlardı. İnsanlara iyi baş ağrıları yattığı belliydi.

“Bana inanmak zorundasınız,” dedi kadın. “Para falan çalmadım ben. Ne kadar kaybolmuş?”

“Hepsi gitmiş,” dedi Teddy sinirli bir tavırla. Üzerinde bej bir pantolon ve pantolonunun içine sokmadan dirseklerine kadar sıyırmış olduğu beyaz bir gömlek vardı. Adam *GQ* reklamlarından fırlayıp gelmiş gibi görünse de bu hâli, Ali’nin midesinde kelebekler uçuracağı yere kalbini daha da sertleştirmişti. Teddy Marshall’m Ali’de bıraktığı o rüya izlenimi tükenip yok olmuştu.

“Yani buraya Ali’yi suçlamak için geldin öyle mi?” diye sordu Luke.

Teddy adama gözlerini dikip baktı. “Tekrar soruyorum, sen de kimsin?”

“Dedektif Yüzbaşı Luke Hanover.”

“Ev sahibim?”

“*Eski* ev sahibin.”

Ali midelerini ayak parmaklarının yakınlarında bir yerlerde hissediyordu bu yüzden aradaki testosteron savaşını takip edebilecek durumda değildi. “Şimdi ne olacak?” diye sordu ilk polise.

“Bazı soruları cevaplamak için merkeze geleceksiniz, hanımefendi.”

“Parayı ben çalmamış olsam da mı?” diye sordu kadın.

“Evet, hanımefendi.”

“Ali,” diye düzeltti adamı kadın. “Her *hanımefendi* deyişinde kiminle konuştuğunuzu görmek için arkamı dönüp kontrol etmek istiyorum. Neden beni hemen burada sorgulamıyorsunuz?”

“Yasalar bu şekilde işlemiyor han–”

Adam, kadının tek bir kızgın bakışıyla cümlemin son kısmını yuttu.

“Bak, Ali,” dedi Teddy, sesini yumuşatmaya çalışarak. Eskiden olsa bu hareketi kadını büyüleyebilirdi ama zaman değişmişti. “Bana sinirlisin,” dedi adam. “Bunu anlıyorum. Tek istediğim şey bize parayı geri vermen ve sorunsuzca kendi yollarımıza ayrılmamız. Kimsenin canı yanmasın.”

“Para bende değil, ben almadım diyorum ya!”

İki polis aynı anda Ali’ye baktıklarında kadın derin bir nefes verdi. “Doğruyu söylüyorum.”

“Eşyalarına bir göz atın,” dedi Teddy bıkkınlıkla. “Çok bir şeyi yok. Uzun sürmez.”

Luke, Teddy'nin olduğu yerden bir adım daha ileri atması için elini adamın göğsüne koydu. “Onu da, bu mülkiyetin tek bir karışını da *hiç kimse* aramıyor,” dedi adam. Sakinliğini hâlâ koruyordu ama otoritesini de yüzde yüz hissettiriyordu. “Ortada rıza veya arama izni yokken bu gerçekleşmeyecek.”

Ali o sabah ilk kez dönüp Luke’a baktı. Üzerindeki siyah sörfçü şortu hâlâ vücuduna yapışacak kadar nemli görünüyordu. Üzeri çıplaktı. Ayakları çıplaktı. Omzuna bir havlu atmıştı ve taranmamış saçları ıslaktı.

Adamın denizden gelmiş olduğunu fark etti; yüzmüş ya da Ali’nin arka verandada gördüğü sörf tahtasıyla sörf yapmış olmalıydı. Adamın bu müdahalesine minnettar mı kalsaydı yoksa yapılacak aramadan bir şey çıkabileceği ihtimalini düşünüp de Ali’yi korumaya çalışmış oluşuna mı öfkelenseydi karar verememişti.

Ali, Luke’a doğru dönüp, “Ben bir şey yapmadım,” dedi. “Arayabilirler.”

“Güzel.” Teddy kapıdan içeri girdi. “Bakalım belediye binasından çalınan paralar neredeymiş, ha Al?”

“Dün çiçek aranjmanlarını oradan alıp huzur evine götürdüm,” dedi. Antredeki bankın üzerinde duran çantasını ve küçük bir kutu dolusu seramik işini işaret etti. “Şunlar da müzayededen geriye kalanlar.”

Teddy elini kutuya doğru uzatırken ilk polis adamı durdurdu. “Bu senin işin değil Marshall, üzgünüm,” dedi ve kutuyu kendi eline aldı.

Ali tüm eşyalarının birbirlerine çarptığını duydu. “Dikkatli o—”

Adam kutudan çam ağacı gövdesi kalemligi çıkardığında kadının sözleri ağzına tıklandı.

Teddy bu gördüğüne inanamadı. “Nasıl yani? Bunu bana sen vermiştin.” Çatık kaşlarıyla Ali’ye dönerek, “Ofisimden mi çaldın?” diye sordu.

“*Geri aldım,*” diye düzeltti kadın. “Geri aldım çünkü hak etmiyordun.”

“Hayır, *çaldın*. Paralar nerede, Ali?”

“Para falan yok bende!”

İlk polis kalemlığın içinden bir şey çıkardı.

Teddy, “Aman Tanrım,” dedi. Herkesin gözü kalemlığın içinden çıkan, banknotları bir arada tutmak için kullanılan banknot bandına doğru kaydı; müzayede paralarını düzenlemek için kullanılan bantların tıpatıp aynısıydı.

Adam deliye dönmüş gözlerle aniden Ali’ye döndü. “*Paralar nerede?*”

“Ben...” Kadın ne yapacağını bilemez hâlde başını iki yana salladı. “Onun orada olduğunu bilmiyordum.”

Genel tutumları sakinlikten çıkıp daha tetikte bir hâl alan polisler, anlaşılmaz yüzlerle birbirlerine baktılar.

“Ah hayır,” dedi Ali. “Düşündüğünüz gibi değil. Bu bant ben kalemligi aldığımda içinde kalmış herhâlde.”

“Yani kalemligi aldığınızı kabul ediyor musunuz, hanımefendi?” diye sordu ilk polis.

“Yani, evet, ama...” Adamların bakışları karşısında sesi kesildi. Belli ki kadının baştan aşağı saçmaladığını düşünüyorlardı. Luke’un da aynı şeyleri düşünüyor olup olmadığını anlamak için ona bakmaya cesaret edemedi. Aniden kendini küçülmüş ve tek başına kalmış hissederek, “O parayı ben çalmadım,” dedi. “Ben yapmadım.”

Teddy ciğerlerinden dışarı derin bir nefes verip parmaklarını saçlarının arasında gezdirdi. “Şimdi ne olacak?” diye sordu polislere.

Adamlardan biri, “Mülkiyeti aramamız konusunda hâlâ izininiz var mı?” diye sordu Ali’ye.

“İznine falan ihtiyacınız yok,” dedi Teddy. “Burada onunla birlikte kalıyordum. Evin yarısı benim. İzni size *ben* veriyorum.”

“Yanlış,” dedi Luke, sesine yansıyan aynı buz gibi otoriteyle. “Ne artık burada yaşıyorsun ne de bu mülkiyet üzerinde bir hakkın var.”

Bir kez daha Ali duygulanmakla üzülmek arasında kaldı. Üzüntüsü ağır basıyor olmalıydı. “Arayın,” dedi. “Lütfen. Göreceksiniz...”

Aramaya oturma odası ve mutfaktan başladılar. Luke dikkatle izliyordu. İfadesizdi.

Ali öyle değildi. Duyguları birbirleriyle yarışyordu. Neden Teddy bu işi Ali’nin yaptığına bu kadar emin hareket ediyordu? Ona tuzak mı kurmuştu? Peki, ya ne sebeple? Bunun, o gece ofisinde yaptığı şey konusunda Ali’nin çenesini kapalı tutacağını mı düşünmüştü? “Bu para ilk neredeydi?” diye sordu Ali.

“Çalışma masamın en altındaki kilitli çekmecedeydi,” dedi Teddy sertçe. “Senin de çok iyi bildiğin gibi.”

“Ben öyle bir şey *bilmiyorum*,” dedi Ali, aynı sertlikte. Ama kalemligi ararken adamın masasını biraz karıştırmıştı. Kilitli bir çekmece var mıydı? Hiç sanmıyordu. “Çekmecenin kilitli olduğuna emin misin?”

“Evet.”

“*Kesin mi?*”

“Tanrım! Evet!”

Fakat Ali bu yüz ifadesini ve sesindeki savunmacı tonu biliyordu. *Emin değildi*. “Emin olduğun konusunda yalan söylüyorsun,” dedi. “Başka ne konuda yalan söylüyorsun, Teddy?”

İki polis memuru birden eğildikleri yerden doğrulup adama uzun, düşünceli bakışlar fırlattılar. Adam ellerini havaya kaldırdı. “Hey, burada mağdur *benim!* Bankanın paraları benden geri alacağı ana kadar onları kilitli çekmecemin içinde sakladım. O para teşhir amaçlıydı. Toplanan paraların çoğunluğu sanal formdaydı. Müzayedede bu parayı kullanmamızın nedeni insanları etkileyip daha çok bağış konusunda teşvik etmekti. Alt çekmecemde tutuyordum. Ben sadece...”

“Ne?” diye sordu polislerden biri.

Teddy iç çekti. “Pekâlâ, çekmeceyi kilitleyip kilitlemediğimi hatırlamıyor olabilirim. Acelem vardı.”

“Ne konuda?” diye sordu Ali, cevabını çok iyi bildiği o soruyu sorarak –bilmediği tek şey adamın kiminle birlikte olduğuydu.

“Bu konuyla alakalı bir şey değil,” dedi Teddy.

Polis adama canı sıkılmış bir şekilde baktı; bakışları bir şeyleri öğrenmek için fazladan çaba sarf etmek zorunda kalmaktan hoşlanmayacağı sinyalini veriyordu. “Konuyla alakalı değil demek. Parayı en alt çekmecenize koyduktan sonra ilk olarak ne yaptınız?”

Teddy konuşacak gibi oldu ama ağzını geri kapattı. Uzun bir bekleyişten sonra bir kez daha iç geçirdi. “Melissa Mann.”

“Anlamadım?” diye sordu polis memuru.

Teddy yine iç çekti. “Melissa Mann ile yattım.”

Ortalık buz kesmişti.

Melissa Mann kasabanın manikürcüsüydü; eğlenceli, tatlı ve güzel bir kadındı. Çiçekçi dükkânının birkaç kapı ilerisinde bulunan Hair Today adındaki kuaför salonunda çalışıyordu. Ali silkinerek şaşkınlığından kurtulup Teddy’ye baktı.

Şaşırtıcı bir şekilde Teddy, kadının bakışlarına karşılık verecek cesareti toplamıştı; geçmek bilmeyen öfkesinin ardında bir özür yatıyordu. “Üzgünüm Ali. Ama ilişkimiz çoktan bitmişti.”

Bu dediği gerçeklerin yakınından bile geçmiyordu ama Ali duyduklarına karşı çıkmadı. Çünkü lanet olsun ki adam bunu belli etmişti. İlişkileri Teddy için bitmişti ve Ali bu konuya dikkatini vermemişti. Ah, şu aptallığını bir kabullenebilseydi...”

“Demek paralar ofisinizdeyken Melissa ile birlikteydiniz,” dedi ikinci polis.

“Evet,” dedi adam. “Paranın afrodizyak etkisi yarattığı açık.”

Ali, parmaklarını adamın boğazına dolasa bunun ne kadar tatmin edici olacağını düşünürken boğazında yükselen hırıltıyı hissetti ama görgü tanıkları sorun çıkartacak türden kişilerdi. Eğer işlemediği bir suçtan bile başı bu kadar belaya giriyorsa kim bilir cinayetten başına neler gelirdi.

Omzunda bir el hissetti. Luke’un eliydi bu. İçinde yükselen öldürücü dürtüleri dışarı yansıtmış olmalıydı.

Bu teması gören Teddy’nin gözleri kısıldı.

“Peki, ya sonra?” diye sordu polis memuru.

Teddy gözlerini Luke’un, Ali’nin omzundaki elinden çekmemişti. “Melissa’yı evine bıraktım.”

“Melissa’yı evine bıraktın,” diye yavaşça tekrarladı Ali. “Doğru anladığıma bir emin olayım. Kız arkadaşını ektin, masanın içine elli bin dolarlık bir meblağ tıktırdın, belki çekmeceyi kilitlemeyi unuttun, Melissa ile seviştin ve paraları odanda bırakıp Melissa’yı evine bırakmaya gittin.”

Ted bir kez daha yüzünü buruşturdu. “Bak, bu dediklerinin beni kötü gösterdiğini biliyorum.”

“Aslında,” dedi Luke, “tam bir pislikmişsin gibi gösteriyor.”

Teddy’nin suratı öfkeden kıpkırmızı oldu. “Bu yine de beni bir hırsız yapmıyor.”

Polisler, Ali’nin kullandığı banyo da dâhil evin dört bir köşesini aradılar. Çekmecelerini aramaları yeterince utanç vericiyken oradan dolabına da geçtiler. Bir tanesi, Ali’nin kız kardeşinin doğum günü için şaka olsun diye hazırlamış olduğu *Eğlence ve Zevk* çantasını dolaptan çekip çıkardı. “Hayır,” dedi kadm çabucak. “Bekleyin –O benim değil!”

Adam çantanın içinden önce bir Kedi Kadın kostümü, onun arkasından göz alıcı parlaklıkta, neon pembe bir vibratör çıkardı.

Teddy gördüğü şeyin boyutu karşısında donakaldı. “Senin vibratörün mü var?”

“Şaka amaçlı verilen bir hediye idi,” diye yanıtladı onu Ali, suratının vibratör kadar pembe olduğuna emindi.

Luke, her zamanki sabrı ve istikrarıyla tek kelime etmeden, çantadan çıkanları şöyle bir süzdü.

Az önceki şokunu sürdürmeye devam eden Teddy, “Vibratörün var,” diye tekrarladı. “İki ayır sevişmiyor olmamızın nedeni *bu mu?*”

Luke’un eli bir kez daha Ali’nin omzuna kondu. Onları izleyen iki –üç değil– polisin varlığı yeterliydi. Teddy’nin boğazına yapışmıyor oluşu gerçekten de büyük bir öz-kontrol becerisiydi.

Gerçi buna tam olarak öz-kontrol denilemezdi. İçten içe yakan bir aşağılanma, öfke ve başka bir şeydi: Dehşet.

Ve o dehşet, polisler evi ve Ali’nin kamyonetini aramayı bitirdikleri zaman üçe katlanmıştı. Parayı bulamamış olsalar da Ali’yi yeterince aşağılamışlardı.

6. Bölüm

*L*uke, birkaç hırsız tarafından altüst edilmiş gibi duran Oturma odasının tam ortasında durdu.

Ali kasırgası.

Kadının bir banknot bandıyla yakalanmış olduğu gerçeği karşısında ne yapacağım bilemiyordu. Sorgulanma için merkeze götürülmüş olduğu konusunda da pek bir şey bildiği söylenemezdi.

Ama bir şeyi biliyordu, o da bu Marshall'm -onu *Teddy* olarak düşünmeyi reddediyordu- onun bam teline basmış olduğuydu.

Yine de bu da bir problem değildi. Ali'yi hiç tanımıyordu. *Bildiği* başka bir şey de, bu meseleye bulaşmak istemediğiydi. Bir şeylere bulaşma konusunda tatildaydı. Komutanının isteğine rağmen önünde daha hâlâ on dokuz günü vardı ve bu günlerin her birini hiçbir şey yapmadan geçirmeyi planlamıştı. Hiçbir şey yapmayacak olmayı dört gözle bekliyordu.

Fakat anlamlandıramadığı nedenlerden dolayı Ali'nin merkezde, sorgu odalarından birinde başı belada bir hâlde otururkenki görüntüsü zihninden gitmiyordu.

Sisteme hep inanmıştı. İnanmak zorundaydı. İşini gözünde bu derece önemli kılan şey buydu. Kötü adamları yakalamak

ve mahkemelerce zapt edilmelerini sağlamak onun hayatı, var olma sebebiydi.

Fakat sonra bu sistem onu yüzüstü bırakmıştı. O da bu sisteme inanan insanları yüzüstü bırakmıştı. Şimdi de yeniden başarısızlığa uğramamak için insanlarla olan iletişimine ara vermişti.

Ki bu sebepten dolayı da şu an evini toparlamak veya yarım bıraktığı sörfe devam etmek yerine neden bilgisayar başına geçtiğini kendine açıklayamıyordu.

Ali ile ilgili temel bir araştırma yaptığı doğrudu ama fazla derinlere inmemişti. Bıraktığı yerden devam etti. Annesinin sabıkası vardı. Görünüşe bakılırsa kadının biri, Ali'nin ona anlatmış olduğu beyzbol sopasıyla ilgili olan, iki adet saldırı ve yaralama suçu bulunuyordu. İkisinde de suçlamalar düşürülmüş, Mimi Winters serbest bırakılmıştı. Ali'nin kız kardeşi Harper'ın da teşhircilikten suçu vardı.

Ali'nin adına hiçbir şey yoktu. Daha da gerilere gittiğinde, bir tanesi öğrencilere cinsel tacizde bulunduğu iddia edilen fen bilgisi öğretmeniyle ilgili olan birkaç sorgulama yüzeye çıkmıştı. Tanrım, umarım taciz kurbanlarından biri de Ali değildi. Luke gözlerini bilgisayar ekranından ayırmadan sandalyesine yaslandı. Kadının korumacı, sadık ve fazlasıyla çetin olduğunu çoktan öğrenmişti. Artık, büyüdüğü yıllarda sayısız rezillikle uğraştığını ve buna rağmen yaşadıklarının içinden oldukça kibar ve samimi biri olarak çıkabilmeyi başarmış gibi göründüğünü de biliyordu.

Ve bu para konusunda *gerçekten de* masumdu. Luke bunu derinden hissediyordu.

Sonra Ted Marshall'ı araştırdı. Adamın kiralık ev başvurusunda bulunduğu dönem hakkında yüzeysel bir araştırma yap-

mıştı ama şimdi çok daha derin konuları amansızca araştırmaya koyulmuştu çünkü ortada yanlış bir şeyler vardı.

Altm çocuğun hayatı bugüne kadar kolay geçmiş görünüyordu. Bu kasabada yetiştirilmiş, oynadığı futbol takımında kaptanlık yapmış, Washington Üniversitesi'ne gitmiş ve oradan siyaset bilimi diplomasıyla mezun olmuştu. Hukuk okuluna devam etmediği için Şanslı Liman'a geri dönmüştü. Faturalarını zamanında ödüyor, golf oynuyor ve gayet iyi durumda olan bir fantezi futbol takımıyla ilgileniyordu. Yıllar önce kentteyken, arabasında bir hayat kadınıyla beraber polis tarafından kenara çekilmişti fakat hikâye, kadının "striptizci" olarak tanımlanmasıyla beraber sonradan değiştirilmişti. Marshall, Şanslı Liman'daki birkaç hayır kurumuna üyeydi ve kasabanın sicil memuru olarak, hiç kimse onun hakkında negatif bir fikre sahip değildi. İyi tanınan ve sevilen bir adamdı.

Luke'un zihninde yaşadığı senatör kâbusuyla ilgili kötü anılar canlandı. Bunun nedeni Marshall'ın bir sapık veya bir katil oluşu değildi. Luke onun tam da görüldüğü gibi biri olduğunu düşünüyordu –bir şeyleri kolay elde edebilen, edemediği zamanlarda ise tek nedeni parmağını kımıldatmamış olması olan, kısacası kolay yaşayan bir adamdı.

Bu, Luke'a başka bir şey daha söylüyordu. Hırsız Marshall da değildi. Adamın içinde hırsızlık yoktu.

Asıl soru, Marshall'ın Ali'nin hırsızlık yaptığına gerçekten inanıp inanmadığıydı. Bu cevaplanması zor bir soruydu çünkü bakışlarında, ses tonunda Luke'a doğru gelmeyen bir şeyler vardı.

Yalan söylüyordu.

Ama söylediği yalan neydi?

Luke, Şerif Sawyer Thompson'ı telefonla aradı. Luke'tan yalnızca birkaç yaş büyük olan Sawyer, gençliğinde sıkı çalış-

mıştı. Profesyonel alanda yolları birçok kez keşmişmişti ki bunlardan en bilineni, Luke'un kısa süre önce San Francisco'daki faillerinden birini aramak için Sawyer'a yardım ediyordu.

Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra Luke, Sawyer'a Ali'yi sordu.

Kadm hâlâ sorgudaydı. Banknot bandının eşyalarının arasından çıkmış oluşu oldukça kötü görünüyordu ama bu, kadının tutuklanması için yeterli bir kanıt değildi. Marshall'ın ofisindeki kanepede bir ayak parmağı yüzüğü bulunmuştu ve Marshall'ın ofisiyle ilgisi olan hiç kimseye ait değil gibi görünüyordu.

Veya Melissa Mann'a.

Luke telefonu kapattığında birkaç dakika boyunca bu duyduklarını uzun uzadıya düşündü. *Senin problemin değil*, dedi kendi kendine. Cep telefonu çaldığında hâlâ aynı duruma kafa yoruyordu.

"Eee, yine hangi saplantılı düşüncelerdesin diye bir sorayım dedim?" dedi ablası Sara.

Ablasına telefonun diğer ucundan kaşlarını çatı. "Saplantılı düşüncelerde olduğum falan yok."

"Tabii ki öylesin. Bu konudaki profesyonelliğini tek geçirim."

Luke iki parmağıyla burnunun köprüsünü sıkıştırdı. "Belli bir konu için mi yoksa sadece beni çileden çıkarmak için mi aradın?"

"Yani, seni çileden çıkarmak her ne kadar eğlenceli olsa da başka bir sebep için aradım." Kadın duraksadı.

Sıçtık. "Ne?" diye sordu adam. Sara, hapishaneden çıktığına hayatını düzene sokmaya kararlıydı. Luke onun rehabilitasyon masraflarını ödeyerek -iki kez- ve onu okula göndererek

-o da iki kez- elinden gelen her şeyi yapmıştı ve kadın niha-yet öğretmenlikten mezun olduğunda gururla ve iç rahatlığıyla insan içine çıkabilmeye başlamıştı. Ablası şimdilerde Körfez Bölgesi'nde bulunan bir alternatif lisede problemlili öğrencilerle ilgileniyordu; Luke, onunla daha fazla gurur duyamazdı.

Yine de kadın hâlâ başının belasıydı. "İyi misin?" diye sor-du Luke.

"Evet. Sadece..."

"Neye ihtiyacın olursa söyleyebilirsin, Sara. Bunu biliyor-sun."

Bıkkın bir iç çekişle karşılık verdi kadm. "Tamam, her ara-yışında başımın belada olduğunu düşünmekten vazgeç artık."

Adam vicdan azabı duydu ama bu doğrunun üzerinden yıl-lar geçmişti. Ona bunu hatırlatmak gibi bir hevesi de yoktu. "Öyle düşünmüyorum."

"Evet, düşünüyorsun," dedi kadm. "Ama bu sefer başı be-lada olan kişi *sensin*."

"Ben mi? Yoo, ben iyiyim."

"Öyle mi? O yüzden mi Şanslı Liman'a gitmek için izin aldın -*Şanslı Liman*, Luke, hani şu hiç uğramadığın yer? Res-men basından kaçırıyorsun. Ne bu şimdi?"

"Tatile ihtiyacım vardı," dedi adam.

"Bu kadar mı? Emin misin?"

"Eminim," dedi adam, kadının sesinde duyduğu endişeyi hafifletmeye çalışarak. "Söyledim ya, kullanmazsam havaya uçup gidecek olan üç haftalık tatilim vardı."

Kadm üç yüz yirmi kilometre uzaktan adamın dedikleri-nin doğruluğunu değerlendiriyormuş gibi bir süreliğine sustu. "Beni oralara getirme," dedi en sonunda. "Çünkü biliyorsun, gelirim."

Kadının söylediklerine inandığını görmenin verdiği rahatlıkla, “Ben iyiyim,” dedi Luke. “Sadece... Rahatlıyorum. Takılıyorum öyle.”

“İyi. O zaman büyükbabaya benim yerime de sarılırsın.”

“Sara—”

“Adam yaşlı, Luke. Gittikçe de daha çok yaşıyor. Bunu benim için yap lütfen.”

Kapı zili çaldı. Paçayı kurtarmıştı. “Gitmem gerekiyor.” Luke telefonu kapatıp kapıya doğru giderken pencereden dışarıyı kontrol ettiğinde evin önünde duran huzurevi minibüsünü gördü. *Ah, Tanrı aşkına!* Ön kapıyı açtığında Şanslı Liman’ın en problemlı çetesiyle karşı karşıya geldi: Lyle Lyons, Cecil Elroy, Joseph Wykowski.

Ve çıbanbaşıları, Edward Gregory.

Edward ve Luke’un büyükannesi 70’lerde, kadının pazar alanını oluşturan binaların korunması için yerel bir tarih topluluğu kurduğu ve onu yönetme konusunda ısrarcı olduğu bir dönemde boşanmışlardı. O zamanlar Edward kadın haklarının pek bilincinde değildi; bunun yanında, bir Hanover’ın ne kadar iradeli ve inatçı olabileceğinden bahsetmeye gerek bile yoktu. Adam kadının isteğini reddetme konusundaki davasından vazgeçmeyince Fay de kışına tekme basmıştı.

Edward evden ayrılışının ardından söylediğine göre sırf Fay’e inat olsun diye yan taraftaki eve taşındı. Ama herkes bu hareketinin asıl sebebinin Fay’i unutamamış olduğunu biliyordu.

Veya ölümünü.

Veya ölümüne sebep olduğunu düşündüğü Luke’u.

Luke kapı kenarına yaslanıp beklemeye koyuldu çünkü olay her ne ise iyi bir hâl alacağa benziyordu.

Veya çok, çok kötü bir hâl alacaktı.

“Kapıyı açman baya bir zaman aldı,” dedi Bay Lyons; içeri-yi gözetlemek için bastonuna iyice yaslandı, evdeki karmaşayı görünce de hafiften bir ıslık çaldı. “Vay anasını, evlat! Parti hayvanı evresini aşamamışsın anlaşılan?”

“Burayı bu hâle o getirmede, seni aptal, polisler getirdi,” dedi Wykowski. “Paraları ararken her yeri birbirine katmışlar.”

Edward bir şey söylemedi. Fay’ın cenazesinden bu yana yıllardır yüz yüze gelmemişlerdi. “N’aber?” diye sordu Luke.

“Edward’ı bizi buraya getirsin diye aradık,” dedi Wykowski. “Ben geçen yıl ehliyetimi kaptırdım, bu zontalar da yarasa-lardan bile kör.”

Luke’a öfkeli gözlerle bakmakta olan Elroy, “Selam,” dedi. “İskele tarafında son sürat gitmeyi denerken dümdüz şarkü-teriye giren sendin değil mi? Koca bir ay boyunca turşu gibi kokmuştun.”

“Yanlıı yerden dönmüştüm. Çok önemli değil, herkes hata yapar.” Bay Wykowski eliyle söylenenleri savuştururken Luke’a doğru döndü. “Ali hâlâ polis merkezinde.”

“Biliyorum.”

“Konu şu ki, Ted Marshall buraların altın çocuğudur. Adam geçen sene daha fazla odaya sahip olalım diye bakımevini yaptırdı, bir de üstüne minibüs servisimiz için tek başına bağış topladı. Bütçedeki paranın Edward’ın ödemelerine yetecek kadar olmasına hep dikkat eder. İnsanlar onu sever, ona güvenir. Eğer parayı Ali’nin çaldığını söylerse herkes ona inanır. Demek istediğim şeyi anlatabiliyor muyum?”

“Hayır,” dedi Luke. “Sırf birisi buraların iyi çocuğu diye ağzından çıkacak olan her şey altın değerinde olacak diye bir kaide yok. Bu ülkenin bir adalet sistemi var.”

Ki bu sistemin her zaman çalışmadığını diğer herkesten daha iyi biliyordu.

“Dinle,” dedi Bay Lyons, “bizler *Yasa ve Düzen* seyreden adamlarız. Boktan şeylerin her an gerçekleştiğini biliriz. O boktan şeyler de şu an gerçekleşiyor.”

“Ali bizim seramik hocamız,” dedi Bay Elroy. “Üstüne bir de sürekli yanımıza gelip kütüphanede aldığı kitapları bize okur. Ona yardım etmemiz gerekiyor. Burada sahip olduğu tek şey biziz.”

“Peki, benim tam olarak ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Luke.

“Burada kalıyor olduğuna göre bu, sana da sahip olduğu anlamına geliyor.”

“Durum o şekilde değil,” dedi Luke.

“Ne şekilde peki?” diye sordu Bay Elroy ve çapaklı fakat bıçak gibi keskin bakışlarını hep birlikte Luke’a çevirdiler.

Aynen, Luke, ne şekilde peki? Kadın, Luke’un yalnız kalmayı istediği bir dönemde çıkagelmiş ve elli bin dolarlık aramada tüm evini darmadağın ettirmişti. Ama evdeki sabit hat 7/24 çalıp durmuyordu. Kendi lanet hayatı dibe doğru ilerleyen Ali, şaşırtıcı bir şekilde herkesi korkutarak geri püskürtmeyi ve Luke’a istediği huzuru ve sükûneti sağlamayı başarmıştı.

Adam istemese de kadına bunun karşılığını vermeyi düşünüyordu. Kadının onun yardımını istediği falan yoktu gerçi. Zarfa koyup getirdiği paralar hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu. Beş parasız geziyor olmasına rağmen yine de o zarfı hazırlayıp getirmişti çünkü yapılması gereken şey buydu.

Luke’u katleden şey kadının bakışlarında alev alev yanan gururdu. Kendi masraflarını kendisinin ödemesi *gerekiyordu*. Luke tam bir dangalaklı ama kadının canını dişine takarak sürdürdüğü hayatı tek kalemde silerek en büyük dangalaklığı yapmıştı. Adam karanlıkta çamurlara bata çıka ilerliyor, mesleğin-

de gördüğü şeylerin ağırlığıyla daha da dibe vuruyor olabilirdi ama Ali öyle değildi. Ali hayat doluydu.

Ve buna rağmen şu an polis merkezinde sorgulanıyordu.

Tek başındaydı.

Adam kendine kadının bu tür boktan durumlara alışık olduğunu telkin etti. Lanet olsun ki görünüşe bakılırsa boktan adamlara da alışkındı. Babası, çimdikçisi... O. Kadın hem kendine hem de başkalarına bakmaya alışkındı.

Ve bunun onu neden bu kadar etkilediği konusunda Luke'un hiçbir fikri yoktu. Ama etkilemişti işte. *Ali* onu etkilemişti.

"Bizimle misin evlat?" diye sordu Bay Elroy. "Şimdi dut yemiş bülbül gibi davranıp aksilenmenin zamanı değil."

Luke'a uzun zamandır kimse evlat kelimesiyle seslenmiyordu. Ve Sara dışında çok az kişi onun sessiz ve aksi biri olduğu yorumunu yapma cesaretini gösterebilmişti. "Ali sadece sorgulanıyor," dedi.

"Ya kefaletle serbest bırakılması gerekiyorsa?"

"Öyle bir şey yok."

"Ya olursa?"

"Siz yardım edebilirsiniz," dedi Luke.

"Evet, edebiliriz," dedi Bay Wykowski. "Ama..." Bakışlarını, hâlâ hiçbir şey söylememiş olan Edward'a çevirdi. Yetmiş iki yaşındaki adam, hâlâ Sara ve Jack'in anlattığı gibi fit ve sağlıklıydı ve aşağı yukarı her zamanki gibiydi –yüzü yine turşu satıyordu.

"Çok bir şeyimiz yok," dedi Bay Lyons. Sosyal sigortamızdan aylık yatan paraları topladığımız bir para havuzu oluşturduk ama çok bir şey etmedi. Birkaç gece önce poker oyunumuz vardı ve normalde tüm parayı kazanırdım–"

Bay Elroy bir yandan öksürürken bir yandan da “salla” diye mırıldandı.

Bay Lyons adama öfkeyle baktı “ –ama o gün şansım pek yaver gitmedi.”

“O öyle olmadı,” dedi Bay Elroy.

“Evet, öyle oldu,” dedi Bay Lyons.

“Hayır.” Bay Elroy başım salladı. “Eileen Weiselman’in eli kötü olunca kadm kafanı karıştırmak için göğüslerini gösterdi, sen de kaybettin. Hepimiz kaybettik.”

“Peki, bakın,” dedi Luke, streten çıkan baş ağrısını yatıştırmak için şakaklarını ovuşturarak. “Ali hırsız değil. Eminim ki her şey, yakında ortaya çıkacak olan bir yanlış anlaşılardan ibaret.”

“Ama bir şeyler gün yüzüne çıkana kadar kızın öylece hapiste beklemesine izin veremezsin,” dedi Bay Wykowski. Dehşete düşmüştü.

“Hapiste falan değil. Sorgulanıyor. Arada büyük bir fark var. Ve suçlu bulunup tutuklanmazsa -ki böyle bir şeyi amaçsızca yapmazlar- kefaletle dışarı çıkartılmaya da ihtiyacı kalmaz.”

“Bak,” dedi Bay Elroy, “güzel bir şey öğrendik. Ben bunu bilmiyordum. İşte bu yüzden bu durumun sorumluluğunu senin alman gerekiyor.”

“Ben hiçbir şeyden sorumlu değilim.”

“Ama o, orada, *amansız* suçluların arasında tek başına,” dedi Bay Lyons. “Onlarla birlikte kalmasına izin veremezsin.”

Luke, Şanslı Liman’da amansız suçlular bulunduğuna şüpheliydi. Günlük polis raporları Mayberry dizisinden fırlamış gibiydi: Ana Cadde’de yürüyen Kanada geyikleri, gece ikide sokakta bulunan sarhoş, darmadağınık tipler, posta kutularını

deviren liseli serseriler vs... “Bu bana bağı bir şey değil,” dedi adam. “Parkındasınız, değil mi? Tek yaptıkları şey prosedürü uygulamak.”

Adamların hepsi de Luke’a hayal kırıklığı içinde baktı. Edward en sonunda konuşmaya karar verip iki kelimelik bir şey söyledi. “Getir şunu.”

Bay Lyons duyduğunu başıyla hafifçe onayladıktan sonra bastonunu minibüsün bulunduğu tarafa çevirdi.

Edward durduğu yerde Luke’a bakmaya devam etti.

Luke kapısının önünde bekleyen yaşlı adamları göz ardı edip Ali’yi düşündü. Söylediği şeye kendisi de inanıyordu; Ali bir hırsız değildi. Kadın muhtemelen ihtiyacı olana sırtından gömleğini çıkarıp verirdi. Bu düşünce ona, Ali’nin mutfakta yarı çıplak bir halde Marshall’ın sesli mesaj servisine bas bas bağırduğu anı hatırlattı.

Enerjikti. Acımasızdı. *Seksiydi.*

Ama bir yandan da tatlı ve sıcakkanlıydı.

Ve şu an bir polis merkezinde oturuyordu. *Lanet olsun.*

Adamın cep telefonu titredi. Ekrana baktı. Amiriydi. Uzun, yavaş bir nefesin ardından aramayı cevapladı. “Hanover.”

“Bu sabah bir ölüm tehdidi aldık.” Polis Amiri Craig O’Neil’in sesi aksi ve taşıdığı unvan kadar amiraneydi. “Hepimize yönlendirilmiş. Bilmeni istedim.”

“Harika,” dedi Luke. “Ölmeden önce yapılması gereken şeyler listemi gözden geçirsem iyi olacak gibi.”

“Onun yerine o kıcını buraya geri getirsen nasıl olur?”

Bu bir soru değil, bir beyandı. Hatta daha çok direkt bir emire benziyordu. “Şu an tatildeyim,” diye hatırlattı ona Luke.

“Değilsin. Lanet olası bir davanın üzerinde çalışıyorsun. Şerif Thompson seni paylaşmamızın bir sakıncası olup olma-

dıĒmdan emin olmak için beni aradı. Ne saçmalıklar dönüyor orada Hanover?”

Çok sağ ol, Sawyer. “Tehdit nasıl geldi?”

“‘Geberin domuzlar,’ yazıyor. Geberin kelimesini yanlış yazmış, ‘v’ ile. *Geverin* domuzlar istenilenle aynı etkiyi yaratmamış tabi. Yine de ne olur ne olmaz, arkanı kolla.”

“Kollarım.”

“Gerçekten soruyorum, ne kadar süreliğine daha yoksun?”

“Bu konuşmayı yapmamış mıydık? Üç haftalığına.”

“Lanet olsun!” Amir, bir süreliğine sessizleşti. “Onu bir yapsak?”

“Size geri dönüş yaparım.” Luke aramayı sonlandırdı.

“İş problemleri mi?” diye sordu Wykowski.

Luke cevaplamadı. Bay Wykowski iyi bir adamdı ama Lucille’le araları baya iyiydi ki bu da halka açık yerlerdeki hoparlör sistemleriyle yakın arkadaş olmak gibi bir şeydi. Bay Wykowski’ye söyleyeceğı her şeyin tüm kasabaya yayılmasına razı olması gerekiyordu. Ona tehditten bahsederse bu beş dakika içinde Facebook’a düşerdi kesin.

Bay Lyons, bir elinde bastonu, diğ er elinde elmalı turtasıyla birlikte minibüsün bulunduğu yerden yavaş adımlarla geri geliyordu.

Turtayı bir ileri bir geri Luke’a doğru sallayarak, “Ev yapımıdır ha,” dedi. “Betsy Morango torunu için yapmış. Bunu almak için bir sonraki poker oyunumuza kadım davet etmek zorunda kaldık ama Ali için ne gerekirse yapılır.”

“Beni turtayla kandıramazsınız, bu rüşvete girer.” Daha cümlesini bitiremeden gördüğü turtanın etkisiyle midesi guruldadı.

Adamlar sıırttı.

“Hepimiz senin tam bir turtta manyağı olduğunu biliyoruz,” dedi Bay Elroy.

Bay Lyons’ın göğüs cebine özenle yerleştirilmiş iki adet plastik çatal vardı. Bir tanesini eline alıp turtadan bir lokma yiyiverdi. “Ah, evet,” dedi, çatalı yalarken. “Acayip iyiymiş.”

Turtayı yemenin düşüncesi bile Luke’ın lanet olası ağzını sulandırmaya yetmişti.

Edward istikrarlı bakışlarını adamın üstünden hâlâ ayırmamıştı. Luke, adamın bu yoğun bakışlarındaki niyeti anlayamamıştı ama bildiği bir şey varsa o da ortada *kesinlikle* bir niyet olduğuydu. “Eğer işe el atmayı kabul edersem siz meraklıların da kabul etmesi gereken bir şey var.”

“Neymiş o?” diye sordu Bay Lyons.

“Ali’nin bir daire bulana kadar kalması için bir yere ihtiyacı var. Sizin de hanım arkadaşlarınız var.” Bir kez daha Edward ile göz göze geldi. “Elbet birinizin ev arkadaşı arayan bir tanıdığı vardır. Kadın yemeğini kendi yapıyor, bulaşıklarını kendi yıkıyor... Üstüne...” Bu diyeceği şeye pek emin olamamıştı. Göz ardı edilecek bir şey de değildi aslında. “Üstüne neşeli de,” diyebildi sonunda, bunun bir iltifat olarak anlaşılabacağını umarak. “İsteyen herkese gayet iyi ev arkadaşı olur.”

Kendini bu kişilerin dışında tutmuştu.

Bay Elroy, kaşlarını indirip kaldırarak, “Benimle kalabilir,” dedi.

Luke, vicdanıyla tuttuğu kısa güreşi kaybetti. “Olmaz.” *Tanrım*. “Neyse boş verin. O işi ben hallederim.” Elini turtaya uzattığında Bay Lyons tatlıyı geri çekti.

“Neredeyse unuttuyordum, bir iyiliğe daha ihtiyacım var,” dedi Bay Lyons.

Luke adama ters ters baktı. “Şu an ilki üzerinde çalışmak beni yeterince meşgul ediyor.”

“Bu ikinci istek Ali sağ salim eve dönene kadar bekleyebilir. Roger Barrett’ın sana ihtiyacı var. Adam ’67 model GTO’sunu kaybetmiş.”

“Kaybetmedi,” dedi Bay Wykowski. “İki yıl önce bir poker masasında Phillip Schmidt’e kaptırdı, hatırladın?”

“Evet,” dedi Bay Lyons, “bunak ihtiyar öldüğünde arabanın Roger’a geri dönmesi şartıyla. Phillip altı aydır toprağın altında ve torunu olacak o ‘Keş’ Mikey GTO’nun yerini hâlâ bilmediğini söylüyor ki bu resmen saçmalık. Çocuk arabaya doymadı.”

“O arabanın artık son model olmadığının farkındasın, değil mi?” dedi Bay Elroy, son duyduğunu onaylamayarak. “Benzini yiyor adeta.”

“Yiyor miyor,” dedi Bay Lyons. “Hâlâ nadir parçalardan biridir. Artık öyle arabalar yapmıyorlar. Tanrı Pontiac’ın ruhunu şad etsin.”

Luke başını iki yana salladı. “Peki, GTO’yu neden kendime problem edecekmişim?”

“Çünkü sen problem-çözücü çocuksun,” dedi Bay Lyons.

“Kim demiş?”

“Deden en iyi yaptığın işin bu olduğunu söylüyor.”

Luke, Edward’ın bakışlarına karşılık verdi. Edward hâlâ konuşmuyordu.

“Yani Ali’ye yardım edeceksin, değil mi?” diye sordu Bay Lyons.

Esmer şekerin ve pişmiş elmaların kokusu Luke’un burnuna geliyordu. O turtaya ihtiyacı vardı. *Ne olacaksa olsun*. Turtayı adamın elinden kaptı. “Evet. Yardım edeceğim.” Bay Lyons’un cebindeki diğer çatalı çekip aldı. Ağzına attığı koca lokmayla

beraber kendini ölmüş de cennete gitmiş gibi hissetti. “Sawyer, polislerin işinin saat ikiye kadar bitmeyeceğini söyledi.”

Bay Lyons gözlerini kırptı. “Kısa, zaten yardım edecekmişsin,” dedi suçlayıcı bir tonlamayla.

Luke koca bir lokma daha attı ağzına. “Aynen.”

Bay Lyons gözlerini kıstı. “Ya Roger’a? Ona da yardım edecek misin?”

“Edeceğim, ama bunu *sadece*, kuzeydoğu falezlerine o koca şeyi yaptıran salağın Phillip Schmidt’in ta kendisi olduğu için yapacağım. O şey limanın o tarafından kumsala olan girişi engellediği için oradan suya girmek zorunda kalan çocukları polise ihbar edip dururdu.”

Bay Lyons gülümsedi. “Sen iyi bir çocuksun. Ali’ye iyi geleceksin. Ben Ali’nin derslerine katılıyorum, biliyorsun, seramik yapımına da çiçek tasarımına da gidiyorum. Artritime iyi geliyor. O kız sıradan suçlular gibi muamele görmekten daha iyisini hak ediyor.”

Luke, Edward’a döndü. “Senin bu olayla ilgin ne?”

“Ah, Ali’nin derslerine o da katılıyor,” diye Edward’ın yerine cevap verdi Bay Elroy. “Hepimiz katılıyoruz.” Gülümsedi. “Ali’yi çok severiz.”

Luke; çetin, çilekeş ve anlaşılmasız büyükbabasını seramik ve çiçek tasarımı derslerini alırken hayal etmekte güçlük çekiyordu.

Bunun yanı sıra –çiçek tasarımı da ne halt oluyordu?

7. Bölüm

*A*li, detayların değişip durduğu ama özünde aynı konunun etrafında dönen bir dizi kâbus görmüştü –hepsinde de yalnızdı.

Korkunç derecede yalnızdı.

Polis merkezinin soğuk odalarından birinde, bir sandalyenin üzerindeydi; kâbusu gerçeğe dönüşmüştü.

Çok fazla soruya maruz bırakılmıştı. *Teddy ondan ayrıldığında sinirlenmiş miydi? Onu töhmet altında bırakacak kadar mı öfkelenmişti?* Çünkü hem bıraktığı sesli mesajlar hem de post-it notu intikam seven bir kadını işaret ediyordu.

Paranın harcamadığı kısmını geri verdiği takdirde suçluların azaltılacağını, hatta muhtemelen düşürüleceğini biliyor muydu? Çünkü belli ki o paraları bir yerlerde rehin tutuyordu.

Post-it kâğıdına bıraktığı o mesajdan bir tehdit manası çıkarılabileceğinin farkında mıydı? Gerçekten göt olan birine göt olduğunu söylemenin tehditten sayıldığını bilmiyordu ama problem değildi. Artık öğrenmişti.

Kadın bir avukata ihtiyacı olabileceğini söylediğine polislerden biri ona telefon hakkı tanımıştı. Kıt bir kararsızlıkla telefona bakakalmıştı. Bu aramanın *bu* tarafında olmak onun için

yeni bir şeydi. İlkinde annesinin, erkek arkadaşının arabasına beyzbol sopasıyla saldırıp da mala yönelik zararlar suçlanmasından sonra birkaç kez telefonun *diğer* ucunda bulunmuştu. Polislerin bilmediği şey, Mimi'nin o sopayla aslında erkek arkadaşının kafasını hedeflemiş olduğuydu.

İkinci sefer, Mimi'nin başka bir erkek arkadaşının gardırobunu kundaklamasıyla yaşanmıştı. Hatası parti için şenli ateşi yakmak olarak kayıtlara geçmişti. Mimi o anlık cinnet geçirdiğini söyleyerek savunma yapsa da dediklerini kimse yutmamıştı. Mimi'nin aldatıldığını öğrendiği zamanlar geçirdiği öfke nöbetlerinin geçici olan hiçbir yanı yoktu.

İki seferde de Ali ve Harper, annelerinin aldığı bahşişlerden biriktirilip kanepenin altına bantlanan parayla onun kefaletini ödemişlerdi. O para geçen yıllarla beraber çeşitli ihtiyaçlar yüzünden eriyip bitmişti. Noel dönemi. Okul gezileri. Mimi'nin göğüs büyütme ameliyatı. Silikonlar sızıntı yapmaya başladık-tan sonra Mimi'nin silikonlarını çıkartma ameliyatı.

Bunların ardından Harper, karlı bir günde tuvaletini yapmak için arabasını kenara çektiği için teşhircilikten tutuklanıp bir yılını içeride geçirmişti.

Ali o olay yüzünden hâlâ Harper ile dalga geçerci.

Aile bireylerinden ikisini de arayabilirdi. Tutuklanma ihtimaline karşı yanlarında getirdikleri birikmiş bahşişlerle beraber göz açıp kapatmcaya kadar orada olurlardı. Fakat Ali on-ları aramayacaktı. Sonuçta tutuklanmamıştı –henüz- ve eğer tutuklansa bile bin bir zorlukla kazandıkları paraları onun için harcamalarına izin veremezdi.

Ayrıca ne annesi ne de kız kardeşi yasal danışmanlık yapacak nitelikte insanlar değildiler; hepsinin üzerine bir de ortada, birden ona kadar olan seviye cetvelinde on bire denk gelen bir utanç faktörü vardı.

Ted'i *aramalıydı* çünkü adama söyleyecek bir ton şeyi vardı. Bir süre daha hiçbir şey yapmadan telefona baktı. Luke. Luke'u aramalıydı. O muhtemelen ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ama ortada onun problemi olan bir olay yoktu tabii.

Hem de bir polise değil, bir avukata ihtiyacı vardı.

Tanıdığı bir avukat vardı: Zach Mullen. Aynı liseye gitmişlerdi ve o sıska, teknoloji kurdu, mahallenin PlayStation ustası Zach, Harper'a duyduğu yoğun hislere rağmen tanıdığı en zeki çocuktu. Geçen sene Nevada Las Vegas Üniversitesi'nin hukuk fakültesinden mezun olmuştu ama onunla konuşmayalı aylar olmuştu. Acaba avukat olabilmek için sınavı geçebilmiş miydi?

Zach'i aradığında adamın yumuşak ve arkadaş canlısı bir şekilde, "Hey," deyişini duyduğunda o kadar minnettar olmuştu ki neredeyse olduğu yere çökecekti. "Zach," dedi. "Bana avukatlık sınavını geçtiğini söyle."

"Peki, avukatlık sınavını geçtim."

"Ben ciddiylim." Sesini alçaltıp işaret parmağını orta parmağının üzerine koydu. "Geçtin mi?"

Zach kulak dolduran bir sesle ofladı. "Zar zor ama işin bu kısmını kimseye söyleme."

Şükürler olsun. "Yani artık bir avukat mısınız?" diye sordu kadm, emin olmak için.

"Aynen," dedi adam. "Gerçek, canlı kanlı bir avukatım. Seattle'daki bir otelin hukuk müşavirliğinde çalışıyorum ama bu hafta Los Angeles ofislerindeyim. Daha çok bilgi toplama faaliyetleri olacak ama adamlar bankaya ödeme yapıyor, o yüzden—"

"Peki, ne güzelmiş," dedi kadm çabucak. "Dinle, senin için bir ek işim var. Şanslı Liman'a ne kadar çabuk gelebilirsin?"

Bir anlık bir sessizlik oldu. "Şanslı Liman'a mı?"

“Evet. Benim... Bir tür yasal danışmanlığa ihtiyacım olacak.”

Zach’in iyi bir kalbi olabilirdi ve biri üflese uçacakmış gibi naif görünebilirdi ama bir yandan da oldukça zeki biriydi. “Yarından sonraki güne kadar L.A.’deyim,” dedi adam. “Seattle’a gece uçuşuyla geri döneceğim, ondan sonra tamamen sana odaklanabilirim. Neye ihtiyacın olursa Ali, biliyorsun...”

“Sana ihtiyacım var.”

Ali nihayet kasabadan ayrılmama koşuluyla serbest bırakılmıştı. Çıkışından birkaç dakika sonra parlak güneşin üzerine vurduğu kaldırımda dikilirken Luke’un o uzun boylu, sessiz adamın kendisini bekliyor olduğunu görünce şaşkınlık içinde bakakaldı. “Niye buradasın?” diye sordu.

“Sonra anlatırım. Şimdi daha başka problemlerin var.” Adliye binasının önünde, ellerinde “ALİ’YE ÖZGÜRLÜK” yazan pankartlar tutmakta olan iki kadın vardı: Annesi ve kız kardeşi.

Kadını görünce, “Ali!” diye bağırıp ona doğru koşmaya başladılar. Pankartını elinden fırlatan Mimi, kızını kendine doğru çekip ona sımsıkı sarıldı. “Ah, Ali-cik! Haklarına saygı duydular mı? Biliyorsun tatlım, bir vatandaş olarak birçok kişisel hakka sahipsin.”

“Ben iyiyim, anne. Hiçbir hakkıma saldırıda bulunulmadı.”

Mimi’nin üzerinde beyaz kapri bir tayt ve parıltılı, lame rengi bir üst vardı. Altın rengi halka küpeleri geniş şeritli bijuteri bileziklerine uyuyordu ve çivili sandaletleriyle aynı renkteydi. Ali’nin kabarık saçlarını eliyle okşamaya çalışırken tüm yüzü, yaşadığı kaygıdan kıvrış kıvrış görünüyordu.

Ali annesinin kollarının arasından kurtuldu ve üzerinden Daisy Duke tarzı kısa şortlarıyla boyundan bağlamalı bir bluz

vardı; saçlarıyla makyajı gece dışarı çıkacakmış gibi görünüyordu. Direkt olarak işten çıkmış ve muhtemelen iki saatlik yolu uçarcasına gelmişti.

“Zach bizi aradı,” dedi Harper. “Kendisi buraya gelene kadar manevi desteğe ihtiyacın olabileceğini düşünmüş.”

“Manevi destek vermek, adliye binası önünde grev gözcülüğü yapmak anlamına mı geliyor?”

“Hey, televizyonda görüyoruz; işe yarıyor,” dedi Mimi. Luke’a bakıp gülümsedi. “Bebeğim hiç böyle yol yordam bilmez. Ben Mimi Winters, Ali’nin annesiyim, bu da Ali’nin kız kardeşi Harper.”

Luke kadının elini sıkmak için ona doğru uzandı. “Luke Hanover.”

Mimi, Luke’a doğru yoksa-kızım-la-evlenecek-misin tarzı kurgusal bir bakış kilitlenmiş olduğunu için Ali bir anda araya girip, “Luke bana kalacak bir yer bulmamada yardım ediyor,” dedi.

“Ah!” Mimi adamı yanağından öptü. “Ne kadar da tatlısın.”

“Anne, kiramı ödüyorum,” dedi Ali.

Mimi Ali’nin yanağını sıkıştırdı. “Tabii ki ödüyorsun.” Luke’a bir bakış fırlattı. “Bu var ya bu, çok inatçıdır; kimsenin yardımını kabul etmez.” Etrafına bakındı. “Nerede o Teddy? Ne kadar seksi olduğu beni ilgilendirmiyor, yemin ediyorum onu bir elime geçirirsem hadım edeceğim. Çantamda tam o iş için mükemmel bir pensem var. Makas da alabilirdim ama penseyle çok daha eğlenceli olacağına eminim. Şöyle hafiften bir kıvırdım mı o pipisi hemencecik düşüverir...” Bunu söylerken bahsettiği şeyin pandomimini yapmıştı.

“Anne!” Ali çabuk bakışlarla etrafını gözledi. Eğer bir post-it notu tehditten sayılıyorsa kim bilir adamın tekinin *pipisini* koparma amacıyla pense taşımaktan neler çıkardı.

“Ben söyleyeyim de,” diye mırıldandı Mimi.

“Tamam, yeter mırıldandığın,” dedi Ali. “Ayrıca hadım etmek... Başka bölgelerini kesmek demek oluyor. Şeyini... Değil.” Luke’a bakmaya korkarak anlatmaya çalıştığı şeyi eliyle belli belirsiz gösterdi. “Pipisini.”

“Tatlım, sana para çalmışsın gibi iftira atarak hadım edilmeyi hak etti o adam. Sen para falan çalmazsın. Hiçbir şey çalmazsın ki.” Mimi sesini iyice alçaltarak kızına doğru yanaştı. “Artık parlatıcı çalmıyorsun, değil mi?”

“Hayır!” *Tanrı aşkına.* “Ayrıca hadım etmek falan da yok. Ben başımın çaresine bakarım. Buraya kadar geldiğiniz için üzgünüm, desteğinize minnettarım ama ikinizin de işlerinize geri dönmeniz lazım. Ben iyiyim.”

“Hava kararana kadar bekleyip Teddy’nin yeni evini tuvalet kâğıtlarına boğacaktık,” dedi Harper. “Nerede yaşıyor o şimdi?”

Ali, “Bilmiyorum,” diyerek günün ikinci yalanını da söylemiş oldu. “Ama tuvalet kâğıdı falan yok!” Başı yeterince dertteydi zaten. “Her şey düzelecek.”

“Söz veriyor musun?” diye sordu Mimi. “Bahşış kavanozumuzun üzerine yemin eder misin bebeğim? Çünkü sana ihtiyacımız var.”

Ali parmaklarını arkasında çaprazlayarak, “Ederim,” dedi. “Her şeyin iyi olacağına bahşış kavanozumuzun üzerine yemin ederim.”

Mimi, Ali’ye bir kez daha sarıldı; annesinin en sevdiği vücut spreyi ona çok geride kalan, tatlı anıları hatırlatmıştı. “Seni seviyorum, Ali-cik.”

Ali bir dakika boyunca o şekilde bekledikten sonra, “Ben de seni seviyorum anne,” dedi.

Mimi kızını yanağından öptükten sonra Luke’a doğru döndü. “Tanıştığımıza çok memnun oldum, Luke.”

“Ben de öyle, Bayan Winters.”

“Ah, lütfen. Bana Mimi de. Ne zaman eve dönüyorsun, be-beğim?” diye sordu Ali’ye.

Kendisine kasabadan ayrılmaması gerektiği söylendiği için çok yakın bir zamanda olmayacağına adı gibi emindi. “Haber veririm.”

“Gelecek hafta nasıl? Sokağın aşağısında yeni bir reality-show çekiyorlar. Adamlar, aletleri ve onları seven kadınlarla ilgili bir şey. Televizyona çıkmamıza yardım edersin belki.”

“Çok isterim,” dedi Ali. “Ama çalışıyorum.”

“Sonraki hafta sonu o zaman,” dedi Mimi. “Sürpriz doğum günü partim için.”

“Anne,” dedi Harper, bezgin bir ifadeyle. “*Sürpriz* olsun istemiştin hani.”

“Öyle istiyorum. Kızlarımın bana bol arkadaşlı, çiçekli, balonlu ve dekorasyonlu bir parti düzenlemelerini istiyorum.”

“Ben senin *sürpriz* konseptini anladığımı düşünmüyorum,” dedi Harper.

“Belki bir de bir yerlere pinata asarsınız,” diye devam etti Mimi, “ama içinde güzel şeyler olsun. Erkeklerin pinataların içine sığamamaları ne kötü...”

“*Pinata içinde erkek falan olmayacak,*” dedi Harper. “O dediğin bambaşka bir parti türüne giriyor.”

“Aman iyi,” dedi Mimi. “Ama ben yine de balonlarla çiçekleri istiyorum. Bir de Ali’yi.”

Ali, “Orada olacağım,” diye söz verdikten sonra kız kardeşiyle annesini Harper’ın arabasına binerlerken seyretti. Motor öksürdü, egzozdan dışarı bir ton duman üfledi ve araba harekete geçti.

“Parmaklarını çaprazladm,” dedi Luke.

“Ne?”

“Her şeyin iyi olacağına söz verirken parmaklarını çaprazladm.”

Luke, Ali’yi kendine doğru çekip uzun bir süre boyunca kadına baktı. “Cep telefonu.”

“Ne?”

“Cep telefonunu almam gerekiyor.”

Kadın telefonunu adama uzattı ve Luke’un numarasını ekrana yazışını seyretti.

“Bir daha tek telefon görüşmesi hakkı verildiğinde hatırlarsın,” dedi Luke. Kadının gözlerinin içine bakıp uzun bir nefes verdi. “Bak, olduğundan daha büyük bir anlam çıkarmaya çalışma. Sadece bana ihtiyacın olursa ara.”

“Bu kadar mı?” diye sordu kadın.

Adamın omuz silkmesinden onun da bu konuda bir fikri olmadığı kanısına vardı.

“Seni aramayacaktım,” dedi kadın. “Sen tatildesin.”

“Ben de bir şeylere dâhil olmuyorum zaten. Ama iki türlü-sünün de bana pek faydası dokunmuyor.”

Ali’nin zihni, sabah polislerin kapıya dayandığı andan bu yana saatte yüz altmış kilometreyle işliyordu. Yaşadığı adrenalinin yavaş yavaş etkisini kaybederken geride yorgun ve yaşadıklarıyla başa çıkamayacak kadar zayıf ve duygusal bir Ali bırakmıştı. Dayanma sınırının en ucundayken alt dudaklarını ısırırdı ve kendini kaybetmemeyi kendine telkin etti. “Neden geldin?” diye sordu.

“Arabaya ihtiyacın vardı.”

Kadının göğsü biraz daha sıkıştı. “Senden bir şey çalacağım konusunda endişeli değilsin herhâlde?”

“Yeter,” dedi adam; sesi, kadının kırılgan ruh hâli için fazla yumuşak çıkmıştı. Ali boğazındaki yumruyu yuttu ve kendine sadece yorgun olduğunu söyledi. İş kontrolden çıkıyordu. Ali kontrolden çıkıyordu. Bir kez olsun kendi hayatını *kendi* dilediği yönde seyrettirmeyi istiyordu. Çevresinde ilerleyen hayat mevcut durumunu koruyor gibi görünüyordu. Her zamanki akşam saatleri, her zamanki seyrek trafik... İnsanlar yeni yeni işten çıkıp spora, markete, iskeleye... Eve gidiyorlardı.

Ali bu gecenin onun için nerede geçeceğini bilmiyordu.

İstedığı tek şey sıcak bir duş alıp uyumak ve bu inamlmaz olay kendi kendine çözülene kadar uyanmamaktı. Ya da yaşlanıp saçları beyazlayana kadar. Hangisi daha önce gerçekleşirse.

Luke, Ali’yi inceliyordu. Kadının önlüğü hâlâ üzerindeydi. Tek koluyla tek ayağının üzerinde yer yer kurumuş kil lekeleri vardı. Luke, Ali’nin yüzüne baktığında orada da aynı lekelerden olduğunu fark etti. Kadın çenesini yukarı kaldırdı.

Bu hareket karşısında belli belirsiz gülümseyen Luke, başıyla kamyonetinin bulunduğu yeri gösterdi. Yolcu kapısını Ali için açtı ve kadm emniyet kemerini takana kadar bekledikten sonra kapının kilidine basıp kapattı. Uzun, zahmetsiz adımlarla aracın önünden dolanarak kendi yerine geçti. Acelesi yoktu.

Direksiyon başına geçtiğinde anahtarı kontağa taktı fakat motoru çalıştırmadı. Bir anlık yaşanan bir sessizliğin ardından adam kadına doğru döndü; bir eli yolcu koltuğunun arkasında, diğer eli arabanın panelindeydi.

Kadm, işlemediği bir suçtan dolayı saatlerce polis merkezinde sorguya tutulmamış gibi görünmek için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Fakat girmeyi düşündüğü bu rol, dolup taşan duygularının önüne perde olmaya yetmemişti; koltuğun içine gömülmeyi dileyerek gözlerini kapattı. Hemen o anda gözden kaybolrsa Luke onun paramparça olduğunu göremezdi.

“İyi misin?” diye sordu adam.

Kadının boğazı daha da düğümlendi ve başını iki yana salladı. Hayır. İyi değildi. İyinin yakınından bile geçemezdi. “Yapma,” dedi.

“Neyi yapmayayım?”

“Şu an bana iyi davranma. Kendimi tutamayacağım.”

Luke şaşırtıcı bir nezaketle Ali’nin saçlarını yüzünden çeki ve emniyet kemerini açtı.

Ali’nin görüp görebileceği ve ihtiyacı olduğu en bariz davetti bu. Luke’a doğru dönerek etrafına kapanan istikrarlı, güçlü kollarının arasına kendini gömdü. Adam elini kadının sırtında gezdirirken Ali, yüzünü onun boyun kıvrımına bastırdı ve orada hissettiği sıcak konforu içine çekti.

Çok uzun zamandır hissettiği en emin, en güvenli andı bu ve bırakabileceğine emin olamıyordu.

“Ali.”

Ali, onu içine çekmeye doyamadan geri çekileceğinden korkup daha da sokuldu. “Lütfen, henüz değil.”

Boğazından sert bir ses çıktı; kadının etrafındaki kollarını daha da sıkılaştırdı. “Sorun yok. Yanındayım.”

Şükürler olsun. Bu kadar kısa süreliğine de olsa birileri yanındaydı. Tek başına güçlü olmak zorunda değildi. Ciğerlerinden dışarı uzun, titrek bir nefes verirken içine daha fazlasını çekmeye odaklandı. Geçen birkaç saniyenin ardından adamın ne kadar güzel kokuyor olduğunu fark etti; dudakları Luke’un boynunun üzerindeydi. Hissettiği şey bir anda saf konfor olmaktan çıkıp farklı duygulara dönüşmüştü. Sırtını sıvazlayan elin fazlasıyla etkisi altındayken merak etti –acaba o da aynı şeyi hissetmiş miydi?

Sonra daha büyük bir problem çıktı. Yüzü hâlâ Luke'un sı-
cak teninin üzerindeydi ve –işe bak ki– adam her hareket etti-
ğinde Ali'nin dudakları onun üzerinde kayıyordu.

Bu sabah ve muhtemelen dün sabah tıraş olmamıştı; kirli
sakalı yüzünde bir pürüz oluşturmıştı. Son derece leziz bir
pürüz... Üstüne bir de öyle bir kokusu vardı ki... Ali dudakla-
rıyla Luke'un boynunu hissetmeyi bırakabilecek gibi değildi.

Luke buna tepki olarak, Ali'nin en kadınsı tarafına seslenen
oldukça erkeksi, alçak bir ses çıkardı.

Bu, Ali'nin sorusunu cevaplıyordu. Evet, Luke da aynı şeyi
hissetmişti.

Kadının ismi adamın dudaklarının arasından bir kez daha
çıkarken adam tek eliyle onun çenesini tuttu; parmaklarını saç-
larına doğru ilerlerken onu kendinden uzaklaştıracakmış gibi
tutuşunu sıkılaştırdı.

Ama yapmadı.

Sarsılmış hâlde olan Ali derin, düzensiz bir nefes çekti içi-
ne. Göğüsleri adamın göğüs kafesine hafifçe değdi. Bu ilk te-
mas kazara olmuştu. İkincisi tamamen istemliydi. Üçüncüsü
de öyle. Ali'nin tüm bedeni ısınıp sertleşmişti. Böyle bir adamı
kendisine ait kılmak nasıl bir şey olurdu acaba? Ya ona ait ol-
mak? O dudakları öpmek, onların kendi dudaklarının üzerinde
aralandığını, vücudunda gezindiğini hissetmek?

O kadar çok cezbedilmişti ki dudakları Luke'un boğazını
bir kez daha süpürdü. Bu yetmiyordu. Onun tadına bakmalıydı.

Yapma sakın...

Fakat günü bok gibi geçmişti ve beyni o kadar doluydu
ki, içinde mantığa hiçbir şekilde yer kalmamıştı. Hem de hiç.
Düşündüğünü yaptı. Dilini adamın boynunda gezdirdi ve bu o
kadar güzeldi ki, dişlerini de hafifçe geçirmekten kendini ala-
madı.

Adamdan sert bir inilti yükseldi. Ali'yi geri itti ve kadının bakışlarında bir şey aradı. Aradığı şeyin ne olduğu konusunda Ali'nin hiçbir fikri yoktu; muhtemelen akıl sağlığıydı.

Onun için çok geç olduğu konusunda adamı uyarmalıydı. Akıl sağlığını çoktan kaybetmişti.

Luke, baktığı gözlerde gördüğü şey her ne ise başını hayır anlamında salladı.

Kendini geri çekecekti. Kadın, adamın kaslarındaki ani gerilmeden bunu hissetmişti. Ali ona en iyi seks kedisi bakışlarından birini attı ama gerçek şuydu ki en iyi günlerinde bile tam anlamıyla bir seks kedisi sayılmazdı. Üstelik bugün, kesinlikle o günlerden biri değildi. Ama adamın bakışları yumuşadı. Yine de Luke'un kendisini geri itmesini beklerken ona doğru çekilince şaşırdı.

"Ateşle oynuyoruz," diye mırıldandı adam. "Ve içimizden biri yanacak."

Ali duyduğunu başıyla onayladı. Bu dediklerinin cevabı evet ve evetti. Ve belirtmek gerekirse yanacak olan kendisiydi. Daha şimdiden içinden dışına kadar yanıyordu. Cayır cayır yanan bir cehennem gibiydi ve adam daha ona doğru düzgün dokunmamıştı bile. Şu ana kadar onu ne kadar istediği fark etmemişti.

Luke, besbelli Ali'ye onu durdurması için yeterli zamanı verecek yavaşlıktaki hareketlerle kadının ensesini kavradı ve o hassas bölgenin zerinde başparmağını gezdirmeye başladı. Ardından yine yavaşça ona doğru eğildi.

Kadın acımdırıcı bir hevesle yolun yarısında adamla buluştu ama elinde değildi.

Luke, kadından daha çok kendine inanamıyormuş gibi yarı inleme, yarı gülmeye benzer bir ses çıkardı. Başını yeniden iki yana sallarken dudaklarını kadınlıklerle hafifçe buluşturdu.

Ali daha fazlası için mırıldanınca adam dudaklarını bir kez daha onunkilere dokundurdu. Aradaki bağı güçlendirerek Ali'nin dudaklarını kendininkilerin yardımıyla araladı ve kadının zihnindeki kaygılı ve mutsuz olan tüm düşünceleri sürgüne yollayarak onu tüm ateşiyle öptü. Nefes almak için birbirlerinden ayrıldıklarında adam dilini Ali'nin alt dudağında nazikçe gezdirip, Ali'nin onun boynunda yaptığı gibi dişlerini hafifçe geçirdi. Yaşadığı hararet ve tutku onu bir alev gibi yakarken elini adamın gömleğinin altına daldırdı. Durmaya da gerçekliğe dönmeye de hazır değildi.

Adam, kadının adını ipeksi, tatlı sert bir fısıltıyla telaffuz etti ve yine hiç düşünmeden dudaklarını onunkilere bastırdı.

Artık aralarında oksijene bile yer yoktu. Ali, Luke'a daha da fazla yaklaşmak için kendini zorladı ama aralarındaki vites paneli buna engel oldu. Kendini engelleyemiyordu. Luke'u öylece odaya girerken de görse, onu hapisten almaya gelmişken de görse adam dikkatini bir mıknaş gibi çekiyordu. Bir kaya kadar sabit ve sertti. Gergindi. Tehlikeliydi.

Öpücükleri aynı özellikleri taşıyordu. Kocaman eliyle kadının boynunu okşarken, lezzetli dilini onunkinin etrafında gezdirerek Ali'nin kemiklerini adeta eritirken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Diğer eli Ali'nin omurgasını takip ederek en aşağı kadar indi ve durduğu yeri sımsıkı kavradı.

Ali kendini büsbütün kaptırmış bir hâlde daha da fazla yaklaştırmaya çalışıyordu. Tanrım, eğer yapabilse adamın içine kadar o şekilde ilerleyebilirdi. Adam Ali'nin kalçalarını kavradığında kadın havada yay çizerek kendini ona daha da yaklaştırmaya zorladı. İsteddiği şeye ulaşamamanın verdiği hayal kırıklığıyla Ali'nin dudaklarının arasından incecik bir sızlanma yükseldi. Luke, yaptıkları şeye yavaşça son vererek alnını kadınıninkine

yasladı. Parmağını Ali'nin ıslak alt dudağının üzerinde gezdirirken "Kahretsin," dedi. "Geldiğini görememişim."

"Neyin geldiğini görememişsin?"

"Senin."

8. Bölüm

Ali nasıl olup da kendini Luke'un üzerine tırmanmaya çalışırken bulduğunu bilemiyordu ama bu konuda kendisini suçluyordu. Hem de yüzde yüz. "Artık gerçekten erkeklerden vazgeçiyorum," dedi; bu söylediğini kendisi de duyup idrak edebilsin diye yüksek sesle söylemişti.

Luke cevap vermedi. Ali'yi öptüğünde yüzünde olan aynı yoğun ifadeyle kadına bakmaya devam etti ki bu Ali'nin daha fazlası için yalvaracak duruma gelmesine neden oluyordu. Yine de dudaklarını kendine saklayarak alt dudağını ısırıldı. Ama görünüşe göre dilini tutamıyordu. "Alınma ama."

"Hayır, alınmadım."

"Çok da zor olacakmış gibi görünmüyordu aslında," dedi. "O şekilde devam etmek yani..."

Luke'un yüzünde belli belirsiz bir ifade belirdi. "Bu vibratörü açıklıyorsa herhâlde."

Ali yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. "Bak, o gerçekten şaka amaçlı bir hediyeydi. Ayrıca seks öyle... Zevksiz bir şey demiyorum, sadece beni hayatımda kötü kararlar vermeye iten bir şey diyelim..."

“Anlıyorum. Saygı duyuyorum. Ama şunu söyleyeyim, bence seks doğru yapıldığında *zevkli* kelimesi yanında çok zayıf kalıyor.”

Kadının bedeni adamın öpücüklerinin etkisiyle ürperirken, Luke’un seksi, *zevk verici* bir aktivitenin çok daha ötesine götürmeyi bildiğini hayal etmek çok da zor bir şey değildi...

“Bir şey daha...” dedi adam.

Kadın adamın masmavi gözlerinin içine baktı.

“Her erkek sana hayal kırıklığı yaşatacak diye bir kaide yok,” dedi. “Kendimi kastederek söylemiyorum bunu. Çünkü ben seni kesinlikle hayal kırıklığına uğrattım. Ama hepimiz birden aşagılık herifler değiliz. Sana bunun sözünü verebilirim.”

Ali’nin gözleri ona evinin kapılarını açan, “Suçlu musun?” diye sormadan onun için orada olan adamın bakışlarıyla buluştu. Bu kadarı bile adamın şimdiye dek Ali’nin hayatındaki erkeklerin birçoğundan daha çok şey yapmış olduğu anlamına geliyordu. Kadının telefonu çaldığında hâlâ adama bakıyordu.

“Aman Tanrım, Ali,” dedi Aubrey. “Sorguya mı alındın? Neden? Nasıl oldu? *Neler oldu?*”

“Anlaşıldığı üzere sen beni Teddy’nin ofisine soktuktan sonra içeriden eli bin dolar çaldım.”

“Yaptın mı bunu?”

“Hayır!”

Luke elini uzatıp aramayı sonlandırdı.

Ali adama baktı. “Neden böyle bir şey yaptın?”

“Davayı kimseyle konuşmaman gerekiyor,” dedi adam. “Ayrıca para çalma konusunda şaka da yapmaman gerekir.”

“Ama arayan Aubrey’di, Teddy’nin asistanı.”

“Paskalya tavşanı olsa da umurumda değil.”

“Aubrey iyidir. Oraya ikinci gidişimde beni Teddy’nin ofisine sokan kişi kendisiydi. O...” Ali aniden sustu; kafasında bin bir tane düşünce dönüyordu.

“O ne?”

Ali bakışlarını ona çevirdi. “Beni içeri sokarken bundan kimseye bahsetmediğimden emin olmamı söyledi.”

Luke’un bakışları keskinleşti. “Siz ikiniz arkadaş mısınız peki?”

“Dışarıda buluşup birlikte suşi falan yemiyoruz ama öyleyiz. Daha çok ‘elbisen güzelmış, nereden aldın?’ tarzı bir arkadaşlığımız var.”

Luke başını salladı. “Hangi dilde konuştuğunu anlayamadım.”

“Arkadaşız,” diye belirtti kadın.

“Marshall’ın ofis kanepesinde bir ayak parmağı yüzüğü bulduklarını biliyorsun, değil mi?”

“Evet,” dedi kadın. “Polisler sormuşlardı ama benim değil.”

“Melissa’nın da değilmiş. Kimin o zaman? Ve sahibi bu hafta servetine elli bin dolar daha kattı mı acaba?”

Kadın başını iki yana salladı. “Bilemiyorum.” Aynı şeyleri kendine başının döndüğünü hissedene kadar sormuştu. “Parayı diğer herkes gibi ben de müzayedede gördüm. Ertesi gün büyük salonda kalan tüm çiçek aranjmanlarını temizledim. Sonra Teddy için yaptığım ve oraya gittiğim zamanlarda Teddy’nin çalışma masasında gördüğüm kalemlik aklıma geldi. Nedense onu orada bırakmaya gönlüm el vermedi, bu yüzden içeri girip onu geri almak istedim. Ama masasında değildi.”

“Neredeydi?”

Kalemliği bir yerlere tıkılmış hâlde bulduğunda ne kadar mahcup olduğunu hatırlayınca duraksadı.

“Büfesinin içindeydi.”

Luke derin bir nefes verdi. “Eşyalarını mı karıştırdın?”

“Evet ama parayı hiç görmedim. Kalemliği alıp oradan ayrıldım. Polis bulana kadar banknot bandının kalemliğin içinde olduğu bilmiyordum, paranın da nerede olduğunu bilmiyorum. Teddy’nin bana çamur attığını düşünüyorum.”

“Teddy’nin o yeni rekreasyon merkezinin inşaatını durdurmak istemesinin herhangi bir sebebi var mı?”

“Bilemiyorum. Orası onun bebeği, medarı iftiharıydı. Onu gururlandıran şeyler yapmaya da bayılır.” Başını salladı. “Onu hiç bu sabahki kadar kendini kaybetmiş hâlde görmemiştim. Biraz...”

“Korkmuş gibiydi,” dedi Luke.

Kadm başını öne doğru salladı. “Evet. Sanırım parayı gerçekten benim çaldığımı düşünüyor.”

“Geri çevrilmiş bir kadının gazabı gibi...”

Adamın, Ali’nin o geri çevrilmiş kadm olduğunu düşünüp düşünmediğini bilmek istemediği için bu son cümleye bir yorumda bulunmadı. “Yarın avukatımla buluşuyorum.”

“Kim o?” diye sordu Luke.

“Zach Mullen.” Ali, adamın cep telefonunu cebinden çıkarışını izledi. “Liseden eski bir arkadaşım,” dedi kadm. “Ne yapıyorsun?”

“Kaç yaşında bu adam? On iki gibi görünüyor.” Luke telefonun ekranını Ali’ye çevirdi. Zach’in Facebook profilini bulmuştu ve fotoğrafı, solgun suratını alnından kulaklarına doğru düz bir çizgiyle çevreleyen yeni kesilmiş saçlarının da verdiği etkiyle gerçekten de oldukça genç görünüyordu. Bir saat önce paylaştığı son durum güncellemesi, Los Angeles’ta bir spor-barda olduğunu belirtiyordu.

Hooters bardaydı.

“İş için orada,” diye mırıldandı kadın. “Araştırma konusunda baya hızlısın. Bilgisayarına bir kez daha baktığını biliyorum. Söyle bakalım, benim hakkımda başka neler buldun?”

Adam ona boş boş baktı.

“Hadi ama,” dedi Ali. “İznini kullanan bir dedektifsin ve ben senin evinden alınıp sorgulanmaya karakola götürülüyorum. Başka ne yapacaktın? Hadi söyle, başka neler buldun?”

Luke omuz silkti. “Birkaç şey.”

“Ne gibi? İlkokuldan nefret ettiğimi, bu yüzden de hep parkta bir yerlere saklandığımı ve annemin beni bulabilmek için işten izin alıp yanıma gelmek zorunda kaldığını mı buldun?”

“Ama düzgün bir öğrenciymişsin,” dedi adam. “Dans dersi de almışsın.”

“Dans etmeye bayılırdım,” diye mırıldandı kadın. “Ama erken bıraktım; hiç koordinasyonum yoktu.”

Adam bir bakış fırlattı. “Ya da dersler pahalı geldi.”

Evet, ya da öyleydi...

“Çok yer değiştirmişsin,” dedi adam. “Görünen adreslerin aralarında çok kısa zaman aralıkları var.”

Kadın oturduğu koltukta adamdan biraz uzaklaştı. Evet, annesinin geliriyle paralel giden belirli aralıklar vardı; tanıdıkların kanepelerinde az zaman geçirmemişlerdi. “Annemin bazen saat uyusmazlıklarından dolayı işe devam edemediği olurdu. Ya da... Her neyse.”

Adam yüzünde bir yargı ifadesi belirmeden başını öne doğru salladı. Ve çok şükür ki bir acıma belirtisi de görünmüyordu. Kadın zihninde o zamanlara dönmekten nefret ediyor olsa da adamın kendisi hakkında bu kadar çok şey bilmesinden daha da çok nefret ediyordu. “Daha başka neler var?” diye bilmek istedi Ali.

“Birkaç farklı devlet üniversitesine geçiş yapmak için başvurmuş, bunlardan birkaçım da gezmişsin. Nedenini tahmin ediyor olsam bile bir şey diyemiyorum.”

Kadm göz kapaklarının ardında korkunç bir yanma hissetti. “Baya titiz araştırmışsın,” diyebildi.

Adam omuz silkti.

Ali bunun ne anlama geldiğine emin değildi ama bilmek istemediğine karar verdi.

“Bana Zach’ten bahset,” dedi adam.

“Liseye birlikte gittik. İyi bir avukattır.”

“Öyle mi?” Luke, o bilindik bakışlarından birini fırlattı. “Kaç yıllık avukat?”

Ali tereddüt etti.

“Kaç yıllık avukat, Ali?”

“Sınavı yeni geçti.”

Adamın dudakları gerildi. “Ne yaptığını bilen birine ihtiyacın var senin.”

“Zach ne yaptığını bilir,” dedi. Öyle umuyordu. “Ayrıca ortada bir tutuklama yok.”

Ama tutuklanabilirdin... Adamın bunu düşündüğünü biliyordu ama dışından söylemediğine minnettardı.

“Nereye, Ali?”

Kadın aklına bir şeyler geleceğini biliyordu ama konuşmadı.

Luke elini uzatıp kadının saçından bir şey aldı; kurumuş kildi.

Parmaklarını bir süre kadının saçlarının arasında gezdirdikten sonra bir tutam saç kulağının arkasına itti. Sessiz ve ciddi bir şekilde, “Bunu çoktan sordum,” dedi, “ama bir kez daha soruyorum. İyi misin?”

Ali'nin hiçbir fikri yoktu ama iyi olmadığından şüpheleniyordu. Hayır, azıcık bile iyi değildi. Teklifsizce terk edilmişti, evsiz bırakılmıştı ve her an tutuklanabilirdi. Bombok bir hafta geçirmişti.

Ah bir de bunları söyleyebilseydi... Boğazındaki yumru ortalama bir futbol topu büyüklüğüne ulaştığı için *söyleyemiyordu*. Bu yüzden her şey mükemmelmışçesine yalnızca başını evet anlamında salladı... Konuşamasa da adamın sıcaklığını ve gücünü hissedebiliyordu; şaşırtıcı bir şekilde bir anda adamın dizlerinin üzerine kıvrılıp başını omzuna yaslamayı istedi. Adama bir kez daha sokulabilmeyi ve kollarını bedeninin etrafında hissetmeyi istiyordu. Adamın kirli sakaldan sertleşmiş çenesinin ona sürmesini ve kulağına "Her şey düzelecek," gibi küçük saçmalıklar fısıldamasını istiyordu.

Ama Luke bunlardan hiçbirini yapmadı.

Çünkü işin içine dâhil olmayı istemiyordu. Adamın en büyük dileğinin yalnız kalmak olduğunu düşünüyordu ki bu, elbette ki Ali'nin dileğinin tam zıttıydı. "Beni pansiyona bırakabilirsin."

"Bende kal," dedi adam sakince. "Ama hakkımda bilmediğin şeyler olduğunu anlamalısın."

"Baltalı bir katil misin?"

"Hayır."

"Yaşlı kadınları döver misin?"

"Hayır, Ali. Tanrım..."

"Anneni arada bir arar mısın?"

Luke'un gözlerinde ufacık bir parlama belirdi; bu sonuncusu onu eğlendirmişti. "Evet."

"O zaman bilmem gereken kadarını biliyorum," dedi kadın.

"Ölüm tehditleri aldığımı bilmiyorsun."

Bu onu duraksatmıştı. “Ciddi misin sen?”

“Bana göre sıradan bir deli saçması tabi ama emin olamıyorum.”

“Sorun değil,” dedi kadın. “Senin de benim hakkımda *bilmediğin* bir şeyler var elbet.” Gururla gülümsedi. Ataride üç kez Şanslı Liman’ın en iyi keskin nişancısı seçildim.”

“Atari... Şampiyonusun demek.”

“Üç kez,” diye tekrarladı kadın. “Araştırmada bunu kaçırdın tabii, değil mi? Tüm ördekleri tek seferde vurabilirim, istediğine sor. Lance’e sor mesela, atari salonunun yanındaki dondurmacı dükkanını işletiyor. Daha geçen hafta bir molasında onu yendim.”

Luke kıkırdadı. “Peki, o zaman...”

Kadın gülümsedi ama Luke’un yüzündeki gülücük solarken başını iki yana salladı. “Bu bir şaka değil, Ali.”

“Ben de bunun gayet farkındayım,” dedi kadın sessizce. “Bak, bana kalacak yer sağladığın için teşekkür ederim. Ben payıma düşeni yapacağım, söz veriyorum.”

Adamın bu cümle karşısında biraz kafası karışmış görünüyordu. Bu adam hayatının her aşamasında kendi işini kendisi mi yapmıştı? Eğer öyleyse bu Ali’yi ona daha da yaklaştırıyordu çünkü bu durumu iyi biliyordu. Aralarındaki bu ortak payda hem üzücü hem de teselli ediciydi.

Bu duyguyu aşması gerekiyordu; tıpkı Luke’u aşması gerektiği gibi...

9. Bölüm

Luke, yirmi bin yıl önceki Buz Devri döneminden kalma, gökdelen uzunluğundaki granit kayalardan oluşan peyzajın çevrelediği dar yolda büyükannesinin evine doğru ilerliyordu.

Yolcu koltuğundaki misafiri, limandaki durgun sular kadar hareketsiz ve sessiz bir biçimde pencereden kayalıkları seyrediyordu.

Bu yeteri kadar olağandışıydı ama Ali'nin sessizliğinde onu endişelendiren bir unsur vardı. Kadına, Luke'un ona acımasını sağlayan bir mutsuzluk, bir yalnızlık hâli hâkimdi.

Ali'nin, delilik katsayısında kendi ailesiyle yarışabilecek nitelikteki ailesini görmüştü. Kadının onları her şeyiyle sevdiği oldukça belliydi.

Bunu da anlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi kadın, uzun bir sessizliğin ardından. "Yanıma geldiğin için."

Ali'nin onu aramamış olması da Luke'u etkilemişti. Yük olmayı istemiyordu. Ondan bir şeyler çalıp çalmadığı konusunda endişelenip endişelenmediğini sormuştu adama. Oysaki bu düşünce aklının ucundan bile gelmemişti. Kadının melek gibi bir yüzü vardı ama ona güvenmesinin nedeni bu değildi.

Nedeni gözleriydi.

Tanrım, o gözler...

Adam bir serseri olabilirdi ama insanlar konusunda çok fazla yamalmazdı.

“Evine izinsiz yerleşen bir yabancı için birçok şey yaptın,” diye mırıldandı Ali.

“Rica ederim ama bunu sadece senin için yapmadım.”

Kadm adama doğru döndü. “Öyle mi?”

“Öyle.”

“Neden yaptın o zaman?”

Kadının iki yanağı birden hafifçe kızarmıştı ama Luke bunun gururdan mı sinirden mi yoksa yoğun bir meraktan mı kaynaklandığına karar veremiyordu. Ama bu sayılanların hepsi de Luke’un daha önce Ali’nin gözlerinde yakalamış olduğu ve kalbine hiçbir azılı suçluyu kovalarken yaşamadığı türden bir korku veren gözyaşlarıyla karşılaştırıldığında büyük ölçüde tercih edilebilir şeylerdi. Onu ağılatmamak şu an yegâne hedefiydi. Bu nedenle de Ali’nin sorusunu normalde yapacağından daha yumuşak bir şekilde cevapladı. “Çünkü eğer yapmazsam sizin ihtiyar çetesi beni çileden çıkaracaktı.”

“Benim huzurevindekiler mi?” diye sordu Ali, şok içinde. “Niye?”

Onun huzurevindekiler... O konuya gerçekten de hiç girmek istemediği için duraksadı. Bir şeyleri konuya dâhil etmemeyi, lafı değiştirmeyi veya büsbütün yalan söylemeyi düşündü. Ona uyduğu sürece bu üçüyle de normalde hiçbir problemi olmazdı ama şu an, Ali ile birlikteyken problem yaşıyordu. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve yola odaklandı. “Edward Gregory benim büyükbabam.”

Ali ona bakakaldı. “Bakımevi şoförü olan Bay Gregory mi? Senin büyükbaban mı?”

“Evet. Büyükannem Fay ile milyon yıl önce kısa süreliğine evli kalmışlar. Büyükannem onu terk ettiğinde soyadını –ve babamın soyadını– tekrardan Hanover’a çevirmiş. Tek çocukları babam.”

“Ve senin komşun.”

“*Büyükannemin* komşusuydu,” diye düzeltti adam.

“Artık *senin* komşun oluyor. Gelip beni kontrol etmeni o mu söyledi?”

“Senin için endişelenmişti.”

“Ya sen?” diye sordu kadın.

Adam bir kez daha cevabım hafifleterek verdi. Bu sefer bunu *kendisi* için yaptı. “Eğer benden istedikleri şeyi yapmazsam kendimi kötü hissedeceğimi düşündüm.”

Araya uzun bir sessizlik girdi; Ali, yanlarından geçtikleri her bir ağacı, içlerinde dünya barışı saklıymışçasına dikkatlice incelemeye daldı.

Adam iç geçirdi. “Peki, ben de endişelendim.”

Kadın buna da bir cevap vermeyince Luke yan koltuğa doğru kısaca baktı. “Orada durumlar iyi mi?”

“Sadece seni birilerinin minik torunu olarak gözümde canlandırmayı deniyordum.”

“İnanması zor, biliyorum. Ama her zaman otuzumda ve hayat yorgunu değildim tabii. Aslında büyük bir kısmı burada, Şanslı Liman’da geçirilen bir çocukluk dönemine sahibim.”

Bu dikkatini çekmişti. Başını çevirip adama baktı. “Ailen burada mı?”

“Hayır, beni bilhassa San Francisco’da büyüttüler. İkisi de doktor, ikisi de şu an Haiti’deler. Ben küçükken, onların seyahate çıktıkları dönemlerde –ki bu neredeyse her zaman ger-

çekleşen bir şeydi– ablamla birlikte buraya, büyükanne Fay’ın yanma gelirdik.”

Kadın başını iki yana salladı. “Hâlâ seni kum havuzunda oynayan, eğlenmeyi bilen küçük bir çocuk olarak görmeye çalışıyorum.”

Adam gülümsedi. “Ben daha çok ortalığı yıkıp dökmekten hoşlanan bir çocuktum. Ve ister inan ister inanma ama eğlenmeyi de bilirim.”

Kadının bakışları adaminkileri yakaladığında bir kez daha aralarındaki hava, yaşadıkları elektrikten adeta çatırıyordu. ,

“Hmm,” dedi kadın.

O lanet olası “Hmm” Luke’un içinde arabayı kenara çekip ona *tam olarak* nasıl eğlenileceğini gösterme isteği uyandırmıştı. Ama bu hata olurdu.

Az önce yaşadıkları şeyin üzerine ilaveten gösterebileceği her şey bir hata olurdu. Buna rağmen adam hâlâ şaşırtıcı derecede baştan çıkarılmış hâldeydi ve kadına her bakışında bunu görmesine izin veriyordu.

Ali’nin yanakları yeniden kızardı. “Dikkat dağıtıcısın,” dedi sakince. “Benim dikkatimi dağıtacak şeylere ihtiyacım yok. Problemlerimin çözülmesine ihtiyacım var.”

“Benden yardım mı isteyeceksin?”

“Hayır,” dedi kadın. “Bu olaya karışmıyorsun.”

Belki ikisi de bunu söylemeye devam ederlerse gerçeğe dönüşürdü. “Doğru,” dedi adam, inandırıcı olmayı isteyerek. “Bir şeylere karışma konusunda tatildeyim.”

“Son davandan dolayı.”

“Diğer sebeplerin yanında, evet.”

Kadın sessizleşti ve adam buna minnettar olduğu için kendini bir pislik gibi hissetti.

“Senin suçun değildi,” dedi Ali sessizce. “O kadına... Isabel Reyes’e olanlar...”

“O daha farklı şeyler hissediyor olabilir; konuşabilseydi anlatırdı,” dedi adam, hissetmiyor olduğu bir yumuşaklıkla.

Falezlerin son keskin virajını da alırlarken havada tipik bir öğle sonrası rüzgârı vardı. Deniz artık çok da sakin değildi. Köpüklü dalgaların üzerinde parıldayan güneş, denizi milyonlarca küçük ateş patlamalarıyla çalkalanıyormuş gibi gösteriyordu.

Bir zamanlar Luke o dalgaların üzerinde, Jack veya Ben ile birlikte, o ya da bu şekilde ortalığı karıştırırdı. Şimdi ise Ali’yi eve geri götürerek büsbütün farklı bir belaya kendi isteğiyle bulaşıyordu.

“Benim okuduğum haber hesapları dava kanıtlarının dikkate alınmadığını söylüyor,” dedi kadın. “Ve ikimiz de biliyoruz ki senatörden kurtulduklarında olay senden çıkmıştı.”

Adamın göğsündeki bıçak biraz daha derine saplandı. Ali ona bakıyordu; kadının bakışlarının ağırlığını üzerinde hissedebiliyordu.

“Korkunç, aciz bir duygu olmalı,” dedi kadın. “Böyle bir şeyin yaşanması ve bunu durdurmak için yapacak hiçbir şeyinin olmaması...”

“Öyle.”

“Bunu neden yapıyorsun?”

“İşimi mi?” Adam omuz silkti. “Birilerinin yapması gerekiyor. Ben de bu işte iyiyim. Genelde.”

“Onu yüzüstü bırakmadın sen, Luke. Bunu senatör yaptı. *Sen* kimseyi yüzüstü bırakmadın.”

“Orada yanılıyorsun,” dedi adam. “Birçok kişiyi yüzüstü bıraktım.” Kız kardeşini yüz üstü bırakmıştı. Büyükannesini

yüzüstü bırakmıştı. Ve Ali her ne derse desin, Isabel Reyes'i yüzüstü bırakmıştı. Arabayı evin önüne çekti, motoru durdurdu ve kamyonetinden indi.

Ali'nin kapısını açmak için diğer tarafa geçtiğinde kadın çotkan aşağı iniyordu; birlikte sessizce eve doğru yürüdüler.

Adam kapıyı açmadan önce Ali elini omzuna atarak onu durdurdu. Kadının dokunuşundaki enerjiyi ruhuna kadar hissetmişti.

“Çok büyük sorumluluklar idare ediyorsun,” dedi kadın sessizce. “Her gün çok fazla şeyle karşılaşıyorsun. Bence sen harika birisin, Luke. Yalnız kalmak istemenin bir nedeninin de şu an hassas bir döneminde olduğundan kaynaklandığını düşünüyorum. Başka birilerini daha yüzüstü bırakmaktan korkuyorsun.”

Ve eğer bu kişi Ali olsaydı, onu bir şekilde yüzüstü bıraksaydı bu Luke'u öldürürdü.

“Luke?”

“Hayır,” dedi adam.

Kadın çamurlu önlüğü, vahşi saçları, kocaman, yumuşacık bakan gözleriyle orada dikilmiş, adamın bir kahraman olduğunu söylüyordu.

Ama onu önlerinde duran kapıya yaslayıp öpmek istemek bir kahramandan beklenen bir davranış değildi.

“Beni yüzüstü bırakmadın,” diye fısıldadı kadın.

Yeter, diye düşündü adam ve ona galip gelen o gereksinime boyun eğerek kadını kapıya dayayıp dudaklarından öptü. Kadının kollarını Luke'un etrafına dolayıp ona karşılık vermesi bir saniye bile sürmemişti.

Nefes nefese bir hâlde birbirlerinden ayrıldıklarında, “Yalnız kalmak istememin nedeni işte *bu*,” dedi adam. “Aramızda bir kimya problemi var.”

“Evet. Galiba haklısın.” Kadın sendeleyince Luke elini onun omzuna attı; kapıyı açarken kendinin de pek sabit durmadığını fark etti. “Yemek mi duş mu?”

“İkisi de.” Kadın hâlâ bu ani tutuşma hâlleri karşısında biraz dumura uğramış görünüyordu. “İlk duş olsun.”

Adam kadına yol verdi ve Ali dümdüz banyoya doğru ilerlerken savaş alanını andıran oturma odasıyla onun arasında bekledi. Ardından arkasını dönüp harap haldeki evle karşı karşıya geldi. Başını sağa sola sallayarak dış kapıyı kapatıyordu ki Jack diğer taraftan kapıyı geri açtı.

Jack hâlâ bir itfaiyeciydi ve bölgenin yangın istasyonunu o işletiyordu. Belindeki telsize kadar üniformasının içindeydi ve elinde koca bir yemek paketi vardı. Altıncı sınıfın yazından bu yana Luke ile birbirlerinin en yakın arkadaşı, hatta kardeşi olmuşlardı –ki bu da ortada bir resmiyet kalmadığı anlamına geliyordu.

“Tam bir götsün,” dedi Jack.

Erkek dilince bu, *seni yeniden görmek ne güzel, adamım*, anlamına geliyordu.

Jack en az ayda bir kez San Francisco’ya gider ve neredeyse her seferinde Luke’ta kalırdı. En son iki hafta önce, Jack’in bir arkadaşının teknesiyle denize açılmaya geldiği sırada görüşmüşlerdi. “Senin kadar olmasa da,” dedi Luke. “Annen nasıl?”

Dee Harper meme kanseriyle savaş veriyordu ve bu ona –ve Jack’e– ağır geliyor olsa da kazanıyordu da.

“Çok daha iyiye gidiyor,” dedi Jack ve içeri doğru adım attı ama Luke onu omzuyla iteledi.

“Ne?” diye sordu Jack.

Luke yemeği adamın elinden aldı. “Yemek için teşekkürler. Hesaba yazarsın.” Adam kapıyı kapatamadan Jack’in çelik burnlu koca botu araya girerek buna engel oldu.

“O yazılan hesaplarla koca bir üçüncü dünya ülkesinin karını doyar,” dedi Jack.

Aslında doğru olan bunun tam tersiydi ama Jack’in, işine geldiği zamanlarda farklı işleyen, seçici bir hafızası vardı. Bir yandan da dışarı aşırı rahat sörfçü çocuk havası yansıttı ama o takındığı aldatıcı oyunculuğun ardında Jack Harper, rahat ve tasasız olmaktan tamamıyla farklı bir kişiliğe sahipti. Bazı erkeklerin çorap değiştirdiği gibi kadın değiştiriyor olabilirdi ama böyle eğlenebilmek için canını dişine katıp çalışırdı.

Luke yiyecek paketinin içine baktı. “Portakallı tavuk ve baharatlı biftek?”

“Bir de kızarmış pirinç var; olur da ana yemek arterlerimizi yeterince iyi tıkamazsa diye ek olarak aldım.” Jack, hiçbir şeyi atlamayan keskin bakışlarıyla Luke’un omzunun üzerinden evi incelemeye çalışıyordu. “Oha. Adamlar ciddi ciddi ortalığı fena batırmış.”

“Kaybolan elli bin hakkında ne biliyorsun?”

“Konuşamayacak kadar açım; şurada dikildikçe daha da çok eriyorum. Bir şeyler yemem lazım. Mümkünse maçın karışısında.”

“Şu an maç yok.”

“Hayır, var.”

“*Burada* yok,” dedi Luke.

“Senin evde o maç her zaman açık olur.”

Koridorun sonundan su sesi geldiğinde adamın tek kaşı yuvarı kalktı.

Luke derin bir nefes verdi. “Ali Winters.”

“O burada mı?” Jack sırttı. “Benden saklıyordun demek.” Luke’a omuz atarak dosdoğru dağınık oturma odasının içine girdi. Yastıkları kanepenin üzerine geri koyduktan sonra ken-

dine hazırladığı yere iyice yayıldı. “Uzaktan kumanda nerede? İstasyona geri dönmenden önce sadece yarım saatim var.”

“Burada kalmıyorsun.”

“Aaa, hadi ama... Bir kadının karşısında aptallaşmanı görmeyeli yıllar oldu. Eğlencemi mahvetme şimdi.”

“Ben kadınlar karşısında aptallaşmıyorum.”

“Baştan aşağı aptallaşıyorsun hem de! Bak kanıtlayayım: *Tina Rawlings*.”

“Tina Rawlings zamanında biz *on altıydık*,” dedi Luke.

“Aynen, göletin orada kızla sevişirken erkek arkadaşına yakalanmıştınız. Çocuk seni çok iyi benzetmişti.”

“Çünkü bana tüm beyzbol takımıyla birlikte dalmıştı.”

“Bovling takımı,” diye onu düzeltti Jack. “Sana *bovling takımıyla* birlikte saldırmıştı ve *ben olsam*, tek kolum arkama bağlı bir hâlde hepsinin anasını ağlatırdım.”

“Hey,” dedi Luke, “bazılarımız üniversite dönemine kadar vücut gelişimini tamamlayamayabiliyor.”

Jack kahkaha attı. “İçini ne rahatlatıyorsa öyle düşün adamım. Eee, sen ve Ali?”

“İ-h.”

“Emin misin? Çünkü bence artık bovling takımı konusunda endişelenmek zorunda değilsin. Gayet iyi görünüyorsun.”

“Kendimi hiçbir şeye bulaştırmıyorum.” Bunu daha kaç defa daha söylemesi gerekiyordu? Şanslı Liman’a bir süreliğine kafa dağıtmaya gelmişti. Onu yanıp tutuşturan ve tek bir hareketiyle içinde dolunayın altında uluyup çılgınlar gibi koşma isteği uyandıran bir kadınla aynı evi paylaşmaya *değil*.

Telefon çaldığında Luke, ona saldırgan bir kobra yılanıymışçasına baktı.

“Açacak mısın?” diye sordu Jack.

“Tabii ki hayır.”

Telefondan gelen tık sesinin ardından bir kadın konuşmaya başladı: “Ali-cık? Sadece kontrol etmek için aradım–”

“Hâlâ telesekreter mi kullanıyorsun?” diye sordu Jack. “Dostum, burayı 80’lerden günümüze güncellenmenin zamanı gelmiş olabilir...”

Luke hızlı adımlarla telefonun yanına gidip ahizeyi yukarı kaldırdı. “Ali şu an duşta, Bayan Winters.”

“Luke!” Kadın, Luke’un sesini duyduğuna memnun olmuş gibiydi. “Bana Mimi diyecektin, hatırladın mı?”

Adam ciğerlerinden dışarı derin bir nefes verdi. “Doğru. Mimi...”

Jack’in kaşları yine havaya kalktı. Luke bunu görmezden geldi. “Ona seni aramasını söylerim,” dedi Mimi’ye.

“Ne kadar da tatlısın, Luke. Teşekkür ederim.”

Adam telefonu kapattığında Jack, “Vay!” dedi. “Nasıl da kendini hiçbir işe bulaştırmamışsın...”

Luke adama orta parmağını gösterdikten sonra kumandayı elinden kaptı.

“Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğini düşünmüştüm,” dedi Jack. “Şu an beni buradan kovarsan duyamayacaksın. Ama hey, bir şeylere dâhil olmayı istemiyorsan eğer–”

“Söyle.”

Jack sırtıttı. “Ne kadar şanslısın ki bir avuç ergen kızla birlikte çalışıyorum.”

“Bir avuç itfaiyeci adamla birlikte çalışıyorsun.”

“Her biri de ergen kızlar gibi dedikodu yapmaya bayılıyor. Senin de bildiğin gibi para hâlâ kayıp, ayrıca üstüne bir de ödül

konmuş durumda ama tek üzerine düştükleri kişi Ali değil. Ted Marshall'a daha ileri boyutlu bir sorgulama yapmışlar. Melissa Mann'e de. O kızı hatırlıyorsun, değil mi? Demiş ki—"

"Marshall'm onu becerdiğini ve adamın paranın olduğu çekmeceyi kilitleyip kilitlemediğini hatırlamıyor olduğunu söylemiş," dedi Luke.

"Hey, bombamı sen patlattın ama. Demek Altın Çocuk da sır tutuyormuş. Melissa diyor ki, polis ofisi araştırmış ve ona ait olmayan bir ayak yüzüğü bulmuş."

"Ali'ye de ait değilmiş," dedi Luke.

"Pekâlâ," dedi Jack, siniri bozulmuştu. "Her şeyi biliyorsan niye soruyorsun?"

"Çünkü dedikodular genelde gerçeklere dayanır," dedi Luke. "Başka bir şey var mı? Mesela asistan Aubrey ile ilgili olabilir?"

"Aubrey tarafında bir şey yok. Ama Melissa onun, Ali ile Teddy'nin sadece ev arkadaşı olduklarını düşündüğünü söyledi. Ki bu da Ted'in işlerinin baya bir tıkırında olduğunu gösteriyor. Müzayede gecesi ofise giren çıkan herkesi sorguya alacaklarmış ama ortada birkaç sorun var."

"Ne gibi?"

"Olası diğer şeyler hakkında Teddy'nin ağzını bıçak açmıyormuş. Ve görünüşe bakılırsa binanın o kanadında her yer han kapısı gibi açılmış. Birçok kişi tuvaletleri ve telefon görüşmelerinde sessiz koridoru kullanmak için girip çıkmış. Hademeyle aşçının arasında Marshall'ın ofisinin yan kapısında bulunan veznede bir şeyler olmuş. Söylenene göre belediye başkanının karısı bile tuvaletlerin hemen ilerisindeki depodan çaktırmadan çıkarken görülmüş. Başkana bravo diyorum."

Luke adama dik dik baktı. "Yani bina, bizim son bir yılda gördüğümüzden daha fazla aksiyon görmüş."

“Kendi adına konuş.” Jack’in gülümsemesi yok oldu. “Olay şu ki, kanıtlarla yakalanan kişi Ali. Ve Sawyer’ın üzerinde birilerini tutuklama konusunda çok fazla baskı var. Belirgin bir sebebi olan tek kişi de Ali.”

“Dolaylı kanıt,” dedi Luke. “Ve insanların para çalmak için belirli bir sebebe ihtiyaçları yoktur.”

“Ofisten seramik bir kalemlik çalmış çünkü o kalemliği yapıp hediye ettiği erkek arkadaşı ondan mesaj yoluyla ayrılmış,” diye belirtti Jack. “Al sana sebep.”

“Kalemliğin içinde suça ait bir kanıt olduğunu bilmiyormuş.”

“Bunun yetersiz bir ifade olduğunu ikimiz de biliyoruz, Luke.”

“Biliyorum. Bir şey daha biliyorum; bu kişi Marshall da değil. Evet, siyasetin içinde olabilir ama büyük planlara girecek türden biri değil o, daha çok gününü kurtarmanın derdinde biri. Bunu yapacak yürek yok onda.”

“Ne yani o zaman? Komplo kurbanı mı?”

“İddiasına girerim ki öyle,” dedi Luke. “Ve Ali bir şekilde bu işin ortasına düşmüş –” Koridordan gelen çıplak ayak seslerini duyunca lafını yarıda kesti.

Ali çıkmıştı. Luke’un tanıdığı her türlü kadından daha hızlı bir şekilde duş alıp üzerini giyinmişti. Üstünde eşofmanları vardı, yüzü makyajsızdı ve tepeden topladığı ıslak saçlarından fırlayan dalgalı saç tutamları yüzünü çerçeveliyordu. Dümdüz mutfığa doğru ilerledi ve ellerinin arasında Lance’in dükkânından alınma bir kutu dondurmayla birlikte geri çıktı.

Kadın kutunun içine tahta kaşığı daldırdığında Luke, dudaklarının kenarında kıvrılan gülücüğü hissetti. Ali Winters dibe vurmuş durumda olabilirdi ama büsbütün kendini kaybetmemişti.

Koca bir kaşık dolusu dondurmayı daha ağzına attıktan sonra nihayet yüz ifadesi rahatlayabildi. Bu ifade evin dağınıklığını görene kadar sürdü. Yüzündeki gülümseme silinmişti. “Ah olamaz. Ah, Luke. Çok üzgünüm.”

“Endişelenme,” dedi Luke. “Bu ev daha kötülerini de gördü.”

“Bu doğru.” Jack kanepeden kalktı. “Hem de çok daha kötülerini... Tam da yaramaz gençler olarak adlandıracağın sınıftandık biz.”

Luke ile aynı boyda olan Jack, Luke’un kaslı yapısına oranla biraz daha genişti. Luke’ta var olan o albeni Jack’te de hâkimdi ki bu Luke’un başım ne kadar derde soktuysa Jack’inkini de bir o kadarından kurtarmış olan şeydi. Jack, sahip olduğu cazibeyi şu an bin vatlık bir jenaratör misali Ali’ye yansıtıyordu.

“Jack Harper. Seni buralarda görüyordum ama hiç tanıştırlmadık,” dedi. Elini Ali’ye doğru uzatıp yüzüne o “güven verici” gülümsemesini kondurdu. Bu, “bana karşı koyamazsın” ve “seni istiyorum” gülümsemelerinden sonra cephanesindeki üç numaralı gülücüktü. “Ben en yakın arkadaşım, bu arada. Eklemek gerekirse daha iyi görünümlü, çok daha etkileyici olanım.”

Ali, Luke’un gözlerini devirmesine sebep olan bir göz kamaşmasıyla beraber, “Ali Winters,” dedi. “Memnun oldum.” Kadın başını gördüğü dağınıklığa yeniden çevirdiğinde Luke onun önüne geçti.

“Hakkında çok şey duydum,” dedi Jack.

“Üzgünüm,” dedi kadın, Luke’a kısaca bakarak. “Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Şaşırmadım,” dedi Jack. “Luke’un ağzı pek laf yapmaz.”

“Evet,” dedi Ali; yanakları hafiften kızarmıştı. “Öyle.”

Ali'nin ses tonunda az önce hayatları buna bağılıymışçasına Luke'la öpüşmüş olduklarına dair hiçbir işaret yoktu ama Jack, Luke'u koca gezegendeki herkesten daha iyi tanırdı. Bakışları bunu kanıtlarcasına Ali'den Luke'a kaydı. "Ayrıca anahtarlarını da asla bulamaz, bir de horlar," dedi Jack.

"Sağ ol dostum," dedi Luke.

Jack, Ali'ye gülümsedi. "Umarım açsındır; Çin yemeği getirdim. Ben, kuzenim ve şuradaki üçüncü silahşor normalde hep birlikte koca bir pizzayı götürürdük. Kuzenim şu an bir hükümet görevinde; benim de o eve geri dönene kadar pizza yememeyi düşünecek kadar batıl inançlarım var. Yine de sen başka bir şeyler ister misin?"

Bunun kendisine sorulmuş olmasına besbelli şaşırılmış olan Ali gözlerini kırptırdı. "Hayır, teşekkür ederim." Komik çıkan sesi Luke'a kendini baya bir kötü hissettirmişti.

Jack bunu da kaçırmamıştı. Jack pek fazla bir şey kaçır-mazdı. Oldukça kibar bir şekilde, "Pekâlâ, ben tabakları getireyim," dedi ve kadının arkasına geçtikten sonra Luke'a doğru keskin bir bakış fırlattı.

İkisinin her daim paylaştıkları bir şey varsa o da birilerine kötü davranılması veya birilerinden faydalanılmasıydı. Jack, Luke'u severdi ama mesaj netti *—onu olduğundan daha fazla incitme.*

Jack mutfağa gittiğinde Ali yüzü başka tarafa dönük şekilde kanepeye doğru ilerledi. Luke'un kulağına bir burun çekme sesi geldi.

Ah, Tanrım. Luke o güne kadar sayısız çete üyesini, silahlı caniyi ve uyuşturucu bağımlısını alt etmişti. İnsanlığın sunup sunacağı şeylerin en kötülerini görmüştü ama bir kadının göz-yaşlarıyla nasıl başa çıkılacağını asla öğrenememişti. Bunu kabullenerek kadının yanına oturdu.

Kadın kaskatı kesildi.

Bunu göz ardı eden Luke, dondurmayı kadının elinden alıp önüne koymak için uzandığında midesine dirsek yedi.

“Ne oluyor be?”

Kadm dondurma kutusunu göğsüne bastırdı. “Bana şu an iyi davranmamamı söylemiştim!”

“İyi falan davranmıyorum. Hiç de davranmadım. Ayrıca Tanrım, seni dondurmandan asla ayırmamam gerektiğini bana bir dahaki sefere hatırlat lütfen.”

Jack elinde kâğıt tabaklar ve peçetelerle yeniden içeri girdiğinde durumu hemen kavradı. “Kötü zamanlama mı?”

“Evet,” dedi Luke.

“Hayır,” dedi Ali ve Luke’a sinirli bir bakış fırlattı.

Jack başıyla anladığını bildirdi. “Onu dizginliyorsun. Bu güzel. İhtiyacı vardı.”

Luke, Jack’e bir bakış fırlattı ama Jack bunu görmezden gelerek kanepede ikisinin ortasına külçe gibi oturuverdi. Koca adam olduğu yere kendini bırakırken Ali’yi neredeyse kanepeden sektirip yere fırlatıyordu, Luke’un ise yarı yarıya üstüne oturmuştu. Dondurmayı Ali’nin elinden aldı –ki hiçbir yerine dirsek yememiş olması Luke’un gözünden kaçmamıştı– ve tabakları dağıttı. Son Çin böreği Jack’e gelecek şekilde yiyecekleri paylaştılar.

“Hey,” dedi Luke.

“Sana kilo yapar,” dedi Jack ve böreği tek lokmada ağzına atıverdi. “Buna kimse şahit olmak istemez.”

Luke bu duyduğuna aldırmadı. İkisi de fitlerdi ama son derece rekabetçiydiler. Belki Jack koşuda onun canına okuyabilirdi ama yüzmede ve sörfte kesinlikle Luke alırdı.

Ali yemeğini bitirdiğinde tabağını eliyle itti. “Pekâlâ, duyulm bakalım neler varmış.”

“Neyi?” diye sordu Luke.

“Siz ikinizin bilip de benim bilmediğim ne tür bilgiler varsa artık...”

Jack, Luke’a bir bakış attı, Luke ise Ali’ye döndü. “Bak, şimdilik her şey yalnızca spekülasyondan ibaret.”

“Luke, bana kırılğan bir çiçek türüymüşüm gibi davranma. Çıkar şu ağzındaki baklayı.”

Jack kadına sıırttı. “Seninle çok iyi arkadaş olacağız.”

“Arkadaşım olarak anlat o zaman,” dedi kadın. “Söyle hadi, neler kaçırıyorum?”

“Marshall’la ve ofisiyle ilgili şeyler,” dedi Luke dikkatlice. İlk gözyaşı belirtisine çenesini kapatacaaktı. “Ve o gece orada başka neler olmuş olabileceğiyle ilgili şeyler.”

“Ben ne olduğunu çoktan biliyorum,” dedi Ali. “Önce kanepede Melissa’yı, sonra da benim parayı çaldığımı iddia ederek beni becerdi.”

“Evet,” dedi Luke. “Ama o ayak yüzüğüne bakıldığında Teddy büyük ihtimalle ofisinde birden fazla kadın ağırlamış. Ve belki de o kadınlardan biri açgözlülük yapmış. Problem şu ki şerifin departmanı bir tutuklama gerçekleştirilmesi konusunda fazla baskı görüyor. O gece o ofisin dışındaki koridor Grand Central Terminali’ne dönmüşken bu biraz zor.” Sonra kadına içeri giren çıkan listesini aktardı.

Ali ayağa kalktı ve her yere savrulmuş olan eşyaların arasında odayı adımlamaya koyuldu. “Yani Gus ve aşçıdan tut da belediye başkanıyla eşine kadar herkesi gözden mi geçiriyorlar?” diye sordu kadın.

Luke baş salladı. “Aynen.”

“Ama bir nevi kanıtla yakalanmış olan tek kişi benim,” dedi kadm sessizce.

Luke ayağa kalkıp kadının yanına yürüdü. “Biz onu halledeceğiz.”

Jack, cümlelerin “biz” kısmını duyunca Luke’a baktı.

“Nasıl?” diye sordu Ali.

“O akşamı bir yapboz gibi bir araya getiriyoruz,” dedi Luke. “Tek seferde tek parça.”

“Ama ortada çok fazla parça var,” dedi Ali ve ortalığı toplamak için yere çömeldi.

Luke onu çekip ayağa kaldırdı. “Ben ortalığın çaresine sonra bakarım,” dedi. “Yapbozun parçalarına gelince, onun çaresine biz bakacağız.”

Kadının şüphe dolu yüz ifadesi Luke’un mide boşluğunda spazma yol açtı.

Jack’in aniden ayağa fırlayışına bakılırsa belli ki onun midesinde de aynı etkiyi yaratmıştı. “Kimse seni yapmadığın bir şey için içeri sokmayacak,” dedi şiddetle.

Ali belli belirsiz gülümsedi. “Teşekkür ederim, ikinize de borçluyum.”

“Hayır, değilsin,” dedi Jack ve kadını yanağından öptü. “İyi geceler.”

Luke onu kapıya kadar takip etti.

“*Sakın onunla yatayım deme,*” dedi Jack sessizce. “Kadının teselliye ve bir arkadaşına ihtiyacı var. Ayrıca–” diye devam etti, Luke’un ağzından tek bir kelime bile çıkmasına izin vermeden, “sakın bana onun arkadaşı olmadığını çünkü kendini hiçbir şeye bulaştırmayacağın gibisinden saçmalıklarından satma. Seni hiç görmediğim kadar kendini kaptırmış durumdasın çünkü.”

10. Bölüm

Ertesi sabah gökyüzü karanlık ve alacalıydı, bulutlar yağmur tehdidiyle birbirlerinin üzerine biniyorlardı. Luke kendini suya, sörf tahtasının üzerine bırakıp, onu avlayacak bir yıldırımın kurbanı olmak yerine ayağına koşu ayakkabılarım geçirdi.

Adam kayalıklı kumsalda koşmaya başladığında yağmur çiselemeye başlasa da aldırmadı. Bu onu sakın tutuyordu. Havaya okyanusun tuzu, çam ağaçlarının kokusu hâkimdi.

Karnı acıkmıştı.

Dönüş yolunda ihtiyar çetesine Roger Barrett'in GTO'sunu bulma konusunda vermiş olduğu sözü hatırlayarak Schmidt'lerin yazlık evlerinin yakınlarında yavaşladı. Evin ön tarafına doğru yürüdü ve iki garaj kapısından bir tanesinin tepesindeki cam panelden içeri göz attı.

Evet. İşte 1967 model GTO oradaydı.

Ön kapıyı tıklatarak çaldı.

Cevap yoktu.

Daha sert çaldı.

İki dakika sonra kapı Phillip Schmidt'in yirmi iki yaşındaki torunu tarafından açıldı. Mikey'nin parlak sarısı boksör şortunun üzerinde düğmeleri açık, kırmızı-yeşil papağan desenli,

Hawaii tarzı bir gömlek vardı. Güneşten açılmış sarı saçları omuzlarına kadar iniyordu; ufak ve yuvarlak mor güneş gözlükleri ile tasasız, kendinden emin bir gülüşü vardı. Parmaklarının arasında henüz yakmamış olduğu bir esrar sarması duruyordu. Luke’u gördüğünde, “Hassiktir,” dedi ve kaçmak için arkasını döndü.

Luke çocuğu gömleğinin arkasından yakaladı. Gözleri olan bir sopa gibi incecik duran çocuk, havada asılıyken boşa giden birkaç koşma hareketi yaptı; sonra Luke onu şöyle bir silkip yere bıraktı.

“Dostum,” dedi Mike omuz silkerek. “Haklarım var.”

“Evet ama ot tüttürmek o haklardan biri değil.”

“Deniz Ticaret Hukuku, adamım. Okyanustayken kimse sana ne yapacağını söyleyemez.”

“Şu an okyanusta değilsin ve elindeki şey umurumda bile değil. Garajdaki GTO için buradayım.”

“Büyükbabam bir poker oyununda kazanmıştı. Çok iyi, değil mi?”

“Çok. Ama senin değil.”

“Kim demiş?” diye sordu Mike.

“Roger Barrett.”

“Ah, adamım, o herif 100 küsur yaşında. Burnunun ucunu bile göremiyor; üstüne bir de baltaları sıyırmış.” Mikey dediklerini vurgulamak için parmağını kulağının kenarında döndürerek deli işareti yaptı.

“Adam yetmiş yaşında ve bir pirananın köpek dişi kadar keskin,” dedi Luke. “Üstüne bir de gözü için lazer tedavisi gördü. Seninle benim toplamımızdan daha iyi görüyor yani. Ve GTO’yu çalıntı olarak ihbar etmek için tek eli düğmede bekliyor. Arabayı bugün geri getiriyorsun.”

“Yapamam. Planlarım var.”

“İptal et,” dedi Luke.

“İmkânsız. Bugün Candy James geliyor. Seks yapacağım, adamım. Kız çok iyi parça.”

“Eğer arabayı getirmezsən iyi parça olacak olan kişi *sensin* Mikey. Hapishanede.”

Mikey iç çekti. “Tüm keyfimi kaçırıyorsun, dostum.”

Luke elini uzattı. “Anahtarlar.”

Mikey hüzünlü bir ifadeyle antredeki askılıktan anahtarları alıp Luke’un avuç içine sertçe bıraktı. “Depo boş.”

Elbette öyle olacaktı. Luke oradan ayrılmaya koyulmuşken arkasını döndü. “Belediye binasıyla ilgilenen şu temizlik şirketine çalışıyordun sen, değil mi? Gece görevlisi miydin?”

“Öyle. Niye?”

“Geceleri geç saatlerde ofislerde birilerini gördüğün oluyor mu?”

“Bazen. İnsanlar işlerini ellerinde tutmak için sıkı çalışıyorlar, adamım.”

“Peki, ya son zamanlarda?” diye sordu Luke.

“Kız arkadaşının Ted Marshall’ın ofisinden para yürüttüğü zaman kadar son zamanlarda mı?”

“Ali benim kız arkadaşım değil ve parayı o çalmadı.”

“Ted Marshall çok iyi adamdır, dostum. Yalan söylemez.”

“Yardımlı dokunabilecek bir şeyler gördün mü hiç? Mesela ofiste onunla birlikte olan birileri gibi.”

“Belki, sana söylemek içimden gelmiyor.”

“İçinden hapse girmek geliyor mu?”

Mikey abartılı bir şekilde nefes verdi. “Polisler bunu çoktan sordular zaten. Onlara bir şey görmediğimi söyledim.”

Luke kollarını önünde bağladı ve Mikey'nin güneş gözlüklerinin tepesinden çocuğun gözlerine baktı.

Üç saniyelik bir sürenin ardından Mikey aradaki göz temasını kesti. "Eğer bir işten daha kovulursam babam beni deşer."

"Araba çalıp dururken baban endişelenmen gereken şeyler listesinin en sonunda kalır. Konuş benimle, Mikey."

"Pekâlâ, normalde ben binaya girdiğim zaman herkes çıkmış oluyor. Geçtiğimiz hafta Marshall iki kez fazla mesaiye kaldı. Ama yaptığı şey çalışmak değildi, anlatabiliyor muyum?"

"Hayır."

Mikey tereddüt etti. "Bunu söylemeli miyim bilmiyorum, adamım. Adam beni hiç ispiyonlamadı. Ben ona bunu yapmak istemiyorum."

"İspiyonlamıyorsun. Masum bir kadının suçlamaların ortasında kalmaması için bir suçu aydınlatmamda bana yardım ediyorsun."

Mikey iç geçirdi. "Ofisinde, sandalyesindeydi ve üzerinde zıplayan seksi bir parça vardı."

"Kadını tanıyor musun?" diye sordu Luke.

"Hey, kadın *çıplaktı* adamım. Acayip bir şeydi. Gözlerim götünden yukarı çıkamadı. Ama sarışındı galiba. Belki. Bilemiyorum. Ama eğer yardımı dokunacaksa çok iyi çığlık atıyordu. 'Daha sert bebeğim, daha sert,' deyip duruyordu ki bence bunun bir mantığı yok çünkü adamın üstündeydi ve—"

"Ted'in o günden sonra fazla mesaiye kaldığını gördün mü?" Boşuna uğraştığının farkındaydı.

"Eğer o yaptığı şey 'çalışmaksa' o işten ben de istiyorum," dedi Mike.

Luke'un ona şöyle bir bakmasıyla derin bir nefes daha verdi. "Yok," –Mikey parmaklarıyla tırnak işareti yaptı– "o günden sonra *geç saatlere kadar çalıştığını* görmedim."

“Sağ ol.” Luke oradan ayrılmak için arkasını döndü.

“Eğer arabanın bende kalmasına izin verirsen belki başka bir şeyler daha hatırlarım.”

“Şuna ne dersin?” dedi Luke. “Eğer başka bir şey hatırlarsan bana söylüyorsun. Hızlı ve sessiz bir şekilde. Ve sonra—”

“Arabayı bana geri mi getiriyorsun?”

“Hayır. Ama yaşamana izin veriyorum.”

Mikey bir kez daha oflarken Luke oradan ayrıldı. Adam depoyu doldurttu ve kirli olduğu ve içerisi leş gibi esrar koktuğu için aracı yıkatıp dikiz aynasına çam ağacı kokulu bir araba kokusu aldı. Otuz dakika sonrasında anahtarları Roger Barrett’in eline bırakırken, “Yeni gibi oldu,” dedi.

Roger anahtarları alırken sabırsızlanmıştı. Şeker dükkânına giren bir çocuğun neşesiyle Luke’u yanma çağırıp müziği son ses açtı.

Neil Sedaka.

Pencereler “Breaking Up Is Hard to Do” ile titrerken aracın içinde birlikte sodalarını yudumladılar. Tam da Luke’un bir çubuk bulup adamın gözünü çıkarmayı düşündüğü sırada Roger ona doğru döndü. “Şu güzel popolu, White Centerli kız arkadaşın var ya...”

“Ali. Kendisi benim kız arkadaşım değil.”

“Siz gençler bugünlerde adına ne diyorsanız artık,” dedi Roger. “Seks partneri mi diyordunuz?”

Luke’un sodası boğazına kaçtı.

“Biliyorsun, Ted Marshall iyi adamdır; Şanslı Liman’a iyi bakar ve yaptığı işin karşılığını verir. Ama Ali de iyi kızdır. Huzurevine gider. Kız kardeşim de orada kalıyor. Ali onunla oturur, konuşur, aktivitelere katılır. Eğer Ali o parayı çaldıysa... Bence bunun için iyi bir nedeni vardır.”

“Parayı o çalmadı,” dedi Luke.

“Sadece söylüyorum...”

Birkaç dakika sonra Luke eve gitmek için ayrılıp bir kez daha sabah serinliğinde yürümeye koyuldu. Bu kez araba yolundan gitmeyi tercih etti; koşu ayakkabıları nemli zeminin üzerinde sekiyordu. Tüm Şanslı Liman işlerinden uzak durmayı planlamıştı. Ali’den kesinlikle uzak durmayı planlamıştı.

İkisinde de başarılı olamamıştı.

Ali berbat bir gün geçirmişti. Leah onu gece dışarı çıkarmak istemişti ama o modunda değildi. Luke mutfağa girdiğinde Ali içeride tahta bir kaşıktan çikolatalı kek hamuru yalıyordu.

Adam umutlu bir ifadeyle, “Çikolata kokusu alıyorum,” dedi.

Üzerinde deli-gibi-seksi bir kot pantolon ve geniş omuzlarında daracık duran uzun kollu, beyaz bir gömlek vardı. Çikolatadan bile daha iyi görünüyordu. “Hazır kek hamuru,” dedi kadın. “İyi hissetmek için.”

“Ne oldu?”

Kadın başını iki yana salladıktan sonra kaşığı daha fazla hamurla doldurdu.

Luke kadını bileğinden tutarak kaşığı kendine yaklaştırdı ve kaşığı onun az önce yaladığı yerden yaladı.

Bu hareketi Ali’yi terletmişti. Ona biraz daha yaklaşıırken Luke da aynı şeyi hissetti.

“Anlat,” dedi adam.

Kadın omuz silkti. “İnsanlar parayı çalan kızı görmek için dükkâna gelip duruyorlar. Ve haklıymışsın –birilerini tutuklamaya hazırlanıyorlar.”

“Ve sen bu kişinin kendin olacağından korkuyorsun.”

“Şu noktada başka kim olabilir ki?” İç geçirdi. “Russell dükkânı iki günlüğüne kapatıyor. O bile benim hapse gireceğimi düşünüyor.” Ali’nin bu işin derinine inmeye ihtiyacı vardı. Kararlı bir şekilde kaşığına masaya bıraktı, anahtarlarıyla çantasını aldı ve kapıya yöneldi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Luke. Ellerini ceplerine vurarak kendi etrafında daireler çizmek gibi gezegendeki her erkeğin yaptığı o evrensel anahtar arama hareketini yapıyordu. “Ali—”

“Masada,” dedi kadın.

“Ne?”

“Anahtarların masanın üzerindeler.”

“Vay, iyisin.” Adam anahtarlarını masadan kapıverdi. “Nereye gidiyoruz?”

“Erkenden önlem almaya.”

“Öyle mi? Nerede alınacak bu erken önlem?” Dışarı çıktıklarında Luke kadını kolundan tutup kendi kamyonetine doğru çekti.

“Yardıma ihtiyacım yok, Luke. Bu konuda değil.”

“Beni yardımcın olarak düşün,” dedi adam ve yolcu kapısını Ali için açtı.

Adam iri yarı, sağlam ve yerinden kımıldamaz görünümüyle kadının kaçışını kapattığı için Ali içeri girmeye karar verdi. “Eğer sen yardımcımsan neden senin kamyonetinle gidiyoruz?”

“Arabayı hep yardımcılar kullanır. Nereye?”

“Aşk Barakası’na.” Yerel restoran&bar, kasabadaki tek gece mekânıydı.

“Benim evde içki var,” dedi Luke.

“Gus’la konuşmak istiyorum. Polise aşçıyla takıldığını söylemiş.”

“Yani?”

“Yani aşçı Tara Daniels Walker adında bir kadın ve kendisi de *baya baya* evli. Ama Tara’nın asistanı –Callie– birkaç ay önce Gus’la birlikteydi, sonrasında adamdan ayrıldı. Bunu herkes biliyor.”

“Sana onun yalan söylediğini düşündürten şey ne?”

“*Birileri* yalan söylüyor,” dedi kadın. “Eğer bu Gus ise neden bunu yapıyor? Neyin üzerini örtüyor olabilir? Teddy için mi yoksa kendi için mi bu işe kalkışıyor?”

“Peki, düşünce tarzını sevdim,” dedi Luke, “ama işin dört bir yanı problemli. Bugün Mikey Schmidt ile konuştum.”

“Şu keş çocuk mu?”

“Geceleri belediye binasını temizliyor. O gece Marshall’ı sarışın olduğunu düşündüğü biriyle yakalamış.”

Kadın Luke’a baktı. “Melissa?”

“Tam hatırlamıyor. Senden bir şey rica edeceğim, Ali.”

“Tabii, ne olursa...”

Adamın bakışları baygınlaşınca kadın onun için *ne olursa olsun* yapma fikri karşısında kıpkırmızı oldu. *Onu demek istemedi*, dedi kadın kendi kendine. Anla artık şunu.

“Oraya vardığımızda işi bana bırak.” Arabayı iskeleyle Aşk Barakası arasına park etti ve Ali aşağı inmeden kadını yakaladı. “Bekle,” dedi kadına. Telefonu çalıyordu. Tek eliyle kadının çantasını tutarak –belli ki bir kadını nasıl yavaşlatacağını bilen bir adamdı– arabanın ön panelinde duran telefonunun hoparlör tuşuna bastı. “Hanover,” dedi kısaca.

“Vaay, baya bir resmiyiz,” dedi bir kadın sesi. “Tatildeki biri için gerçekten tuhaf.”

“Ben...” Adam kısaca Ali’ye baktı. “Meşgulüm. Sen iyi misin?”

“Yani beni kurtarmana ihtiyacım olup olmadığını mı soruyorsun?” dedi kadın. “Korkma, küçük kardeşim, o dediğine ihtiyacım yok. *Ben seni kurtarmaya çalışıyorum.*”

Ali, hattın diğer ucundakinin Luke’un kız kardeşi olduğunu anlayınca olması gerekenden çok daha büyük bir rahatlama yaşadı.

Luke kaşlarını sinirle çattı. “Ben iyiyim, Sara. Sadece—”

“Meşgulsün,” dedi Sara. “Tabii, tabii anlıyorum. Tatlı çiçekçiyle olan maceralarını duydum.”

Luke telefona bakakaldığında etrafa yayılan sessizliği Sara’nın kıkırdaması bastırdı. “Kadınla Şanslı Liman’ın ana caddesinde, kamyonetinde öpüşürken görülmüşsün, Luke. Ne bekliyordun acaba? Her neyse, burada birkaç muhabir seni—”

“Onlara hayır dersin,” dedi adam buz gibi sesiyle. “Senden rahat bırakmalarını, yoksa uzak durma emri çıkarttıracağımı söyle. Bir de—”

“Anladık beyim. Hallederim. Sen ne yapıyorsun şimdi?”

Ali kamyonetten çıkmaya kalkışırken Luke, kadının çantasına daha bir sıkı tutundu. “Çalışıyorum.”

“Yalancı,” dedi Sara. “Çalışırken telefonuna asla cevap vermezsin. O tatlı çiçekçi ile birlikte, değil mi? Anlatsana biraz.”

Luke iki parmağıyla burnunu sıktı. “Kapatıyorum.”

Sara kahkaha attı. “Ben başlayayım. Kızın adı Ali. Jack güzel olduğunu söylüyor. Belki işten birkaç günlüğüne izin alıp bizzat kendim görmeye gelirim.”

Ali içinden sıcacık bir şeyin aktığını hissederken bu duygu, Luke'un ortaya attığı bir gerçek tarafından çabucak kovalandı.

“İş icabı görüşüyoruz.”

İş icabı...

“Hı-hı,” dedi Sara. Eğleniyor gibiydi. “Seviyorum seni.”

Luke kapama tuşuna basıp Ali'ye döndü. “Hazır mısın?”

Ah, tabii. Hazırdı. Kamyonetten *tek başına* ayrılmaya hazırdı. “Ben hallederim.”

“Yardım almaktan zarar gelmez, Ali.”

“Sana daha fazla iş olmayacağım.”

Adam kısacık bir iç çekti. “Ablamı tanımıyorsun sen,” dedi. “Ona herhangi başka bir şey söyleseydim eğer buralara kadar gelip her şeye karışırdı.”

Kadın emniyet kemerini açtı.

Luke da onun ardından aynı şeyi yaptı. “Bırak konuşmayı ben yapayım.”

Bunun için Ali'nin cesedini çiğnemesi lazımdı.

“Dinle,” dedi Luke, makul olmayı deneyerek. Kendi suçuydu; bir süredir bu tür durumlarla karşılaşmıyordu ama öfkeli kadınların asla makul davranmadıklarını hatırlaması gerekirdi. “Çok öfkeli görünüyorsun. Biraz sakinleşmeye...”

Ali kamyonetten aşağı kayıp kendinden emin bir tavırla barın yolunu tuttu.

“İhtiyacın var,” diye bitirdi cümlesini Luke. Kadının yavaşlamadığını görünce arkasından *Lanet olsun*, diye mırıldandı. Kadını içeri kadar takip etti; Ali, Gus'ın birkaç arkadaşıyla birlikte bira içiyor olduğu bar bölümüne doğru dümdüz ilerledi.

Luke barın arkasındaki adamı başıyla selamladı –yelkencilikte eski dünya şampiyonu olan Ford Walker buranın ortağıydı ve her yönüyle iyi bir adamdı.

Ali, hademeye, “Bir dakikanı alabilir miyim?” diye sordu.

Koca adam kadına gülümsedi. “Hey, Ali. Luke. Birlikte olduğunuzu duydum.”

“Geçen geceyi hatırladın mı?” diye sordu Ali.

“Seni Marshall’ın ofisine soktuğum zamanı mı? Evet.” Adamın yüzündeki gülücük kayboldu. “Yakalanmana üzıldüm.”

“Parayı ben çalmadım.” Kadının kulaklarından buhar çıkarmış gibi bir hâli vardı. Ya da saçlarından... Saçları bugün bir hayli dağılmıştı ama bu Luke’un hoşuna gidiyordu.

Ali, Luke’un hoşuna gidiyordu. Hem de çok fazla.

“Tabii.” Adam başıyla anladığını belirtti. “Parayı sen çalmadın.”

“O gece koridorda başka kimleri gördüğünü bana söyleyebilir misin?” diye sordu Ali.

“Şey,” dedi adam, sakalını kaşıyarak, “polise de söylediğim gibi, dikkat etmesi zordu. Koridor deli gibi meşguldü.”

“Bir denesen?”

“Bayan Medina depoda bulunan kayıp eşya bürosunu görmek istedi. Ben onu beklerken Ella, özel bir telefon görüşmesi yapmak için geldi. Tabii sonra o özel görüşme kız kardeşine bağırıp çağırmasıyla son buldu, yani o kadar da özel değildi.”

“Ella?”

“Postaneden. Bir de Aubrey insanların neden ofislerde olduğunu görmek için geldi; baya bir çıldırmıştı. Ted de vardı...” Gus bu söylediğine biraz kızardı. “Sanırım onu çoktan duymuşsun...”

“İçeride Melissa ile birlikte olduğunu mu?” diye kibarca sordu Ali.

Gus içeceğini kafasına dikti. “Evet. Ben bilmiyordum, Ali. Yemin ederim.”

Gus’m iri yarı arkadaşı burnundan güldü.

Luke adamlarla aynı fikirdeydi. Binanın hademesi olarak Gus’ın o binada yaşanan şeyleri bilmemesi gibi bir şey olamazdı.

“Ve sen,” dedi Ali, Gus’a, “sen de Callie ile birlikteydin, değil mi?”

Gus oturduğu yerde donakaldı; gözleri yanında oturan devasa arkadaşına kaydı. “Kim söylemiş?”

“Sen polise öyle söylemişsin,” dedi Ali sakın bir şekilde. Tabii kendisi çok da sakın değildi. Gözleri onu ele veriyordu. Luke bunu görebilen tek kişi miydi?

Gus’ın arkadaşı birasını masaya koyup öfkeli gözlerle Gus’a baktı. “Sen Callie ile birlikte miydin?” diye bağırdı.

Gus ellerini havaya kaldırarak “Hey, hey Buddy,” dedi. “Sen ikinizin arkadaş olduğunu söylemiştin, ben de—”

Buddy, Gus’ın ağzına bir yumruk attı. “Öyle,” dedi.

Adamlar birbirlerine girince Luke, Ali’yi tutup geriye doğru çekti. Gus’ın uzun bacakları iki adamı Luke’un karşısına kadar getirmişti.

“Hey!” diye bağırdı oturanlardan bir tanesi. “İçkimi döktünüz!” Sonra o da arbedeye katıldı.

O adamın arkadaşı da aynı şekilde kavgaya girince barın içi havada uçuşan bira bardakları ve yumruklarla doldu. Ford adamları ayırmak için barın üzerinden atladığında Luke da iki aptal tayfasını birbirlerinden ayırmak için onun yardımına koştu.

Her şey bittiğinde Ali, Luke’a baktı. “Vay,” dedi kadın.

“Ne?”

“Uçuşan yumrukların arasına hiçbir tehlikesi yokmuş, bu senin için hiç problem değilmiş gibi daldın.”

Luke kadına bunun hiç problem olmadığını söyleyebilirdi. Lanet bir bar kavgasından çok daha büyük tehlikelerin içine daldığı olmuştur ama kadın o kadar etkilenmiş görünüyordu ki bu onun hoşuna gitmişti. Ali’yle birlikte dışarı çıkarlarken içeri girmekte olan bir kadına rastladılar.

Aubrey.

Lacivert takımıyla, kusursuz saçlarıyla zarif ve şık görünen kadın onları görünce irkildi. “Son konuşmamız kesildi galiba,” dedi Ali’ye.

“Öyle.” Ali şöyle bir Luke’a baktı. “Kusura bakma. İçeride kendine dikkat et. Bu gece ortalık baya bir karıştı.”

Aubrey bar girişine baktı. “Ne oldu?”

“Ufak bir kavga çıktı,” dedi Ali.

“Cidden mi?” Aubrey telefonunu çıkardı. “Polisi aradınız mı?” Luke’a baktı. “*Sen* polis değil miydin?”

“Çaresine bakıldı zaten,” dedi Luke. “Ne kadar sıklıkta fazla mesaiye kalıyorsun?”

“Çok.” Aubrey adama tedbirli bir şekilde baktı. “Neden?”

“Marshall’ın ofisine geç saatlerde birilerini hiç gördün mü diye merak ediyordum.”

Aubrey kısa bir süre sessiz kaldı. “Şu an tatilde olduğuna göre bu, bu süre zarfında polis değilsin anlamına geliyor, değil mi?”

“Öyle,” dedi adam. *Polislik kuralı numara bir: Her durumda birilerinin suratına yalan söyleyebil.*

“Şu an ortada resmi bir durum yok yani.”

Luke hiç tereddüde düşmeden “Kesinlikle *yok*,” diye cevapladı kadını.

Aubrey anladığını başıyla onayladıktan sonra özür diler gibi Ali’ye baktı. “Sanırım Teddy bir süredir başka birisiyle beraber.”

“Melissa ve benim dışımda mı?” diye sordu Ali.

“Evet.”

“Kim o?”

“Bilmiyorum,” dedi Aubrey. “Sana daha önce söyledim ama sen o gün ofise gelene kadar siz ikinizi yalnızca ev arkadaşları sanıyordum.”

Aubrey bara girdiğinde Ali biraz morali bozulmuş görünüyordu; sessizleşmişti. Luke kadının elini tuttu. “Gel hadi.”

Adamın önden gitmesine izin vermesi, daha fazla dondurma için iyi bir zaman olduğunu gösteriyordu. Bu nedenle Luke kadını iskelenin oraya götürdü ve Lance’in dükkânından üç top külahta dondurma aldı. Sonra yeniden Ali’nin elini tuttu. Gecenin o saatinde iskele sessizdi; pasajın ve dönme dolabın yanından geçerlerken tüm gece onlarınmış gibi hissettirmişti. İskelenin sonuna kadar sessizlik içinde yürüyüp, yakamozla aydınlatılmış okyanusa baktılar. Dalgalar ritmik olarak iskele direklerine vuruyordu. Bu ses Luke’u her zaman sakinleştirirdi, Ali hafif bir iç geçirdi.

“Bu beni hiçbir yere götürmedi,” dedi kadın, tırabzana dayanmış hâlde oldukça ciddi bir tavırla dondurmasını yalıyordu.

Adam o tarafa bakmamaya çalışsa da beceremedi. Tanrım, Ali’yi tıpkı o şekilde yalamak istiyordu. “Birkaç kapı çaldık en azından,” dedi. “Bir adım atmış olduk.”

Ali ona doğru döndü. “Ya şimdi ne olacak?”

Adam parmağını kadının şakaklarında gezdirdi ve ona dokunmanın zevkini yaşayarak bir saç tutamını kulağının arkasına attı. Kadını öpmek için ona doğru eğildi. Kadının dudaklarından çikolata ve bela tadı alıyordu. Büyük bela hem de. “Ortalığın sakinleşmesini bekleyeceğiz.”

“Bekleyeceğiz?”

“Evet. Biz.” Adamın eli kadının omzundan düştü. “Ama—”

“Evet, biliyorum.” Sırtını dayadığı tırabzanların yanından ayrılıp adamın kamyonetine doğru ilerledi. “Bu kısa süreli bir ‘biz’ olacak.”

11. Bölüm

*A*li ve Luke, mutfığa girdiklerinde saat gece ikiydi. Harper'ın o klasik, günlük kontrol mesajlarından birini aldığı odasına çekiliyordu: *Bu gece çok iyi bahşiş topladım! Eve bir dahaki gelişinde akşam yemeğin benden.*

Ali gülümsedi. Yorgun, kirli ve biraz terli bir hâlde alnını eliyle silip Harper'a cevap verdi. *Kulağa güzel geliyor Annem nasıl?*

Hesabına yatırdığın paraya baya sevindi. Sen iyi misin? İyi olmadığını hissettim.

Kulağa güzel geliyor sözlerinden iyi olmadığımı mı çıkardın? Bilmem, yazış şeklinden belki...

Ali gözlerini devirdi. İyiyim ben... Hadi iyi geceler Yesin seni cüceler!

Bu eski mantra, yıkanmaya gitmeden önce Ali'nin yüzünü gülümsetmişti. İki saat sonrasında oturma odasına girdiğinde ortalık hâlâ korkunçtu. Luke'un eşyalarının yanı sıra kendi se-ramikleri de hâlâ dört bir yandaydı.

Bar kavgası sonrası Luke, kadına bir kez daha dağınıklığı kafaya takmamasını, sabah halledeceğini söylemişti. "Biraz

uyu,” demişti adam ve sözde kendi nasihatine uymak için bodrum katına inmişti.

Ama Ali’nin gözüne uyku girmiyordu; evin hâlini daha fazla göz ardı edemiyordu. Oturma odasının içini ilk gördüğünde kendini iliklerine kadar kötü hissetmişti. Her yer tıpkı kendi hayatı gibi darmadağınktı. Ama o *kendi* hayatıydı, Luke’un değil. Bu dağınıklığı o eve getiren *kendisiydi*. Durum böyle olduğundan dolayı da kendi dağınıklığını kendisinin temizlemesi önemliydi.

Kaldığı odayı çoktan düzenlemiş ve kendi eşyalarını toparlamıştı. Varlığıyla Luke’a yeteri kadar işkence etmişti zaten. Burada işi bittiğinde Şanslı Liman’daki pansiyona gidecek ve kredi kartı buna izin verirse bulduğu ilk daireye taşınacaktı.

Her şey iyi olacaktı.

Geriye bakmadan her daim ileriye adım atma ve inkâr etme konusunda her zaman çok iyi olmuştu. Bu konuda hiçbir şey değişmemişti. Daha önce de dört ayağının üzerine düştüğü olmuştu ve şimdi de aynısını yapacaktı. Bunun bilincinde olarak bir süredir aldığı ilk derin nefesi ciğerlerine çekti...

Hem de hatırlayamayacağı kadar uzun bir süredir...

Arka tarafından kulağına gelen sesle beraber aniden arkasını döndüğünde baygın bakışlı, darmadağınık görünümlü Luke’u elleriyle kapının üst pervazına tutunurken buldu.

“Bu sefer şemsiyen yanında değil mi?” diye sordu adam.

Kadın sımsıkı tuttuğu seramik çanağın üzerindeki parmaklarını gevşetti. “Az kalsın şunu kafana yiyecektin.”

Luke kısacık gülümsedi. Yataktan kalkıp geldiği belliydi. Rahatsız edici derecede düşük bel giydiği siyah basketçi şortu, adamın tüm kaslarını Ali’nin sergisine sunuyordu. Adamın karnın kaslarına dokunsa onları semsert bulacağına emindi. Kamyonette öpüşürlerken ona dokunduğu için bunu biliyordu.

İşte oradaydı. Ortılığı toparlarken, geçirdikleri son birkaç saati zihninde en baştan çalıp durmuştu. Öpüşmeleri. Luke'un dudaklarının tadı. Dudaklarının onunkine değişti, dilini onun dilinin üzerinde kaydırışı... Aralarındaki ateşi düşünmesine gerek bile yoktu; aklına geldiğinde bile baştan aşağı terliyordu. Kadm, adamın evinde yol açtığı dağınıklığın tam ortasında dururken, "Uyandırdıysam özür dilerim," dedi.

Luke bir şey söylemeyince kadm ona baktı ve adamı baygın gözlerle ona bakarken yakaladı. Uykuluydu. Boğazında yanma hissi oluşturan bir şey daha vardı.

Lanet olsun.

"Sana burayı sabah halledeceğimi söylediğimi hatırlıyorum," dedi adam.

"Sabah *oldu* zaten."

Çıplak ayaklarıyla oturma odasına girip orta sehpanın yanına doğru ilerledi. Sehpanın çekmecesinin içi tamamen boşaltılmıştı. Adam yere eğilip eline geçen şeyleri çekmecenin içine doldurmaya koyuldu.

"Luke, bırak."

Adam duyduğunu yapmadı.

"Bu benim işim." Ali adamı kolundan tuttu. "Ben hallederim."

Adamın gözleri kadınlıklerle buluştu; bakışları artık hiç de uykulu değildi ve Ali'nin parmaklarının altındaki kasları oldukça sertti. Sıcaktı. Luke yaptığı işe devam etti. Çekmeceyle işini bitirdiğinde çatık kaşlarla etrafına baktı ve darma-dağınık olan seramik kutusunu gördü. Bulduğu ilk parçaya elini attı; bu, Ali'nin Şanslı Liman'a ilk geldiği zaman yapmış olduğu minyatür bir aslandı. Cesareti temsil ediyordu. *Ali'nin* cesaretini...

Luke uzun bir süre boyunca aslana baktı ve oldukça nazik bir hareketle tek parmağını hayvanın yelesinin üzerinde gezdirdi. “Harika bir şey bu. Çok gerçekçi görünüyor.”

“Sağ ol.”

“Sen mi yonttun?”

Kadın baş salladı.

“Sonra da boyadın?”

Kadın yine baş salladı.

Adam kadının büyük bir kıyımdan çıkmış gibi görünen, her yere dağılmış olan hayvan koleksiyonuna baktı. “Bunlar baya bir zamanını almış olmalı.”

“Yıllarımı aldı.” Adamın sorgulayan bakışı karşısında omuz silkti. “Annem çoğu geceler dışarıda çalışıyordu. Kız kardeşim yatağa gittiğinde uyumadığım zamanlar olurdu.” Mimi’nin eve dönmesini beklediği zamanlardı bunlar. “Yapacak bir şeylerimin olması gerekiyordu.”

“Her bir parçanın senin için bir anlamı var,” dedi adam.

“Evet.”

“Bu aslan ne anlam ifade ediyor?”

“Onu Şanslı Liman’a ilk taşındığımda yapmıştım.” Duraksadı. “O benim... Kükreyişim.”

Adamın dudaklarına ufak bir gülücük kondu. “Sen fazlasıyla cesaretlisin, Ali.” Eline bir ambalaj kâğıdı alıp aslanı dünyadaki en değerli şeymişçesine büyük bir özenle içine sarmaya başladı.

Ali ağzını açtı fakat konuşamadığını anlayınca geri kapattı.

Luke, bunun onun için ne kadar acı verici olduğunu bildiğinden dolayı o tarafa doğru tek bir bakış daha atmadan eline başka bir seramik işi aldı.

“O bana bilge kalmayı hatırlatmak için,” dedi kadın sessizce. “Aptalca kararlar vermemem için.”

“Seks gibi.”

Bu tam olarak anlatmak istediği şey değildi ama bir önemi yoktu. Adamın “seks” kelimesini telaffuz edişi karşısında vücudu şok edici bir uyarılmayla tepki verdi. Kadın zorla yutkundu ve baş salladı.

Adam bir kez daha gülümsedi. Elindeki baykuşu dikkatle kâğıda sarıp aslanla birlikte kutunun içine özenle yerleştirdi. Polisin eşyalarına göstermemiş olduğu saygıyı eline aldığı her bir parçaya yansıtıyordu.

Ali hiçbir zaman hayatındaki erkekler konusunda büyük beklentiler içine girmemişti. Böylece kötü şeyler yaşadığında bu onun için sürpriz olmuyordu. Ama Luke onu şaşırtmaya devam ediyordu ve en hafif deyişiyle bu beklenmedik bir şeydi.

Luke’un *kendisi* beklenmedik birisiydi.

Bir saat sonra şafak söktü. Ondan kısa süre sonra da güneş büyük pencerelerden içeri girip onları altın rengine boyadı.

Luke elindeki süpürgeyi bir kenara fırlatıp, “Bitti,” dedi.

O kadar uzun süredir sessizlerdi ki Ali yerinden sıçradı. “Garaj—”

“Zaten fena durumdaydı,” dedi adam. “Bırak orayı. Yatağa dön, Ali. Biraz dinlen.”

Ali, koridorda yan yana sıralı şekilde duran kolileriyle çantalarına baktı. Eşyaları...

Adamın bakışları kadınınkileri takip etti. “Toplanmışsın,” dedi dümdüz.

“Öyle.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Pansiyona,” dedi kadın. “Bir şeyler çıkana kadar.”

Adam ona doğru yaklaştı. “Neden?”

Ali’nin gözleri yukarı, adamın elmacık kemiklerine, güçlü çenesine ve adem elmasına doğru kaydı. Geniş omuzları gerilmişti. Kendini tutuyordu.

“Ali, neden?”

“Çünkü...” Adamın elleri kadının kalçalarına doğru gitti. Tanrım, tek bir dokunuşuyla yanacağını bildiği bu adam güçlü hatları, pürüzsüz teniyle ne kadar da güzel yaratılmıştı. Ve ah, o dokunuşa ne çok ihtiyacı vardı... Kadın ellerini adamın göğsüne dayadı. “Çünkü...”

Adamın gözleri adeta kadının üzerine çivilenmişti; benliğin katıksız gücü Ali’nin dizlerinin bağını çözmüştü. Ve tek şey bu değildi. Luke onu istiyordu. Bunu sorgulamaya gerek yoktu çünkü kanıt, Ali’nin göbeğine baskı uyguluyordu.

Ali bunu fark ettiğinde dizleri dışında çok daha fazla bölgesinde zayıflık hissetti. Her ne kadar ellerini onun üzerinde dolaştırmayı ve hem kendisine hem ona zevk vermeyi istese de artık bir erkek için zayıf düşmüyordu. Ellerin adamın vücudunda dolaşmasına izin vererek –yalnızca bir dakikalığına– kendini şımarttı.

Ah evet, sıcacıktı. Pürüzsüz ve sert kasları aslında neredeyse *yanıyordu*. Elinin altında hissettiği, parmaklarından kendi nabzına karışan kalp atışları bir kaya gibi sağlamdı. Adamın, kadının vücuduna belli belirsiz değen vücudu oldukça hareket-sizdi. Ali onun bu durumdan faydalanmayı istemediğini biliyordu. *Ne tatlı*, diye geçirdi aklından kadın.

Ama Luke o kadar da tatlı değildi. Ali de aynı şekilde o kadar da naif şeyler hissetmiyordu. Adamı lezzetli dudağının köşesinden öperken tehlikeli hissetti. Ardından diğer köşesini

öptü. Sadece tadına bakacağına kendisine söz verdi. “Bunun için,” dedi kadın, “gidiyorum.” Adamı öptü.

Luke’un, kadının parmaklarının altındaki kasları seçirdi ama yerinden kımıldamadı. Problem değildi, hareketleri Ali hallederdi. Ellerini yukarı, Luke’un ipeksi saçlarına doğru kaydırıp adamın başını kendininkine yaklaştırdı.

Adam sert bir inlemeyle kadının karnının üzerindeki başparmaklarını sıkarak Ali’nin sıcak teninin üzerinde gezdirdi. Ali’nin yanından bir iki santim geriye çekilip tutkulu, karanlık bakışlarını onun gözlerine dikti. O bakışları da, Ali’yi izleyiş şekli de karşı konulmazdı; Ali vücudunu onunkine bastırırken adam ürperdi.

Sonra Luke *onu* öptü; dilini, Ali dudaklarını aralayana kadar onların üzerinde gezdirdi. Parmaklarını kadının kolsuz bluzunun alt kısmına sokarak yavaş yavaş kaldırdı.

Luke olduğu yerde eğilip kadının karın hizasına geldi. İçine derin, hırıltılı bir nefes çekti ve Ali’nin göğüs kıvrımlarına dokunmadan önce parmaklarıyla kadının kaburgalarını takip etti.

Luke’un ona her dokunduğunda titremesi Ali’nin hoşuna gitmişti. Belki de adamın avuç içleri tenini kavururken hissettiği şeyle beraber titreyen kişi *kendisiydi*. Adam bir şekilde Ali’nin tüm düşüncelerini silmişti. Aklındaki tek şey duyduğu ihtiyaçtı.

Ve o an ihtiyaç duyduğu tek şey oydu. “Luke.”

Adam başını eğip dudaklarının kadının göğsüne bastırdı, göğüs ucunu dişlerinin arasına aldı ve diliyle birkaç kez dokundu.

Adam kadının saçını tuttuğunda Ali kendini tutamayıp çığlık attı.

“Durdur beni, Ali.”

Dalga mı geçiyordu? Kadının tırnakları daha fazlasını istercesine Luke'un sırtına saplandığında adam içine keskin bir nefes çekti.

"Bunun için hazır değilsin," dedi adam. "Benim için."

Bundan daha fazla hazır olabilseydi alevler içinde olurdu. "Bu seni ilgilendirmiyor, Luke."

Adam bir kez daha inleyerek alnını kadının omzuna bastır-
dı. "O zaman ben senin için hazır değilim," dedi. "Sana istedi-
ğini veremem, Ali."

"Ben bir şey istemiyorum." Fakat büyü bozulmuştu; Ali bir
adım geri çekildi, bluzunu aşağı indirdi ve adama daha fazla
dokunmamak için ellerini kendi yanma çekti. "Ben gidiyo-
rum."

Adam oflayıp başını iki yana salladı. "Pansiyon hâlâ yoğun
bir sezonunda. Turist fiyatlarıyla çalışıyorlar."

Ali sahiplerden birini tanıyordu; ortanca kız kardeş Mad-
die, mekâna çiçek almak için haftalık olarak çiçekçiye uğrardı.
Ali, kadının ona iyi bir fiyat vereceğini düşünmüştü ama Luke
haklıydı –indirimli fiyat bile boyunu aşardı. "İyi," dedi kadın,
"gidip annemle kalırım, işe oradan gelirim."

"Benzin fiyatlarından haberin var mı?" diye sordu adam.
"Aptalca bir fikir. Ve sen aptal değilsin."

"Yeter, Luke."

"Ne yeter?"

"Bir anda bana acımaya karar verdin diye burada kalmaya-
cağım."

"Peki, o zaman, kal ve duvara dayanıp vahşice sevişelim,"
dedi adam.

Kadının nefesi kesildi. Duvara dayanıp vahşice sevişmenin
nasıl hissettireceğinden emin bile değildi ama içinden bir ses

hoşuna gideceğini söylüyordu. Hem de çok. Ayrıca ağlamak gibi berbat bir işe kalkışmaması için Luke'un onu sinirlendirmeye çalıştığının farkındaydı. "Benim acınmaya ihtiyacım yok."

"Benim de acıma yetim yok," dedi adam. "Lanet olsun, Ali, burada kal çünkü... Sana ihtiyacım var."

Kadın şoka uğramış bir hâlde adamın taş gibi hareketsiz duran suratına baktı. Belli ki inatçılıktaki onunla yarıştı. "Bana *ihtiyacın var,*" diye şüphe içinde duyduğunu tekrar etti.

Tam o sırada telefon çalan telefon sabah sessizliğini delip geçti. Adam eliyle telefonu gösterdi. *Gördün mü? Sana ihtiyacım var işte.* Ardından tek bir kelime daha etmeden koridorun sonunda gözden kayboldu.

Telefon bir kez daha çaldı.

Ali pansiyonda kalıp banka hesabını tehlikeye sokmakla burada kalıp daha da riskli bir şeyi –kalbini– tehlikeye sokmak arasında gidip gelirken telefona baktı.

Biri bir diğerrinin önüne geçemiyordu. Buna rağmen çalan telefonu cevapladı ve bastırılmış hayal kırıklığını, Luke'u arayan bir başka gazeteciyi daha başından savmak için kullandı.

12. Bölüm

Öğleden sonra Zach, uzun boyunu daha da belli eden takımı, çapraz taktığı postacı çantası ve burnunun hemen üzerinde duran kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle çıkageldi. Kapkara saçları diken dikendi. Ali'ye sımsıkı sarılmak için ona doğru yaklaşıırken kaşındaki piercing parlamıştı.

Ali, Zach ile Luke'u tanıştırtırken Zach'in o bilindik rahatlığı yok olmuştu. Sıcak çikolata rengi gözleri yeterince cana yakındı ama iki adam birbirlerini ölçüp tartarken Zach samimiyetsizliğini gizlemedi.

"Demek Washington eyaletinde avukatlık yapıyorsun, öyle mi?" diye sordu Luke.

Ali ona uzun bir bakış attı. "Luke..."

"Evet," dedi Zach ve gözlüklerini parmağıyla burnunun yukarısına doğru itti. "Washington'da avukatlık yapıyorum."

"Kaç duruşmaya katıldın?"

Ali yüzünü buruşturdu. "*Luke.*"

"Eğer Ali tutuklanırsa ve dava mahkeme aşamasına gelirse," dedi Zach, "bu benim tek başıma çıktığım ilk duruşma olacak. Ama ikimizin de bildiği üzere iş oraya kadar uzarsa ilk defa hüküm giyen biri olarak bırakılabilir. En kötü ihtimalle sabıkası olur."

“Bu olasılıklı konuşmalar yeterli değil,” dedi Luke. “Ayrıca masum olduğu kısmı ne olacak?”

“Tabii ki de masum,” dedi Zach basitçe. “Ali’den bahsediyoruz.”

Zach’e gülümseyen Ali, Luke’a sert bir bakış fırlattı ve konuyu uzun uzadıya konuşabilmeleri için arkadaşını mutfak masasına oturttu. Zach, kadının başını döndürecek türden sorular sordu ama bunu yaparken her zamanki havasında, tatlı ve sakindi. Adamın bu tutumu ona yapılacaklara odaklanmakta, o gece binaya yapılan giriş çıkışlarla ilgili duyduklarını adama aktarmakta yardım oluyordu.

Zach notlarını gözden geçirdi. “Yani kalemligini içine bakmadan aldın.”

“Evet, tabii tam olarak benim değildi; birazcık da onundu.”

“Nasıl birazcık?”

“Yüzde yüz diyelim.”

Zach alaycı bir ifadeyle bakışlarını iPad’inden kadına çevirdi. “Çaldığını söylüyorsun yani.”

“İşin teknik kısmına girersek evet. Çaldım. Sanırım avukatının karşısında bunu kabul etmemeliyim, değil mi?”

Zach kadına nazikçe gülümsedi. “Bana istediğini söyleyebilirsin, Ali. Ben polis değilim.” Sessizliğini koruyan Luke’a uzunca baktı. “Ve odadaki tek polis şu an görev dışında.”

Demek Zach kendi araştırmasını yapmıştı.

Luke, Zach tarafından yemlenme konusunda her ne düşündüyse onu kendisine sakladı. Bu konuda iyiydi.

Bu, Ali’nin iyiliği için kendi kendine öğrenmesi gereken bir şeydi.

Ertesi sabah Luke, tam da şafak sökmeden önce telefonunun mesaj sesine uyandı. Mesaj amirindendi.

Reyes davası için yapılacak olan iç denetlemede sana ihtiyacım var Kaliforniya'nın borcu kadar hazırlık aşamamız mevcut. Şu kasaba dedektifiği saçmalığına bir son verip o kıcını buraya geri getiriyorsun.

Luke telefonunun internet tarayıcısında son çıkan haberleri kontrol etti. Durum pek iyi değildi. San Francisco Polis Departmanı ile ilgili gördüğü ilk haber tam bir rezillikti. Luke telefonu bir kenara fırlattı ve kendine bu işin umurunda olmadığını söyledi. Ama umurundaydı. Daha bir hafta öncesine kadar işi onun her şeyiydi; tüm benliği işinin getirdiği itibara ve egoya sarılıydı.

Şimdi, San Francisco'dan uzakta kendini, o aynı kişi gibi hissetmiyordu.

Hızlı soluklu, yüksek adrenalinli mesleğini hep ilk sırada tutmuştu. Ama durum artık böyle değildi. Konu karşı karşıya olduğu tehlikeler, gördüğü karanlık şeyler veya günlük olarak boğazına kadar battığı pislikler değildi.

O, buradaki hayatı özlemişti.

Şanslı Liman'ı bırakmış, hatta arkasına bile bakmadan kendi kendini buradan sürgün ettirmişti. Bunu yaparken de kendini hayatının en mutlu anlarından ayırmıştı. Geri geldiğinde ise o vahşi, güzel ve esnek Pasifik kuzeybatının hayatı üzerindeki etkisini küçümsemişti.

Şimdi kendisini, tıpkı o küçümsemiş olduğu hayat gibi çeken bir şey daha vardı –aynı şekilde vahşi, güzel ve esnek olan Ali Winters.

Yataktan kalktı ve üzerine mayosunu geçirdi. Evin verandasından sörf tahtasını alıp başının üzerinde dengeledikten sonra dik merdivenleri inmeye koyuldu.

Kıyı sessizdi. Sörf tahtasını sulara indirdiğinde gökyüzü siyahtan mora çalıyordu. Buz gibi soğuk su düşüncelerini temizlemesine yardımcı olacaktı.

Ya da kendini öldürmesine.

Kıyıda uzaklaşıp kürek çekmeye başladı. Artık kulağına dalgaların köpüklenmesinden, heyecanlı balıkların ara sıra sıçrattıkları sulardan ve şafakla birlikte uyanan kuşların cıvıltısından başka hiçbir şey gelmiyordu.

Yalnızdı.

Sessizdi.

Cennete, olabilecek en yakın ana ulaşmış gibiydi. İskele sınırının ötesine kürek çekerek açık denize açıldı. Kalbi soluklanamayacağı kadar hızlı atmaya başlayana kadar kürek çekmeye devam etti. Bu iyi hissettiriyordu. Buradayken düşünmüyor, bir şeylere kafayı takmıyor, bir şeylerden pişmanlık duymuyordu.

Bir saat sonra durdu; kasları yorgunluktan seğiriyor, güneşin etkisiyle zorlukla nefes alıp verebiliyordu. Geri dönüşü sabahın erken saatlerinin tadını çıkararak, ağır hareketlerle ilerleyerek yaptı. İskeleyi ve dönme dolabı geçerek kıyıya yaklaşıırken deniz kıyısında yürüyüş yapan kadını fark etti. Kadın bir Victoria's Secret modeli gibi formundaydı, sarı saçları rüzgârda uçuşuyordu.

Melissa Mann.

Kadın elini gözlerinin üzerine kaldırmış, yüzündeki gülücükle adamın gelişini seyrediyordu. Adam sörf tahtasından inerken kadın, "Ooo, dalgalar kimleri getirmiş," diye mırladı. "Geri döndüğünü duydum," dedi kadın. "Başına bela arıyormuşsun." Kadın kaşlarıyla kendisini gösterdi ve "Bak karşında belanın büyüğü duruyor."

Adam buna gülmeden edemedi. Kadın belanın büyüğü olduğunu söylerken haklıydı. Hem de baya büyük belaydı. “Salon nasıl gidiyor?” diye sordu adam.

“Şimdi ben işletiyorum,” dedi kadın gururla. “Bir ara uğra. Seni bir güzel parlatayım.” Kadın gülümsedi. “Bendensin.”

Adam, bunu yapmayacağını ikisinin de bildiğinin farkında olarak gülümsedi. “Geçen gece müzayedede olduğunu duydum.”

“Öyleydin. Herkes oradaydı.” Kadın başını yana eğip bir süreliğine adamı inceledi. “Polislik taslama Luke. Neden sadece neyi bilmek istiyorsan onu sormuyorsun?”

“Ted Marshall’la yatıyormuşsun.”

Melissa kahkaha attı. “Nedense bu cümlede bir kıskançlık sezmedim.” Gülümsemeye devam etti. “Uzun süredir ortalıkta yoktun. Kasabaya yeni birileri geldi. Adamın burnu havada ama erkek erkektir.”

“Adam derken...”

“Evet, düşündüğün kişi. Ted, yalnız ve hayatın tadını çıkaran bir adam. Belki birkaç kez... O tadı birlikte çıkarmış olabiliriz.”

“Adamın kız arkadaşı vardı.”

“Ali Winters mı? Bana hep yalnızca ev arkadaşı olduklarını söylerdi.”

“Bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Ne? Adamın bir tek penisi konusunda ayrıcalıklı davranıyor oluşu mu?” Kadın bir kez daha gülümseyip omuz silkti. “Aslında çok dikkatlidir. Siyasi hırsları vardır. Herkesin onu sevmesi hoşuna gider. Ayrıca ben de ilişki arayışı içinde falan değilim. İyi adamdır; seksi olduğunu belirtmem gerek yok herhalde. Bir de her seferinde mutlaka ilk olarak yemeğe çıkarır.”

“Müzayede gecesinde onun yanında birilerini gördün mü?”

Melissa tekrar gülümsedi. “Ben sırları ifşa etmem, Luke. Bilirsin.”

Adam yalnızca ikisinin bildiği, on dokuz yaşında ve zift gibi sarhoşken dönme dolabın arka tarafında paylaşmış oldukları o geceye yapılan göndermeyi göz ardı etti. “Parayı gördün mü?” diye sordu.

“Yok. Çalışma masasının alt çekmecesine büyük bir evrak çantası koyduğunu gördüm ama.”

“Kilitledi mi çekmeceyi?”

“Polis de aynı şeyi sordu. Hatırlamıyorum.”

“Ya sonrası? Sonrasında ne oldu?”

“İçeri Aubrey girdi ve biri bizi o hâlde görseydi ne olurdu diye sordu; sinirden *çıldırılmıştı*.” Melissa gözlerini devirdi. “Sanki adam başkanlığa adaylığını koydu.”

“Sonra?”

“Orada ayrıldık. O konuda ısrarcıydı. Özel hayatını kendine saklamayı tercih eder.”

Teddy şansına küsmeliydi çünkü ne kadar özel olursa olsun hayatı çekirdek gibi açılmak üzereydi. “Sağ ol, Mel.”

Kadın gülümsedi. “Yardımcı olabildim mi?”

“Evet.”

Kadm, adama uzun soluklu bir bakış atarak ıslak mayosunu inceledi. “Başka bir şeye ihtiyacın olursa, Luke, ara beni.”

Luke kadına gülümsemiş olsa da öyle bir niyeti yoktu. Aklında başka bir kadm vardı.

Eve çıktığında tahtasını tırabzana dayadı. Russell, Vegas’a gittiğinden dolayı bugün Ali’nin “zorunlu” tatil günüydü ve kadının ne yapıyor olduğu konusunda Luke’un hiçbir fikri yoktu. Çok da umurunda değildi gerçi bu. Hiç değildi. Kesinlikle.

Lanet olsun! Umurundaydı işte. Hem de deli gibi umurundaydı.

Verandada bıraktığı havluyu aldı. Mutfak penceresinden gelen sesleri duyduğunda ıslak saçlarını kuruluyordu. İçeri bakınca Ali'yi tezgâh başında, muhteşem kokan bir şeyler pişirirken buldu ve ağzı sulandı. Tezgâhın diğer tarafında, bar taburelerinden birinde Zach oturuyordu. Ali, Leah Sullivan'ın karakteristik özelliklerini sıralıyor ve Zach'in onunla neden buluşması gerektiğini anlatıyordu.

"Komik kızdır," dedi Ali "ve muhteşem bir karakteri—"

Zach sızlandı. "Muhteşem karakter mi? Orada bir musibet var işte."

Ali gözlerini kıstı. "O ne demek oluyor?" Sesindeki tonlama karşısında Luke olsaydı aniden dümen değiştirdi.

Ama belli ki Zach, *Oraya Sakın Girme Departmanı*'nda pek tecrübeli değildi. "Bilirsin," dedi adam. "Birinin karakterini övüyorsan bu o kişinin kesinlikle... Seksi *olmadığı* anlamına gelir."

"Vay!" Ali başını iki yana salladı. "Tam da senin, türünün diğer örneklerinden daha iyi olduğunu düşünüyorken..." Kadının omuz silkti. "Sen kaybedersin çünkü Leah *tepeden tırnağa* seksidir."

"Hadi ya! Ne kadar seksi?"

"Unut bence, her şeyi mahvettin."

"Ah be!" Zach bugün takımını giymemişti. Onun yerine üzerinde dar kesim siyah kot pantolon, cılız bedenini saran aynı darlıkta siyah bir gömlek ve pembe-siyah, dik saçlarının arasındaki birkaç pembe tutama uyum sağlayan parlak pembe bir kravat vardı. Adam hâlâ on ikisinde görünüyordu. Ali'nin yaptığı omlete şöyle bir bakıp aklıktan ölüyormuşçasına dudaklarını yaladı.

Ali yumurtayı ters çevirip tabağa koydu, Zach'e doğru itti ve Luke içeri girerken kapıya doğru döndü.

“Selam,” dedi. “Seninki de geliyor.”

Zach, Luke'u incelerken ağzına koca bir lokma attı. “Kapısız köyden mi geldin sen?”

Luke, cevabı Ali yapıştırsın diye ona baktı.

Kadın şöyle bir iç geçirip bir sonraki omlete geçti. “Luke da burada yaşıyor, Zach.”

“Annen bundan bahsetmemişti. Sadece onun sana kalacak bir yer verdiğini söylemişti.”

“Düşündüğün gibi bir şey yok ortada,” dedi Ali.

“Yok mu?” diye sordu Zach. “Çünkü sen fazla nazıksın ve *birileri*,” –kimden bahsettiğine şüphe bırakmamak için Luke'a baktı– “bu durumundan yararlanabilir.”

“Birincisi, ben o kadar da kibar biri değilim,” diye düzeltti onu Ali. “Ve ikincisi, aramızda kibar olan kişi, burada kalma izin vermiş olan *Luke* oluyor.”

Kendini pek de kibar hissetmeyen Luke, mutfağın içine girdi. Kafasında duş almak vardı. Onun yerine bar taburelerinden birine oturdu ve ayaklarını rahatça yayarak rahatına baktı.

Ali, ona nasıl yorumlayacağından emin olamadığı bir bakış attı. Sinirlenmişti belli ki. Hatta belki biraz da şefkat hissediyordu.

Luke, iki seçeneği de ona yakıştırabilirdi. Ama Zach ile Ali arasındaki şeyin huzurunu bozduğunu hissetti –ki bu saçmalıktı. Belli ki birbirlerini çok seviyorlardı. Ve yine belli ki, Jack, Ben ve kendisi arasındaki o eskiye dayanan dostluk, aynı şekilde bu ikisi arasında da vardı.

Bu önemli bir şey değildi tabii. Hiç bir önemi yoktu.

Önemli *olan* şey, eğer iş o tarafa giderse Zach'ın Ali'yi savunabilmesiydi. Ve Luke, imtiyazlı, açıkgoz görünen ve işi düzgün ilerletmeye istekli olan bu çocuğun davanın altından kalkabileceğine emin değildi.

Zach, bir önceki gün iPad'ine almış olduğu notların üzerinden geçiyordu. "Bilmem gerektiğini düşündüğün başka bir şey geliyor mu aklına?"

"Evet," dedi Ali. "Bu sabah Edward'la konuştum. Sabahları erken kalkar çünkü haftada bir kez buranın büyüklerini Tacoma'daki bir gazinonun açık büfesine götürmek hoşuna gider."

Daha çok sabahları açılan Texas hold'em poker masaları hoşuna gidiyordur onun, diye düşündü Luke.

"Yeni rekreasyon merkezinin seremonisinin gelecek hafta sonu yapılması düşünülüyormuş," dedi kadm. "Belediye başkanı kaybolan bağış olayını telafi etmek için bizzat elli bin bağışlamış."

Zach, hafif bir ıslık eşliğinde, "Vay be! Sırf o paranın nereden geldiğini görebilmek için başkanın finans işlerini yürütmeyi isterdim," dedi.

"Emeklilik hesabından geliyor ve yasal olduğu düşünülüyor," dedi Ali. "Edward'ın birkaç ilgi çekici haberi daha var. Müzayede gecesinde Bay Wykowski'nin de Teddy'nin ofisinde olduğunu söylüyor. Bay Wykowski bir şey konuşmamış çünkü peşinde olan Lucille ve arkadaşlarından saklanıyormuş. Huzurevindeki kadınların sayısı erkeklerin iki katı olduğu için seksen iki yaşında ve yalnız olmanın zor olduğunu söylüyor-muş."

Zach'in içtiği portakal suyu burnundan fışkırdı. "*Oha!*"

"Ve Bay Lyons da koridordaki tuvaleti kullanmış," dedi Ali. "Çünkü ana tuvaletler... Leş gibi kokuyormuş." Kadın Luke'un omletini havaya atıp çevirdi. "Sonra, Bayan Bur-

land'ın da yolu ofise düşmüş. Vestiyeri ararken kaybolduğunu söylüyormuş. Katarakt ameliyatı olması gerekiyormuş ama sekiz bin doları henüz biriktiremediği için ameliyat işini bekletiyormuş ki bu da onu şüpheli listesinden çıkarıyor çünkü kadın daha burnunu ucunu göremiyor. Ayrıca Lucille'in temposuna ayak uydurmaya çalışırken geçen hafta belini incitmiş, çanta bile taşıyamıyormuş. Yani yanlışlıkla birilerinin paltosunu almadıysa eğer bir şey çalmış olması muhtemel değil."

"Bu dediklerinden hiçbirisi polis raporunda görünmüyordu."

Ali omuz silkti. "Muhtemelen kimsenin aklına büyükbabana soru somak gelmemiştir."

Luke başını iki yana sallayarak, "Burada kaç yazımı geçirdim," dedi. "Ve hâlâ herkesin hakkında bu kadar çok şey biliyor olması karşısında şoktayım."

"Ah, senin hakkında da bildikleri var," dedi Ali.

Bu adamı duraksattı. "Benim hakkımda ne dedi?"

"Zamanında tüm kasabanın tuvaletlerini patlatmış olan bir adama güvenmemem gerektiğini söyledi."

Zach'in gülmesi karşısında kendini savunmak için, "Hey, daha çocuktum," dedi. "Ayrıca çoğu Jack ile Ben'in işi. Hatta doğruyu söylemek gerekirse sadece Ben'in. O, bir şeyleri patlatma konusunda iyiydi."

Ali gülümsedi. "Bana bunu diyeceğini söylemişti."

Luke başını salladı. Kadın hazırladığı omleti tabağa alıp adama doğru uzatırken Luke, "Başka ne dedi?" diye sordu. Adam adeta önündeki tabağa gömüldü ve ağzının içinde patlayan lezzet uyumunu hissetti. Ne kadar acıkmış olduğunu fark etmemişti; gözlerini kapatarak ağzındaki lokmanın tadına vardı. Adam gözlerini açtığında Ali ona bakıyordu.

"Bildığın başka bir şey var mı?" diye sordu kadın.

“Yok.” Kadına bildiği başka bir şeyi aktarmamak için ağzına büyük bir lokma daha attı– evet, Ali’nin eski sevgilisi tam bir pislikti.

“Yardımcı olabilecek bir şey biliyorsan,” dedi Zach, “bize söylemen gerekiyor.”

Luke çatalını masaya bıraktı ve Zach’e, adamın biraz geri çekilmesine neden olan bir bakış fırlattı. Adam cesurdu ama aptal değildi. Bunu öğrenmek iyi olmuştu. “Bende olan tek şeyi hepimiz biliyoruz zaten –Marshall’ın hayatında daha çok kadm var. Müzayede gecesinde ofisinde olanı hangisiyse tüm bu olayın anahtar parçası o.”

“Onu bulacağız,” dedi Zach. Adamın 80’ler punk rock posterlerinden fırlamış gibi duran görüntüsünü göz önünde bulundurduğunda, Luke’un tahmin edebileceğinden çok daha kendinden emin bir şekilde söylemişti bunu. “Ali, ertesi gün ofiste gözüne çarpan ilginç bir şeyler oldu mu?”

“Hayır. İki sefede de bir dakika falan içeride kaldım. İlkinde kalemliği alıp çıktım. İkincisinde...” Aniden susup alt duşağını ısırdı.

“Ne?” diye sordu Zach.

“Sanırım önceki gece duyduklarım konusunda hâlâ öfkeliydim ve–”

“Ne duyduğunu tekrar söylesene,” dedi Zach.

Kadın omuz silkti. “Teddy’nin inlemelerini.”

Zach yüzünü ekşitti. “Onu değil.”

Luke, Ali’nin yüz ifadesini inceledi. Kadının üzgün değil de sinirli oluşundan memnundu. Marshall onun kalbinin ufacık bir parçasını bile hak etmiyordu.

Sen de öyle...

“Her neyse,” dedi Ali. “Masasındaki bazı şeyleri düzenledim.”

“Polis raporunu okudum Ali, yaptığın tek şey o değil,” dedi Zach.

Kadın çekindi. “Yani bana attığı o ayrılık mesajıyla ne yapabileceğini, onu neresine sokabileceğini, nasıl sokabileceğini falan anlatan bir not bıraktım... O tür şeyler yani. Çok önemli değil.”

Luke bunu zaten biliyordu ama duyduğu gururun bir kez daha göğsünü kabarttığını hissetti. “Çok iyi olmuş bu arada.”

Kadın utanmış görünüyordu. “Onu tehdit ettim. Polis pek uygun bulmadı tabii.”

Luke ortamı yumuşatmak için, “Cinnet geçirdiğini söyleyerek savunma yapabiliydin,” dedi.

Ali gözlerini devirdi ama artık çok daha az yaralı görünüyordu ve Luke bu manzara karşısında gülümsedi; aslında ne o aslana ne de o baykuşa ihtiyacı vardı. Kadının cesareti de zekâsı da gani ganiydi.

Bir kadına, yatakta birbirlerine sunacakları şeylerin çok daha ötesinde yoğun duygular beslemeyeli uzun zaman olmuştu. Ali ile olan problemi buydu; kadın onu yakıp tutuşturuyordu. Ali’de Luke’u kendisine çeken, onun savunmasız kalmasına sebep olan bir şey vardı.

Bu iyi değildi.

Ali, Zach’e “O not ne kadar başımı yakar?” diye sordu. “Duruma kötü mü diyelim yoksa *feci mi?*”

“Kötü doğru kelime değil bence,” dedi Zach. “Biz ona... Zor diyelim.”

Kadın adama boş boş baktı. “Ona bir şeyler yapacağımı yazdıktan sonra başına bunların gelmesi konusunda korkmamı istemiyorsun.”

“Endişelenmeni istemiyorum,” dedi Zach, ve Luke bir kez daha, bu adama karşı gönülsüzce duyduğu saygının arttığını hissetti.

Zach saati kontrol edip ayağa kalktı. “İşe koyulmam lazım,” dedi. Luke’a doğru döndü. “Bir şey öğrenirsen yapman gerekeni biliyorsun.” Ona iş kartını uzattı. “Can kulağıyla dinlerim.” Ali’yi yanağından öptükten sonra Luke’a doğru *gözüm üzerinde* der gibi baktı ve kapıya yöneldi. “İletişimi koparmayalım.”

Luke onu dışarı kadar geçirdi.

Otomobil yoluna vardıklarında Zach duygusuz gözlerle, gülümsemesi yüzünden silinmiş bir hâlde Luke’a döndü. “Kendimi sana karşı savunmak zorunda olmasam da şunu söyleyeyim, burada ne yaşanırsa yaşansın üstesinden gelebilirim.”

“Emin misin?” diye sordu Luke. “Çünkü *öyle* olman gerekiyor. Ali sana güveniyor.”

“Bana *güvenmeli* zaten. Onu ilkokuldan beri tanıyorum. Ya sen? Beş dakikadır falan mı?”

Luke hakkını vermeliydi. Adam dışlıyordu.

“Onunla yatıyor musun?” diye sordu Zach.

“Bu seni ilgilendirmez.”

“O benim hem arkadaşım hem de müvekkilim. Yani çok ilgilendirir. Ayrıca şu an bizi seyrediyor, bu yüzden bana haddimi bildirmek istemiyormuşsun gibi davransan iyi olur.”

Luke arkasını dönüp pencereye doğru baktığında Ali’nin gerçekten de orada olduğunu gördü. Kadına el salladı.

Ali gözlerini kıstı.

Zach gülümseyip el salladıktan sonra Luke’a onu tartan bir bakış atmak için arkasını döndü. “Onun yatağına girmeyi aklından bile geçireyim deme,” dedi. “Şu an çok kırılğan bir dönemde, senin gibilerle baş edemez.”

Aynı şeyi Jack'ten, Edward'dan ve kendi zihninden duymuş olduğu için Luke'un tepesinin atmıştı. "Ben kafamı kendi işlerime vereyim. Sen de davayla ilgilen."

"İyi. Ama seni izliyor olacağım," dedi Zach.

"Öyle mi? Al benden de o kadar."

13. Bölüm

Luke eve geri dönmeden önce Zach'in arabasıyla oradan uzaklaşmasını bekledi.

Ali pencere başından ayrılmıştı.

Ev biraz tuhaf, biraz yıpranmış görünse de her zaman olduğu gibi sapasağlam, dimdik duruyordu.

İkinci evi olarak bildiği bu evde hayatının büyük bir kısmını geçirmişti.

Büyükannesi yıllar boyunca canını dişine takıp çalışmış, son senesinde nihayet emekli olmuştu. Resim yapmak hobi-siydi ve garajı atölye olarak kullanırdı. Luke oraya bayılırdı; yağlı boya ve mum kokuları eşliğinde armut koltuğun üzerine kıvrılır, onu çalışırken seyrederdi. Elinin altında hep kurabiye olurdu...

Dalıp gittiği anıların etkisinden kurtulmayı deneyerek garaj kapısının şifresini girdi, kapı açıldığında bakakaldı.

Ali'nin elinde resim fırçası vardı.

Adamın yüz ifadesinde gördüğü şey, kadına elindeki fırçayı bıraktırmıştı. Aralarında bir çalışma masası duruyordu. Ali, onun bir bariyer görevi gördüğünü Luke'a belli etmek için masanın etrafından dolanmadı.

Adam bunu anlamıştı. Onun da kadından uzak durmak için bir bariyere ihtiyacı vardı. Sadece, Ali ile kalbi arasındaki duvarlar yalnızca kadının nefes alışıyla bile toza dönüşürken ne tür bir bariyere ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ali'nin o tatlı cesareti, herkesi ve her şeyi önemseme kapasitesi durumu bozuyordu. Geçici zevklere kapılmadan önce çaresice, sıkı sıkıya tutunurcasına Luke'u öpüşü, kendi özelini korumaya çalışır-kenki katılığı, gülümseyişi...

Kısacası onunla ilgili her şey Luke'un aklını başından alıyordu.

"İyiye gidecek, biliyorsun," dedi kadın.

"Senin hayatın mı?" diye sordu adam.

"Seninki de..."

Aylardır olumsuzluğun ve rezilliğin içine batmış hâlde çalışıyordu. Tünelin sonunda hiç ışık yoktu. Bardağının yarısı boştu. Her gecenin bir sabahı yoktu...

Ali öyle değildi. Onun da dünyası başına yıkılmıştı ama buna rağmen olaylara büsbütün farklı açıdan bakıyordu. Toz-pembe gözlükleri var denilemezdi. Onun kadar zorluklar içinde yetişmiş olan hiç kimse o gözlüklerden *takamazdı*. O sadece basit bir şekilde karanlığın içinde *yaşamamayı* seçiyordu.

Adam buna hayrandı ve sonuna kadar saygı duyuyordu. Masaya baktığında kadının kano şeklinde ufak bir seramik boyuyor olduğunu gördü.

Kadm masayı ve uğraştığı işi işaret ederek, "Umarım al-dırmasın," dedi. "Yeni bir çanağa ihtiyacımız vardı." Çünkü kadm eskisini adamın kafasına fırlatmıştı... Luke bu anıyı hatırlayınca gülümsedi.

"Büyükannem de burada resim yapardı." Garajın diğer tarafına, Fay'm eşyalarının hâlâ aynı yerde durduğu yöne baktı.

Büyükannesini şövalesinin önünde, pencereden içeri sızan gün ışığının altında parıldarken, bomboş tuvalerden nice sihirler yaratırken gözünün önüne getirebiliyordu. “Ayağının dibine oturur onu izledim.” Adam üzeri çarşafla örtülü armut koltuğu gösterdi. “Bir keresinde benim de denemem konusunda başımın etini yemişti, ben de dayanamayıp yapmıştım.”

“İyi miydin?”

“İyinin yanından bile geçemezdim.” Pişmanlık yerine hatıralarının sıcaklığını hissettiğine şaşırıyordu.

Kadın masanın etrafından dolandı. “Yani burada, onunla birlikte mi yaşıyordun?”

“Yaz aylarında evet,” dedi adam. “O ölene kadar hep öyleydi.”

Kadının gülümsemesi dondu. “Üzgünüm.”

“Evet, ben de üzgünüm.” Garaj duvarına baktı. “O şekilde ölmemeliydi.”

Kadm Luke’un koluna dokundu. “Nasıl oldu?”

Adam derin bir nefes verip tek elini ensesinde gezdirdi. “Pek sabahları seven biri değildi. Bunu hepimiz bilirdik. Sara, onu uyandırmak için odasının kapısından içeri koca bir kütük fırlatıp kaçmamız gerektiği konusunda hep şaka yapardı.”

Kadm gülümsedi. “Annem de öyledir.”

“Vücuduna kafein girene kadar onu yalnız bırakmam gerektiğini erken yaşında öğrenmişim. Üniversitenin ikinci yılında buradaki bir kereste firmasında çalışıyordum; bir gün onu biraz fazla erken uyandırdım. Tanrım, bana resmen saldırmıştı ve o klasik, büyük kavgalarımızdan birine başlamıştık.” Adam, o bilindik suçluluk duygusunu içinde hissetti. “Benden bazı kolları ve mobilyaları taşımamı istiyordu, bense işi epeyce yokuşa sürmüştüm. O gün, işe gitmek için evden erken ayrıldım ve

ögle yemeği için eve gelmedim. İşten sonra yüzmeye gittim, ondan sonra da çocuklarla bara gittik. Geç saatlere kadar döndüm.” Duraksadı. “Onu banyoda yerde yatarken buldum... Beyin kanaması.”

“Ah, hayır,” dedi Ali, duyduğu acıyla sesi boğuk çıkmıştı. “Ah Luke, bu çok kötü...”

Luke, büyükannesini o hâlde görünce yaşadığı korkuyu ve vücudunu ele geçiren kalp sızısını asla unutmuyacaktı. Dizlerinin üzerine yığılıp yaşlı kadının nabzını bulmaya çalışsa da kadının bedeni soğuyalı çok olmuştu. “Üzerinden saatler geçmişti. Muhtemelen orada uzanırken benim hangi cehennemde olduğumu ve ona neden yardım etmediğimi merak etmiştir.”

Ali eliyle Luke’un sırtını sıvazladı ve bir süre hiçbir şey söylemedi. “Eve geri dönebilmen ne kadar sürdü?”

“On yılını.”

Kadın kafasında hesap yaptı. “Bu, o olaydan sonra buraya ilk gelişin mi?”

“Evet.” Adam büyükannesini bir kez daha resim yaparken ve gülümserken görebilmek için nelerini vermezdi... Fay çok bağışlayıcı bir kadındı. Ne yaşanırsa yaşansın Luke’a sevgisini vermekten vazgeçmezdi. Ölümünden iki yıl önce, Sara’yı yüz üstü bırakışı da dâhil olmak üzere her konuda onu affedebilmişti.

Adam ikisine de hayal kırıklığı yaşatmıştı ve büyükannesi-ne ne kadar üzgün olduğunu, onu asla o şekilde bırakmaması gerektiğini söyleyebilmek için her şeyini verirdi. O olaydan sonra her gününü pişmanlıkla geçirdiğini, başka pişmanlıklar duymamak için uğraşıyor olmasının sebebinin o olduğunu söylemeyi o kadar çok isterdi ki... “Uzun zaman önceydi,” dedi adam.

“İkimiz de bunun bir önemi olmadığını biliyoruz,” dedi kadın sessizce.

Luke, Ali’nin yüzüne baktığında içten bir endişe gördü. Şu sıralar kaygılanacak bir ton şeyi vardı ama o, Luke’a ve onun on yıl önce yaşadığı bir olaya endişeleniyordu. “İyiym ben.”

“Muhtemelen artık San Francisco’ya geri dönmeye hazırsındır,” dedi kadın.

“Aslında,” dedi adam, “burayı seviyorum. Hep severdim. Ama geri dönmem gerekiyor. Amirim arayıp duruyor.”

Kadın kabullenerek başını salladı ki bu, adamın eli kulağında yolculuğuna kayıtsız olduğu anlamına gelmiyordu çünkü Ali, Luke’un tanıdığı en az umursamaz davranabilen insandı. O, her şeyi sonuna kadar hissedirdi. Doğrusu, Luke’un asla hissetmemiş olduğu şeyleri hissetme kapasitesine sahipti.

Ya da belki de Luke bazı şeyleri hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, unutmıştı.

Ali bunu değiştirebilirdi. Bu düşünceyle adamın göğsü, fiziksel gereksinimden çok daha öte bir ihtiyaçla sıkıştı. Kadının sıcaklığının onu sarmasını, bir şeyleri onun hissettiği gibi hissedebilmeyi istiyordu.

Yalnızca tek bir anlığına olsa da bunu istiyordu.

Belki de birkaç...

Duvardaki dokunmatik panele basıp garaj kapısını kapatıktan sonra kadına biraz daha yanaştı ve ellerini onun çıplak omuzlarında gezdirerek yüzünü avuçlarının arasına aldı.

Ali işi yokuşa sürmedi, kollarını adamın boynuna doladı; tatlı öpücüğüyle Luke’un ciğerlerindeki havayı içine çekti. Luke’un dili kendi diline değdiği zaman, içinde hissettiği güçlü açlıktan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyordu. Luke, Ali’yi kendine doğru çekerek kadının kalp atışlarını üzerinde hissetmenin tadına vardı.

Birbirlerinden ayrıldıklarında kadın nefes nefese bir vaziyette adama baktı. Luke, kadının çenesine dokundu, Ali onu elinden tuttu ve hiçbir şey demeden arkasını dönüp onu eve doğru sürüklemeye başladı. Mutfağı geçtiler. Kadının yatak odasına girdiler.

Duvarlar gök mavisiydi, beyaz tüller esen rüzgârla uçuşurken dışarıdaki deniz manzarası açığa çıkıyordu.

Ev...

Fakat asıl soluk kesen manzara Luke'un hemen önündeydi. "Ali," dedi adam, kısık ve boğuk çıkan sesiyle. Bunu istiyordu. Tanrım, bunu istiyordu. Ama...

Kadın yatak odasının kapısını kapattı ve sırtını kapıya verip adama gülümsedi. "Bir çeşit yasak meyveyle karşı karşıya kalmış gibi görünüyorsunuz."

Bu dediği hayal bile edemeyeceği kadar doğrudu. Bir adamla birlikte olmanın Ali için anlamlı bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Birçok şey Ali için çok anlamlıydı. Özellikle kendisi bugünlerde birilerine veya bir şeylere karşı pek bir şey hissedemiyorken kadının bu özelliğine fazlasıyla hayrandı.

İçinden yükselen cılız bir ses, *eğer izin verirsen bunu değiştirebilir*, dedi. Adam ne diyeceğine bile bilmeden ağzını açtı fakat kadın kapının yanından uzaklaşarak tek parmağını adamın dudaklarına bastırdı. "Şşş, bir dakika," diye fısıldadı. "Sadece bir şeyi görmek istiyorum..."

Sonra kadın parmak uçlarında yükselip Luke'u öptü.

Luke, kendi inlemesini duydu; dudaklarını Ali'ninkilerle daha fazla bastırdı ve kadına daha sıkı sarıldı. Ali'nin ipleri eline almasını, bu işi nereye götürmek istiyorsa oraya götürmesini istiyordu.

Ali ise onun öpücüğüne tutkuyla karşılık verdi; adamın kalbi yerinden fırlayacakmış gibiydi çünkü Ali'nin ne yapmak istediğini *çok* iyi biliyordu.

İkisi de aynı şeyi istiyordu. Yine de Luke buna izin vermemeliydi. Vermemeliydi...

Yine de kendinde geri çekilecek gücü bulamıyordu. Bir kez daha kadının dudaklarını tatmak, ona son bir kez daha dokunmak istiyordu. Adam ellerini, kadının boyundan bağlamalı elbisesinin açık bıraktığı sırtında gezdirirken Ali de onun üzerine doğru eğildi.

Tanrım! Tanrım, Ali adamı öpen dudaklarıyla, tek dayanağı oymuşçasına kollarına geçirdiği parmaklarıyla o kadar tatlıydı ki... Ali mırıltılar arasında ona iyice sokulduğunda adam başının belada olduğunu biliyordu.

Hem de çok büyük belada...

Ali'yi hep, tam da böyle kollarının arasında erirken, daha da fazlasını isterken hayal etmişti. Gerçeği, hayalinden bile güzeldi. Kadın sıcak, yumuşak ve istekliydi. *Onundu*. Onu Ali'yi tutkuyla öpmekten, göğüslerine dokunmaktan, başparmaklarıyla göğüs uçlarını okşamaktan alı koymayan saçma bir düşünceydi bu. Onun bedeninin her bir köşesini öpmek istiyordu ve bu düşünceyle kadının ensesindeki atkuyruğunu çekistiren kapı çaldı.

Uzaklaşıp birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Bekle burada," dedi adam ve yatak odası kapısını açmak için kadını nazikçe kenara çekti.

Kapıyı, kaya gibi sertleşen penisıyla birlikte açmamak için yavaş adımlarla ilerliyordu. Fakat gözetleme deliğinden baktığında bu problemi çözülmüş oldu.

Ted Marshall kapının önünde bekliyordu.

14. Bölüm

Luke'u takip eden Ali, sokak kapısı açıldığında olduğu yerde donup kaldı.

Teddy, Zach'in aksine üzerine oldukça iyi oturan bir takım-
la kapıda dikiliyordu.

"Sen hâlâ burada ne yapıyorsun?" diye sordu adam, en az Ali'ninki kadar şaşkın bir ifadeyle.

O mu burada ne yapıyordu? Ciddi olamazdı. "Ah, hayır. Önce *sen*," dedi kadm, pek kibar olmayı beceremeden.

"Yedek cep telefonumu arıyorum," dedi Teddy. "Yeni kira-
cıya telefonumu görüp görmediğini soracaktım."

"Beni telefonunu çalmakla suçlamak istemediğine emin misin?" diye sordu Ali, artık kibar olmaya çalışmıyordu.

"Çaldın mı?"

Luke elini kadının ensesine attı.

Doğru. Zach'in planlı bir cinayeti savunup savunamaya-
cağına dair pek bir fikri yoktu. "Gözlerini kapatmak isteye-
bilirsin," dedi Luke'a. "Bu şekilde aleyhimde tanıklık etmek
zorunda kalmazsın."

Adam gülümsedi.

“Ah, Tanrı aşkına,” diye homurdandı Teddy. “Ofisime giren çıkanlar arasında böyle bir şeyi yapmak amacı olan tek kişi sensin.” Adam, Ali’nin bir zamanlar onu çok seksi gösterdiğini düşündüğü o pahalı, havacı gözlüğünü çıkarıp kadına baktı. “Cidden burada neler oluyor? Ayrıca bu hâlin ne böyle? Epeyce... Kızarmışsın.”

Kadın öpüşmekten şişen dudaklarının ve “yeni seviştim” saçlarının gayet farkında bir şekilde hızla mutfağa gitti, ıvır zıvır çekmecesini açtı ve –şaşıarak– Teddy’nin yedek telefonunu buldu. Telefonu kapmasıyla çekmeceyi çarpması bir oldu ve dosdoğru kapının yolunu tuttu. “Telefonunu ben almadım ve milyonuncu kez söylemem gerekirse, parayı da çalmadım.”

“O zaman kim yaptı?”

“Bilmiyorum!” Kadın sakinleştirici bir nefes almayı denedi. Fakat yardımını dokunmadı. “Ayrıca neden hırsızın ben olabileceğimi düşündüğünü de bilmiyorum.”

Adam iç geçirdi. “Senin paraya ihtiyacın var. Her zaman öyleydi.”

Bel altından vurmuştu. Ali’nin kendisini toplaması bir dakikasını aldı. “Hayatta paradan daha önemli şeyler de var,” dedi. “Ayrıca diğer kız arkadaşlarından birinin yapmış olabileceği hiç aklına geldi mi?”

Yüzünde bir anlığına suçluluk duygusu belirdi. “Bak,” dedi, “Melissa ile Aubrey sana her ne dedilerse–”

“Aubrey mi?” Ali adama dik dik baktı. “Hem Melissa’yı hem de Aubrey’i mi kenarda tutuyordun? Cidden mi?”

Ted’in yüzü düştü. “Tek söylediğim şey yanlış bilgilendirilmiş ol–”

Kadın tek elini kaldırıp, “Yeter,” dedi. “Rezilliğini pekiştirmekten başka bir şey yapmıyorsun.”

“İyi. Sana bir açıklama yapmak zorunda değilim zaten.”

Adamın bakışları Luke’a doğru kaydı. “Ayrıca ikinizin arasında neler dönüyor? Burada kalmanın bir yolunu bulmuşsun anlaşılan.”

Bu sefer gerilen kişi Luke oldu, Ali adamın elini tuttu. “Takma şunu,” diye mırıldandı.

Luke, *oldukça* tehlikeli bakışlarını adamın üzerinden çekmese de düşüncelerini kendine sakladı. “Aldın telefonunu,” dedi sessizce. “Git şimdi buradan.”

“Gideceğim, ama ilk olarak seninle konuşmam gerekiyor,” dedi Ali’ye. “Yalnız.”

Ya çok cesur ya da çok dikkatsizdi. İki türlü de Luke yerinden kımıldamadı. Ali testosterona boğulacak gibi hissediyordu. “Ah, Tanrım!” Luke’a doğru döndü. “Sorun değil.”

Adam yerinden yine kımıldamayınca kadm dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattı. “İki saniye var,” dedi Teddy’e.

Teddy sokak kapısını tedbirle gözledi. “Avukatım senden uzak durmamı tavsiye etmişti,” dedi. “Ama beni gerçekten utandırdın, Ali. İş yerinde. Kasabada. Aramızın iyi olduğunu, güzel bir şekilde takılıp her şey bittiğinde darılmaca bozulmaca olmadan ayrıldığımızı düşünmüştüm. Şimdi bilmek istiyorum –neden yaptın bunu? Bunun yanma kar kalmayacağını biliyor olmalıydın.”

“Ben *yapmadım*–”

“Önce yönetim kuruluna, oradan da başkanlığa yükselmek için didinip duruyorum,” dedi adam “ve sen herkesin sağduyumu sorgulamasına yol açtın.”

“*Ben mi* yaptım bunu? Kasabanın yarısıyla yatan sensin! Kendini kötü gösteren sensin!”

“Ali, zorla ofisime girdin ve bana vermiş olduğun aptal se-
ramik bir kalemlik çaldın. Bu o kadar aptalca ki... Aptalca ve
çocukça!”

“Ben oraya zorla girmedim.” Ama kadının yüzü kızardı çün-
kü adam her türlü haklıydı ve bu Ali’nin hiç hoşuna gitmemiştir.
“Evet, peki, aptalca ve çocukçaydı. Ama incinmişim. Ardına
bile bakmadan çekip gittin. O kalemligi hak etmiyordun.”

“Şu lanet kalemligi unut şimdi!” diye bağırdı adam. Ardın-
dan gevşeyip kendine gelmek için gözle görülür bir çaba sarf
etti. Hatta bir de o klasik cazibesini takındı. “Bak, ben sadece
iyi olmaya çalışıyordum, tamam? Sen tatlı ve eğlenceliydin;
dairenden çıkmak zorunda kaldığında sana yardım etmek iste-
dim. Bu yüzden de kendi dairemin kapısını açtım.”

Bu lafı kadını şoka uğratmıştı. “Aramızda bir şey olduğunu
sanmışım.”

“Tamam, evet aramızda bir şey vardı. Ama sen *benim* bir
şeyim değildin.”

Kadın dik dik baktı. “Bunu bana söyleyebilirdin,” dedi.

“Haklısın, söylemeliydim. Bir hata yaptığımı sana söyle-
meliydim. Benim tipim olmadığımı...”

“*O dediğin* ne anlama geliyor?”

Adam iç çekti. “Unut gitsin.”

“Söyle.”

“İyi,” dedi adam. “Biz... Farklıyız.”

“Senin aldatan bir piç olduğunu benimse öyle olmadığımı
mı kastediyorsun?”

Ayrılık konuşmasının derdini çeken eski sevgili havasıyla
bir kez daha iç çekti. “Demek istediğim şey o değil.”

Aslında Ali onun ne demek istediğin çok iyi biliyordu.
Teddy paradan, Ali ise “hiçbir şeyden” gelmekteydi.

“O parayı geri istiyorum, Ali. Ciddiyim.” Bunu dedikten sonra tüm dünya kendi malıymışçasına takındığı özgüveniyle kadının yanından uzaklaştı.

Yaptığı yeni anahtar çanağının elinde olması için, onu adamın o kalın kafasına fırlatabilmek için o an her şeyini verirdi. Hatta onu yere serebilmek için kullanabileceği herhangi bir şey bulmak adına kendi etrafına bile bakındı.

“Daha sonra,” dedi Luke, kadının yanma verandaya geldiğinde. Belli ki tüm konuşmayı dinlemişti. “Seni onun için ben yere sereceğim.”

“Ne zaman?”

“Görgü tanıkları olmadığı zaman.”

Kadm, adamın bakışlarını Luke’un büyükbabasının evinin diğer tarafındaki evde yaşayan Bayan Gibson’a kadar takip etti. Elli küsur yaşlarındaki öğretmen, tüm gösteriyi kapı eşiğinden izlemişti.

Luke kadına el salladı.

Bayan Gibson adama karşılık verip içeri girdi.

“Bir saate kalmadan Facebook’a düşeriz,” dedi kadm.

Luke, Ali’nin sarsıldığını hissedebiliyordu.

“Ona gerçekten vurmak istiyorum,” dedi kadın.

“Kana susamış,” diye mırıldandı adam ve kadının elini parmaklarının arasına alıp başparmağını Ali’nin şiddetle atan damarlarının üzerinde gezdirdi. “Hoşuma gitti.”

Kadın ona bakmadığı sıra Luke, Ali’nin titriyor olduğunu fark etti. “Hey,” dedi, kadını evin içine doğru çekip kendine doğru çevirdi.

Kadm bakışlarını yere çevirince Luke onunla yüz yüze gelmek için dizlerini kırıp eğildi. “O herifin böyle kafana girmesine izin vererek ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ben–” Kadın adamı itti. “Bilmiyorum.”

Luke bunun doğru olmadığını biliyordu. Piç Ted Marshall dahi olsa, birilerinin onun o parayı çaldığına inanmasından, onun hırsız olabileceğini düşünmüş olmasından nefret ediyordu.

“Unut şu adamı, Ali.”

Kadın elleriyle yüzünü kapattı. Kadın irkildiğinde Luke’un kalbi duracak gibi oldu.

“Ağlamıyorum,” dedi Ali, parmaklarının ardından.

“Şükürler olsun.” Ama Luke’un rahatlaması, kadının yanğından süzülen tek bir damla yaşla kesildi. Luke derin bir nefes alıp onu kendine doğru çekti. “Ali,” diye mırıldandı çaresizce.

“Yapma,” dedi kadın.

“Unut gitsin. Bir anlığına da olsa sana karşı iyi olacağım. Lütfen, sadece kımıldamadan dur.”

“Hayır, yani şu an çok terliyim. Sanırım sinirden.”

Vücudu fazla ısınmış, teni nemlenmişti. Bu Luke’un umurunda bile değildi. Adam kadının çenesinden tutup başım kaldırdı ve ona baktı.

“Ben bir harabeyim,” dedi kadın arkasını dönmeye çalışarak. “Koca bir enkazım. Ve sahtekârim.”

“Neden? Parayı sen mi çaldın?”

“Hayır!” Kadın adamın yüz ifadesindeki alaycı ifadeyi fark ettiğinde gözlerini sımsıkı kapattı. “Şu an, bambaşka biri olmayı istiyorum,” dedi. Bu adamın kalbini kırmıştı. “White Centerlı bir çiçekçi asistanı, görünmez bir hiç kimse olmayı değil...”

“Sakin onu dinleme,” dedi adam, belki bu kelimeler ağzından biraz sert çıkmıştı ama sesini duyurmak istiyordu. Bunu gerçekten istiyordu. “Sen hiç kimse değilsin. Sen bir çiçekçisin hem de mükemmel bir çiçekçi. Bir yandan da seramik dersleri veriyorsun. Öğrencilerinin yarısı sana resmen âşık,

Ali. Her şeye maydanoz olan yaşlı adamlara iyi davranıyor, onları önemsiyorsun. Sen, dünyanın geri kalanından kaçan bir yabancıya, yaptığı tüm pisliklere rağmen yardım eli uzattın. Sırf bunun doğru bir şey olduğunu düşündüğün için o yabancıya maaşını verecektin.”

“O yapılması gereken doğru bir şeydi *zaten*,” dedi kadm. “Ve sen *o kadar da* pislik değildin.”

“Gerek olsaydı kalbinle ruhunu bile verirdin,” dedi adam. “Ama o zaman yazık olurdu, çünkü sen koca bir kalpten ve sevgiyle dolu bir ruhtan oluşuyorsun. Sen geriye kalan hepimizin olmayı unuttuğu o kişisin, Ali.”

“Benim de... Hatalarım var.”

“Evet,” diyerek ona katıldı adam, “ama bunlar Marshall’ın bahsettikleri şeyler değil.” Adam aklındakileri sayarken parmaklarını kullandı. “İçi dışı birsin ve bir şeylere önem verebiliyorsun. Çoğu insan bunların *iyi* şeyler olduğunu söyler bir de...”

Kadm burnundan gülünce adam rahatlamış bir şekilde gülmüseddi. “Ama olmadığın bir şey varsa, Ali, o da görünmezlik. Burada, güçlü ve güzel bir şekilde karşımda—”

“Hayır—”

“*Çok güzelsin*,” diye şiddetle tekrarladı adam, bunu oldukça kişisel bir bakış açısıyla içtenlikle söylemişti ve kendisi de buna afallamıştı. İçgüdüsel, fiziksel ve zihinsel seviyelerde ondan etkileniyordu. “*Çok güzelsin*,” diye fısıldadı ve kadını öptü.

Ali birilerinin ona daha önce güzel olduğunu söylediğini hatırlamıyordu. Kulağa basmakalıp bir tavlama cümlesi gibi gelmesi gerekiyordu ama öyle olmamıştı. Adamın bunu içtenlikle söylediğini de aslında onu güzel bulmak *istemediğini* de biliyordu.

Bir şekilde, kendini daha iyi hissetmesini sağlayan şey o gönülsüzlük olmuştu. O da Luke’a karşı bir şeyler hissetmek

istemiyordu. Hatta artık hiç kimseye karşı bir şeyler hissetmek istemiyordu ama o şekilde yaratılmamıştı. “Çok terliyim,” dedi bir kez daha ama yine de parmaklarını adamın saçlarının arasında gezdirdi.

“Sorun değil,” dedi adam, dudaklarını kadının şakağına hafifçe değdirirken. “Nasıl olsa daha da fazla terleyeceğiz.”

Bu kelimeler Ali’yi ürpertmişti. Luke’un onu antredeki duvara dayayışı da...

“Ben bunun kötü bir fikir olduğunu sanıyordum,” dedi kadın.

“Öyle.” Kadının üstü aşağı kayınca göğüsleri açıkta kaldı. Adam öyle çabuk hareket etmişti ki Ali fark etmemişti bile. Ardından, Luke’un parmakları Ali’nin elbisesinin etek kısmına kaydı ve eteği beline kadar sıyırdı.

Adam kesinlikle hareketlerinde hızlanmıştı. “Ne bu şimdi?” diye nefes nefese sordu Ali; yaşadığı heyecandan kalçası hareketlenmeye başlamıştı. “Merhamet seksi mi?”

Adam kadını öperken yüzüne tutkulu ve muzip bir gülücük kondurdu. “Bu iki aşamalı bir soru,” dedi. “Merhamet seksi konusunda cevap evet ama senin için değil, Marshall için.”

Kadının ciğerlerinde yeteri kadar hava olsaydı kahrkaha atacaktı.

“Şimdi,” dedi adam ve yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için vücudunu kadınınkine biraz daha bastırdı –sanki kadın daha önceki hareketleri yanlış anlayabilirmiş gibi... “Seks kısmına gelince–” Luke, kadın neredeyse kendinden geçene kadar onu öptü.

Kadın adamın güzel mavi gözlerine bakarak, “Emin misin?” diye sordu. “Çünkü birkaç dakika önce değildin.”

Adam, Ali’ye iyice yaklaştığında kadın onun ne kadar emin olduğunu tam olarak anladı. Bu hareket onu inletti; başını geri-

ye attı. Luke eğilip kadının başını, boynunu, çenesini, dudağının köşesini, ulaşabildiği her yeri öptü.

“Ne değişti?” diye sordu Ali.

Adam kadının nabız noktasını yaladı. “Öfkelendiğinde kendinden geçmeni seyretmem yetti.”

Ah, Tanrım, o dil... “Seksi miydi?”

“Hem de nasıl.” Büyük, sıcak, nasırlı bir el kadının iş çamaşırından içeri kayarak kalçalarını yakaladı. “Yaptığın her hareket seksi senin.” Adamın dudakları ve o hünerli elini koyduğu nokta Ali’yi *çıldırıyordu. Luke*, Ali’yi *çıldırıyordu*; kadın, adamın iri yarı, güçlü vücuduna daha da yakınlaşabilmek için çabaladı. “Luke?”

Adam muhtemelen dudakları kadının çenesinin, boynunun, göğüslerinin, çoktan sertleşmiş olan göğüs uçlarının üzerinde dolanmakla meşgul olduğundan bir cevap vermedi. Fakat önce konuşmaları lazımdı, en azından *Ali’nin* bunu yapması gerekiyordu. “*Luke?*”

“Hımm?”

“Teddy ile son haftalarımızda hiç yakınlaşmadık. Bunu biliyorsun, değil mi? Evi aradıkları sıra bundan bahsettiğini duymuştun.”

Adam başını kaldırıp kadınla göz göze geldi.

“Sadece bildiğinden emin olmak istedim,” dedi kadın sessizce. “Aynı eve çıktığımız zaman olaylar... Tuhaflaştı. İlk birkaç haftadan sonra fazla mesaiye kalmaya başladı, sonra alerjisi çıktı, uyuyakaldı. Benden ayrı bir odada yatmaya başladı ve...” *Tanrı aşkına Ali, kapa çeneni ve seninle ilgilenmesine izin ver*

Adam kadının saçlarını geriye itip tek parmağıyla çene kemiğini takip etti. “Benim için de uzun zaman geçti,” dedi

sakince. “O kadar uzun ki, son seferi hatırlamıyorum bile.” Adam kadını omzundan öptü. “Bu arada bende prezervatif var.” Adam çenesiyle, kadının kalçasının yanında duran konsolun üzerindeki cüzdanını işaret etti.

Kadın cüzdana ulaşmaya çalıştığında adam hafifçe eğilip, dilini kadının göğüs ucunun etrafında çevirdi ve onu dudaklarının arasına aldı.

Ali inledi ve başını geriye attı. Luke’a daha fazlasını verebilmek için başı geride vaziyette göğüslerini yukarıya doğru iterken adamın gülümseyen dudaklarının diğer göğsüne ilerlediğini hissetti. Luke’un parmakları, Ali’nin titreyen göbeğini okşayarak bacaklarının arasına doğru kaydı. “Hmm,” dedi adam. “Sıcak ve ıslak.”

Luke dizlerinin üzerine oturdu.

“Luke...”

Adam cevap vermeye tenezzül etmeden başparmağını kadının iç çamaşırının üzerinde gezdirdi fakat bu ona yetmemiş olacak ki parmaklarını içeri doğru kaydırды. “Güzel külot,” dedi adam, “ama gitmek zorunda.” Parmaklarını ağır ağır içeri doğru kaydırmaya devam ederken kadını göbek deliğinin aşağısından öptü. Luke, dişleriyle kadının tenine hafifçe sürtünürken Ali, adamın sert sakallarının tenini çizmesine izin verdi. Dudakları değdikleri yere baskı yaparken dili, adamın ona yapacağı tüm yaramaz şeyleri akla getiriyordu. Ali’nin dizleri titredi.

“Yakaladım seni,” diye mırıldandı adam ve büyük, nasırlı elini kadının bacaklarının arasına götürdü. Önce bir bacağına, sonra bir diğerini, ardından tam arasını öptü...

Kadının kalçaları sarsıldı.

“Sakin,” dedi adam ve kalçalarını sımsıkı yakaladı; Ali’yi duvara doğru iterken dilinin ve dişlerinin yardımıyla kadının vajinasını nazikçe aralamaya başladı. Bu yaptığı dünyanın en

tatlı, en nazik işkencesiydi. Ali artık onu içine almak için yalvarıyordu. “Lütfen,” dedi göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbiyle.

Adam yaptığı şeye devam etti.

“*Luke...*”

Luke, dudaklarını kaldırmadan, “Adımı söyleyişini seviyorum,” dedi.

Adam onu sıcacık diliyle daha da ıslatarak tüm zihnini boşaltırken kadm parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi. Adam acele etmeden devam ederken sonunda kadını en uç noktaya getirebildi.

Ali nefesini düzenleyip gözlerini açtığında Luke ayağa kalktı, tek kolunu kadının beline, diğerini ise kalçalarının altına sabitledikten sonra onu kaldırdı.

Sessiz ve hevesli sesiyle, “Bacaklarını etrafıma dola,” dedi.

Kadm kendisine söyleneni yaptı ve adamı kendine doğru çekmek için kollarını da boynuna doladı.

Titreyen parmaklarla adamın cüzdanını açıp prezervatifi çıkardı. “Burada mı?” dedi nefes nefese. “Şimdi mi?”

“Burada. Şimdi.”

Bu sözler dudaklarından küstahça ve aceleyle dökülmüş olmalıydı. Agresifti. Kadm ise hiç olmadığı kadar yükselmişti, ona daha yakın olabilmek adına adamın giysilerini parçalarcasına çıkarırken ufak iniltileri duyuluyordu.

Adam sakın, istikrarlı bir kolaylıkla ikisini de soyma görevini üstlendi. İkisini de soyduktan sonra ellerini serbest bırakmak için kadını duvara doğru bastırdı ve kondomu taktı.

Kadın onu izlerken bile titriyordu. Adam ellerini kadının arkasına götürdü ve bacaklarının iç tarafından tutarak onu sabitledi. Ardından seksi ve delici bakışlarını kadının gözlerine

odaklayıp yavaş ve kendinden emin bir hareketle, kadına kaçacak hiçbir yer bırakmadan, sonuna kadar içine girdi.

Kadın saklanmak istemiyordu.

Bir kere olsun, yalnızca bir kez olsun her şeyi bir kenara bırakıp arzu edilmenin, değer görmenin ve bir sonraki adımda ne olacağının endişesine kapılmamanın tadına varmak istiyordu. Luke'un ritmine ayak uydurmak istese de duvara çivilenmiş hâldeydi ve yerinden kıınılayamıyordu. Adam kendini çok az geri çekip art arda Ali'nin içine girerek tüm işi yapıyordu.

Kadın çığlık attı; hissettiği zevkin yankısı tüm evi doldurdu. Zihni büsbütün kapanmadan önce aklından geçen son düşünce komşularla –özellikle de Luke'un büyükbabasıyla– ilgiliydi.

Lütfen, lütfen Edward'ın pencereleri kapalı olsun.

Komik, diye düşündü Ali, kafası dumanlı bir hâlde antre zemininin üzerinde sırt üstü uzanırken. Bir kadının hayatının en önemli anlarına damga vuran şeyleri aklıdan geçirdi. Kendisi için bunlar; liseden mezun olmak, White Center'dan taşınmak, ne yaşanırsa yaşansın güçlü olduğunun farkına varmak ve...

Luke Hanover ile duvar kenarında iş görmek.

Vücudu ara sıra hâlâ aldığı zevkin artçı sarsıntılarıyla titriyordu ve hayatını kurtarmak için yerden kalkması gerekse bile o hâldeyken bunu yapamayacağının bilincindeydi.

Yanında yatan Luke, dirseğinin üzerinde doğrulup karanlık gözlerini kadına dikti. “İyi misin?”

“Birkaç dakika önce iyi olmanın da ötesindeydim.”

Adamın aklından gülümsemek geçiyordu, Ali bunu görebiliyordu. “Ne kadar ötesindeydin?” diye sordu.

“Stratosfere yükseldim diyelim.”

Bu dediğinin adamı güldürebileceğini düşünmüştü ama yine olmadı. Luke, Ali'nin yerden kalkmasına yardım ederken biraz sert görünüyordu.

Muhtemelen prezervatif ile ilgilenmek için Ali'nin yanından ayrıldı ama sonra geri gelmedi. Ali, birkaç dakika sonra Luke'u, mutfak tezgâhına dirseklerini dayamış bir hâlde pencereden okyanusu seyrederken buldu.

Ali, adama uzun uzun bakmak için bir süre bekledi çünkü ona bakmak hâlâ nefesini kesiyordu. Üzerinde yalnızca deniz şortu vardı; teni pürüzsüz, vücudu adaleliydi ve baştan aşağı bronzlaşmıştı.

Sörf gerçekten vücudu iyi şekillendiriyordu.

Luke, kımıldamasa da sırt ve omuz kasları gergindi.

"Hey," dedi kadm, "orgazmın kişiyi rahatlatıp canlandırması gerekiyor. Ne rahatlamış ne de canlanmış—"

"Ben gidiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? San Francisco'daki işime geri dönüyorum. Tam olarak ne zaman bilmesem de yakında buradan ayrılıyorum. Bunu yapmak zorundayım."

Kadm ciğerlerine derin bir nefes çekti. Bunların hepsini çok iyi biliyordu ki bunu bir daha yapmamaya, onu terk edecek bir adama âşık olup, annesiyle kız kardeşinin izinden bir daha gitmemeye söz vermiş olduğunu düşündüğünde bu büyük bir problemdi. "Biliyorum."

"Marshall için uzak durma emri çıkarttırmanı istiyorum ki bir daha buraya gelip canım sıkmasın."

"Bunu yapacağını sanmıyorum," dedi kadın. "Ayrıca bu emri çıkarttıracak bir şey yapmadığını ikimiz de biliyoruz. Buradan da taşınıyorum. Hiç kimse evini bir hırsıza vermek istemediği için bu durum biraz yavaşlamış olabilir ama—"

"Burada kal."

“Ne?”

Adam anlaşılmaz bakışlarla kadına baktı. “Evi sen al. İstersen kendine ev arkadaşı da arayabilirsin. Umurumda değil. Sadece senin burada kalmanı istiyorum.”

“Luke—”

“Bu ev sana yakışıyor. Büyükannem, evi tıpkı onun sevdiği gibi seven birilerinin burada yaşadığını bilseydi çok sevinirdi.”

Nasıl oluyorsa Ali adamı hem rahatlatmak hem de yeniden onun üstüne atlamak istiyordu. “Luke.” Adamın yanına gitti, kollarını onun beline doladı ve yanağını adamın göğsüne yasladı. “Bunun sadece seksten ibaret olmasının bir önemi yok. Zaten biliyordum. Kendini suçlu hissetmene neden olacak bir durum yok.”

“Konu suçlu hissetmem değil.” Adam kadına sarılıp yanağını onun başının tepesine yasladı. “Ben sadece... Tanrım!” Kadına daha da sıkı sarıldı. “Aramızda geçen şey sadece seks değildi.”

Ali’nin kalbi sıkıştı; Luke onun gözlerine bakıp derin bir nefes verdi. “Ben ne halt yiyeceğimi bilemiyorum, Ali. Ben gidiyorum.”

“Biliyorum.”

“Bunu bir daha yapmamalıyız.”

“Onu da biliyorum.” Kadın, adamın sözlerinin yoğunluğu ve ifadesinin sertliği karşısında biraz şaşırılmış bir şekilde baktı. Luke tam olarak sahiplenici değildi ama korumacı olduğu kesindi. İçinde bir şeyler hafifçe aralandı ve adamı içeri aldı; bu korkutucuydu çünkü hayal kırıklığına uğrayacağı kesindi.

Erkekler bunu hep yapardı.

15. Bölüm

A li ertesi gün şafak vakti ayaktaydı ve zihninin fazla çalışmasma izin vermeden dosdoğru işe koştu. Zihnini fazla çalıştırmaya *gücü yetmeyecekti*, çünkü paranın hâlâ bulunmamış olması, şu noktada tek geçerli şüphelinin kendisi olduğu aklına takılırsa mahvolurdu.

Veya Luke ile yatmış olduğu...

Pekâlâ, Luke'tan sonra gece gözüne pek uyku girmemişti. Ki bu, beraber geçirdikleri her bir anın zihnine damgalandığı anlamına geliyordu –bunlar hayatı boyunca yaşadığı en güzel anlardı.

Haftalık tedarik için Seattle'daki çiçekçiye uğradı. Hazır oradayken kız kardeşiyle annesine bir kutu çörekle kahve alıp götürdü; bu hareketi onları mutluluktan havaya uçurdu. Ardından Russell'ın dükkânı için aldıklarını Şanslı Liman'a geri götürmek amacıyla aceleyle çıktı.

Dükkândaki sessiz odalarda uluyan sakin rüzgâr, içindeki rahatsızlık veren hisleri harekete geçiriyordu. Dükkânı açıp, hazırlanacak siparişlerle ilgilenmeye başladığında saat hâlâ çok erkendi. Russell yardıma gelmemişti. Öğleden sonraya kadar gelmeyeceği de bilinen bir şeydi. Geldiğinde ise keyifsiz ve mutsuz olacağı kesindi çünkü Paul ona haber vermeden Vegas'a taşındığı günden beri ortalıkta böyle dolanıyordu.

Russell, sevgilisiyle ayrıldıkları günden bu yana dükkânın kâr eksikliğinden ve orayı kapatmayı ne kadar istediğinden bahsedip duruyordu. Ama Ali, dükkânın Şanslı Liman’a sunacağı şeyler olduğuna inanıyordu. Russell, Ali’nin uzun süredir ele geçirmek istediği dizginleri biraz ona teslim etse Ali bu düşüncesini kanıtlayacaktı.

Ama adam işi kız kardeşinden teslim almıştı. Dükkân çok da tutkuyla işlettiği bir yer değildi ve işi büyütme şöyle dursun, parmağını kıpırdattığı bile söylenemezdi. İstikrarlı bir müşteri portfolyosu vardı ama onların da gereksinimlerini karşılamak için öyle büyük bir ilgi duymuyordu. *Yeni* müşteriler çekme ve işi büyütme konusunda ise hiç oralı değildi.

Ali’nin pek çok fikri vardı ama elinden bir şey gelmiyordu. İnsanların evlerinden veya iş yerlerinden kolaylıkla sipariş verebilecekleri bir internet sitesi oluşturmak istiyordu. Ama Russell bununla da pek ilgilenmiyordu. Ali işin her bir aşamasıyla kendisinin ilgileneceğini söylemiş olsa da adam bilgisayar işiyle kendine ekstra iş çıkarmaktan yana değildi.

Ali, bu konularda engellenmiş olsa da canlı bitkileri, seramikleri ve bazı Şanslı Limanlı sanatçıların işlerini birleştirerek kendine yeni işler çıkartıyordu ama Russell, bu işlerde de sinir bozucu bir şekilde dirençliydi. Kadın, kafasındakileri göstermeye kararlı bir şekilde yeni şeyler koymak vitrinde yer açtı. Russell dükkâna geldiğinde Ali, uzun süredir çalışıyor olmanın verdiği yorgunlukla nefes nefeseydi fakat gururluydu.

Yine de adam tek kelime etmeden, Ali’nin dükkânı yeniden düzenlediğini bile fark etmeden dosdoğru içerideki ofisine geçti.

Onun arkasından giden Ali, “Hey, iyi misin?” diye sordu.

“Dün gece Paul ile konuştum,” dedi adam, gözlerinde bir süredir görünmüyor olan bir ışıkla Ali’ye bakarak, heyecan-

lıydı. “Deli ve kontrol meraklısı bir şıllık olduğu için üzgün olduğunu söyledi. Hatasını kabul eden bir adam, buna inana-biliyor musun?”

“Ne güzel,” dedi kadın.

“Biliyorum. Ve barışmamız gerektiğini düşünüyor.” Cep telefonunu şarja taktı. “Şarjım bitti ve şarj aletimi burada unutmuşum. Arayıp mesaj çekmiş mi merak ediyorum.”

“Umarım yapmıştır,” dedi Ali. “Şey, dükkân konusunda... Vitrinin bir kısmını yeniden düzenledim. Sana göstermek is-”

“İyi bir kız olsan ve bana biraz kahve getirsen?” diye sordu Russell, gözlerini telefonundan ayırmadan.

“Tabii.”

“Bir de Leah’da pasta çörek falan kalmış mı diye bir bak. Paul’a karışık bir paket yolla ama içlerinde şu Fransız usulü çöreklerden olduğundan da emin ol. Paul onlara bayılır.”

“Peki,” dedi Ali. “Leah’dan laf açılmışken, şu aynı gün teslimat paketlerinden hazırlasak güzel olacağını düşündüm. Çiçek ve pasta. Doğum günü ve benzeri etkinlikler için temalı sepetler yap-”

“Aman Tanrım!” diye cıyıkladı Russell.

Bir an rahatlayan Ali, “Beğendin mi?” diye sordu. “Çok mutlu oldum çünkü-”

“Hayır, Paul mesaj atmış! Önümüzdeki hafta sonu için bana Vegas’a bilet almış!”

“Ama...” Ali, dükkân bir kez daha kapanmasın diye bir neden bulmak için hızla zihnini çalıştırdı. “Yeni rekreasyon merkezinin açılış seremonisini kaçırırsın.”

“Bil bakalım...” Russell iki elini birden havaya kaldırarak terazide bir şeyler tartıyormuş gibi yaptı. “Sevişmek mi yoksa bir dolu gösterişçi belediye çalışanının birbirlerinin sırtını sı-

vazlayıp çalışıyormuş gibi ortalıkta gezinmelerini seyretmek mi?” Adam kocaman sırttı, ayağa kalktı ve Ali’yi kucaklayıp sesli bir şekilde öptü. “Önümüzde uzun bir hafta sonu var, bebek! *Hu-huu!*”

Hu-huu!

Aynı gün, akşama doğru, uzun süren bir çalışma sonrası Ali, arka ofisteki çalışma tezgâhında oturuyordu. Leah yanına uğramıştı ve sabahtan kalan kremalı purları soluk almadan yiyorlardı. Bu her gün yaptıkları bir rutindi.

“Bugünün böyle dolu geçmiş olmasına inanamıyorum,” dedi Ali. İkisi için de tüm öğleden sonra garip bir şekilde oldukça başarılı geçmişti.

“Senin sayende,” dedi Leah, o da Ali gibi ağzı dolu bir hâlde tezgâhın üstünde oturuyordu.

“Öyle mi dersin?” diye sordu kadın. “Dükkânı yeniden düzenleyip seramikleri sergiye koyduğum için mi sence?”

“Hayır. Yani, evet. Ama polisin birilerini tutuklamaya yaklaştığını biliyorsun ve bence insanlar meraklarını bastırmak için buraya geliyorlar. Senin suçlu olup olmadığını görmek istiyorlar. Ya da para içinde yüzüp yüzmediğini...”

Ali şöyle bir oflayıp geriye kalan son pufa gözlerini dikti. Leah’m ona hapse girmenin eşiğinde oluşunu hatırlatmasından sonra o son pufa oksijenden daha çok ihtiyacı olduğunu hissetti.

“Al hadi,” dedi Leah. “Luke’la vuruşmak için güce ihtiyacın var muhtemelen.”

Çaydan daha yeni koca bir yudum alan Ali öksürdü.

Leah tezgâhtan aşağı atlayıp kadının sırtına vurmak zorunda kaldı. “Para içinde yüzdüğün fikri karşısında gözünü bile kırpmıyorsun ama iş Luke’la vuruşmaya gelince boğulmanın eşiğinden dönüyorsun?” dedi kadın.

“Kes şunu söylemeyi!”

“Hangisini?” dedi Leah, masumane bir ifadeyle. “Para içinde yüzmeyi mi yoksa Luke’la vuruşmayı mı?”

“*Hangisi olduğunu çok iyi biliyorsun!*”

Leah gülümsedi. “Sevişme kısmı o zaman. Muhtemelen bu kremalı pufpların cinsel istek uyandırdığından bahsetmeliydim. Yani gerçekten, senin suçun değil.”

Ali yüzünü ekşitti. “Öyle bir şey yapmadık biz. *Vuruşmak ne ya?*” Kadın duraksadı. “Öyle olmadı yani.”

Leah’nm topuz yaptığı kumral saçlarından dökülen tutamlar, yüzünü ve aniden korkuyla bakmaya başlayan yeşil gözlerini çevreliyordu. Gülümsemesi yüzünden silinene kadar Ali’ye uzun uzun baktı. “Eyvah!”

“Hayır.” Ali başını iki yana salladı. “Ortada ‘eyvah’ denecek bir şey yok.”

“Ah, kesinlikle var!” dedi Leah. “Eğer vuruşmayla ilgili şakalar yapamıyorsan, ortada *kocaman* bir ‘eyvah’ var demektir.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü bu, aranızdaki şeyin yalnızca vuruşmaktan ibaret olmadığını gösterir.”

“Pekâlâ, artık şu kelimeyi kullanmayı bırakman gerekiyor,” dedi Ali.

“Yani, seni kim suçlayabilir ki,” dedi Leah. “Luke acayip seksi bir adam. Ama...”

Leah’ın dalıp gittiğini gören Ali ona baktı. “Ama ne?”

“O...”

Ali’nin midesine rahatsız edici bir kramp girdi. Muhtemelen bu yaşadığı panikten dolayı değil, daha yeni mideye indirilmiş olduğu dört adet kremalı puftan dolayıydı. “Benim için fazla mı iyi?”

“Ne? Hayır.” Leah uzanıp kadının elini sımsıkı tuttu. “Tam aksine, gezegendeki tüm erkekler için fazla iyi olan kişi *sensin*. Sadece Luke öyle aşırı duygusal, bağlanacak bir tip değil. Ama sen öylesin.”

“Hayır, değilim.” Bu dediklerinden olmak için birini avucunun içinde tutma kabiliyetine sahip olmak gerekiyordu ve Ali, bunun için biçilmiş kaftan olduğuna pek emin değildi. Leah ona uzun bir bakış fırlatınca Ali iç çekti. “Peki, tamam, yani *son zamanlarda* bunun hayalini kurmuyor değilim ama—”

“Aması falan yok,” dedi Leah sertçe. “Bak; Luke sert, seksi, korumacı ve o hayali sürdürebilecek daha birçok şey olabilir. Ama senin gerçekliğe ihtiyacın var, Ali. Sen gerçekleri hak ediyorsun.”

Pazartesi günü Ali, bir müşteri için tezgâhın arkasında güllerden oluşan bir doğum günü buketi hazırlıyordu ki o sırada içeri mükemmel elbisesi, mükemmel topuklu sandaletleri ve yine mükemmel, pürüzsüz sarı saçlarıyla Aubrey girdi.

Teddy’nin *bir yandan Aubrey’i de beceriyorum*, bombasını ortaya attığı o günden bu yana kadım görmemişti ve dürüst olmak gerekirse uzun bir süre böyle devam edebilirdi. Mesela, sonsuza kadar... Farkında olmadan elindeki gül buketini sıkınca dikenler eline battı. “Ah!” Yaranın üzerine peçeteyle bastırırken öfkeli gözlerle Aubrey’e baktı.

“Bakma bana öyle,” dedi Aubrey. Ali’ye kahverengi bir paket uzattı. “Al bakalım.”

“Ne bu?”

Aubrey iç geçirdi. “Teddy sana her şeyi anlattığını söyledi. Yani sanırım bu bir *özür dilerim* hediyesi.”

Ali tezgâhın etrafından dolanıp paketin içine göz attı. Bir şişe dolusu elektriklenme önleyici saç köpüğüydü.

“Ben bundan kullanıyorum.” Aubrey elini saçlarının arasına gezdirdi.

“Neredeyse bir milyon dolar falan ediyor ama sana borçlu olduğumu hissettim.”

“Teddy ile yattığın için herhâlde.”

Aubrey biraz çekindi. “Tamam, evet. Onunla yattım. Ama gerçekten, bana siz ikinizin arasında ciddi bir şey olmadığını söylemişti. Diğer türlü onunla asla yatmazdım. Seni temin ederim.”

“Yatmaz mıydın?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Aubrey, sinirli görünüyordu. “Aslında onun kalbini çaldığımı düşünmüştüm.” Yüzünde iğrendiğini belli eden bir ifadeyle tezgaha yaslandı. “O kadar tatlı, nazik, sıcak ve komikti ki... Bir de büyüleyiciydi tabii! Yani, sanmıştım ki...” Ofladı ve başını iki yana salladı. “Bak, ne olursa olsun ben önce seni sordum. Bana kendisinin o evden taşınacağını söyledi. Ama müzayededen sonra seninle ve Melissa ile ilgili her şey ortaya çıktı ve kendimi bir aptal gibi hissettim. Gerçekten de onun için tek olduğumu düşünmüştüm. Ama açıkça görülüyor ki *ikinci* bile değilmişim,” dedi sinirle.

Ali peçeteyi bir kenara bırakıp Aubrey’i daha dikkatli seyretti. “Yani, Melissa’yı da mı bilmiyordun?”

“Bilmiyordum. Öğrendiğimde kışma tekme bastım. Hatta telefonunu kafasına fırlattım. Kırdım da.” Yine çekindi. “Gali-ba kolay sinirleniyorum.”

“Parayı çalacak kadar kolay mı sinirleniyorsun?” diye umutla sordu Ali, ama cevabı çoktan biliyordu. Aubrey çok güzel bir kadm olabilirdi ama hırsız değildi.

“Hayır. Parayı ben çalmadım.” Aubrey’in gözleri kısıldı. “*Yok artık* yani.”

“Kontrol edeyim dedim.”

“Ve ne olursa olsun,” dedi Aubrey, “senin de çaldığını düşünmüyorum. Melissa’nın da...”

“Geriye kim kalıyor o zaman?”

Aubrey omuz silkti. “Kasabanın yarısı?”

Evet. Harika.

“Yani hâlâ... Arkadaş mıyız?” diye sordu Aubrey.

“Hiçbir zaman gerçek iki arkadaş değildik ki,” diye kabul etti Ali. “Saçlarını hep çok kıskanmışımdır.”

Aubrey saç köpüğünü işaret etti. “Artık öyle bir problemin yok.”

Aubrey ayrıldıktan sonra Ali tuvalete koşup ışığı yaktı. *Iyy*. Talimatları okuduktan sonra avucuna bozuk para büyüklüğünde bir parça köpük sıkıp saçlarına yedirdi ve saçındaki elektriklenme tıpkı bir sihir gibi yok oldu. Aubrey’inki kadar düz ve parlak görünmüyordu ama yine de Ali, saçlarının yeni hâli karşısında mest olmuştu. *Güzel*. Aynadaki yansımasına bakarak, “En iyi ayrılığım,” dedi. “Bir adam kaybettin. Belki bir arkadaş kazandın.” Üstüne bir de sahip olduğu en iyi saç ürünü onun olmuştu.

Dükkânı kapatıp Zach’i aradı ve adamı Aubrey konusunda bilgilendirdi.

Adam, “Daha yeni Luke’la konuştum,” dedi. “Herkesi kapsayan finansal bir arama yapmış.”

“Böyle bir şeye hakkı var mı?”

“Hayır,” dedi Zach. “Ama bunu ona sen söyle, çünkü büyük bir kararlılıkla kendini senin o tatlı poponu kurtarmaya adanmış durumda. Her neyse, Aubrey de dâhil hiç kimsenin hesabında şüpheli bir hareket görülmemiş.”

“Bekle.” Ali başını salladı. “Sen ve Luke birlikte mi çalışıyorsunuz?”

“Sadece senin için, bebek.”

Ali eve giderken arabayı adeta otomatik pilotta sürdürdü. Açtı ve eve girdiğinde dosdoğru buzdolabına yöneldi.

“Dur,” dedi Luke. “Ciddiyim, buna bir son vermen lazım.”

Bu sakın ve otoriter ses karşısında Ali hemen hareketsizleşti ama sonra Luke’un mutfakta olmadığını ve onunla konuşmadığını fark etti.

Luke, büyükbabasına “Beni yemekle kandıramazsın,” dedi.

“Herkes yemekle kandırılabilir.” Edward tabağın üzerindeki folyoyu kaldırdı.

Luke, saygı dolu bir sesle, “Hamur işi,” dedi.

Ali gülümsemek istedi. Luke son zamanlarda ya bilgisayarıyla bir köşeye çekiliyor ya da dışarıda yılların etkisiyle çürümüş ahşap kaplamaları değiştirmekle uğraşıyordu. Bu ufak restorasyon projeleri esnasında Ali, adamı alet kemeriyle de mayosuyla da uzun uzun izleme fırsatı yakalıyordu. Adamın yalnız kalmak için mi yoksa onun cazibesine kapılmamak için mi yalnız vakit geçirdiğini merak ediyordu.

Luke’u şimdiden özlemişti. Tabii bunun bir önemi yoktu...

Edward, tabağı Luke’un burnuna götürerek, “Öyle *başka* hamur işlerine benzemez ama,” dedi. “Leah’ın kremalı puf-ları bunlar.”

Luke derin bir nefes çekti. “Üzerlerine şeker serpiştirilmiş.”

“Hı-hı, bolca tereyağıyla yapıldılar. Damarlarını tıkıyorlar ama atın ölümü arpadan olsun, değil mi?”

“Yaşamak çok abartılıyor,” dedi Luke ve bir tanesini ağzına attı. “Yıllardır benimle yüz yüze konuşmadığının farkındasındır herhâlde.”

“*Sen yıllardır benimle yüz yüze konuşmuyorsun.*”

“Karşılıklı,” dedi Luke, ağzı dolu olmasına rağmen sesinin umursamaz çıkmasını sağlamıştı. “Bunu mu konuşacağız?”

Edward ağzına bir puf attı.

Luke baş salladı. “Göz ardı etmeye devam edeceğiz o zaman. İyi yaptığımız bir şeye devam edeceğiz.”

Ali, Harper’la veya annesiyle yıllarca konuşmamanın nasıl bir şey olacağını düşündüğünde göğsü sıkıştı. Çok acıttırdı. Luke’un sesindeki üstü kapalı tonlamanın böyle bir şey olduğunu düşündü:

Acı.

Yardım etmek amacıyla arka kapıya doğru ilerledi, tam kapıyı açıp onları korkutacaktı ki Edward yeniden konuşmaya başladı.

“Sara işlerinin iyi gittiğini söylüyor,” dedi Edward.

Ali duraksadı çünkü şu an aralarında gerçek bir konuşma geçiyordu ve eğer şimdi araya girerse susacaklardı.

“Bu pastaları buraya iyi olup olmadığımı öğrenmek için getirmedin,” dedi Luke.

“İyi, peki. Belki Ali’ye yardım etmeyi sürdürmek istersin diye getirdim.”

Luke adama baktı. “Sana bir tavsiye vereyim,” dedi, “iyi yaptığın şeye tutun ve önemli meselelerden uzak dur.”

Ali'nin nefesi kesildi. *Git buradan, Ali. Bırak baş başa konuşsunlar* Ama bunu yapamadı. Hâllerine acımişti ve bu durumu bir şekilde çözmek istiyordu. Kapıya uzandığında Luke ofladı ve daha yumuşak bir sesle konuşmayı sürdürdü. "Ayrıca Ali'ye yardım etmeyi sürdüreceğim. Tanrım. Bunu yapmaya çağımı mı düşündün? Ama yakında buradan ayrılıyorum, bunu biliyorsun."

"Ne zaman?"

"Eğer amirim biraz daha başına buyruk biri olsaydı şimdiye ayrılmıştım."

"O zaman acele etmelisin," dedi Edward. "Bu boku temizle. Hiç ilerleme kat ettin mi?"

"Evet, ama çok yavaş ilerliyorum," dedi Luke, hayal kırıklığı içinde. "Bu kasaba tüm dedikodulara rağmen sır tutmayı seviyor."

"Olumlu düşün evlat," dedi Edward. "Her şey olumlu düşünmekte bitiyor."

"Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Her şey değişir," dedi Edward. Bunu o kadar kısık sesle söylemişti az kalsın Ali duyamayacaktı. "İnsanlar değişir. Tüm sırların temeline inmek için asla geç değil."

"Şans kurabiyeleri gibi konuşuyorsun," dedi Luke.

"Bu bir oyun değil, Luke. Bu en az senin o büyük, süslü şehir davaların kadar önemli."

"Biliyorum. Bunu bilmediğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü o değerli zamanını iyi kullanmıyorsun. Sen becerikli bir adamsın. Kıza parayı o Bay Fiyakalı Sicil Memuru vermiş gibi göster."

Buz gibi bir sessizlik oldu.

Luke en sonunda, "Parayı o çalmadı," dedi.

Ali, Edward'ın parayı onun çaldığını düşünmesine mi yoksa Luke'a Teddy'e komplo kurmasını önermesine mi daha çok şaşırmıştı, bilmiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Edward, “tabii ki o yapmadı.” Duraksadı. “Ama ciddi söylüyorum, eğer Marshall'ın parayı ona *verdiğini* göstererek ilerlersen—”

“Onun *masum* olduğunu göstererek ilerlememe ne dersin?” dedi Luke.

“Olur tabii ama bunun işi zorlaştıracaklarını biliyorsun, değil mi? Kalemliğin içindeki banknot bandıyla suçüstü yakalandı.”

“Tongaya düşürüldü.”

Ali nefes alamıyordu. Resmen göğsünden içeri oksijen çekemiyordu. Eliyle göğüs kafesine bastırmayı denedi ama işe yaramadı.

“Komplo kurbanı olduğunu düşünüyorsun,” dedi Edward.

“Evet,” dedi Luke.

“Masum olduğunu düşünüyorsun.”

“Evet.”

Edward'ın rahatladığı sesinden anlaşılıyordu. “Güzel. O zaman ona yardım edeceksin. Artık buradan ayrıldıktan sonra bile duramazsın. Sen böyle birisin.”

“Bu lafından son zamanlarda gazete okumadığın anlamını çıkarıyorum,” dedi Luke ilgisizce.

Edward, “Sen böyle birisin,” diye sertçe tekrarladı. “Kendi haberlerini okumaya bir son ver. Ha bir de, Eddie Kitzsky'nin yardımına ihtiyacı var. Çalıştırdığı çocukların bowling pistindeki kasadan bir şeyler çalıp durduklarından şüpheleniyor.”

“O zaman neden onları kovmuyor?”

“Çünkü kendi yeğenleri ve onları kovarsa karısı kışına tek-meyi basar. Evliliğinin bozulmaması için senin onları bizzat suçüstü yakalayıp kışlarına tekmeyi basmanı istiyor.”

Luke dişlerini puflardan birine daha geçirince dudakların-dan içten bir inleme döküldü –bu ses, Ali’nin belirli bölgele-rinde ağza alınamaz etkiler bırakmıştı.

Luke, alt dudağında kalan şekeri yalayarak, “Çok iyi,” dedi. “Akşam yemeklerinde sürekli hamur işi yenmeli.”

“Biraz yavaşlamak isteyebilirsin,” dedi Edward. “Bu senin beşinci ya da altıncı pufun oldu.”

“Ne olmuş?”

“Ben de eskiden böyle yedim,” dedi Edward özlem dolu bir ifadeyle. “Müzayede gecesi böyle yedikten sonra ertesi gün, bütün gün tuvaletten çıkmadım.”

Luke donakaldı. “Sen müzayedede miydin?”

“Herkes oradaydı. İhtiyarları oraya ben götürdüm; hepsi tatilde kendilerini içkiye vuran sarhoş denizciler gibiydi. De-mem o ki yaşlandığında alkol, şişede durduğu gibi durmamaya başlıyor. Ya da sidik torbanda...”

“Müzayededeydin,” diye tekrarladı Luke.

“Öyle dediğimi sanıyorum.”

“Binadaki güvenlik kameralarında bir problem varmış,” dedi Luke. “Belli ki birkaç haftadır çalışmıyorlarmış ama bir üç ay için daha tamirat bütçesine eklenmemişler. Dışarı büyük bir çantayla çıkan birilerine denk geldin mi?”

“Çanta gibi mi?” diye sordu Edward. “Oradaki her kadın demeliyim o zaman.”

“Hayır, bu dediğim normal bir gece çantasından daha bü-yük olmalı,” dedi Luke. “Büyük bir evrak çantası ya da spor çantası gibi.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlayabiliyorum,” dedi Edward, “ama etrafımla pek ilgilenmiyordum. İnsanlar ortalıkta dolanırken ben telefonumda Angry Birds oynuyordum. Binanın karşısındaki benzin istasyonuna baksan? Belki de oradaki kameralara bir şey takılmıştır.”

“Sawyer’a soracağım. Sağ ol.”

“Haplarımı almam gerekiyor.” Edward uzaklaşmaya başladı ama sonra durdu. “Sana gelince, koyul şu işe artık. Koyul derken de, *o anlamda* koyulmaktan bahsetmiyorum. Ali ile olmaz yani. O senin için fazla şeker bir kız.”

Luke kaşlarını çattı. “Neden insanlar bunu deyip duruyor?”

“Çünkü doğru.” Edward evin yan tarafına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Ali’nin bir şeylerle meşgulmüş gibi davranması için acele etmesi gerekiyordu. Bir yandan kulakları çınlarken, bir yandan da akşam yemeği için kendine bir şeyler hazırlıyormuş gibi yaptı.

Ali ile olmaz yani...

Edward’a bunun için çok geç olduğunu söyleyebilirdi. Ayrıca her neyse, Luke’la yatmak –yeniden yatmak– şu an aklındaki *en son* şeydi.

Öyle değildi tabii. Hiç değildi hem de. Şu an, aklındaki *tek* şey oydu hatta. Luke, sert ve zorlu sokaklarda dedektiflik yaparak hislerini bilemiş olabilirdi ama o hisleri sevişirken nasıl kullanacağını iyi biliyordu. Kadının bedenini okuyabiliyor, neye ihtiyacı olduğunu *ondan önce* anlayabiliyordu. Dokunmayı seviyordu. Öpmeyi seviyordu, tadına bakmayı seviyordu.

Adam büyü gibiydi.

Ama bunlar konu dışı şeylerdi. Asıl konu, kadının hayatının tepetaklak olduğuydu.

Ya Luke'un hayatı? Onunki de tepetaklaktı.

Ev sessizdi. Fazla sessiz... Luke da gitmiş miydi? Yoksa sörf yapmaya denize mi gitmişti? Başka bir restorasyon çalışmasına mı başlamıştı? Evin ön kapısından içeri girip uyumaya mı gitmişti? Ali de koca bir tabak hamur işini yiyip bitirseydi onun da uykusu gelirdi.

Ocağa geri döndü. Yaklaşık bir dakika sonra telefon çaldığında önce yerinden sıçradı, ardından soluk soluğa aramayı cevapladı.

Sakin bir kadın sesi, "Luke Hanover'ı arıyorum," dedi.

Bir başka muhabir daha... *"Bu numaraya nasıl ulaşabiliyorsunuz çok merak ediyorum?"*

"Ben *The Chronicle*'dan Angelina Montclair. Kendisine yalnızca gerçekleri içeren dürüst bir röportaj istediğimi söyleyin. Ona—"

Ali kadının suratına kapattı.

Telefon hiç beklemeden yeniden çaldı. Ali sinirlenmeye başlamıştı, telefonu açtı. "Aramayı kes yoksa—"

Kadın, sert bir tonlamayla, "Bu röportajı vermesi *gerekıyor*," dedi. "Eğer bunu yapmazsa kariyerinin üzerine sifonu çekmiş olur. İşini kurtarmak istiyorsa buna—"

Ali ahizeyi yeniden indirdi, ardından telefonun kablосunu çekip çıkardı. Luke'un her an içeri girmesini bekliyor olmasına rağmen adam onun arkasından yaklaştığında neredeyse oracıkta bayılacaktı. Luke, kadın onun sıcaklığını hissedebilsin diye ona iyice sokuldu. Ali, bunun tadına daha iyi varmak için gözlerini kapattı.

"Onurumu mu koruyorsun?" diye sordu adam. Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki kadın ne hissederek Luke'un bunu söylediğini kestiremedi.

“Evet,” dedi kadın nefes nefese. “Tam zamanlı işim oldu.”

“Kulak misafirliği yapmadığın zamanlar için geçerli bu galiba,” dedi adam.

Ah, kahretsin. Kadm onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndüğünde yüzünü buruşturdu. “Tamam, peki, kulak misafiri oldum.” Yüzü kızarmıştı. “Eskiden annemden bir şeyler öğrenmemin tek yolu buydu; bunu bahane olarak kullanmıyorum tabii ki. Özür dilerim.”

“Dileme,” dedi adam; sesindeki bir şey kadının göğsünü sıkıştırmıştı. “Beni bir yerlerden gözetlemek zorunda değilsin Ali. Neyi bilmek istiyorsan onu söylerim –her zaman.”

Kadm, adamın ne düşündüğünü anlamak için gözlerinin içine baktı ama bir şey çıkaramadı. “Yanınıza gelecektim aslında ama hazır siz konuşuyorken araya girip bölmek istemedim. Bay Kitzsky’e yardım edecek misin?”

“Evet. Yeğenleri zihinsel engelli olmasalar da salaklar. Ekmeklerine nerede yağ süreceklərini çok iyi biliyorlar. Kafalarını birbirine vurdum mu iş orada biter zaten.” Kadının omzunun üzerinden ocaktaki tavaya baktı. “Muhteşem kokuyor.”

Muhteşem kokan Luke’tu. Kadm, yüzünü adamın boyun kıvrımına gömüp kokusunu içine çekmemek için kendini zor tuttu.

“Galiba omletler senin uzmanlık alanın,” dedi adam. Ali, adamın sesinde duyduğu şeyin neşe olmasını umuyordu.

“Aynen.” Omleti havada çevirdi ama gerçeği kabul etmesi gerekiyordu. “Aslında... Omlet benim yapabildiğim *tek* yemek.”

Adam başını geriye atıp kakhaha atmaya başladı ve o manzara o kadar doğal, o kadar seksiydi ki Ali’nin nefesi kesilmişti. “Sence benzin istasyonu kameraları gerçekten de belediye

binasından elinde çantayla çıkan birilerini yakalamış mıdır?” diye sordu kadın.

Adam bir dilim peynir çalıp ağzına attı. “Her şeyi duymuşsun demek.”

“Büyükbabanın parayı benim çaldığımı düşündüğü kısım da dâhil mi? Evet.” Tarafsız konuşmayı denemişti ama bunu başaramadığından emindi.

Luke derin bir nefes verdi ve elini kadının etrafından uzatarak ocağı kapattı. “Eğer dinlediysen seni ne kadar önemsediyini duymuşsundur.”

Kadın buna bir şey söylemedi. Söyleyemedi. Hayatından onu önemsediyini iddia eden birçok insan geçmişti. Bunun hiçbir zaman pek bir anlamı olmamıştı. “Bana yardım etmen için sana hamur işiyle rüşvet vermeye çalıştı.”

“Ben rüşvet yemem.” Adamın bakışları kadımlıklerle buluştu. “Yapmak istemediğim bir şeyin bana asla yaptırılmayacağı biliyorsun.”

O sırada kadının kalbi sıkıştı. Luke’un üzerinde yine gözleri kadar mavi bir mayo vardı; bağcıkları gevşek duruyordu. Kadının aklından bağcıkları hafifçe çekmek geçti. Kasları sıkı, teni nemliydi. Yine sörfte gelmişti.

Ali, adamın bu hafif ıslak, bol hararetle görüntüsünün onu neden aynı şekilde ıslatıp hararetlendirdiğini anlayamıyordu. “Ben de...” diye fısıldadı kadın, “Yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmam.”

“Yalancı.” Adam tek parmağını kadının elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi ve uçarı bir saç tutamım alıp kulağının arkasına iteledi.

Kadın ürperdi; adamın bakışları kısıldı. “Sen hep insanları tatmin etmeye çalışıyorsun,” dedi adam.

“Çalışırdım,” diye düzeltti kadın. “*Eskidendi* o. Artık o sayfa kapandı. Yeni bir sayfaya geçtim. Artık yalnızca kendimi tatmin ediyorum.”

Adamın dudakları ufak bir gülümsemeyle kıvrıldı; bir sonraki nefeslerini paylaşabilmeleri için başını kadına doğru eğdi. “Aklımda bir görüntü var,” diye mırıldandı. “Kendini tatmin ediyorsun.”

Kadm kısık, gergin bir gülücük kaçırdı ağzından. Adam eğilip onun alt dudağını ısırdı.

“İzlemek isterdim,” dedi.

Ah, Tanrım. Ali, “Sanırım şu an konunun dışına çıkıyoruz,” dedi.

Luke gözlerini kadından ayırmadan ellerini, onun kollarından yukarı doğru gezdirdi, ardından kadını kalçalarından tuttu. Luke’un dudakları Ali’ninkilere olabilecek en nazik şekilde değerken kadın için artık konu dışına çıkmalarının bir önemi kalmamıştı. Ali bir inleme duydu; *kendisine aitti*. Bu sesi duyan Luke onu daha sert, daha hararetli öpmeye başlayınca Ali kendini ona doğru yaklaşırken buldu.

Uzun, lezzetli bir anın ardından adam biraz geri çekilip kadına baktı. Ali, kendi parmaklarının adamın kol kasları üzerinde olduğunu ve onu kendine doğru çekmeye çalıştığını fark etti. Fakat Luke, Ali’yi bileklerinden tuttu ve ellerini kadının iki yanına indirdi. “Bunu yapmayacağımızı söylemiştik,” dedi.

Baştan aşağı uyarılmış hâlde olan kadın, başını sallayarak onayladı. “Doğru.” Sonra başını iki yana salladı. “Neden peki? İlk seferin berbat oluşundan mı yoksa insanların sana benimle yatmamanı söyleyip durmalarından mı?”

“Eğer birilerinden rüşvet yiyip kandırılmıyorsam insanların ne düşündüğünü de umursamıyorum demektir.” Sesi kısık ve

inanılmaz seksiydi; kadının bileklerinin üzerindeki parmaklarını daha da sıkılaştırdı.

Kadının ona dokunmasını engellemeye çalışıyordu ama Ali'nin tek istediği şey buydu.

“Berbat oluşuna gelince,” dedi adam, “ikimiz de aramızda geçen şeyin berbat kelimesinin tam zıttı olduğunu biliyoruz.”

“Eee?”

“Yani, işi oraya götürmeyeceğimiz konusunda anlaşmıştık,” dedi ve kadının bileklerini bırakıp ondan uzaklaşmaya hazırlandı. Kadın bileklerinin serbest kalışı karşısında ne hissettiğine karar veremedi; rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı?

“Aslında,” dedi kadın, adamın arkasından. Sırtı çıplaktı. Bronzdu. Pürüzsüzdü. Güçlüydü. “İşi oraya götürmeyeceğini söyleyen *sendin*. Buradan ayrılacak olmana ve bunun berbat bir şey olmasına rağmen ben yine de bunu istiyorum.”

Adam yarı kahkaha, yarı sızlanma arası bir ses çıkartarak yeniden kadına doğru döndü. “Ali. Yapamayız.”

“Biliyorum.” Üzerinden düşecekmiş gibi duran mayosu adamın o kusursuz karın kaslarını, adonislerini ve etkileyici ereksiyonunu gözler önüne seriyordu. Adam kadının baktığı yeri fark edince bir kez daha o tuhaf gülme sesini çıkartıp, evin derinliklerinde gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra duş sesi geldi.

Kadın yeniden nefes alana ve yutkunana kadar aradan birkaç dakika geçmesi gerekti. Titremesi geçmemiş olan elleriyle omleti ikiye böldü ve yarısını Luke için başka bir tabağa ayırdı.

Su sesini dinledi, düşün ne kadar *uzun* sürdüğünü fark etti ve Luke'un ne yapıyor olduğunu –veya kendisinin Luke için neler yapabileceğini– hayal etmemeye çalışarak yemeğini yedi.

16. Bölüm

Ertesi gün Ali, öğle yemeği arasında, ne yaptığını kontrol etmek için annesini aradı.

“Kız kardeşine gazinodaki güvenlik görevlilerinden biri ile bir buluşma ayarladım,” dedi Mimi. “Adamın silahı milahı her şeyi tastamam.”

Harper ve silahlı bir adam –gerçekleşmeyi bekleyen bir kabus gibiydi. “Anne, belki de kiminle buluşacağını kendisi seçmek istiyordur.”

“Tatlım, hepimizin yardımı ihtiyacı vardır. Sen o aşırı yakışıklı Luke’la hâlâ görüşüyor musun bakalım?”

“Biz o anlamda görüşmüyoruz,” dedi Ali.

“Neden?”

Evet, Ali, neden? “Çünkü benim bir erkek arkadaşına ihtiyacım yok,” dedi Ali.

“Tabii ki de var, Ali-cik. Her kadının onu gülümsetecek, ona kendini güzel hissettirecek, ona elbiseler alacak bir adama ihtiyacı vardır... Ondan hoşlanmıyor musun?”

Ali ofladı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan ne kadar hoşlanıyor olduğum biraz kafa karıştırıcı düzeyde.”

“Ah, aşk o kadar da kafa karıştırıcı bir şey değildir ki; direkt konuya girdiğinde neyin ne olduğunu anlarsın,” dedi Mimi. “Yani bir şeyi ya hissediyorsundur ya da hissetmiyorsundur,” dedi, her şeyi en uç seviyesine kadar hisseden kadın.

Fakat Ali, hazırladığı çiçekleri müşterilere götürdüğü tüm öğleden sonrasını bunu düşünerek geçirdi. Luke için bir şeyler hissediyor muydu? Luke için bir şeyler *hissedebilir miydi?* Ayrıca aşkın ona hiçbir yarar getirmediğini düşünecek olursa bunu neden isteyecekti ki?

Lucille, Bay Wykowski için çiçek almaya dükkâna geldi. “Hemoroidi yüzünden pek bir keyifsiz,” dedi kadın. “Onu aerobik striptiz hareketlerimle kendine getirmeyi isterdim ama geçen hafta belimi incittiğim için dans yalan oldu.”

Ali, Lucille’i bir striptiz direğinde hayal etmemek için elinden geleni yaptı.

“Henüz itiraf etmedin, değil mi?” diye sordu Lucille.

“Hayır.”

“Güzel. Zorla onları.”

Ali kendini bozuk bir plak gibi hissetmeye başladı ve bu durum oldukça sinirlerini bozdu. Bir kez daha, “Parayı ben çalmadım,” dedi.

“Tabii ki sen çalmadın, tatlım. Sen bunun için fazla şeker-sin. Başka türlü konuşan kimseye kulak asma. Başını dik tut.” Lucille, kadının elini sıvazladı, çiçeklerin parasını verdi ve dükkândan ayrıldı.

Dükkânı kapatmadan hemen önce Zach aradı. “Nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Nefesimi tutuyorum,” dedi Ali. “Galiba her an tutuklanabilirim. O çizgili hapisane kıyafetlerini giymeye hiç can atmıyorum, Zach.”

“Aslında,” dedi adam, “bu kasabada o giysiler turuncu renkte.”

Ali kısa bir kahkaha attı ve eliyle ağzını kapattı. “Komik değil. Aman Tanrım, Zach. Hiç komik değil.”

“Tutuklanmayacaksın,” dedi adam.

“Ortada yeteri kadar kanıt olmadığı için mi?”

“Ondan değil. Kız kardeşin, eğer seni bu durumdan kurtarırsam benimle yatmayı düşünebileceğini söylediği için.”

Ali, bu sefer daha neşeli çıkan boğuk bir kahkaha attıktan sonra telefonu kapattı. Russell başını ofisinden dışarı çıkardığında Ali dükkânı kapatıyordu. “Hey, minik kurabiye, Vegas için perşembeden dükkânı kapatmayı düşünüyorum.”

Ali, can sıkıntısını adama yansıtmamayı denedi. *Daha* fazla izin istemiyordu; paraya ihtiyacı vardı. “Ama perşembeleri iyi iş yapıyoruz.”

“Biliyorum ama yıldızların saçlarını ve makyajlarını yaparak büyük para vuran kişi Paul. İkimiz için Celine’e bilet almış.”

“Celine’in hâlâ devam ettiğini düşünmüyorum.”

“Kendisi drag queen. Çok izleyicisi var.”

Russell resmen parıldıyordu –tabii bunun nedeni spreylere boya ile elde ettiği bronzluğu da olabilirdi. Ali’nin, maddi açıdan bu izin gününün altından kalkamayacağını adama söyleyecek cesareti yoktu. “Sen oradayken dükkânı ben açsam olmaz mı?”

Adamın gülümsemesi hafif donuklaştı; sevgili minik çiçek tasarımcısına düşkün olsa da ona dükkânı teslim edecek kadar güvenmediğini belirten bir ifadeydi bu.

“Bunu yapabilirim, Russell,” dedi kadın ısrarla. “Burada, Şanslı Liman’da kalabilmeyi ve bu mekânı daha iyi konuma getirmeyi o kadar çok istiyorum ki. Bırak da sana yapabileceğimi göstereyim.”

Adam abartılı şekilde nefes aldı. “Bilemiyorum. Bu aralar hayatında kötü giden çok şey var.”

“Ki bu yüzden buna ihtiyacım var.” Kadın duraksadı. “Tabii... Paran konusunda bana güvenmiyorsan eğer—”

“Konu o değil,” dedi adam çabucak. Bunu *hiç düşünmeden* söylemişti. “Sadece ben biraz kontrol manyağıyım. Bunu biliyorsun. Benden başkasının bu dükkânı işletmesine izin vermiyorum. Sorun bende yani.”

“Anlıyorum.” Fakat aslında anlayamıyordu. Yalnızca tatlıların tedavi edebileceği görünmez yaralarıyla ilgilenmek için yan dükkândaki pastanenin yolunu tuttu. Kapısında kapalı yazıyor olsa da henüz kapanmamıştı. Cam büfeye yaslanan, itfaiyeci üniforması içindeki koca adam dışında dükkân bomboştu.

Jack.

Adamı gördüğüne şaşırان Ali, “Hey,” dedi, “Leah nerede?”

“Bizimkiler için paket hazırlıyor.”

Leah elinde tuttuğu pembe bir kutuyla kıpkırmızı ve sinirli bir şekilde çıkageldi. “Bir dahaki sefere,” dedi Jack’e, elindeki kutuyu adamın göğsüne çarparak, “son dakikaya kalayım deme. Herkes senin o güzel yüzünden ve üniformandan etkilenmek zorunda diye bir kural yok.”

Jack sırtıttı. “Daha en iyi tarafımı görmedin bile.”

Leah gözlerini devirdi.

Jack tüm erkeksiliğiyle Leah’ı etkilemeye çalışarak büfeye yaslandı. “Yangınlara söyleyeyim de kıtanın bu kısmındaki en iyi pasta şefini çileden çıkarmamak için bir dahaki sefere kendi kendilerini söndürsünler.”

Leah yüzüne düşen bir tutam saçı üfleyip gözlerini kıstı. “Kıtanın bu kısmındaki mi dedin?”

“Tüm kıtanın demek istedim.”

“Hmm,” dedi Leah.

Jack kadının yüzünü inceledi. “Hâlâ o gün için kızgınsın.”

“Yok canım!”

Adam kahkaha attı. “Hey, bilgisayarında Pinterest hesabını açık unutan sensin. Ben sadece geçen Cadılar Bayramı’ndan kalma, tozluklu seksenler fotoğrafını pinledim.”

“Tabii, ‘REO Speedwagon-Keep On Loving You resmen hayatımın şarkısı!’ yazısıyla birlikte paylaşarak.”

Ali kıkırdadı ama Leah’ın tek bir bakışıyla durmak zorunda kaldı.

“Düşündüm de, ver şu kutuyu bana,” dedi kadın. “Hak etmiyorsun.”

Adam kutuyu kadının başının tepesinde tutarak sözde ödeme yapmak için cüzdanım çıkarıyormuş gibi yaptı. Leah şöyle bir iç çekip başım iki yana sallayarak adamı kapı dışarı etti. “Git. O tuttuğun kutuyla sana pişman olacağın bir şey yapmadan önce defol git buradan.”

Adam dükkândan çıkarken şakacı bir ifadeyle kadının saçına asılıp, “Ama hep böyle konuşup beni umutlandırıyorsun,” dedi.

Ali sırtıyordu. Leah parmağını ona yöneltti. “Kes şunu. Lafını bile etmek istemiyorum. Resmen komik olduğunu sanıyor ya!”

Komikti. Oldukça hem de. “Ondan para almayarak büyük bir nezaket gösterdin,” dedi Ali.

Leah iç çekti. “Tüm itfaiyeciler Desolation Flats’ın oradaki yangınla uğraşıyorlar ve adam üç koca gündür canını dişine takıp çalışıyor. Biraz enerjiye ihtiyacı var.”

“Ya da senin dediğin gibi *seksi üniforması ve güzel suratının* ekmegini yiyor.”

“Biz yıllardır arkadaşız. Liseden beri.”

Kapı açıldı ve zil bir kez daha şingırdadı. İki kadın, Luke’un içeri girişini izlediler. Adamın üzerinde kapri şort, renkli bir tişört ve düğmeleri açık bir gömlek vardı –temkinli bakışları dışında tatile çıkmış, normal bir adam gibi görünüyordu. Adam Leah’a gülümsedikten sonra Ali’ye, “Buraya gel!” dercesine bir mimik yaptı.

Luke, Ali için kapıyı tuttuğundan Ali dışarı çıkarken hafifçe adama süründü. Dışarı çıktıklarında güneş kadının gözlerini aldı. “Ne işin var burada?”

“Sana bakıyordum.”

Kadın bunun sosyal bir ziyaret mi yoksa iş ziyareti mi olduğunu sormak istedi ama adamın yüzü cevabı ele veriyordu.

“Sawyer’la konuştum,” dedi adam. “Hâlâ benzin istasyonundan güvenlik kamerası görüntülerini almak için uğraşıyor. Belli ki istasyon sahibi tatile çıkmış, onun yokluğunda işlere bakması gereken oğlu da her yeri kapatıp birkaç günlüğüne balık tutmaya gitmiş.”

Ali buna şaşırmamıştı. Sonuçta burası Şanslı Liman’dı. Buranın kendine özgü bir zaman algısı vardı ve çok nadir gerçek dünyanınkiyle örtüşürdü. “Bu arada,” dedi Luke, “elimde bir şey daha var.” Telefonunu çıkarıp bir fotoğraf gösterdi. “Tanıdın mı?”

Ali’nin Ted’in ofisinden aldığı dağ çamı kalemliğin yakından çekilmiş bir görüntüsüydü bu. Polis eve geldiğinde delil olarak paketlenip götürülmüştü. “Evet,” dedi kadın, “tabii ki tanıdım.”

“Yaptığın şeylere kendi imzanı atar mısın?”

“Adımın ve soyadımın baş harflerini kazırım.”

“Bir de ufak bir yıldız kondurursun?”

“Yıldız mı? Hayır.” Kadının kafası karışmıştı. “O nereden çıktı? Neler oluyor?”

“Sawyer delillere göz atmama izin verdi. Mesleki bir rica.” Resmi daha da yakınlaştırdı. “Şunu gördün mü?” diye sordu. “İç tarafta bir çatlak var.”

“Bunu aylar önce yapmıştım. Yıpranmıştır elbet, bir de—”

“Ben kalemlğin kalitesini sorgulamıyorum, Ali. Daha yakından bak.” Resmi biraz daha yakınlaştırdı. “Görüyor musun?”

“Evet, çatlağın içinde bir şey var...” Kadm gözlerini kısarak baktı. Üzerinde ufacık, beyaz bir yıldız olan mavi renkli, ince bir parçaydı.

“Garip, değil mi?”

“Aynen,” dedi kadm. “Hem de çok. Seramik kalemlğimin içinde bu tırnak parçasının ne işi var?”

Luke kadına baktı. “Tırnak parçası mı?”

“Bana akrilik bir tırnağın uç parçasıymış gibi geldi. Ama ben takma tırnak kullanmam, çalışırken hemen soyulduğu için oje falan da sürmem.”

Luke başını iki yana salladıktan sonra kadını şok eden bir hareketle hızlıca eğilip dudağına bir öpücük kondurdu. “Hem seksi hem zeki.”

Kadm, özellikle aradaki ilgi çekici bölgeler de olmak üzere baştan aşağı yenilediğini hissetti. “Sence bu tırnağın sahibi bunun içine banknot bandını koyan kişi mi?”

“Bence mümkün.”

“Beyaz yıldızlı, mavi tırnaklara sahip hiç kimseyi tanımıyorum ben,” dedi kadm.

“Bu kasabada kaç kişi yaşıyor?”

Kadın omuz silkti. “Beş bin kadar olduk sanırım.”

“Ve bunların yarısı kadın...”

“Kasabada sadece bir tane güzellik salonu var,” dedi Ali. “Ve hemen iki blok aŗaŗıda.” Kadın durgunlaŗtı. “Ve Melissa iŗletiyor.”

Adam baŗını salladı. “Ama onun tırnakları ŗu an yeŗil beyaz çizgili.”

Ali, adamın bunu nereden bildiğini öğrenmek istemiyordu. Pekâlâ, aslında istiyordu. Kesinlikle istiyordu. Aslında anlık tepkisi kendini tutamadan aŗzından çıkmıŗtı bile: “Sen bunu nereden biliyorsun?” Ama beyni, ona aralarında bir ŗey olmadığını hatırlattı ki bu da, az önce adam onu pastanenin önünde, herkesin içinde  pm ŗ olsa bile onun iŗlerinin kadını ilgilendirmediği anlamına geliyordu. Ayrıca belli ki Teddy ile aralarında hiçbir ŗey yokken o uzun bir süre boyunca iliŗkileri var zannederek yaŗadığı için İliŗkileri Tanımlama 101 dersinde pek de iyi sayılmazdı. “Bana bu resmi mesajla gönderebilir misin?” diye sordu kadın. “Zach’e göndermek istiyorum.”

“Ben gönderirim.”

“Tamam ama yine de fotoğrafı istiyorum.” Gidip bizzat Melissa’yı görmek istiyordu.

Akŗam olmak üzereydi. Olympic Dağları’nın ardından yükselen alacakaranlık reng renkti. Gündüz vakti hava sıcak olmasına rağmen g neŗin batıŗıyla derece de d ŗm ŗt ; Ali kollarını kendi etrafına doladı.

Luke tiŗ rt n n üzerindeki gömleğini çıkartıp kadına uzattı. Kadın minnettar bir ŗekilde kollarını yumuŗak pamuklu kumaŗın içinden geçirdi ve vücut ısısını kontrol etmek adına üzerindeki g mleğe sıkı sıkı sarıldı.

“Fotoğrafı göndereceğim,” dedi Luke sessizce, “ama baŗkalarına göstermeni istemiyorum.” Adam büyük bir ciddiyetle

kadının gözlerinin içine baktı. “Bana güvenip dediğimi yapmanı istiyorum.”

“Ama–”

“Bak, bunun *senin* hayatın olduğunu ve bir şeylerin altından kendi başına kalkmayı sevdiğini biliyorum. Bunu anlıyor ve saygı duyuyorum,” dedi adam. “Ama kendini, birbirinden haberi olmayan bir dolu kadınla yatıp kalkan bir adamın yerine koy. Bu kadınlardan bir tanesi *senin*, malı kasabanın yarısına gösterdiğini öğreniyor. Sen olsan ne yapardın?”

Ali adama baktı. “Ofisine gizlice girip ona verdiğim hediyeyi mi yürütürüm?” diye şaka yaptı. Ama kadının neşesi çabuk sönmüştü. “Ya da... Ona emanet edilen bir parayı onu kötü göstermek amacıyla çalarım.” Kadın hafifçe nefes aldı. “Lanet olsun! Resmen belanın içine bodoslama dalmışım.”

“Birisinin planının içine bodoslama dalmışsın,” diyerek ona katıldı Luke. “Ve bu birisi, şu an bir yerlere sakladığı elli bin dolarla kendisini gayet güvende hissediyor– en azından sen ortalığı karıştırıp suçlamaları kendi üzerinden onun üzerine yönlendirene kadar öyle hissedecek.” Ciddiyet dolu bakışlarını bir kez daha kadının gözlerine odakladı. “Ben bu yıldızın *senin* imzan olmadığını ve bir parmak izi taraması yapılması gerektiğini Sawyer’a söyleyeceğim. Ve sen...”

“Dikkatli olacağım,” dedi kadın sakince.

Adam kadına doğru eğilip oracıkta onu bir kez daha öptü. “Çok dikkatli ol.”

Kadın başını evet anlamında salladıktan sonra gülümsedi, çünkü adamın gözlerindeki delici kararlılığı görebiliyordu. Adam bu karmaşayı çözmeyi ve onu korumayı kafasına takmıştı. Ali, bunu gördükten sonra kendi delici kararlılığının da arttığını hissetti. İçinde yeni bir şeyler doğuyordu: Umut.

17. Bölüm

Normalde, Luke için günün en güzel saati, büyükannesinin¹ hiç sevmediği saati –şafağın ilk ışıkları. Ama sabahın ikisine kadar ayakta durduğu ve amcalarının bowling salonlarını kapatırken günün kârından çalman mankafaları yakaladığı günlerde bu geçerli değildi.

Luke'un, çocukların kafalarını birbirlerine tokuşturmaya ihtiyacı kalmamıştı. İkisi birbirlerini ispiyonlamışlardı ve Luke, onların çok korktuklarına ve bir daha hırsızlık yapmayacaklarına emindi.

Gün sona erdiğinde nihayet yatağına dönebilmiş fakat uyuduktan birkaç saat sonra, şafağın ilk ışıklarında titreyen telefonunun sesine uyanmıştı.

Zaman geldi, Hanover Pazartesi yapılacak değerlendirmelere hazırlanmak için hafta sonu burada ol.

Çok güzel. Bugün çarşambaydı ve ayrılma zamanının geldiğini düşününce midesine kramp girdiğini hissetti. Daha evi boyamayı bitirmemişti. Ya da kumsaldaki merdivenleri tamir etmeyi... Tamam, merdivenlere daha başlamamış olabilirdi ama en azından planlıyordu. Ayrıca Ben'i de görmeyi istiyordu. Arkadaşının artık kasabaya dönmüş olmasını umut etti. Onu görmeden buradan ayrılmayı istemiyordu. Ya da Ali'nin davası çözülmeden...

Lanet olsun, buradan ayrılmayı istemiyordu işte! Nokta.

Yatağından zar zor kalkıp mayosunu üzerine geçirdi ve güneş doğmadan kendini suya attı. Ev boyama işine geri dönmesi ve buradan ayrıldığına problem çıkarmaması için bozuk su tesisatını onarması gerekiyordu ama önce suya girmeliydi. Gökyüzünün aydınlanmasını seyrederken sakın sulara kürek çekti. Arkasında rüzgâr, ayaklarının altında ise cam gibi berrak suyun içinde akıntıyla birlikte ona ayak uydurarak yüzen balık sürüleri vardı.

Ona göre dine en yakın olan şeyler bunlardı: Rüzgâr ve sörf kilisesi.

Kolları yorgunluktan titremeye başlayana kadar kürek çektikten sonra yüzünü kıyıya doğru döndü. Rıhtıma vardığında sörf tahtasını sudan çıkarttı. Duraksadı.

İskelede oturmuş, ayaklarını aşağı sallandırırken purosunu tüttürmekte olan büyükbabası, üflediği dumanın içinden kendisine bakıyordu.

Luke sörf tahtasını iskelede bıraktı ve hâlâ karanlık olan eve doğru ilerleyen merdivenlere şöyle bir baktı. “Senin için erken bir saat değil mi?”

Edward omuz silkti.

İyi. Büyükbabasının inatçılık duvarına toslamaktan kaçınarak —o son seferin sarsıntısını hâlâ yaşıyordu— sörf tahtasını alıp oradan uzaklaşmaya koyuldu. Ama sonra durdu, derin bir nefes verdi ve arkasını döndü. “O güvenlik kameralarını aklıma soktuğun için teşekkürler.”

“Her şeyi sen düşüneceksin diye bir şey yok, değil mi?”

Luke, almaya niyetlendiği sıcacık duşu, yapması için güzel kiracısını ikna edeceği omleti düşündü fakat onun yerine, kendisini on yıldır rahatsız ediyor olan bir şey söyledi. “Hâlâ beni mi suçluyorsun?”

Edward purosundan derin bir nefes çekti ve puronun ucunda yanan parlak turuncu ışığa dikkatle baktı. “Öyle bir şey yok.”

“Yok mu?” Luke, büyükannesinin cenazesini ve ardından tam da orada, sahilde düzenlenen aile toplantısını düşündü. Fay birçok kişi tarafından sevilirdi. Cenazeye herkes gelmiş, ağlamış, gülmüş, birbirlerine hikâyeler anlatmıştı... Herkes, değer verdikleri bir kadının yasını tutmak istemişti.

Luke, Edward’ın bu iskelede, kalabalığa arkası dönük bir şekilde denizi seyredişini asla unutamazdı.

Sessizdi.

Luke, büyükbabasının mağrur ve sert omuzlarına baktığı zaman içinde oluşan o ağırlığı ve adamın yanma gittiğinde göğsünde hissettiği sıkışmayı hâlâ hatırlıyordu.

Edward, Luke’un gözünde bir kaya gibiydi. Neredeyse hiç-bir yumuşak tarafı olmayan, sert, dayanıklı bir kayaydı. Buna rağmen Luke, bu adamın tepesinin attığını hiç görmemişti. Bir kez bile. Edward’ın kederden kendini kaybettiği hiç olmamıştı. Fakat cenaze gününde Luke, başım kaldırdığında Edward’ın yüzünden süzülen yaşlara şahit olmuştu.

Yaşadığı keder, pişmanlık ve suçluluk duygusu Luke’ı boğmak üzereyken bir şekilde konuşmayı becerebilmişti. “Benim suçumdu.” Bu iki kelimeyi bir yara bandım hızla çekercesine, çabucak dudaklarından döktüğü anı hâlâ hatırlıyordu. Tıpkı Edward’ın cevabını hatırladığı gibi.

Vermediği o cevabı...

Edward’ın ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Başını tek bir sefer sertçe sallayıp oradan uzaklaşmıştı.

O evden...

Luke’un yanından...

Birkaç gün ortadan kaybolmuştu ki bu Edward için alışılmadık bir şey değildi. Sürekli bir yerlere yolculuğa çıkardı. O zamanlar hâlâ av bekçisi olarak çalıştığı zamanlardı, bu yüzden ortadan kayboluşu herkese normal gelmişti. Herkes, Edward ile Fay'ın yıllardır ayrı olduğunu biliyordu. Fakat herkes bunun bir önemi olmadığını da biliyordu. Adam hâlâ ona sıırıslıklam âşıktı ve kadının ölümü karşısında yıkıldığı su götürmez bir gerçektir.

Olaydan bir hafta sonra Edward kasabaya, Luke ise San Francisco'ya geri dönmüştü. Sara hâlâ hapisteydi ve ablasına yaptığı haftalık ziyaretlerinden birini gerçekleştiren Luke, ona olan biten her şeyi anlatmıştı.

Her konuda arabuluculuk görevini üstlenen Sara, Luke'a kendini suçlu hissetmeyi bırakmasını söyleyerek onu sakinleştirmeyi denemişti. Hiç kimse, özellikle de zamanında Fay'i bizzat incitmiş olan büyükbabaları, Fay'ın ölümü hakkında Luke'u suçlamıyordu. Tıpkı Sara'nın hapse girişi konusunda suçlamadıkları gibi.

Ama Luke, kadının yanıldığını biliyordu. Çünkü o, bu iki konu için de kendini suçluyordu.

Dalgalar kıyıya ve iskele direklerine çarpmayı sürdürüyordu. Havada çam, ıslak kum ve sigara kokusu vardı; yüksek dalgaların gürültüsü kayalık sahilde yankılanıyordu.

Edward purosundan uzun bir nefes daha çekti.

"O şeyler adamı öldürüyor, biliyorsun," dedi Luke.

"Beni henüz öldürmedi."

Luke beklese de Edward, manzarayı seyretmek dışında başka bir şey yapmadı. Yine de Luke, adamın manzara için orada olmadığını çok iyi biliyordu. Bir süre daha bekleyip karşılığında bir şey alamayınca şöyle bir esnedi, dirseklerinin üzerine sırt üstü uzandı ve sabah güneşinin onu kurutup ısıtmasına izin verdi.

Edward nihayet, “En sonunda eve sahip çıkmışsın,” diye bildi.

Ah! *İşte*. Luke parlak güneşten kendini korumak için elini gözlerinin üzerine siper etti. “Hâlâ burayı bana bırakmış olmasına çıldırıyorsun,” dedi.

“Sana burayı bırakmasına hiçbir zaman sinirlenmedim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Tanrım,” diye homurdandı Edward, “nasıl biri hem bu kadar zeki hem de bu kadar aptal olabilir?”

Luke bunun öylesine sorulmuş bir soru olduğunu varsayarak sesini çıkarmadı.

“Ben onun hatırasını böyle harcamana öfkeliydim,” dedi Edward. “Arkana bile bakmadan burayı terk etmene. Hiç geri dönmemene... Kimseyi, hiçbir şeyi kafana takmamana...” Adam duraksadı. “Onu, bizi unutmama...”

Luke yattığı yerde doğruldu; öfke ile keder boğazında birbirleriyle savaşıyorlardı. “Yo. Yo, yo, hayır. Bunu bana söyleyecek kişi sen değilsin.”

“Söyledim bile, evlat.”

“Ben aklımdan *tek bir şey bile* çıkarmadım,” dedi Luke. “Sadece San Francisco’da yaşıyorum. İşim orada.”

“Ne olmuş yani? O iş seni on yıl boyunca 7/24 meşgul mü etti? O dediğine inanmalı mıyım?”

“Evet. O iş dediğin şey, senin de çok iyi bildiğin gibi ilgi gerektiren, zahmetli bir iş.”

Edward baş salladı. O da kanun hükmünde çalışmıştı. Biliyordu. “Eee, şimdi neden buradasın? İşlerde pürüz mü çıktı?”

Luke adama baktı. “Sence benim yaptığım şey bu mu? İşlerde pürüz çıktığında çekip gitmek mi?”

Edward omuz silkti. “Yarası olan...”

Luke avuç içlerini göz yuvalarına bastırdı ama hayır, o an hiçbir şey, göz kapaklarının ardından vahşice bastıran baş ağrısının icabına bakamazdı. “Yeter,” dedi ve ayağa kalktı. Tı-rabzanların üzerine asmış olduğu tişörtünü kaptığı gibi üzerine geçirdi ve oradan uzaklaşırken büyükbabasının mırıldandığını duydu: “Yine çekip gidiyorsun işte.”

Luke hızla arkasını döndü; duyguları fazla su yüzüne çıkmıştı. Ama bunu başlatan oydu ve bitiren de o olacaktı. “Ben onun yanından çekip gitmedim. O öldü.”

Edward ayağa kalktı; ağır, ağırlı hareketleri Luke’un içine bir kez daha o bilindik suçluluk bıçağını saplamıştı. Büyükbabası ne zaman bu kadar yaşlanmıştı?

“Sen benim yanımdan çekip gittin,” dedi Edward. “Seni seven kasabayı terk edip gittin. Kendini kapattın ve bir daha hiç arkana bakmadın. *Bu yaptığın* çekip gitmektir. *Budur* senin yaptığın.”

“Şimdi buradayım, değil mi?”

“Ne zamana kadar? Kötü bir şeyler yaşanana kadar mı?”

“Hayır, kendi hayatıma geri dönene kadar.”

Edward öylece omuz silkti ve adamı önemsemeden arkasını döndü. Luke aynı şeyi yaparak merdivenleri ikişer üçer çıktı ve eve vardığında arka kapıyı büyük bir sinirle açtı.

Ocağın başında duruyor olan Ali, korku dolu bir cıyaklamayla arkasını dönerek elindeki tahta kaşığı kapıya doğru bir silah gibi doğrulttu. Adamı gördüğünde tek eli kalbinin üzerinde, olduğu yere eğildi. “Tanrım, Luke.”

Luke, kadını bu olumsuz davranışıyla korkutmamak için onunla kendi arasında olabildiğince uzun bir mesafe koyarak mutfağın diğer tarafına kadar ilerledi.

“Sana omlet yaptım,” dedi kadm.

Adam başını iki yana salladı. “Böyle iyiyim.”

“Tüm yeşillikleri çıkardım.”

Lanet olsun! Pişirdiği şeyin kokusu adamın ağzını sulandır-mıştı, tam o sırada yine midesi guruldadı. Kadına doğru dön-düğünde Ali’nin onu gözleriyle yiyip bitirmekte olduğunu fark etti.

Salgıladığı adrenalinle yeterince devir yükseltmiş olan vü-cudu, öngörüldüğü üzere o bakışlar karşısında tepki göster-medenden duramamıştı ama adam Ali’ye doğru tek bir adım bile atmadı. “Şu an olmaz, Ali.”

“Ne olmaz?”

“Nazik olamam.”

“Yemek yemeye ne dersin? Onu yapabilir misin?” Kadın mutfak sandalyesini işaret etti ve Luke’un bunu neden yaptı-ğı konusunda hiçbir fikri olmasa da kendisine gösterilen yere oturdu.

Kadm, yüzüne yerleşen sevimli bir konsantrasyonla omleti tabağa koyup adama doğru iteledi. Luke’a portakal suyu dol-durduktan sonra aynı işlemleri kendisi için de yaptı. Luke’un yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu fark etmişçesine bacaklarını altına katlayıp tezgâhın uzak bir köşesine oturdu ve samimi bir sessizlik eşliğinde kendi yemeğiyle ilgilendi.

Adam yemeyi bitirdiğinde, “Teşekkür ederim,” dedi.

Kadm baş salladı, oturduğu yerden aşağı atladı ve adamın yanından geçti. Adam ne yaptığını bilmez bir hâlde kadını bi-leğinden yakaladı.

Kadm gözlerindeki soru işaretleriyle adama doğru döndü. Sonra yüzüne kondurduğu yumuşak bir gülümsemeyle adamın bacaklarının arasına doğru bir adım atıp, yüzünü avuçlarının

arasına aldı. “Belki daha iyi hissetmene yardımcı olabilirim,” dedi sessizce ve Luke’un dudağının köşesine nazik bir öpücük kondurdu.

Adam onu yıpratın duvgu seli karşısında gözlerini kapattı. “Ali.”

Kadın hiçbir şey demeden, adamı dudağının diğér köşesinden öptü.

O kadar tatlı ki, diye düşündü adam. *O kadar sıcak ki...* “Ali, yapamam—”

“Nazik olamazsın. Biliyorum.” Kadın bacaklarını açarak, adamın tek bacağıın üzerine oturdu. “O zaman olma. Kendin ol, Luke. Benim de neye ihtiyacın varsa o olmama izin ver.”

Adam bocalamıştı. “Seni kullanmayacağım.”

“Öyle bir şeye izin vermem zaten,” dedi kadın ve askılı bluzunu üzerinden çıkartarak pembe sutyeninin ve incecik eteğinin içinde kaldı. Sutyeninin kopçasını açıp onun da yere düşmesine izin verdi.

Adam gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ama bu yaptığının bir önemi yoktu. Kadını gözleriyle görmeye ihtiyaç duymuyordu çünkü kadın çoktan her şeyiyle beynine kazanmıştı. “Birkaç gün içinde buradan ayrılıyorum,” dedi adam. “Bu hafta sonu San Francisco’da olmam gerekiyor.”

“Peki.”

Güzel, ipeksi, pürüzsüz bir ten ve kıvrımlı hatlar... Adamın elleri kadının göğüslerini yakaladı; başparmaklarıyla onun göğüs uçlarını okşamaya başladı.

Kadın zevk içinde iç çekerken adam oturuyor olduğuna minnettardı çünkü Ali, her zaman olduğu gibi onu soluksuz bırakmıştı. “Emin misin, Ali?”

Kadın kendini geri çekti ve Luke’a gülümsedi. Adamın içindeki tüm öfke yok olmuştu.

“Endişelenme.” Ali’nin dudakları her konuştuğunda adamın dudaklarına değiyordu. “Bunun ne olduğunu biliyorum.”

Ah, şükürler olsun ki biliyordu! Çünkü Luke’un bu konuda hiçbir fikri yoktu.

Kadın, nazik bir hareketle adamın tişörtünü üzerinden çıkarttı ve ellerini onun göğsünde gezdirirken zevk içinde mırıldandı. Hareket ettirdiği kalçalarıyla adamın ereksiyonuna baskı yapıyordu. Luke inleyip başını kadının göğsüne bastırdı.

Ali ellerini adamın saçlarında gezdirerek onu iyice kendi göğsüne bastırırken, “Bunun ne olmadığını da biliyorum,” dedi.

Bu kelimeleri duyan adam geri çekilmeye çalıştı ama kadın parmaklarını daha da sıkılaştırdı ve buna izin vermedi. “Seni kendinden geçireceğim, Dedektif Yüzbaşı Luke Hanover, sen de beni...”

Luke, kadının bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Onu kabuğundan çıkarmış ve yaşadıkları an dışındaki her bir anı zihninden silmişti. Başını çevirdi ve dudaklarını kadının göğüs uçlarına bastırdı; Ali’nin zevk içindeki inlemelerine bayılıyordu.

“Ve sonra,” dedi kadın, nefes nefeseyken boğuk çıkan sesiyle, “iki arkadaş olarak kalmaya devam edeceğiz.”

Adam bunun nasıl veya ne zaman olduğuna ilişkin bir ipucuna sahip olmasa da büyük bir şaşkınlıkla gerçekten de *arkadaş* olduklarını fark etti. Kadının sözleri onu rahatsız etmişti çünkü *sadece* arkadaş değillerdi.

Bunun yakınından bile geçmiyorlardı.

Artık birbirlerine çok daha fazla bağlanmış olduklarından, eğer bunu bir daha yaparlarsa çok daha ileri seviyede şeyler yaşanacaktı. Luke bunun bilincindeydi.

Peki, ya Ali?

Kadın sıcacık, duygu dolu gözleriyle ona baktı; bakışları o kadar yoğundu ki adamın boğazı düğümlendi. Evet, Ali de bunun bilincindeydi.

Buna rağmen bir kez daha Luke’u kendi problemlerinin önüne koyuyordu.

Daha fazlasını isterken ve bunu yapamayacağını bilirken onun yanından öylece ayrılmak çok zor olacaktı.

Gidecek gücü kendinde bulamıyordu. İstedığı şey buydu. Şu an için başka hiçbir şey istemiyordu. Buna sahip olabilirler ve her şeyi olduğu gibi sürdürebilirlerdi. Zahmetsiz. Zorlamasız.

Bunun yalan olduğunu biliyordu.

Kadın adamı çenesinden öptü. “Dizlerinin üzerinde yarı çıplak bir kadın oturan bir erkek için fazla ciddi görünüyorsunuz,” diye mırıldandı.

Haklıydı. Adam ellerini kadının narin sırtına götürdü ve göğüs göğüse gelebilsinler diye onu kendine doğru çekti. Adam kadının omzundan öptü, sonra aynı noktayı ısırdı.

Muzipti.

Kadın şimdiden nefes nefese kalmıştı; kalçalarını sallarken Luke’un egosunu –diğer şeylerinin yanında– okşuyordu. Adam bu kez biraz daha sert biçimde onu bir daha ısırdıktan sonra kadının göğüs ucunu dudaklarının arasına aldı. Ali’nin çıkardığı şehvet dolu sesler ve dudaklarını her oynatışında kadının Luke’un saçlarına asılması adamı tahrik ediyordu.

“Luke. *Hadi, Luke!*”

Ah, evet! Ona istediğini verecekti. Adam kadının eteğini beline kadar sıyırdı. “Tut bunu.”

Kadın ellerini adamın saçlarından çekerek kendisine denileni refleks olarak yerine getirdi. Adam parmağını kadının gök

mavisi, ufak, pamuklu iç çamaşırının üzerinde bir süre gezdirdikten sonra külotu bir kenara sıyırdı ve gördüğü manzara karşısında kadının adı dudaklarından döküldü. Kadın ıslaktı, parlıyordu. Onun için ıslanmıştı...

Kadın, adamın üzerinde sallanmayı sürdürürken Luke kendine biraz yer açarak mayosunu üzerinden sıyırdı.

“Ah!” diye fısıldadı kadın; etkilenmesi adamı onurlandırmıştı.

Luke tam ona doğru uzanmıştı ki bir anda bir şeyi hatırlayıp küfür etti. “Prezervatif yok,” dedi.

“Hap kullanıyorum.”

Kadının verdiği güven, adam için hayal edebileceğinden de büyük bir anlam taşıyordu. Ama bu, onun için bu kadar önemliyken bunu nasıl alelade bir şey gibi gösterebilirdi ki?

Kadın hâlâ eteğini adamın dediği şekilde tutuyordu ve bu, Luke’un gördüğü en seksi manzaraydı. Kadını kendine doğru çekip kollarını onun etrafına doladı ve onu doyasya öperken araya neden böyle bir mesafe koyuyor olduğunu merak etti. Aralarında hiçbir mesafe yoktu ki...

Kadın, adamın öpücüklerine vahşi bir istekle karşılık verdi. “Bana yaptığın şey...” diye fısıldadı adamın dudaklarına, “inanılır gibi değil.”

“Söyle bana,” dedi adam. “Sana ne yaptığımı söyle.”

“Bana, tüm gün boyunca gördüğün en iyi şeymişim gibi bakıyorsun. Bana... Bilemiyorum. Bana kendimi güzel, seksi ve senin için önemliymişim gibi hissettiriyorsun. Bana birçok şey *hissettiriyorsun*, Luke.”

Bu saydıklarının hepsi doğrudu. O da adama çok şey hissettiriyordu. Ona o kadar yoğun şeyler hissettiriyordu ki adamın kalbi, kaburgalarından fırlayacak gibi oluyordu. “Ali,”

dedi adam nefes nefese bir şekilde ve dudaklarını kadının kollarına dokundurdu. Luke ondan ufak bir öpücük çalmak istemişti ama kadın bedenini onun için iyice bastırarak bu teması daha sıcak, daha derin bir karşılık verdi.

Luke kendini alabora olmuş gibi hissediyordu. Eve döndüğünden bu yana tek düşündüğü, tek hayalini kurduğu şeydi Ali. Seksi ve kıvrımlı vücudu, sıcak ve yumuşacık teni, omuzlarından aşağı dökülen vahşi saçları... Kadın, o gün başına gelen en güzel şey Luke'muşçasına inlediğinde adam onun alt dudağını ısırp ikisi birlikte titreyene kadar kadını bırakmadı. Luke boğuk bir sesle, "yüksel," dedi.

Ali büyük bir hevesle hafifçe havaya kalkarak içine girebilmesi için Luka'ya ihtiyacı olan alanı verdi. Ali'yi, onun içindeyken hissedebilme fikri adamı kendinden geçirdi. Ali'nin derin nefeslerinden anlaşıldığı kadarıyla o da benzer duygular içindeydi. Hareketsiz durarak kadının kendisini ayarlamasını beklemek Luke için çok zor olmuştu.

"Buna ben de bayılıyorum," diye fısıldadı kadın.

Luke, kadının boynunda vahşice atan damarı öptü. "Neye?"

"Seni hissetmeye." Kadın başka bir şey demeden, daha fazlasını istemesine onun üzerine kapandı. "Dudaklarını üzerimde hissetmeye."

Adam, Ali'yi boynundan kulağına kadar öptü. "Başka?"

Kadın ufak bir titremeyele adamın saçlarındaki parmaklarını sıklaştırdı. Ali onu bırakmadığı sürece tüm saçlarını dökse bile umurunda değildi. "En tatlı noktalarımı bilmene..."

"Sen en tatlı noktasın."

Kadın alt dudağını ısırdı; adamın nefesinin kesildiğini görünce hafifçe güldü.

Adam da güldü. Ali'ye o denli yakındı ki kadının kalp atışlarını duyabiliyordu. Bu başına gelen en muhteşem şeydi. Kadının o tatlı kalçasını tutarak onun içine girdi.

Ali, adamın adı eşliğinde çıkan ani bir inlemeyle gülmeyi kesti.

“Tanrım, Ali,” dedi adam, kısık bir sesle. Ali'nin bacaklarının üzerinde zevk alıyor oluşunu izlemek onu öylesine tahrik ediyordu ki zorlukla nefes alabiliyordu. “O kadar güzelsin ki... Seni her gördüğümde seni bir yerlere yatırıp sevişmek istiyorum.” Kadının kalçaları onu çıldırtıyordu; utanç verici bir şekilde aniden kendini kaybetmemek için onu yavaşlatmayı denedi.

Fakat belli ki Ali, adamın insanüstü bir öz-kontrole sahip olduğunu düşünüyordu çünkü göğüslerinin onun göğsüne sürtünmesine izin vererek Luke'a doğru eğilip adamın yüzünü avuçlarının arasına aldı. Seksi, cilveli bir gülcük attı.

Adam gülcükle karşılık verdi.

Sonra birbirlerini yiyip bitirecekmişçesine öpüşmeye başladılar. Kadının en uç noktada olduğunun farkındaydı. Onu izlemeyi, onu doruk noktasında görmeyi isteyerek tek parmağını Ali'nin en tatlı noktasına koydu.

Kadın adamın elini oradan geri çekmemesi için bileğinden yakaladı.

Luke parmağını ileri geri hareket ettirirken Ali'nin titremesini seyretti.

“*Luke.*”

“Biliyorum.”

“Durma sakın.”

“Durmayacağım.”

Kadın adamın adını çığlık atarak kendinden geçti. Luke kendini tutmayı denese de boşaydı. O da kendini kaybetmişti. Hem kaybetmiş hem de bir şekilde kendini bulmuştu. Bu basit olduğu kadar dehşet verici bir gerçektir.

18. Bölüm

Luke kaybettiği havayı ciğerlerine geri çekmeye odaklandı. Hâlâ Ali'nin ağırlığı üzerinde bir vaziyette mutfak sandalyesinin üzerinde oturmaktaydı. Belki de bir gün bu işi yatağa kadar götürebilirlerdi.

Fakat onlar için “bir gün” diye bir şey olmayacaktı.

Ali yerinden hiç kımıldamadı. Luke onun nefes aldığını fark edebilmenin verdiği rahatlıkla kadının sırtını okşadı. “İyi, seni öldürmemişim.”

“Orgazmla ölüm,” diye mırıldandı kadın, hareket etmemeyi sürdürerek. “Ölmek için hiç de fena bir yol değil.” Uzun bir süre sonra kadın derin bir nefes aldı, ayağa kalktı ve o harika vücudu kapatarak kendini toparlamaya koyuldu.

Ne yazık...

Luke bacaklarını hissedebilmeyi başardığında tabakları ev-yeye götürdü. Arkasını döndüğünde Ali'yi kalçalarına bakarken yakaladı.

Kadın kızardı. “Arkanda biraz kum kalmış.”

“Rıhtımda oturdum.”

“Büyükbabanla konuştun.”

“Yine mi kulak misafirliği?” diye sordu adam.

“Konuşmanızı duyamadığım için hayır.” Kadın duraksadı. “Ama vücut diliniz yeteri kadar şey söylüyordu. Onunla yakın mısınız? Tahmin etmekte zorlanıyorum.”

“Eskiden öyleydim.” Biraz bekledi. “Beni büyükannemin ölümü için suçladığını zannederdim.”

“Ah, Luke,” dedi kadın. “Hayır.”

Adam omuz silkti. Gerçekler ortadaydı.

“Peki, ya şimdi?” diye sordu kadın.

“Şanslı Liman’dan ayrıldığım için sinirli olduğunu söylüyor.”

Kadın adamın kişisel alanını umursamadan ona yaklaşarak yüzünü avuçlarının içine aldı. Adam artık kadının içinde değildi ama bu hareket, en az diğeri kadar güçlü hisler uyandırmıştı. “Onun ölümü senin suçun değildi,” dedi Ali.

“Ya benim buradan ayrılmam?”

“Burada kalıp onu mutlu etmen mi gerekiyordu?” diye sordu kadın.

“Onu mutlu etmenin bir yolu yok ki.”

Ali adamın başına masaj yapmaya başladı. Luke, daha yeni onunla birlikte olmuştu ama bunu yeniden istiyordu.

“Kendini herkes ve her şey için suçlamaya çok meraklı gibisin,” dedi Ali. “Bu neden böyle? Mutlu olmayı istemiyor musun?”

“Mutlu mu?” O orgazmik zevk anından buralara nasıl gelmiş olduklarına emin değildi. “İnsanı mutlu edecek öyle pek çok şey yok; senin bunu diğer pek çok kişiden daha iyi bileceğini düşünürdüm.”

Ali başını yana eğdi ve Luke’un, bir parça merhametten daha fazlası olduğuna karar verdiği bir bakışla adama baktı. “Sence benim mutsuz olmam mı gerekiyor?” diye sordu kadın.

Adam tuzağı hissetmişti ama o koca ağzını tutamadı. “Değil misin?”

Kadın kısa bir süre hareket etmeden bekleyip kendini geri çekti. “Neden? Güvendiğim biri benden tek bir mesajla ayrıldı diye mi? Patronum çiçekçiyi kapattıktan sonra işsiz kalacağım diye mi? Kasabadaki insanların işlediğime içtenlikle inandıkları bir suçun bir numaralı zanlısıyım diye mi?” Adamı pek de yumuşak olmayan bir hareketle iterek kendinden uzaklaştırdı. “Ben kendi değerimi, ilişkim olduğunu zannettiğim biriyle veya mesleğimle ölçmüyorum, Luke. İnsanların hakkımda düşündükleri beni tanımlamıyor. Benim mutluluğum kendi içimden geliyor ve—”

Ah, kahretsin! Kadının sesi çatlıyordu.

Ali başını sallayıp işaret parmağım adama doğrulttu. “Ve gerçek şu ki...”

Ah, şükürler olsun. Konuşmaya devam edecekti. Adam bu durumu kadının gözyaşlarıyla sonuçlandırmadan atlatmayı diledi.

“...koca bir hata yığını gibi *görünüyor* olabilirim,” dedi. “Ama öyle değilim. Kesinlikle değilim. Ve her sabah uyanıp yüzüme koca bir gülümseme oturtmamın... Batman’in üzerine pelerinini geçirmesinden hiçbir farkı yok.”

“Ben—”

“Bitirmedim. Bu... Benim korumam. Benim kalkanım. Bu, benim orta parmağımı dünyaya gösteriş şeklim, çünkü ben *mutlu olmayı seçiyorum*. Uzun lafın kisası Luke, ben neyin önemi olduğunu, neyin olmadığını bilecek kapasitedeyim.” Kadın, mutfak masasındaki bitkiyi solduracak güçte bir bakış attı. “Ve ben senin *bunu* herkesten iyi bileceğini düşünürdüm.”

Luke, kendi kelimeleriyle vurulmanın verdiği küçümseyici duyguyla Ali’nin kapıya yönelişini izledi.

İç geçirdi. “Ali...”

Ama Ali çoktan gitmişti.

Ertesi sabah Luke, Sawyer’dan gelen aramayla uyandı. “Video geldi,” dedi adam. “Biz hiçbir şey bulamadık ama istersen bakabilirsin.”

İstiyordu. Yataktan çıktıktan yirmi dakika sonra dışarıdaydı. Güzellik salonunun önünde durdu. Yirmili yaşlarının başında esmer bir kadın dükkânı açıyordu. Adam Melissa’yı sorduğunda kadın, “Melissa’nın öğleye kadar randevusu yok,” dedi. “Daha birkaç saat buraya gelmez.”

“Yine geleceğim,” dedi Luke. “Ama meraktan soruyorum, son zamanlarda hiç beyaz yıldız süslemeli, mavi ojelili bir manikür yaptınız mı?”

“Aslında,” dedi kadın. “Melissa—”

“Geldi...”

Luke arkasını döndüğünde Melissa’yı gördü.

“Demek manikür istiyorsun,” dedi kadın, yüzünde koca bir gülümsemeyle. “Hem de mavi. Vay! Bunu hiç beklemiyordum işte. Yani San Francisco’nun bir erkeği döndürebildiğini duymuştum ama sen? Yüzbaşı Seksi? Sende o kadar çok testosteron var ki resmen feromon *sızdırıyorsun*. Hetero takımına geri dön lütfen. Sana ihtiyacımız var.”

Adam gözlerini kırıştırdı. “Ne? Hayır.” *Tanrım!* “Manikürü kendim için istemiyorum.”

“Çok rahatladım.”

“Eee?” diye sordu Luke, iki kadına da. “Mavi manikür yaptınız mı birilerine?”

“Sen geçen ay kendine mavi yapmamış mıydın?” diye sor-
du esmer kadın. “Yeni sprey oje makinesini deniyorduk, hatırla-
dın mı?”

Melissa, gayet sakin bir şekilde, “Birkaç dakika sonra sil-
miştım,” dedi ve elindeki kahveyi yudumladı. “Şimdi eğer izin
verirseniz, son dakikada acil bir randevum çıktı.” Salonun içi-
ne doğru yürüdükten sonra Luke’a geri döndü. “Bu kasabadaki
tek güzellik merkezi benim ama diğer salonlara da öyle fazla
uzak değiliz,” dedi kadın. “Aslında Ocean Shores’un çok az
ilerisinde bir tane salon var ve baya orijinal tırnak tasarımları
yapıyorlar. Oraya bir uğrayabilirsin. Sadece meraktan soruyo-
rum, neden soruyorsun?”

“Önemli bir şeyden değil,” dedi adam.

“Hı-hı.” Kadın, adama uzun, şüpheli bir bakış attıktan sonra
içeri girip gözden kayboldu.

Luke, düşünceli bir şekilde kamyonetine geri döndüğünde
yolcu koltuğunda Jack’i buldu; adam kahvesini hayatı buna
bağlıymışçasına büyük bir ciddiyetle höpürdetiyordu. Adamın
yüzündeki ifade Luke’un içine tedirgin bir his saldı. “Ben?”

Jack’in ifadesi aniden düzeldi. “Hayır, dostum. Bildiğim
kadarıyla iyi o. Bir süredir konuşmuyoruz ama son e-postasın-
da yakın zamanda evde olacağından gayet emin konuşuyordu.”
Çenesiyle güzellik salonunu işaret etti. “Boya-kesim mi yap-
tırdın?”

“Evet, çok güzel oldu. Ne işin var senin burada?”

“Leah yeni bir tiple çıkıyor. Biraz araştırdım,” dedi Jack,
“adamın sabıkası var.”

“Araştırdın mı? Ne zamandan beri itfaiyeciler insanları
araştırıyor?”

“Hey, yüksek mertebelerde arkadaşlarım var, tamam mı?
Ayrıca araştırma kamu yararındı.”

Luke başını iki yana salladı. “Neyden sabıkası varmış?”

“Kütüphaneye borcu varmış.”

Luke adama bakakaldı. “Kahretsin, Jack. Hemen adamı asmalıyız.”

“Hey, eğer bir kitaba iyi bakamıyorsa minik bir pasta şefinin de sorumluluğunu alamaz.”

“Yani kıza bunu söylemek için mi burada bekliyorsun?”

“Hayır, *adama* bunu söylemek için burada bekliyorum. Şu radan çıkmasını bekliyorum. Şu anda Leah’a yağ çekerek ikinci randevuyu kapmaya çalışmakla meşgul.”

Luke kahkaha attı. Jack ve Leah okul zamanlarından beri arkadaşlardı. Birbirlerinin park hâlindeki arabalarını başka sokaklara saklayan, sırf eğlence olsun diye birbirlerine berbat randevular ayarlayan türden arkadaşlardı hem de. Ama Leah’ın kiminle çıktığı konusundaki bu merak yeni bir şeydi. Çok yeniydi. Jack hiçbir konuda sahiplenici biri değildi. Erken yaşta babasını trajik bir yangında kaybetmişti. O zamandan beri mesleği dışında başka hiçbir şeyi çok ciddiye almazdı. “Çıldırmışsın sen.”

“Dedi, daha yeni bir güzellik merkezinden çıkmış olan adam.”

Luke, Jack’in sesindeki tuhaf tonu anlamlandırmaya çalışarak Jack’e baktı. “Ben Leah ile arkadaş olduğunuzu sanıyordum.”

“Evet ve arkadaşlar birbirlerinin potansiyel canilerle çıkmalarına izin vermezler,” dedi Jack. “Ayrıca senin San Francisco’ya geri dönmüş olman gerekiyor mu?”

“Senin yangınları söndürüyor olman gerekiyor mu?”

“Dört günlük aralıksız mesaiden çıkıyorum; dosdoğru yatağa gideceğim.”

“Henüz değil.” Luke arabanın motorunu çalıştırıp harekete geçti.

“Hey,” dedi Jack.

“Yardıma nın gerekiyor,” dedi Luke.

Şerif istasyonuna vardıklarında direkt olarak Sawyer’ın ofisine gittiler. Adam onları tek boş olan odaya, sorgu odasına götürdü. Odada bir bilgisayar, bir de müzayede gecesine ait benzin istasyonu görüntü kasetleri vardı.

“Hepsini gözden geçirdik,” dedi Sawyer, “hiçbir şey çıkmadı.”

“E o zaman...” dedi Jack, bir yandan esnerken.

Luke, Sawyer’a “Ne sonuca vardınız?” diye sordu.

Sawyer başını iki yana salladı. “Ted ile Ali’nin hesaplarını inceledik. Göze çarpan bir şey yok. Parmak izleriyle ilgili adli tıp raporlarına da baktık. Ofise giren çıkanın haddi hesabı yok. Bulabildiğimiz tek somut kanıt, Ali’nin kalemligindeki banknot bandı.”

“Ve ayak yüzüğü ile mavi akrilik tırnak parçası.”

“Ki bu ikisi de suça direkt bir bağlantı içermiyor,” dedi Sawyer.

“Melissa’nın dediğine göre Ocean Shores’ta orijinal tırnak tasarımları konusunda iyi bir salon varmış. Ne anlama geliyor-sa artık...”

Sawyer elini saçının arasında gezdirdi. “Pekâlâ, onunla konuştuğumda ağzından böyle bir çıkmamıştı. Bir bakarım.”

“Ya Melissa’nın banka hesabı? Kendini reddedilmiş hissediyor ola-”

“Onu hâlâ araştırıyoruz. Ama...”

“Ama ne?”

“Ali resmen o lanet kalemliğı çalmış,” dedi Sawyer. “durum pek iyi görünmüyor. Diğer oyuncular ne bir kanıta ne de bir sebebe sahip.”

Luke kendini pek iyi hissetmiyordu. “İkinci derece kanıttan tutuklama? *Yetersiz.*”

Sawyer ofladı. “Bizdeki ufak kasaba zihniyeti, adamım. Üstüme gelme.”

“Kadın masum. Eğer kamera görüntülerinde hiçbir şey bulamadıysanız, bu bize ya soygunun o gece yapılmadığını ya da hırsızın arka kapıya ulaşımı olduğunu gösterir.”

“Oranın bir işçisi gibi...” dedi Sawyer. “Biliyorum. Onun üstünde de çalışıyorum. Ayrıca ortaya bir ödül de koyduk. Beş bin. Bunun da yardımı dokunabilir.”

Luke bilgisayarı açtı.

Jack sızlandı. “Dur tahmin edeyim. Görüntülerin hepsini izleyeceğiz.”

Luke sesi sonuna kadar açtı. Jack iç geçirip kendine bir sandalye çekti. “Aynen. Tüm görüntüleri izleyeceğiz.”

İki saat sonrasında binaya girip çıkan herkesi ayrı ayrı seyretnmişlerdi ve ellerine geçen tek şey, koridorun aşağısındaki otomat makinesinden yiyip içtikleri cipslerle kolaların verdiği mide ağrısı olmuştu.

Jack, ağzı bir karış açık bir hâlde esnerken, “Ben artık uymaya gidebilir miyim?” diye sordu.

Luke’un telefonu çaldı. Arayan amiriydi. *Siktir!*

Jack adama baktı. “Problem?”

Luke aramayı cevapladı. “Hanover.”

“Bana burada, San Francisco’da olduğunu söyle.” Adamın sesi Jack’in kulağına kadar geliyordu.

“Henüz değil,” dedi Luke.

Amirinin cevabı bir dizi küfür oldu. “Ne boklar karıştırıyorsun hâlâ orada?”

“Hâlâ tatildeyim,” dedi Luke. “Dinleniyorum.”

“Tabii,” diye mırıldandı Jack.

“Dinleniyorsun,” diye tekrarladı amiri.

“Pazartesi günkü iç denetlemede orada olacağım,” dedi Luke.

“Bu dediğini yap ya da sonrasında gelmeye zahmet bile etme.”

Luke ağzını açtığı anda hat kesildi. Kasabayı şu an bırakıp giderse neler olabileceğini düşündü. Şu son birkaç güne kadar, onu tamamlayan mesleğini elinde tutması gerekiyordu. Aslında San Francisco’daki herkesi hayal kırıklığına uğratmış olsa bile bu *hâlâ* böyleydi.

Ama eğer şimdi giderse, muhtemelen Ali, işlememiş olduğu bir suçtan dolayı tutuklanacaktı.

“Eğer kendini kovdurtursan—” dedi Jack.

“Olmaz,” dedi Luke.

“Daha ne söyleyeceğimi bile bilmiyorsun.”

“Umurumda değil. Kovulmayacağım.”

Jack kolasından bir yudum alıp bir şeyler karıştırdı.

Luke’un cebindeki telefon titredi. Telefonu çıkardı, Jack’ten mesaj geldiğini gördü ve adama bir bakış fırlattı. “Ciddi misin? Yanımdan mesaj mı atıyorsun?”

Jack elini attığı M&M paketini açtı. Bir tanesini havaya atıp ağzıyla yakaladı.

Luke başını sallayıp mesajı sesli bir şekilde okudu. “Burada, Şanslı Liman’da bir iş bul.” Jack’e baktı. “Ne?”

Jack omuz silkti. “Ali’ye yakın olmayı istediğini biliyorsun.”

“Yapamam.”

“O niye?”

Luke iç çekti ve eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ben onun için doğru kişi değilim.”

Jack öksürür gibi yaparak “Saçmalık,” dedi.

“Bak,” dedi Luke, “şu sıralar elimi attığım her şeyi batırıyorum. Onu mutsuz ederim. Hatta çoktan ettim bile. Benden daha iyi birini hak ediyor.”

“Bence kendi kararını kendi vermeyi hak ediyor,” dedi Jack. Sonra yeniden omuz silkti. “Ya da her şeyi berbat ettiğin gibi bırakır, emekli olur ve hayatının sonuna kadar sörf yaparsın. Yani, eğer gerçek hayat sana fazla sert geldiyse...”

Ali, yüksek meslek okulunda verdiği seramik dersinin ardından eve gitmek için arabasına bindi. Hava kararmıştı; simsiyah gökyüzünde elmas gibi parıldayan bir dolu yıldız vardı. Arabasını Luke’un araba yoluna park edene kadar süren yol boyunca daha da gerildi. Adamın kamyonetini gördüğünde, tutuyor olduğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

Hâlâ oradaydı.

Kadın kendisine bunun çok uzun sürmeyeceğini hatırlatarak arabadan indi. O sırada huzur evi servisinden inmekte olan Edward’a el salladı.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Edward.

“Her zamanki gibi.”

Adam aldığı standart cevap karşısında gülümsese de keskin gözlerinden bir şey kaçmadığı belliydi. “Sen iyi bir kızsın,” dedi adam. “Onun arkasını kollamak için her daim hazırsın.”

Kadın sessizce, keyifsiz bir kahkaha attı. “Bunu bir türlü anlamıyorsun, değil mi? Luke’un kendi arkasını kollayabildiğini biliyorsun.”

Edward başını evet anlamında salladı. “Öyle. Aynı zamanda başkalarına da her zaman arka çıkar.”

Kadın bunun doğru olduğunu biliyordu. Luke’la yaptıkları son konuşmaya baya bir içerlemişti ama yavaş yavaş yumuşadığını hissediyordu.”

“Ama ben onun kalbinden bahsediyorum,” dedi Edward. “Sen onun kalbini kolluyorsun. Bunu kimse yapmaz. Genellikle o da böyle bir şeye izin vermez. Ama konu sen olunca izin veriyor. Ya büyükannesinin zamanında her işe burnunu soktuğu gibi onunla fazla ilgilenerek buna yol açtın ya da seni umursuyor. Hem de çok.”

Ali başını yavaşça iki yana salladı. “Bence sen yanlış anlamışsın—”

“Sen de onu umursuyorsun.”

“Yani, tabii ki,” dedi kadın. *Hem de çok fazla.* “Ama—”

“Geri vitese gerek yok. Bu resmen yüzünden okunuyor.”

Kadın iç çekti. “Hiç birileri sana, senin de her işe burnunu fazla soktuğunu söyledi mi?”

Adam gülümsedi. “Başaracaksın, Ali. Başaracaksın. Sana bir nasihat vereyim —o kendisinin fazlasıyla dayanıklı ve yıkılmaz olduğunu, onu hiçbir şeyin etkileyemeyeceğini düşünür. Ama aslında gerçeğin bunun tam tersi olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ona önem verdiğini söyleyen insanlar tarafından incitildi, hayal kırıklığına uğradı. Sen bunu yapmayacaksın. Sen onu seviyorsun. Ona iyi geliyorsun.”

Kadın adama baktı. “Hayır—” Ağzını kapattı; kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Ne diyeceğini bilemez hâldeydi.

“Biz...” Başını salladı ve gerçekliğinden emin olduğu bir şey söyledi. “O gidiyor.”

Edward, kendinden emin bir hâlde, “Sen ona iyi geliyorsun,” diye tekrarladı. “Hepimiz göreceğiz.”

Kadın bunu sormaya korkuyordu. “Hepimiz derken?”

“Sanırım Facebook’a pek fazla uğramıyorsun.” Adam gülmüsedti. “Muhtemelen böylesi daha iyi.”

Ali, sarsılmış bir hâlde eve girdi. Ev boştu ama Luke oturma odasını boyamıştı. Mutfığa doğru ilerlerken pencerenin dışında bir hareketlilik dikkatini çekti. Elinde geçirdiği feneri rıhtıma tuttuğunda Luke’u gördü; adam karanlığın içinde ayaklarını iskeleden suya uzatmış, başını yukarı kaldırmış, sanki evrenin tüm sırlarını yıldızlar barındırıyormuşçasına onları seyrediyordu.

Hemen yanında bir şişe viski vardı. “Ne yapıyorsun?” diye sordu kadın.

“İçiyorum.”

Hmm. Kadın adamın yanına oturup şişeye baktı. Üçte biri bitmişti. Luke’a baktı. Büyük olasılıkla onun da üçte biri bitmişti. Üzerindeki mayoya bakılırsa bir müddet suda kalmış olmalıydı; mayosu her zamankinden daha düşük duruyordu. İnce eşofman üstü kaslı gövdesini sarıyordu. Gözleri kadını incelerken dudaklarında dertli bir gülücük belirdi.

Adam adeta yürüyen seks gibi görünüyordu ve kadın bunun düşüncesiyle bile irkildiğini hissetti. “Sana çok kızgıyım.”

“Bunun için sıraya girmen gerekecek,” dedi adam. Tereddüt etti. “Tam bir pislik olduğum için özür dilerim.”

Kadın iç çekti. “Öyle değilsin. Ben seni önemsiyorum, Luke.”

Adam başını hafifçe yukarı kaldırıp, anlam verilemez bakışlarını kadınınkilerle buluşturdu. “Ali—”

“Önemsiyorum,” diye tekrar etti kadın. “Ama senin için hissettiklerimin –sonuç ne olursa olsun– mutluluğumu tanımlamasına izin vermeyeceğim. Bu yalnızca benim elimde olan bir şey.”

Adam kadına uzun uzun baktıktan sonra dudaklarında kaçamak bir kıvrım belirdi. “Sen benim tanıdığım en güçlü insan-sın, bunu biliyor muydun?”

Kadın şaşkınlık içinde ona baktı. “Hayır.”

“Öylesin.” Adam şişeyi kafasına dikerek uzun bir yudum aldı. Luke içmeyi bıraktığında kadın şişeyi almak için elini uzattı.

Adam gözlerindeki neşeli pırıltıyla şişeyi kadına verdi.

Ali, içinde delik açılmışçasına midesinin yandığını hissetti ve öksürmeye başladı.

Adam kadının sırtına hafifçe vurup şişeyi ondan geri aldıktan sonra büyükçe bir yudum daha aldı. Ali, adamın ay ışığı altında belli belirsiz görünen profiline baktığında kalbinin sıkıştığını hissetti. Ya kalp krizi geçiriyordu ya da herkes haklıydı –gerçekten de hızlı ve artan güçlü duygularla ona fena hâlde aşık oluyordu. “Aşka inanır mısınız?” diye sordu kadın.

Öksürme sırası Luke’taydı; şişeyi indirdi ve koluyla ağzını silerken kadına baktı.

“Öylesine soruyorum,” dedi kadın çabucak. “Aşkımı falan ilan etmiyorum.”

“Tamam, ama *neden* soruyorsun?”

Gayet makul bir soruydu ama kadın, adamın boş vermesini umdu. “İnsanlar sana âşık olmuş olabileceğimi söyleyip duruyorlar.”

Adam kadına baktı. “Ben bu sohbeti sürdüreceğim yetkide olduğumu düşünmüyorum.”

“Hey, sana bunun doğru olduğunu söylemeye falan çalışmıyorum,” dedi kadın, kendini savunarak. *Kahretsin!* “Ama sanırım artık senin bu konuda ne düşündüğünü biliyorum.”

Kadın, Luke’un yanından kaçmak üzereyken adam, bir şişe viskinin üçte birlik kısmını midesinde taşıyan bir adama göre oldukça çevik bir hareketle onu yakaladı. Cırcır böcekleri şarkılarını söylerken, dalgalar iskele direklerine çarparken, karanlık rıhtımda yan yana oturdular.

O kadar huzurluydu ki... Öylesine kahredici bir huzurdu ki bu...

“Bana eşlik etmenden hoşlanıyorum,” dedi adam en sonunda.

Kadın başını çevirip ona öfkeli bir bakış fırlattı ama adam büyülenmiş gibi dalgaları seyrettiği için bu bakış boşa gitmişti.

“Hatta buna hasret duyuyorum,” dedi adam, sesindeki aşayıcı şaşkınlık tonuyla. “Mümkün olacağını düşündüğüm-den de fazla...”

“Ne güzel,” dedi kadın. “Eksik olma, çok sağ ol.”

Adam ona doğru döndü. “Ama bu böyle olsa da sonunda kilisede el ele yürümeyecek, üç tekerlekli bisikletle gezmeyecek, beraber yaşlanıp aynı takma dişleri paylaşmayacağız.”

“İnsanlar cidden o dediğini yapıyorlar mı? Takma diş paylaşmak da nedir?” Etkisini gösteren alkolle beraber kadın kendini iyi ve... Çakırkeyif hissetmeye başlamıştı. “Çünkü o son dediğin biraz tiksinc gibi...”

“Ali.”

“Evet.” Kadın derin bir nefes verip baş salladı. “Daha öncekilerde bulutlara çıkmış olsak da daha fazla sevişmeyeceğimizi biliyorum.” Duraksadı. “Ama tam olarak neden sevişmeyeceğimizi bir daha duyabilir miyim?”

Adam kendini hatırlamakta güçlük çekiyormuşçasına duraksadı. “Çünkü bizim incineceğiz.”

“Ah!” Kadın başıyla onayladı ve viskinin kafayı güzelleştirmekten daha başka etkiler bıraktığını fark ettiği için rahatladı. Uyuşturucu etkisi de vardı. “Aynı fikirde olacağımız bir şey bulduk o zaman çünkü o dediğin bana oluyor. Seks ve ardından gelen incinme... Bugüne kadar eksiksiz biçimde aynı şeyi yaşayıp durdum.”

Adam başını çevirdi; gözlerinde pişmanlık ve hüznü vardı. “Ali—”

Kadın kendine acınmasını istemeyerek viski şişesini kapıp adama hafifçe vurdu. “Neye içiyoruz?” Bir an durup düşündü. “Bundan sonra akıllara durgunluk veren seks aktivitelerine girmemeye...” Bir yudum daha aldı. Bu seferki o kadar da yakmamıştı. Aslında boğazından su gibi akmış ve kadının içinde sıcak bir hisle birlikte yayılmıştı.

Luke hafifçe kıkırdayıp şişeyi kadının elinden aldı.

“Komik olduğumu mu düşünüyorsun?” diye sordu Ali.

“Hayır. Bence sen çok tehlikelisin. Ve çok seksisin. Ve çok zekisin, benden daha zekisin.” Bu sefer adam şişeyi hafifçe kadına vurdu. “Sana içelim, Ali.”

“Neyime? Seni çıldırtmama mı?”

“O konuda *oldukça* iyisin,” dedi adam.

Bu sefer Ali güldü ve şişeyi adamdan almaya çalışırken yakalayamadı. *Hah!* Görüşünün bulanıklaştığını fark ettiği an, o andı. Gözlerini kırıştırtmanın bir yardımı dokunmayınca iki elini birden öne doğru uzattı ama *yine de* şişeye ulaşamadı.

Adam sırtıttı. “Mahvolmuş durumdasın.”

“Yoo.” Biraz öyleydi... “Eee, bu efkâr içkisinin nedeni ne?”

“Efkârdan içmiyorum.” Oturduğu yerde kamburunu çıkartmış olması baya bir rahatlamış olduğunu gösterse de alkol Luke’u pek etkilemiş gibi görünmüyordu.

“Rıhtımda, elinde bir şişe viskiyle beraber tek başına oturma-
nın başka bir açıklaması olamaz bence,” dedi kadın. “Sorun nedir?”

Adam kadına bir dakika kadar baktıktan sonra başını iki yana salladı. “Ah, neyse, nasıl olsa hatırlamayacaksın.”

“*O kadar da sarhoş olmadım.*”

“Evet, oldun. Hafif sıkletsin sen.”

Kadın bunu tartışmaya açabilirdi ama dili kendisiyle işbirliği yapmıyordu. “Anlat bana.”

“Bugün perşembe.”

“Evet,” diye ona katıldı kadın. Doğrusu *hangi* günde olduklarını hatırlamıyordu.

“Bu hafta sonu San Francisco’ya geri dönmem gerekiyor.”

“Ziyarete mi?”

“Hayır. Ben burada ziyaretteyim. Oraya temelli dönüyorum.”

Kadının gülümsemesi dondu. “Ha,” dedi sakince, “doğru.” Bu gerçeği neredeyse tamamen aklından çıkarmıştı.

Adam viskiden uzun bir yudum daha aldı.

Kadın şişeyi adamın elinden kapıp aynısını yaptı ve ardından kenara koydu –en azından aklındaki şey kenara koymaktı fakat bu hareketi, viskinin karanlık sulara düşmesiyle sonuçlandı.

Ali, hemen altlarında çalkalanan simsiyah, dalgalı sulara bakakaldı. “Hay aksi!”

Adam da aynı şekilde denize baktı. “Daha onunla işim bitmemişti.”

“Çok özür dilerim!” Adamla göz göze gelmek için ona doğru döndüğünde başının fena hâlde döndüğünü fark etti. Belli ki *gerçekten de* hafif sıkletti. “Arkasından atlamak ister misin?”

“Ah, kesinlikle hayır! Bu gece su çok soğuk.”

Kadm adamın yüzünü, geniş çenesini, kirli sakallarını, aynı zamanda hem sert hem de yumuşak olabilen dudaklarını, hiçbir şey kaçırmayan gözlerini inceledi ve nefesinin kesildiğini hissetti.

Adam gidiyordu.

Ve annesi de Edward da haklılardı. Ali, bu adama *âşık oluyordu*. “Luke?”

“Evet?”

“Çok güzelsin.”

Adam gülümsedi. Teklifsiz bir gülümsemeydi bu. Cilveli bir gülümsemeydi. Ve bu gülücük, Ali’nin göğüs uçlarını sertleştirmişti. “Sanırım sarhoş oluyorum.”

“Sarhoş?”

“Evet, o dediğinden.”

Adam daha da geniş sırttı.

Bu manzara karşısında kalbi kanat çırpmaya başlayan Ali ne düşüneceğini bilemedi. Sakin görünmeye çalışarak arkasına yaslandığında viski şişesiyle aynı yöne devrildi ve tepetaklak dalgaların içine düştü.

Aldığı nefesle ağzının içi suyla dolarken, *Luke haklıydı*, diye düşündü. Okyanus bu gece buz gibi soğuktu.

19. Bölüm

A li su yüzüne çıkıp çırpındıktan sonra yeniden dalgaların altında kalırken Luke panik içinde ayağa fırladı.

Ali'yi kollarının arasına alıp, ikisini de kıyıya çıkarmaya çalışırken buz gibi suyun yaşattığı şok ciğerlerindeki tüm nefesi kesti.

Kadın titriyordu ama ne incinmiş ne de korkmuştu –ya da kadın umursamazca kahkaha atarak kollarım onun boynun doladığı için adam böyle düşünüyordu.

“Senin gelmene gerek yoktu,” dedi kadın. “Ben yüzebiliyorum.”

Yüzemiyordu. Kadın su üstünde kalmak için parmağını bile kıpırdatmadan kahkahalar içinde adama sarılıyordu. Elbisesi vücuduna yapışmış, rengi koyulaşmış ıslak saçları omuzlarına dökülmüştü.

Ve Luke'un omuzlarına...

“Su konusunda şaka yapmıyormuşsun,” dedi kadın. Onu suyun yüzeyinde tutan tek şeyin Luke olduğunun farkında olmayarak kendini adamın vücuduna buzdolabı poşeti gibi dola-mıştı. “İyi misin?” diye sordu kadın.

“Testislerim çözüldüğünde bunun cevabını veririm.”

Bu Ali'yi yeniden kahkahalara boğmuştu; kadının başı adamın göğsüne düştü.

Adam elinde olmadan gülümsedi; kadını iyice kendisine yaklaştırdı ve nihayet kıyıya varabildi. Ali'yi sudan çıkardığında kadın dizlerinin üstüne düştü.

“Eğlenceliydi,” dedi. “Hadi bir daha yapalım.”

Adam kadının sırttan suratına baktı. Gözleri gökteki yıldızlar gibi parlıyordu ve sadece ona bakmak bile adama büyük acı veriyordu.

Luke buradan ayrılıyordu.

Ali'yi nasıl bırakacaktı?

Ve bu neden bu kadar önemliydi? Birbirlerini daha doğru düzgün tanımıyorlardı bile ama kadın birdenbire, adamı bura-ya, bu sevdiği yere bağlayan şey olmuştu. Ali, gözlerini dikip adama baktığında adamın dudaklarında içten bir kıvrım belirdi. “Vay,” dedi kadın, “dünyamı döndürüyorsun.”

“Onun nedeninin viski olduğuna gayet eminim,” dedi adam ama bunu söylerken o da kadının yanına, dizlerinin üzerine düştü.

Kadın, Luke'a doğru yaklaşp yumuşak bir iç çekti. “Ben sen olduğuna gayet eminim.” Ardından adamın yüzünü avuçlarının içine aldı, kendisine yaklaştırdı dudaklarına ve uzun, seksi bir öpücük kondurdu.

“Mmm... Tost,” diye mırıldandı. “Fıstık ezmeli tostı çok severim. Evden ilk ayrıldığım zamanlar akşam yemeklerinde fıstık ezmeli sandviç yedim çünkü ucuzdu. Kaşığı kavanozun içine daldırır ve tadı damağımda kalsın diye lolipop yer gibi yavaş yavaş yalardım.”

Adam kalbinin bir kez daha sıkıştığını hissetti. Ve ne yaptığını bilmez bir hâlde kadını kendine doğru çekip öptü. Dudak-

larınm tadı viski ve... Sıcacık, tatlı, Ali gibiydi. Bir şey daha vardı.

Aldığı tat ona aitmiş gibiydi.

“Farkında mısın?” dedi kadın oldukça ciddi bir tavırla. “Sırlıslıklamsın.”

Adam kahkaha attı.

Ali, bu tepkiden memnun olduğunu belli eden bir hâlde Luke’a gülümsedi. Kollarını iki yana açıp sırtüstü yattı ve gökyüzüne baktı. “White Center’da bu kadar yıldız göremezsin. Etrafta çok fazla ışık vardır. Ayrıca oralarda gece vakti dışarı çıkmak büyük hatadır. Kuzenim Lacey, bir gece annesinin arasından okul kitaplarını almak için dışarı çıkmış ve bir daha geri dönmemişti.”

“Tanrım,” dedi Luke, tüm eğlencesi sönmüştü. “Ne oldu?”

Kadın iç çekerek gözlerini kapattı. “İki gün sonra cesedini nehirde buldular.”

Adam kadının üzerine eğilip ıslak saçlarını yüzünden geriye attı. Ali’nin dünyasındaki tüm kötülükleri silip ona bir tek iyilikleri bırakmak istiyordu ama kendisi de o kötülüklerin bir parçası olduğundan, bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. “Yapan adamı yakaladıklarını söyle,” dedi.

“Erkek arkadaşımı. O gün kumar makinelerinde baya büyük bir para kazanmış, Lacey de parayı ondan çalmış.” Ali yeniden iç çekti; belki de çalmakla suçlandığı para gelmişti aklına. “Bir yudum daha alabilir miyim?”

“Şişe gitti ya.” Adam kadının yüzündeki ıslak saçları bir kez daha yanaklarını okşayarak geri itti. “Ayrıca ihtiyacın olan şey o değil.”

“Değil mi?”

“Değil,” dedi adam ve kadını kollarının arasına alıp kaldırdı.

“Ah,” dedi kadın, adama tutunarak. “Beni götürüyor musunuz, memur bey?”

“Evet.”

“Beni sorguya mı alacaksınız?”

“Hayır, sessiz kalma hakkını kullanacaksın.” Adam kadını evin içine kadar taşıdı, yatağına oturttu ve vücudunu ikinci bir deri gibi saran elbisesine baktı.

Transparan bir deriydi bu ve ön kısmında ne bir fermuar, ne de bir düğme vardı.

“Sessiz kalmayı pek beceremem,” dedi kadın.

Hadi canım!

“Belki de kelepçelerini çıkarmalısın,” dedi kadın, biraz umutlu bir ifadeyle.

Luke, kadını yatağına kelepçeli bir hâlde, ona istediğini yapması için yalvarırken hayal edince bedeni aniden sıfırdan yüze yükseldi.

Bunu yapmayı istiyordu da. Kadına her istediğini yapmayı istiyordu. Eliyle Ali’nin kalçalarını tutup kadının arkasını dönmesini sağladı ve nihayet bir fermuar bulabildi. Fermuarı indirdiğinde yutkundu.

Sütyensizdi.

Tanga giyyordu.

Elbiseyi kadının kıvrımlı bedeninden büyük zorluklarla aşağı indirirken, *kapa şu gözlerini, seni geri zekalı*, diye geçirdi aklından.

Fakat gözlerini kapatmadı.

Hemen önünde duran kusursuzluk karşısında inlememek için kendini zor tuttu ve battaniyeyi açıp kadını yatağa yatırdı.

Kadın sırtüstü yuvarlanıp göğüslerini adama sergileyerek, “Islak saçlarla yatağa giremem,” dedi. “Saçların çok ıslak değil,” dedi adam, tutamları kadının yüzünden çekerek.

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.” Göğüs uçları, mükemmel iki sakızlı şeker gibi sertleşmişti; Luke’un ağzı sulandı. Adam battaniyeyi kadının çenesine kadar çekti. *İşte oldu.* Adam terliyordu ve bir aziz gibi davrandığı için ödülü hak ettiğini düşünüyordu.

Ali yumuşak, uyumsuz bir ses çıkartıp battaniyeyi üzerinden fırlatarak o harika vücudunu bir kez daha gözler önüne serdi. Ardından adamın onu durdurmasına izin vermeyerek Luke’u bileğinden yakaladı ve üzerine doğru çekti.

Pekâlâ, Luke onu *durdurabilirdi* ama bunu yapmadı ve yapmayı düşünmek de istemiyordu çünkü kadın tüm uzuvlarıyla adama sımsıkı sarılmıştı.

“Mmm,” dedi kadın.

Adam, kadının şakağına doğru hafifçe kıkırdadıktan sonra kendini bu durumdan kurtarmayı denedi ama neresini kurtarsa, kadın onu başka bir yerinden yakalıyordu. Bu süre zarfında Ali’den gık bile çıkmamıştı; gözleri bile kapalıydı. Bir anda gözlerini açıp adamın gözlerine baktı. “Gitmemişsin.”

Adam midesine yumruk yemiş gibi oldu çünkü Ali’nin o andan bahsetmediğini biliyordu. Hayatındaki adamların onu bırakıp gitmelerini kast ediyordu. Hem de her birinin... Bu konuşmayı başlatmaya niyetsiz bir alaycılıkla, “Burası benim evim,” dedi Luke.

Ama kadının gülmediğini görünce geri adım attı. Kendini Ali’nin kollarından kurtarmaya çalışmayı bıraktı. “Ali,” dedi sessizce. Çaresizdi. “Burada doğru şeyi yapmaya çalışıyorum.”

“Yapma.” Ali kendini adama daha da yaklaştırdı inledi.

Bu ses Luke’u heyecanlandırmıştı. “Artık uyuyorsun,” dedi sertçe.

“Ayaklarımı kim ısıtacak?”

“Bir battaniye daha getiririm.”

“Mıymıntı,” diye mırıldandı kadın. “Seksi Luke Hanover’ın içi geçmiş bir mıymıntı olduğunu kim düşünürdü ki?”

“Sabah bana teşekkür edeceksin.” Battaniyeyi bir kez daha Ali’nin çenesine kadar çekti ve kadının aptalca bir şey yapmaya kalkışmaması için kumaşı uçlarından Ali’nin vücudunun altına sıkıştırdı.

“İç çamaşırım ıslak.”

Adam alnını kadınınkine dayadı.

“Ayakkabılarım da hâlâ ayağымda.”

Adam dizlerini altına alıp oturdu. Kadın battaniyeyi tekrardan üstünden atarak Luke sandaletlerini çıkarsın diye ayaklarını ona doğru uzattı.

Luke, Ali’nin tek ayağını kendi göğsüne bastırdı ve iç çamaşırının en az elbisesi kadar transparan olduğunu fark etmek için elinden gelenin en iyisini yaparak sandaletin tokasını açmaya koyuldu.

Cinsel organını belli belirsiz örten beyaz dantel bir tanga...

Kadın ona yumuşacık bakan baygın gözlerle adama gülümsedi. Adam ister istemez kendi dudağında kıvrılan gülücükle kadına karşılık verdi. “Sen tam bir belasın,” dedi adam. “Bunu biliyor muydun?”

“Daha önce duymuştum.”

Masum bir cevaptı bu, ama Ali’nin kaç kez hayal kırıklığına uğratılıp incitilmiş olduğunu hatırlatıyordu ona. Luke, o adamlardan biri *olmayacaktı*.

Asla.

“İnsanları çileden çıkarmaya da meyilliyimdir,” dedi kadın. “Özellikle de erkekleri. Annemin tüm sevgililerini kaçırmışımıdır. Bana hep, ‘Ali-cik, al işte, bir tanesi daha gitti,’ deyip dururdu. Kendi sevgililerime gelince de bu konuda yine çok iyiyimdir; kaçırma konusunda.” Kadın yattığı yerde doğrudan, bileğindeki tokayla saçını toplamayı denedi ama biraz koordinasyon problemi yaşıyordu. O sırada tokası saçlarına takıldı; orada, yatağın üzerinde, elleri başının tepesinde, tangası üzerine varla yok arası yapışmış bir hâlde yürüyen/konuşan bir rüyaya benziyordu.

“Luke?”

Adam, kadının sandaletleriyle savaşıırken, tıpkı yürek burkan hikâyelerine kulaklarını kapattığı gibi, saçlarıyla girdiği mücadeleyi de görmezden gelmenin güvenli olacağına karar verdi.

“Hey,” dedi kadın, kendi saçına asılarak.

“Kendin hallet.” Nihayet kadının sandaletlerini çıkartabildiğinde saç fiyaskosuyla uğraşmak için temkinli bir şekilde Ali’ye yaklaştı. Gevşek ve asimetrik de olsa bir topuz yapmayı başardı.

Ali minnetle gülümsedi; kıpkırmızı, hafif nemli ve adamın hayal edebileceği her şeyden daha seksi görünüyordu. “Öp beni, Luke.”

İlgi bekleyen bir sarhoş, diye düşündü Luke ve kadını memnun etmek için dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu.

Fakat kadının kararlılığını küçümsemişti.

“Mmm,” dedi kadın ve kollarını Luke’un etrafına dolayıp onu şehvetle öperken güveyi kendine doğru çeken ateş gibi adamı kendi kötü planlarına doğru çekti. Luke, kadının istedi-

ğini yapmasına izin verdi –kimi kandırıyordu ki? Muhtemelen bunu Ali’den daha fazla istiyordu– fakat kadın ellerini adamın tişörtünden içeri sokup duraksadığında Luke’un nefesi kesildi. Birkaç dakika öncesine kadar kendini bu durumdan kurtarmaya çalışırken şu an düşünebildiği tek şey suydı: *Üstte mi olmak istersin, yoksa altta mı Ali?*

Kadın ilk olarak üstü seçti; göğüs uçlarını adama dokundurduğunda Luke’dan kısık bir inilti yükseldi. Sonra Ali alta geçti; parmaklarını Luke’un karın kaslarından aşağı indirerek sortunun ipleriyle oynamaya başladı.

İpleri çekiştirdiğinde Luke, kadının ellerinden yakalayıp yatağa çiviledi. Bu gücü nereden bulduğunu bilmiyordu ama Ali’nin bunu yapmasına izin veremezdi. Ali’nin etki alanına girmemek için büyük savaş veriyordu.

Ve başarısız olmaya devam ediyordu. Kadın hem adamın kalbini kıracak hem de onu yanıp tutuşturacak güçteydi.

Sara’ya, Ali’nin sadece iş olduğunu söylemişti ama kesinlikle öyle değildi. Bir tatil kaçamağı da değildi. O... Gerçekti. Uzun zamandır hayatına giren ilk gerçek şeydi.

Ali tek elini adamın kısılacından kurtararak adamın yüzüne dokundu. “Sen iyi bir adamsın Luke, bunu biliyor muydun?”

Adam bir kez daha inledi ve altındaki seksi, sıcak kadın dışında başka bir şeye odaklanmayı denedi. Kadının vücut kıvrımları kendi vücuduna baskı yapıyordu; göğüs göğüse, kalça kalçaya, uyluk uyluğa duruyorlardı.

Ama adamı boğazından yakalayıp sıkın şey bu değildi. Her zamanki gibi, Ali’nin gözleriydi. Kadının gözlerinde –Ali’nin onu umursuyor olduğu gerçeği de dâhil– tüm evreni görüyor gibiydi.

Hak ettiğinden çok daha fazla umursanıyordu.

Luke başını Ali'nin yanındaki yastığa koydu ve kadının bu uykulu ve tatlı hâliyle hemen yanında ona sarılıyor olduğunu düşündü. Ve aynı Luke, Ali adamın ismini çığlıklar içinde bağırana kadar onu becermek istiyordu.

Çok iyi adamdı gerçekten...

“Ali.” Kadın cevap vermedi.

Adam, kadına iyi geceler öpücüğü vermek için başını kaldırdı çünkü *gidecekti*.

Hemen şimdi.

Ama saçlarını yüzünden çekerken kendini tutamayıp hafifçe güldü. Ali'nin gözleri kapalı, dudakları aralık, tüm uzuvları gevşemişti.

Hemen uyuyakalmıştı.

Adam ise sadece ona bakarak bile inciniyordu. Dudaklarını kadının şakağına bastırıp onun kokusunu içine çekti. “Sen mümkünmü,” diye fısıldadı.”

20. Bölüm

Şanslı Liman, zinde ruhların kasabasıydı ve insanlar iş için de olsa başka amaçlarla da olsa erkenden ayağa dikilirlerdi. Ali de hep o erken kalkan insanlardan biri olmuştu ama bu sabah tek yapabildiği şey yatakta sızlanmaktı.

“Tabii. Sorun yaşayabileceğini düşünmüştüm.”

Luke’un yavan ses tonuna kahve kokusu eşlik ediyordu. Ali minnetle mırıldandıktan sonra tek gözünü sonuna kadar açtı. “Neden her yer dönüyor?”

“Çünkü alkol denen şey tam bir pislik.” Luke, komodinin üzerine bir bardak kahve bıraktı. “Yaşayacak mısın?”

Kadın bu sorunun cevabına pek emin olamadan yerinde doğrulurken çarşafı elinden bırakmadı; her şeyi yavaş yavaş hatırlıyordu. Dün gece. Viski. Suya düştüğü an... Çarşafın altına şöyle bir baktı. Üzerindeki tek şey tangasıydı. “Aman Tanrım. Çıplağım.”

“O kadar da değil,” dedi Luke. “Bunun için pek uğraşmadın da denemez ama.”

Kadın, Luke’un suratına baktı; her şeyi hatırlasa da adamın ruh hâlini pek çözememişti. Sörf için üzerine geçirdiği şortuyla Yunan tanrılarına benziyordu. “Beni istemedin.”

“Yanlış. Ben sadece kadınlarımı ayık tercih ederim.”

Bugünkü şortu cankurtaran kırmızısıydı; dizlerine kadar inen şortun paça kısmı eskitmeydi. “Cankurtaran mıydım?” diye sordu kadın.

“Evet; Jack ve Ben ile birlikte. Ama sadece tüm gün sahilde oturup kız kesmek için işe girmiştik. Zahmetsiz işti.”

Adam hâlâ on yıl önceki şortuna sığabiliyordu ki bu da ondan nefret etmek için iyi bir sebepti. Bir bu, bir de azıcık bile akşamdan kalma görünmüyor oluşu gerçekten sinir bozucuydu. Adalet neredeydi? “En çok kıızı hanginiz kaptı?”

“Ben kaptı. Altında babasının kamyoneti, yanında da Ketçap adında Labrador cinsi bir köpeği vardı. İkisi de tam birer kadın mıknaatısı.”

“Sen de köpek almalıydın.”

Luke, gerçekten güzel anılara sahipmişçesine seksi bir gü-lücük attı. “Ben de fena değildim.”

Ona şüphe yoktu.

“Haberlerim var,” dedi adam.

Ah... “İyi mi kötü mü?”

“Dün gece sana söyleyecektim ama üzerimde uyuyakal-dın,” dedi adam, kadının sorusunu cevaplamadan. “Güvenlik kasetlerinden bir şey çıkmadı.”

Kadın bu darbe karşısında başını sağa sola salladı. “Yani demek istediğin, bugün ne yatakta ne de yatak dışında pek şansım olmadığı mı?”

Ali, adamın yüzündeki pişmanlık dolu ifade karşısında of-ladı. “Unut gitsin. Ayrıldığını, kimsenin incinmesini istemedi-ğini ve benzeri zırvaları biliyorum. Ayrıca bugün tutuklanma ihtimalim var o yüzden bunların bir önem yok. Umarım Zach, Los Angeles’ta değildir.” Adamın yüzüne bakmaktan ve kalbi-

nin acıdığı gerçeğiyle yüzleşmekten kaçınarak kendini sırtüstü yatağa atıp battaniyeyi kafasına kadar çekti.

“Ali, bir çaresine bakacağız.”

“Biz,” önermesi karşısında kalbinin sıkıştığını hissetti. “Adamın buna inandığını bilse de kendinden emin değildi.”

“Ali.”

Kadın gözlerini kapattı. “Yalnız kalmak istiyorum,” dedi sessizce. Buna alışması gerekliydi.

“Ali-”

“Lütfen, Luke.” Sesindeki ağlamaklı tonlamadan mı yoksa başka bir şey yüzünden mi bilmiyordu ama adamın odadan ayrılışını duydu. Kadın huzursuz bir uykuya daldı; yeniden uyanıldığında güneş biraz daha tepedeydi, o ise kendini biraz daha insan gibi hissediyordu.

Yalnızdı da. Yataktan sendeleyerek çıktı ve işe gitmek için hazırlanırken yalnızca tek bir muhabirden arama geldi. İlerleme vardı.

Arabayı çiçekçi dükkânına doğru sürdü. Dükkânın kapıları kilitliydi ve içerisi karanlıktı ki bu oldukça tuhaftı çünkü bu, Russell’ın koca hafta boyunca dükkânı erken açtığı tek gündü.

Fakat Russell, arabasında oturmuş, plastik bardağından kahvesini yudumlarken düşünceli gözlerle dükkânı seyretmekteydi. Ali yolcu koltuğuna oturduğunda adam korkuyla irkilip kahvesini üzerine döktü.

Pantolonunda yayılan kahve lekesine bakarak küfretti.

“Hadi!” Kadın adama mendil uzattı. “Söyle artık.”

“Neyi?”

“Dükkânı kapattığını.”

Russell derin bir nefes verdi. “Üzgünüm tatlım. Sana söylemem gerekirdi, biliyorum. Ama Tanrım, seni hayal kırıklığına uğratmanın düşüncesi bile...”

Adam bunu Ali'ye söylemeyerek o dediğini yapmıştı zaten ama Ali ona yüklenmek istemiyordu. "Emin misin?" diye sordu kadın, sakince. "Yani kesinlikle, emin misin?"

Adam ciddiyetle başını öne eğdi ama gözleri heyecanla parlıyordu. "Birkaç güne ayrılıyorum. Paul mutluluktan uçuyor; daha fazla bekleyemeyeceğini söylüyor. Bana ihtiyacı var."

Ve Russell'ın da Şanslı Liman'dan kurtulmaya ihtiyacı vardı. Ali bunu anlıyordu. Gerçekten anlıyordu. Kadın hasretle, kalbini kıran karanlık pencerelere rağmen etrafa tuhaf bir albeni ve ambiyans yayan binaya baktı. O çiçekçi dükkânını devralabilmek için her şeyini verirdi.

"Duyduğuma göre yakında bir tutuklama olacaktı," dedi Russell sessizce.

"Öyle."

"Konuşmak ister misin?"

Adamın sesinde bir şey vardı; kadın, midesinde beliren o tuhaf hisle beraber başını adama doğru çevirdi. "Ben yapmadım."

"Tabii ki öyle, kedicik..."

Kadın boğazında biriken kederi yuttu çünkü bu her zaman yaptığı şeydi. Düştüğünde kimsenin yardım eli uzatmasını beklemeden kendi kendine ayağa kalkardı. Ve yutağında koca bir delik açan işsiz kalma paniğine rağmen gözleri arabanın ön panelinde duran deftere kaydı.

Defter.

Russell'ın teknoloji fobisi vardı. Mor mürekkeple ve kaba el yazısıyla tuttuğu muhasebe kayıtları bir yana, tüm müşteri tabanını bu defterde saklardı.

Ve hepsi de şu an önünde duran defterdeydi... "Russell, bir sorum olacak."

Adam biraz gerildi. “Peki.”

Sanki Ali ondan parayı saklamak için yardım isteyecekmiş-
çesine kaygılı görünüyordu. Kadın öfkesini ve adamın kahve-
sini yeniden devirme dürtüsünü bastırdı. “Ya çiçekçiyi satın
almak istersem?”

“Dükkân benim değil, bunu biliyorsun. Ben kiracıydım ve
dün gece itibarıyla da kiracı olmaktan çıktım. Sahibiyle konu-
tum; Bay Lyons baya bir huysuzluk etti ama—”

Ali adama baktı. “Binanın sahibi Bay Lyons mu? Şu huzu-
revindeki, *benim* Bay Lyons mu?”

“Tatlım, sokağın yarısı ona ait. Kendisi aynı zamanda Aub-
rey’in büyük dayısı. Bilmiyor muydun?”

“Hayır...” Ali’nin zihni bir anda düşüncelerle doldu. “Ay-
rıca burayı satın almaktan bahsetmiyorum...” Tabii eğer yapı-
bilseydi kiralamayı da çok isterdi. “Senin defterinden bahse-
diyorum.”

Adam, Ali onu göğsünden vurmuş gibi şaşkınlık içinde eli-
ni göğsüne götürdü. “Benim defterim mi?”

“Şey, o ve tuttuğun kayıtların devamı. İş kayıtların. Eğer
devralırsam...”

“Tatlım, dükkânın işi bitti. Artık para getirmiyor.”

Adamın duygularını incitmek istemediğinden dolayı keli-
melerini özenle seçti. “Bence ben bir şeyler çıkarabilirim.”

Russell onu uzun bir süre inceledikten sonra gülümsedi.
“Biliyor musun? Bence haklısın.”

“O zaman ne kadar?”

“Bir düşünmem gerekecek. Paul ile birlikte Vegas’ta işlet-
mek istediğim salon için paraya ihtiyacım var.”

Ali eve dönüş yolunda pek fazla şey düşünmemeye çalıştı
fakat etkisini yeni hissediyordu: Artık tam anlamıyla işsizdi.

Arabanın dikiz aynasından kendine bakarak, “Ama tutuklanmadın,” dedi. Yansıması gülümsemiyordu. Komik değildi. Aslında yaşadığı panik adeta içini kemiriyordu ama Luke’un evinin önündeki adamı gördüğünde her şeyi unuttu. Ali arabasını park ederken adam resmen onun fotoğraflarını çekebilmek için telefonunu ona doğru tutuyordu.

“Hey!” diye bağırdı kadın. “Kes şunu.”

Adam durmadı. Birkaç poz daha aldı. Fotoğraf çekmeyi sürdürürken, “Luke Hanover’ı arıyorum,” dedi. “Onunla da görüşmek isterim.”

Kadın tüm sakinliğini, sabrını ve benzeri güzel özelliklerini yitirmiş bir tavırla, “Haneye tecavüz ediyorsun,” dedi. “Git buradan.”

Adam kendisine söyleneni yapmayınca kadın motoru boşa alıp onun gözünü korkutmak amacıyla gaza yüklendi. Motoru öksürmeye başladı, ayrıca benzin göstergesi de sıfırı zorluyordu. *Lanet olsun!* “Aklını yitirme” ifadesini tam anlamıyla yaşayarak kamyonetini birinci vitese taktı; bu kez adam telefonunu indirip kaçmaya başladı.

Ali bu duruma gayet memnun bir şekilde kamyoneti kenara çekti. Daha kapıyı açmadan Luke’u hemen arabanın yanında, gülümserken gördü. “İyi işti, sarhoş.”

“Seni arıyordu,” dedi kadın. “Fotoğraf istiyormuş. Benim nöbetim sırasında böyle şeyler yaşanmayacak.”

Adam başını yana eğip Ali’nin tüm yüzünü incelerken Ali, bu bakışlara boş bir ifadeyle karşılık verdi. “Evet, orası kesin,” dedi adam. “İyi misin?”

“Kesinlikle.”

“Adamı gerçekten ezecek miydin?”

“Tost yapacaktım.”

Adam başıyla onayladı. “Çok sinirli olduğunu biliyor muydun? Asla kötü tarafına çatmamalıyım.”

“Buradan ayrılıyor olduğun için endişelenecek bir şey yok. Değil mi?”

Adam bir kez daha kadına uzun uzun baktı. “Ali—”

“Hayır.” Kadın başını sallayıp eve doğru yürümeye başladı. “Üzgünüm, yapmam gereken—”

Adam kadını elinden yakalayıp kendisine çevirdi.

“Bak,” dedi kadın, “yalnız kurtsun, anladık. Ayrıca dün gece sana asıldıysam özür dilerim.” Kadın yüzünü ekşitti. “Tüm zamanlar için özür dilerim. Beni devamlı geri püskürtmeye çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.”

Adamın keskin, mavi gözleri bir saniyeliğine bile kadının yüzünden ayrılmadı. “Söyleyeceğim şey o değildi.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Ayrıca seni geri püskürtmeye çalışmıyorum. Geri püskürtmeye çalıştığım şey seni şu an, bu çimlere yatırıp aslında kimin kimi istediğini gösterme dürtüm.”

Ali’nin kadınsal bölgeleri hareketlendi. *Aptal kadınsal bölgeler...*

Adam, parmaklarını daha da sıkarak kadını kendine doğru çekti. “Şimdi bana sorununun ne olduğunu söyle.”

Kadın titrek bir nefes verdi. “Russell dükkânı kapattı. Artık işsizim.”

“Ah, lanet olsun!” Adam kadını kendine daha da yaklaştırdı. Kadın yaklaşık bir iki saniyeliğine dirense de ucuz bir bavul gibi kendini bırakıverdi çünkü Luke Hanover’dan gelen koca bir kucaktan daha iyi hiçbir şey olamazdı.

Adam, kadını alnından öperken, “Üzgünüm,” dedi.

Kadın cevap vermeden gözlerini kapatıp adamın kokusunu içine çekti. Dükkânın kapanmasına, Russell'un kasabadan taşınmasına ilaveten Luke'un hayatından çıkıp gidecek olması yaşadığı en büyük kayıplarda biri olacaktı.

Luke, Ali için bu durumu az da olsa düzeltebilmeyi isterken kadına evin içine kadar eşlik etti. İş hayatında, aşk hayatında, bildiği her şeyde her türlü duruma nasıl ayak uyduracağını kurallarına kadar bilirdi.

Fakat Ali, onun hayatına girdiği ilk andan beri hiçbir şeyi anlamıyordu. Hiçbir şey yapamadan, çaresizce mutfağın ortasında dikildi. "Aç mısınız?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Seni en son gördüğümde yemek yapamıyordun."

"Hayır ama paket yiyecek almada baya—"

Dışarıdan gelen korna sesiyle birlikte Luke'un telefonu çaldı. Adam telefonu cebinden çıkardı. Jack arıyordu.

"Çabuk buraya gel," dedi Jack. "Büyükbaban acil servise gidiyor. Göğsünde ağrı varmış. Seni ben götüreceğim."

Luke anahtarları için etrafına baktı ama çabuk pes etti. Ali'yi elinden tuttuğu gibi evden çıktı. "Hadi."

"Neler oluyor?"

Adam hızla koşarken Ali'yi ona yetişmesi için zorluyordu. "Edward—"

Araba yolundaki Şanslı Liman Huzurevi minibüsünü gördüklerinde ikisi aynı anda durdular. Jack camı açıp acele etmeleri için el etti. Minibüsün yan kapısı açıldı.

"Neler olu—" Luke minibüsteki diğer yolculara bakakalmıştı: Bay Lyons, Bay Elroy ve Bay Wykowski.

“Herkes gelmek istedi,” dedi Jack. “Yarına kadar arabaya biner misin?”

Luke başını sallayıp Ali’ye içeri girmesi için işaret etti. Jack gaza bastığında Luke emniyet kemerini zorlukla takabilmişti. “Durumu ne kadar kötü?” diye sordu.

“Huzurevinde içerken bilinci yerindeymiş, her şeye cevap veriyormuş,” dedi Jack.

“Bizi daha yeni Bingo’dan getirmişti,” dedi Bay Lyons. “Yeni rekreasyon merkezinden, yarın yapılacak olan temel atma töreninden, yeni şeyler üretmenin ne kadar güzel olduğundan falan bahsediyorduk. O ise Fay’dan, oğlundan –yani babandan– ve siz çocuklardan konuşuyordu. Sen ve Sara’dan. Eski şeylere de saygı duyulması gerektiğiyle ilgili bir şey söyledi. Aile bağları gibi eski şeylere. Sonra elini acıyla kalbine götürdü... Bay Lyons’un sesi çatlamıştı. Dudaklarını kenetledi ve gözlerini büyük bir kararlılıkla pencerenin dışına çevirdi.

Luke, Ali’ye baktığında kadının da gözleri dolu bir hâlde ona bakıyor olduğunu gördü; Ali elini uzattı ve Luke’un elini tuttu. Adam, birbirine geçmiş parmaklara bakarken, *eğer o yaşlı bunak ben oraya varmadan ölürse onu geberteceğim*, diye düşündü. “Sara’yı aramalıyım.”

“Aradık,” dedi Jack.

“Önce onu mu aradın?”

“Onu daha çok seviyorum.” Jack, dikiz aynasından Luke’un gözlerine baktı. “Ayrıca senin ayağına geldim. Bunun bir önemi yok mu acaba?”

Luke, duyduğu şeye inanamayarak, “Önce onu aradın,” diye tekrarladı.

Jack ofladı. “Tamam. Evet. Önce onu aradım. Birkaç yıl önce eğer Edward’ın başına bir şey gelirse hemen onu aramam için bana söz verdirtmişti.”

“Benden önce.”

“*Sana* öyle bir söz verdiğimi hatırlamıyorum,” diye belirtti Jack. “Ayrıca her neyse, kızlar bu tür konularda her zaman daha iyidirler, dostum. Uçağa atlayıp gelecek. Ona burada ihtiyacımız var. *Senin* de öyle.”

Acil servise vardıklarında bekleme salonuna geçtiler. Birkaç saat sonra Sara geldi.

Uzun boylu, atletik yapılı kadın, dosdoğru Luke’un kollarına doğru yürürken mavi gözleri kaygılıydı.

“Henüz bir haber yok,” dedi Luke. “Test sonuçlarını bekliyoruz. Görmemize izin vermiyorlar.”

Sara anladığını başıyla belirtip burnunu Luke’un tişörtüne sildi. Adam bunu görmezden gelip kadını Ali’yle tanıştırdı.

Sara gözlerinin altını silerek, “Ah, üzgünüm,” dedi. “Luke’u her gördüğümde ağlamaya başlıyorum. Aptal bir tepki ama o kontrolü ele aldığında her şeyin düzeleceğini biliyorum.”

“Her şey *düzelecek* zaten,” dedi Luke.

Sara, Ali’ye buğulu gözlerle gülümsedi. “Gördün mü bak?”

Birkaç dakikanın ardından doktor yanlarına geldi. “Bağırsak sıkışması,” dedi Doktor Josh Scott.

Hepsi birden adama bakakaldılar.

“Pardon,” dedi Luke. “Efendim?”

“Kalp krizi geçirmemiş,” dedi adam. “İki pastırmalı sandviç, üç büyük salatalık turşusu ve koca bir paket baharatlı Chetos yemiş. Mide fesadı geçirmiş.”

Sara kocaman gülümsedi. “İşte benim büyükbabam.”

Doktor Scott başını iki yana salladı. “Tehlikeli derecede yüksek kolesterole sahip; bir diyetisyenle görüştüreceğiz. Ama onun dışında bir öküz kadar sağlıklı.”

Luke onu görmek için içeri giren ilk kişiydi. Edward, hastane yatağına yaslanmış, jöle yiyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Luke.

Edward kaşlarını çatı. “Benimle bu tonda konuşma. Bugün ölebilirdim.”

“Gaz problemin varmış.”

Edward elindeki kaşığı adama doğru tuttu. “Ama sen bunu bilmiyordun. Endişelendin mi?”

“Hayır.”

Edward adama ufak, kurnaz bir gülücük attı. “Yalancı.”

Luke’un bacakları aniden büyük bir rahatlamayla titredi; adam, yatağın kenarına oturup eliyle büyükbabasının yüzünü ovuşturdu. “Ödümü kopardın.”

“Neden? Sara’ya verdiğin sözü yerine getirmeden öleceğimi mi düşündüğün için mi?”

Luke ellerini adamın yüzünden çekti. “Ne sözü?”

“Bana sarılma sözü.”

“Sana *sarılmamı mı* istiyorsun,” dedi Luke, ağzından çıkana inanamayarak.

“Sağır mısm, evlat?”

Luke adama baktı. “Eğer sarılırsam üstümde ölmeyeceğine söz verir misin?”

Edward jölesini bir kenara koyarken yüzündeki gülümseme yok oldu. “Bugün ölmeyeceğime söz veriyorum. Bu nasıl?”

Luke, “Yeterince iyi,” dedi ve adama sımsıkı sarıldı.

21. Bölüm

O gece Sara, Şanslı Liman’da, Luke’un evinde kaldı. Ali omlet yaparken, iki kardeş arasındaki ilişkiden büyülenmiş vaziyette onları izledi.

Sara masa başında Fay’in eski fotoğraf albümlerinden birini karıştırıyordu. “Tanrım,” dedi kadın Luke’a, “bak burada falezlerin oradaki çam ağaçlarından birinin tepesindesin. Kaç yaşındaydın burada Luke, on mu? Büyükannem sana daha yeni bir yere tırmanmamamı söylemişti, hatırlıyor musun? Tabii bunun üstüne Ben sana meydan okumuştum, sen de hemen bir ağaca tırmanmıştın. On ya da on iki metre kadar tırmanıp olduğun yerde donakalmıştın. İtfaiyeyi aramak zorunda kalmıştık da Jack’in büyükbabası merdivenli araçla gelip seni kurtarmıştı. Tam bir salaktın.”

“Sağ ol,” dedi Luke.

Adam sessizdi; oldukça sessiz. Ali, büyükbabasına duyduğu endişenin adamı yormuş olduğunu biliyordu.

Sara bir sonraki sayfayı parmağıyla göstererek, “Al bu da başka bir tanesi,” dedi. “Çatının tepesinden suya dalmaya çalışmıştın, seni manyak. Bak, hatırladın mı? Bir kolunu ve bir bacağını kırmıştın. Kafanı kırmamış olduğun için şanslısın.” Kadın durdu. “Muhtemelen kalın kafalı olduğun içindir.”

Luke, o “kalın” kafasını hafifçe salladı ama bir şey söylemedi.

Sara sayfaları biraz daha karıştırmadan önce adama kaygılı bir bakış fırlattı ve Ali, Sara’nın sırf eğlence olsun diye değil, Luke’un ruh hâlini düzeltmek için onunla uğraştığını fark etti. Artık ikisine de sıcak duygular beslediğini hissediyordu, omletlerini önlerine koydu. Luke’un omzuna el attığında kaskatı olduğunu fark edince adamın boynunu ovmaya başladı.

Adam minnettar bir iç çekişle kadına daha fazla yer açmak için başını öne atıp gözlerini kapattı.

Sara ayağa kalktı. “Hemen geliyorum.” İki dakika sonra elinde biri büyük, biri küçük iki dosya yığınıyla geri döndü ve dosyaları masanın üzerine bıraktı.

“Ne bu?” diye sordu Luke.

“Sana söylemek istemiyordum ama gelirken Craig’e uğradım.”

Luke gözlerini kıstı. “Amirime mi uğradın?”

“Hayır, eski erkek arkadaşına uğradım,” dedi Sara. “Eğer hatırlarsan kendisini senden daha önce tanıyordum ve o zamanlar senin amirin değildi. Bunları ondan ödünç aldım.” Diğer dosyadan bir otuz santim kadar daha kalın olan ilk dosyayı işaret etti. “Ne bunlar, biliyor musun?”

“Sabıka kayıtların mı?”

“Çok komik, ha-ha,” dedi Sara. “Senin kapattığın davalar. Çözdüğün davalar. Hayatlarını iyiye doğru değiştirdiğin bir ton insanla dolup taşan davalar.”

Ondan çok, *çok* daha küçük olan diğer dosyayı gösterdi. “İşte bunlara surat asabilirsin. Bunlar senin sözde başarısızlıkların. Sen işinde iyi olmasaydın bu,” büyük olan dosyaya

hafifçe vurdu, “insanların hayatları mahvolurdu. Bu yüzden şuna iyice bir bak, Luke ve bana elinden gelenin en iyisini yapmadığını söyle. Aldığın her bir davaya kendinden bir şeyler katmadığını, canla başla çalışmadığını söyle.”

Kadın duraksadı; yeniden konuşmaya başladığında sesi daha yumuşak, çok daha nazik çıktı. “Sen büyükannemizi yüzüstü bırakmadın. Beni asla yüzüstü bırakmadın. Ve Isabel Reyes’i sen öldürmedin. Söyle. İyi bir adam olduğunu, benim tanıdığım en iyi adam olduğunu söyle. Hâlâ içinde devam etme gücünü taşıdığını söyle. Çünkü eğer kendini bırakırsan Luke, ben ne yaparım bilmiyorum. Ben...” Sesi çatladı.

Canı yanmış görünen Luke, ablasına doğru uzandı.

Kadın onun kollarının arasında kayboldu. “Söyle bana, Luke.”

“Ben iyiyim,” dedi adam, kısık sesle.

Sara başını kaldırıp adamın gözlerine baktı. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Peki.” Kadın baş sallayıp burnunu çekti. Ardından ayağa kalkıp dosyaları çabucak toparlamaya koyuldu ama Luke, kaçamadan onu yakaladı. “Bu dosyalar,” dedi, “Craig’in oradan gelmiyorlar. Bunları sana Craig vermedi.”

“Tabii ki vermedi.”

Adam başını iki yana salladı. “Neyle doldurdun bunları?”

Kadın alt dudağını ısırды. “Yazıcımdan aldığım boş kâğıtlarla.”

“Sorunlusun sen,” dedi adam.

Sonra hep birlikte omletlerini yediler.

Luke, ertesi gün yapılan temel atma töreninde, hırsızın da orada olup olmadığını merak ederek kalabalığı seyreliyordu. Şanslı Liman'daki hemen hemen herkes inşaat sahasındaydı; öğleden sonra güneşi boş araziye ve geniş, sarı kurdelenin çevresinde beklemekte olan kalabalığın tepesine vuruyordu.

Ali de Luke'un yanındaydı ve ikisi çok göze batmamaya dikkat ederek bir köşeye çekilmişlerdi. Sarı kurdelenin diğer tarafındaki kontrplak platformun üzerinde Tony ve Bree Medina vardı. Belediye başkanıyla karısı, ellerine geçirdikleri küreklerle kameralara gülümsüyorlardı. Ted Marshall da bir avuç meclis üyesiyle birlikte yanlarında dikiliyordu. Bree, meclis üyelerinden birine yakın zamanda gittiği bir gösteriyi anlatırken Ali aniden gerildi

“Ne?” diye sordu Luke.

Kadın hapşırıldı. “Şu gösteri,” diye fısıldadı. “Bree'nin anlattığı var ya? Teddy'nin taşındığı gece anahtar kasesinin içinde o gösteriye ait iki bilet koçanı bulmuştum.” Bir kez daha hapşırıldı. “Pardon, şu kadının parfümü yok mu... Her seferinde beni—” yeniden hapşırıldı “Hapşırtıyor.”

Adam kadının yüzünü göğsüne bastırıp ona sarıldı. Kadının ciğerlerine derin bir nefes çekerek hafifçe mırılmasının normalde Luke'a bir şey yapmaması gerekiyordu ama kesinlikle yapmıştı. Sanki adamın kokusu, Ali'nin bugüne kadar kokladığı en güzel kokuymuş gibiydi ve ele geçirdiği her fırsatta onu kokluyordu. Luke da Ali için aynı şeyi hissediyordu. “İyi misin?”

Kadın başını adamın omzuna yasladı. “Ben de sana aynı şeyi soracaktım.”

“İyiyim ben.” Dün, Luke'un büyükbabası için hastaneye koşturdukları andan bu yana kadın ona inanılmaz derecede nazik davranıyordu. Sessizdi, sıcaktı... Adamın hayatında sağlam bir huzur unsuru gibiydi.

Ama artık geri sayım başlamıştı.

Adam sessiz ve içine kapanık davranıyor olduğunun farkındaydı. Ali'nin, bunun nedenini büyükbabasının durumuna yorduşunu da biliyordu. Öyleydi de.

Kısmen öyleydi...

Geri kalanı, istememesine rağmen buradan ayrılıyor oluşunun üzerine çok fazla düşünmemeye çalıştığında.

Kalabalığı gözlerken bakışları bir kez daha platformun oraya, kalabalığa el sallarken önündeki herkesi büyüleyen Ted Marshall'a doğru kaydı. Tony ve Bree, kalabalığın ilgisini üzerlerine çekerek sahnenin önüne doğru ilerlediler. Ve Luke'un gözleri bir anda, oldukça ilginç bir şeye takıldı.

Gördüğü şeye inanamayarak Ali'ye doğru döndüğünde, onun da gözlerini Bree'den çekip aynı bakışlarla kendisine dönüyor olduğunu gördü.

O da görmüştü...

Bree tasarım giysileri ve topuklu ayakkabı görünümündeki o upuzun işkence aletleriyle her daim baştan aşağı bakımlı gezerdi. Gayet net bir şekilde görünen ayak parmaklarından ikinci sıradakinin üstündeki güneş izi, en az parmakları kadar gözler önündeydi. Belli ki o parmağına bir ara bir yüzük takmış ve o yüzükle beraber uzun bir süre güneş altında kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Ali. "Bu o!"

"Bu senin kalemlüğünde bulunan banknot bandı gibi ikinci dereceden bir kanıt," diye uyardı adam onu.

Kadın gülümsedi. "Evet, ama..."

Luke da gülümsedi. "Evet. *Ama*." Bu iyiye işaretti. Çok iyiydi hem de. Bree sarışındı. Bree'nin müzayede gecesi arka kapıdan içeri giriş-çıkış izni vardı. Arabasını arka taraftaki çalışan otoparkına park etmiş ve ön kapıya hiç uğramamış olması

muhtemeldi. Öldürücü darbe ise –bir ara ayak parmaklarından birine yüzük taktığı ve o yüzüğün şu an orada olmadığı gün gibi ortadaydı. Ali ve Luke, kalabalıktan uzaklaşarak eve geri döndüler. Luke hiç vakit kaybetmeden bilgisayarına, o sihirli arama programlarının başına geçti.

Ali, adamın omzuna yaslanıp tek elini pazılarının üstüne attı. Luke, bir mağara adamı gibi kadını omzunun üzerine atıp yatak odasının yolunu tutmamak için kendini zor tuttu. Onun yerine önündeki arama kısmında Bree Medina yazıp gözlerini ekrana dikti. “Ah, işte.”

“Ne işte?”

“İki ay önce boşanma davası için başvurmuş.”

“Boşanma mı?”

“Evet ve sonra da...” Adam sayfayı aşağı çekti. “Davayı geri çekmiş. Boşanmaktan vazgeçmiş...” Adam uzun bir ısıklık çaldı.

Ali ona daha da yakınlaştı. Kadının bir tutam saçı adamın çenesine takıldı. Harika kokuyordu.

“Vay,” dedi kadın. “Paralar kaybolduktan iki gün sonra davayı geri çekmiş.” Başını çevirip adama baktı. “Bu ne anlama geliyor?”

“Bir şeyler onun başkandan ayrılmak istemesine,” dedi Luke, “ve ardından fikrini değiştirmesine neden olmuş. Belki de daha iyi birilerini bulduğunu düşündü.”

“Başkandan da mı iyi?”

“Tony Medina iyi adamdır,” dedi Luke, “ama Bree’ye bir baksana. Kendine çok iyi bakıyor. Kadın kırk beş yaşındayken yirmi beşinde gösteriyor. Tony ise kel, göbekli, ellilerinde, yedi-yirmi dört çalışan bir adam.” Ali’nin bakışlarına karşılık verdi. “Belki Bree yalnız hissetti, belki de sıkıldı. Ve belki

de sonra ona, Tony'nin parasının vermediği şeyleri –gençlik ve zindelik hissini– verebilen daha genç, daha çılgın bir adam kafasını karıştırdı.”

Senin benim kafamı karıştırdığın gibi...

“Onun da Teddy tarafından kandırıldığım düşünüyorsun.”

“Aubrey’in, kendisinin Marshall’ın tek aşkı olduğunu düşündüğünü söylemiştin,” dedi adam. “Ya Bree de aynı şekilde düşündüyse? Ya Bree bu ilişkinin gerçek olduğunu düşündüyse? Boşanma davasını açmasının ardından Marshall’ın başka kadınları da becerdiğini öğrenip sinirden deliye döndüyse?”

“Ve Teddy’e zimmetindeki parayla ilgili tuzak kurduysa?”

“Çok fazla belki var,” diye uyardı onu Luke. “Ben sadece sesli düşünüyorum ama sonuca yaklaşmış olduğuma iddiaya girerim.”

Ali kendine gelmişti ve birilerinin canına okumaya hazır görünüyordu. Luke, kadının içindeki bu savaşıma isteğine bayıldığını düşünürken Ali’yi dizlerinin üzerine alıp burnunu boynuna değdirdi. Ali bir kedi gibi mırladı.

Kadın, Luke’un boynuna daha rahat ulaşabilmesi için başını bir yana eğip yumuşacık, seksi bir inilti çıkardı. Adam bu fırsatı kaçırmadan Ali’nin kulağının hemen altındaki yumuşak kısmı emdikten sonra aşağılara doğru ilerlemeye başladı. O aşağı bölgelere resmen *bayılıyordu...*

Kadın nefes nefese bir vaziyette parmaklarını adamın saçlarının arasına götürüp başını geriye attı. “Bunu bir daha yapmayacaktık...”

“Biliyorum.” Lanet olsun ki biliyordu. Bu onun fikriydi. Ondan çıkan en aptalca fikirdi. “Ali...”

Adam, yaşadığı hayal kırıklığını vücudunun her bir hücresinde –bazı hücrelerde daha yoğun olmak üzere– hissederken Ali kıvrılarak onun dizlerinin üzerinden indi.

Adamın açık bacaklarının arasına doğru dizlerinin üzerine oturup Luke'un kalbini sekteye uğratan bir gülücük fırlattı. Adamın kotunun fermuarını açıp elini içeri atarken, "Bazı kurrallar çiğnenmek içindir," diye mırıldandı.

Uzun bir süre sonra Ali, hafif terli, zevkten dört köşe bir hâlde mutfak masasının üzerinde yatmaktaydı. Yan tarafına dönüp Luke'a bakmak için kendini toparlayıp nefesini düzenlemesi tamı tamına beş dakikasını almıştı.

Luke da gözleri kapalı bir hâlde aynı masanın üzerinde sırtüstü yatmaktaydı. Fermuarı açık ve oldukça düşük duran kot pantolonu hâlâ üzerindeydi. Bol kalorili olduğu bilinen ama lezzetinden dolayı karşı konulamayan bir tatlı gibi görünüyordu. Kadın tek parmağını Luke'un göğsünden karın kaslarının olduğu bölgeye doğru indirirken adamın kasları seğirdi.

Luke gözlerini açmadan inledi. "Tamam, ama önce beni beslemen gerekiyor. Ben gelişme çağında bir erkeğim."

Kadın, adamın ereksiyonuna baktı. "Onu görebiliyorum..."

Adam burnundan güldü ve beklenmedik bir hareketle Ali'nin üzerine çıkıp onu masaya çiviledi.

Ali adamın göğsüne bastırdı. "Bekle bir saniye."

Adam dirseklerinin üzerine doğrulup kadının üzerinden kendi ağırlığını çekerek ona baygın gözlerle "Ne oldu?" dercesine baktı.

"Düşünüyordum da," dedi kadın. "Bence Bree parayı kesinlikle Teddy'nin evine sakladı."

"Düşünüyor muydun? Ne zaman? Düşünecek zamanı nasıl buldun?"

de sonra ona, Tony'nin parasının vermediği şeyleri –gençlik ve zindelik hissini– verebilen daha genç, daha çılgın bir adam kafasını karıştırdı.”

Senin benim kafamı karıştırdığın gibi...

“Onun da Teddy tarafından kandırıldığını düşünüyorsun.”

“Aubrey'in, kendisinin Marshall'ın tek aşkı olduğunu düşündüğünü söylemiştin,” dedi adam. “Ya Bree de aynı şekilde düşündüyse? Ya Bree bu ilişkinin gerçek olduğunu düşündüyse? Boşanma davasını açmasının ardından Marshall'ın başka kadınları da becerdiğini öğrenip sinirden deliye döndüyse?”

“Ve Teddy'e zimmetindeki parayla ilgili tuzak kurduysa?”

“Çok fazla belki var,” diye uyardı onu Luke. “Ben sadece sesli düşünüyorum ama sonuca yaklaşmış olduğuma iddiaya girerim.”

Ali kendine gelmişti ve birilerinin canına okumaya hazır görünüyordu. Luke, kadının içindeki bu savaşıma isteğine bayıldığını düşünürken Ali'yi dizlerinin üzerine alıp burnunu boynuna değdirdi. Ali bir kedi gibi mırladı.

Kadın, Luke'un boynuna daha rahat ulaşabilmesi için başını bir yana eğip yumuşacık, seksi bir inilti çıkardı. Adam bu fırsatı kaçırmadan Ali'nin kulağının hemen altındaki yumuşak kısmı emdikten sonra aşağılara doğru ilerlemeye başladı. O aşağı bölgelere resmen *bayılıyordu...*

Kadın nefes nefese bir vaziyette parmaklarını adamın saçlarının arasına götürüp başını geriye attı. “Bunu bir daha yapmayacaktık...”

“Biliyorum.” Lanet olsun ki biliyordu. Bu onun fikriydi. Ondan çıkan en aptalca fikirdi. “Ali...”

Adam, yaşadığı hayal kırıklığını vücudunun her bir hücresinde –bazı hücrelerde daha yoğun olmak üzere– hissederken Ali kıvrılarak onun dizlerinin üzerinden indi.

Adamın açık bacaklarının arasına doğru dizlerinin üzerine oturup Luke'un kalbini sekteye uğratan bir gülücük fırlattı. Adamın kotunun fermuarını açıp elini içeri atarken, "Bazı kurallar çiğnenmek içindir," diye mırıldandı.

Uzun bir süre sonra Ali, hafif terli, zevkten dört köşe bir hâlde mutfak masasının üzerinde yatmaktaydı. Yan tarafına dönüp Luke'a bakmak için kendini toparlayıp nefesini düzenlemesi tamı tamına beş dakikasını almıştı.

Luke da gözleri kapalı bir hâlde aynı masanın üzerinde sırtüstü yatmaktaydı. Fermuarı açık ve oldukça düşük duran kot pantolonu hâlâ üzerindeydi. Bol kalorili olduğu bilinen ama lezzetinden dolayı karşı konulamayan bir tatlı gibi görünüyordu. Kadın tek parmağını Luke'un göğsünden karın kaslarının olduğu bölgeye doğru indirirken adamın kasları seğirdi.

Luke gözlerini açmadan inledi. "Tamam, ama önce beni beslemen gerekiyor. Ben gelişme çağında bir erkeğim."

Kadın, adamın ereksiyonuna baktı. "Onu görebiliyorum..."

Adam burnundan güldü ve beklenmedik bir hareketle Ali'nin üzerine çıkıp onu masaya çiviledi.

Ali adamın göğsüne bastırdı. "Bekle bir saniye."

Adam dirseklerinin üzerine doğrulup kadının üzerinden kendi ağırlığını çekerek ona baygın gözlerle "Ne oldu?" dercesine baktı.

"Düşünüyordum da," dedi kadın. "Bence Bree parayı kesinlikle Teddy'nin evine sakladı."

"Düşünüyor muydun? Ne zaman? Düşünecek zamanı nasıl buldun?"

“Daha önce. Ama dediğim mantıklı değil mi?” diye üsteledi kadın. “Eğer amacı ona tuzak kurmaksa—”

“Daha önce derken? Yani senin tam içindeyken, adımı çığlıklarla bağırдыңın sırada seni bademciklerine kadar hissederken ve—”

Kadın eliyle adamın ağzını kapatıp kakhaha attı. “Ben çığlık atmadım. Yani, tam olarak. Ayrıca ne olmuş? Zihnimin komple kapanması mı gerekiyordu?”

Adam biraz alınarak kadının üzerinden çekilince Ali bir kakhaha daha attı.

“Özür dilerim,” dedi, “kadın aklı biraz farklı çalışıyor.”

“Hadi canım!”

Yattıkları yerde doğruldular ve Ali kıyafetlerini giyinmeye başladı.

“Bu noktada elimizdeki her şey ikinci derece kanıtta giriyor. Duyduğuma göre yarın Teddy ve meclisten bazı çalışanlar, kaynaşma amacıyla yatılı bir balık tutma gezisine gidiyorlarmış. Annemin doğum günü partisi bitene kadar bekleyip, parayı kontrol etmek için onun eve gideceğim.”

“Olmaz,” dedi Luke. “Kesinlikle olmaz. Çok tehlikeli. Eğer parayı orada bulursan herkes onu oraya senin koyduğunu düşünecektir.”

Kadın adamın bu endişesi karşısında eriyip bitse de kendine buna fazla alışmaması gerektiğini hatırlattı. Adam buradan ayrıldıktan sonra görüşmeye devam edeceklerine dair tek bir kelime bile söylememişti ve bunun için dilenmeye niyeti yoktu. “Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Herkes zaten parayı benim çaldığımı düşünüyor. Ayrıca dikkatli olurum, güven bana.” Kadının sandaletlerini ayağına geçirdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Luke.

“Aubrey ile konuşmak istiyorum.”

“Beni bekle.” Adam pantolonunun fermuarını kapatıp büyük ihtimalle anahtarları için etrafına bakındı. Anahtarlar, Ali’nin yeni yaptığı kâseden başka bir yerde olmasalar da bu ritüeli günlük olarak sürdürmekten vazgeçmiyordu.

“Bekleyemem,” dedi Ali. “Hapisten uzak durmak adına yürüttüğüm yoğun bir programın içindeyim.”

Adam kahkaha attı. “Birkaç dakika önce pek yoğun gibi değildin sanki.”

“O farklıydı. Orgazm engeline takılmıştım.”

Adam duyduğu şeye memnun oldu ve yüzüne oldukça erkeksi bir gülücük kondurdu. “Üç orgazm. Bir şeyler ‘düşünmeye’ devam eden biri için oldukça iyi bir rakam.” Luke eğilip kadını öptü. “Bunu yalnız başına mı haletmek istiyorsun?”

Ali’nin buna alışmaya ihtiyacı vardı. Luke’un, kasabadan ayrılıyor oluşunu, ayrıldıktan onlara ne olacağını tartışmaya açıp açmayacağını merak ederek ona baktı.

Ama adamın ağzından bir şey çıkmadı.

“Evet,” dedi kadın. “Bunu yalnız başıma halletmem gerekiyor.”

“Zorunda değilsin.”

“Buradan ayrılıyorsun, hatırladın?”

Adamın çene kasları kasıldı. “Bunun unutacağım bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Kadın derin bir nefes verdi. *Güçlü kal.* “Tek başıma olursam Aubrey benimle daha rahat konuşur.”

Duyduğu pek hoşuna gitmese de onu anladığını belirten bir baş hareketi yaptı. “Zach’i ara. Ona Bree’yi anlat. Ben de Sawyer’ı ararım.”

“Hapse girmek planlarım arasında olmadığı için anlatacağım,” dedi kadın. “Parmaklıklar ardındayken kendi kendine yeten, çok yönlü ve insanlara fayda sağlayan bir toplum üyesi olmak zor olur. Ayrıca içeri girersem sörf yapmayı öğrenebileceğimi de zannetmiyorum.” Kadın pozitif ve neşeli görünmek için elinden geleni yapıyordu. Bu bir inkâr etme yoluydu. Pozitif ve neşeli olursan kendi dediklerine de inanma şansın vardı.

“Sörf mü?” diye sordu adam.

“Evet. Seni izlerken bunu da ölmeden önce yapılacaklar listeme eklemeye karar verdim.”

“O listeyi ölecek olan insanlar düşünür.”

“Yani,” dedi kadın ve antredeki konsolunun üzerindeki ufak aynadan kendi yansımasını kontrol etmek istiyormuş gibi adama arkasını döndü. “Kendimi hapis cezasından sağ çıkabilecek gibi hissetmiyorum,” diye espri yaptı.

Kadının omuzlarına konan iki el ona arkasını döndürdü. Luke kadının gözlerinin içine baktı; çenesindeki kasılmadan anlaşıldığı üzere Ali’nin korkularını görebiliyordu. “Sen hapse girmeyeceksin.”

Kadın başını sallasa da pek ikna olmuş gibi görünmüyor olmalıydı çünkü Luke, bakışlarını daha da derinleştirdi. “*Girmeyeceksin.*”

Mutfak kapısına tıklatıldığında Ali olduğu yerde sıçradı. Lavabonun yanındaki pencereden dışarı baktığında geniş omuzlu Jack’in kapının dışında bekliyor olduğunu gördü. “Aman Tanrım,” diye fısıldadı kadın. “Eğer beş dakika önce gelmiş olsaydı bizi duyacaktı!”

“Bizi mi?” diye sordu Luke. Yüzündeki eğlenceli ifade kadının baştan aşağı kızarmasına sebep oldu.

Doğru. Gürültülü olan kişi *Ali* 'ydi. Luke'layken buna engel olamıyordu.

Ali'nin utandığını gören Luke'un gözleri şefkatle yumuşadı. "Çıkardığın seslere bayılıyorum," dedi boğuk bir sesle. "Çok seksi oluyorsun." Kapıyı açtı.

"Selam," dedi Jack, "bölmüyorum, değil mi?" Adam sorduğu sorunun cevabını beklemeden içeri daldı. "Sörf tahtanı ödünç almam gerekiyor."

"Evin içinde değil, arka tarafta," dedi Luke.

"Dalış giysisine de ihtiyacım var."

"Haziran ayındayız," dedi Luke. "Haziran ayında yalnızca süt oğlanları dalış giysisiyle sörf yapar."

"Sonrasında biriyle randevum var. Çekme payını göze alamam."

Luke onu dışarı itmeye çalışsa da Jack ayağını kapı aralığına koymuştu bir kere. "Dalış giysisini bana verene kadar şuradan şuraya gitmiyorum. Tüm gün burada bekleyebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun."

Luke bir küfür mırıldanıp kapıdan dışarı çıktı. "Garajda bir tane olacaktı. Bekle burada."

Luke yanlarından ayrıldığında Jack, Ali'ye doğru dönüp sırtıttı. "Luke'la aramızdaki aşkı hissedebiliyorsun, değil mi?"

Ali güldü. Adam anlamsızca yakışıklıydı, hatta daha da anlamsızca büyüleyiciydi. "Kesinlikle hissedebiliyorum."

"Luke'un annesi de babası da doktor," dedi Jack, "yani tam bir göt olması muhtemelen onun suçu değil. Her zaman haklı olduğunu düşünmesi de aynı şekilde..."

"Öyle midir? Her zaman haklı mıdır yani?"

“Evet ama bunu ona söyleyeyim deme. Direkt beynine girer. Adamda bildiğimiz kahramanlık kompleksi var. Bu yüzden her şeyden bu kadar fazla etkileniyor. Kendini suçlamayı çok sever.”

Yanlarına geri dönen Luke, elindeki dalış giysisini adama fırlatıp, “Sağ olasın, Doktor Phil,” dedi. “Artık gidebilirsin.”

“Tabii. Ha,” dedi Jack, tekrardan onlara doğru dönerek, “söylemeyi unuttum; Joe Wykowski senden evinin yanında bulunan işlenmiş kütükleri kimin çaldığını bulmam istiyor. Servet değerindeymiş. Eğer yardımı dokunacaksa kendisi eski eşinin şimdiki erkek arkadaşının marangoz oğlunun yaptığını düşünüyor.”

“Eğer o kim olduğunu biliyorsa...” diye söze girdi Luke.

“Adam resmen *Kirli Adam* filmindeki herif gibi çivi tabancası belinde geziyormuş,” dedi Jack. “Sana ve o belalı tavırlarına ihtiyaçları var. Bir de *gerçek* bir silaha tabii.”

Luke adama baktı. “Neyim şimdi ben? Şanslı Liman ihtiyar heyetinin özel dedektifi mi?”

“Hey, Bay Schmidt’in GTO’sunu bulan ben değilim,” dedi Jack. “Dün gece nöbetteyken Bayan Myers’ın kedisini ağaçtan kurtardım; kadın tüm briç kulübüne seni anlatıyordu. Belli ki her birinin de *seksi dedektifin* el atması gereken problemleri varmış –sözler onlara ait bu arada. Seksi bir dedektif olmadığından demiyorum gerçi ama benim tipim değilsin.”

Ali kahkaha attı.

Luke, Jack’i itekleyerek kapı dışarı ettikten sonra Ali’ye döndü. Adamın bakışları kadının kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Bunun tam tersi doğru olsa da Ali, Luke’un hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi rol yapmasını izleyip duruyordu. Adam kız kardeşinin ayakta kalmasına yardımcı oluyordu.

Kendi mesleği neyi gerektiriyorsa ona koşturuyordu. İhmal ettiği evin tamir işleriyle ilgileniyordu.

Bir de Ali vardı. Luke ona da kalacak bir yer, arkadaşlık ve daha nicesini vermişti.

Çok farklı koşullarda büyümüşlerdi. Ebeveynleri ondan çok şey beklemiş, hem kendini hem de ablasını büyütmesinden medet ummuşlardı. Bunun bir sonucu olarak Luke hem kendini ayakta tutabilen hem de bunu yapamayacak kadar zayıf olanların yardımına koşan bir adam hâlne gelmişti.

Ali onun bu özelliğine hayrandı.

“Öncesine gelince...” dedi Luke.

Kadın adamın yüz ifadesini inceledi. “Sorun yok, Luke,” dedi sakince. “Aynı konuşmayı yapmak zorunda değilsin.”

“Aynı konuşma?”

“Bir kez daha birbirimizin karşısında nasıl çıplak kaldığımızı rasyonelleştirmeyi denediğin, bunun *son* sefer olacağını falan filan söylediğin o konuşma işte.”

Adamın dudaklarında belli belirsiz bir gülücük belirdi. “O falan filanı atlamadığın iyi oldu.”

“Bak, benden uzak durmakta haklısın,” dedi kadın. “Geçmişte bazı kötü kararlar verdim ve—”

Luke kadını yakalayıp kendine doğru çekti. “Konu sen olduğunda yanlış olan *hiçbir şey* yok,” dedi adam, buz gibi bir sesle. “Tek bir şey bile yok hem de. Sen kusursuzsun.”

“Şey—”

“Söyle,” dedi adam.

Kadın yumuşayıp adamın yüzünü avuçlarının içine aldı. “Luke, ben—”

“Söyle, Ali. Kusursuz olduğunu söyle.”

Kadın, adamın yüz hatlarındaki o korumacı, sert çizgilere baktı ve kalbi acıdı. Adamın bu modunu çabucak değiştirmesi gerekiyordu yoksa Ali, onun üstüne atladığında sorumluluk kabul etmeyecekti. “Ben kusursuzum, oldu mu?”

İşe yaramıştı. Adam gülümsedi. “Böyle huysuzlanman gerçekten çok hoşuma gidiyor.”

22. Bölüm

Ali, Aubrey’i belediye binasında, asık suratıyla klavyeye bir şeyler yazarken buldu.

“Buradaki herkes hafta sonları çalışmak zorunda mı?” diye sordu Ali.

“Sadece şanslı olanlarımız.” Aubrey başını kaldırıp Ali’nin saçlarını inceledi. “O saç köpüğünü her gün kullanman gerekiyor.”

Ali elini saçında gezdirip yüzünü buruşturdu. “Bugün unutmuşum. Dinle, bir sorum olacak.”

“Hayır, hâlâ patronumla yatmıyorum.”

“Aslında onu sormayacaktım. Gerçi bir yandan da neden hâlâ onunla çalıştığını merak etmiyorum değilim.”

Yüzünü ekşitme sırası Aubrey’deydi. “İyi bir iş,” dedi kadm. “Ve adama dayanabiliyorum.” Bu son dediğine yüzde yüz emin olmadığı suratından okunuyordu. “Bak, baya bir meşgulüm, yani...”

“Başka biri daha var mı?”

“Pardon?”

Ali kadına biraz daha yaklaşıp ona doğru eğildi. “Teddy’nin görüştüğü başka birileri daha var mı diye merak ediyorum. Sen ve Melissa dışında.”

Aubrey kadına uzun uzun baktı. “Aklında biri mi var?”

“Belki.”

Aubrey kusursuzca alınmış kaşlarından birini havaya kaldırıp bir şey diyecek gibi oldu ama tam o sırada Gus, elinde bir paspasla içeri girdi.

Aubrey ile Ali, koridor yeniden boşalana kadar sessizce oturdular.

“Burada konuşamayız,” dedi Aubrey.

“Biliyorum. Sadece bana bir şeyler bildiğini söyle.”

“Somut bir şey yok.”

“Bu değişirse beni aramayı düşünür müsün?”

“Yani o kanepa bir daha kullanıma açılırsa mı?” diye sordu Aubrey.

“Aynen.”

Aubrey derin düşüncelere dalıp iç geçirdi. “Kahretsin, bu işi cidden seviyordum.”

Luke kasabaya indiğine Sawyer’ı, başı kollarının arasında otururken buldu. “Kötü bir gün müydü?”

“Bazı liseli seraseriler dün gece Hood Dağı’na kadar arabayla gidip –hangi yolu kullanırsan kullan üç saat sürüyor– on beş kamyon dolusu karla geri dönmüşler ve tüm karı okulun bütün kapılarının önlerine yığmışlar. Akşamüstü demiyorum bak. Gecenin üçünde. Yaz okulu cezaları iptal edilmek zorunda kaldı.”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi Luke.

Sawyer başını kaldırıp kıpkırmızı gözlerle Luke’a baktı. “Sormaya korkuyorum.”

“Ben elli bini Bree Medina’nın çaldığını düşünüyorum.”

Sawyer adama biraz daha baktıktan sonra boş kahve kupasını ona doğru uzattı.

Luke kupayı aldı, koridorun sonundaki servis masasının yanına gitti, bardağı kömür karası rengindeki kahveyle doldurup Sawyer’ın ofisine geri döndü.

Sawyer kahveden bir yudum aldı, yüzünü ekşittikten sonra bir yudum daha aldı. Artık daha keskin bakan gözleriyle yeniden Luke’a döndü. “Ne?”

Luke ağzını açtığı anda Sawyer ayağa kalktı. “Dur, bekle. Burada olmaz.”

Luke ona özet geçerken Sawyer’ın pikabına doğru birlikte yürüdüler.

“Tanrım,” dedi Sawyer. Ardından hemen başkanı aradı. “Hey, Tony. Evet, temel atma törenindeki katılım çok iyiydi. Baksana, Bree ne yapıyor? Meşgul mü bu aralar?” Başkanın söylediklerini dinlemek için bir süre sustu. “Benim ofisi yeniden dekore etmek istiyorum da... Bir konuşmak istedim. Anlıyorum. Annesine geçmiş olsun dileklerimi iletmesini söyle.” Adam telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Bree, birkaç günlüğüne annesinin Ocean Shores’daki evine gitmiş.”

“Ocean Shores,” diye tekrarladı Luke. “Annesi Ocean Shores’da mı yaşıyormuş? Buraya en yakın ikinci manikür salonunun olduğu yerde. Bence bir bakmalıyız...”

Sawyer arabayı kenara çekti ve cep telefonundan salonun numarasını bulup aradı. Aramayı bitirdiğinde Luke’a doğru döndü. “Bree oranın müşterisiymiş ve dediklerine göre daha önce yıldızlı, mavi bir manikür yaptırmış.” Arabayı yeniden çalıştırdı, birkaç viraj döndükten sonra bir sokağın ortasında durarak köşedeki dubleks evi gösterdi. “Marshall’ın yeni evi.”

Evde bir hareketlilik görünmüyordu.

Sawyer motoru durdurdu. “Marshall kendini iyi hissetmediğini söyleyerek buluşmamızı iptal etti. Sence tesadüf mü?”

“Ben tesadüflere inanmam,” dedi Luke.

“Ben de öyle.”

“Eee? Ne yapıyoruz şimdi?”

“Polis gözetiminin nasıl bir şey olduğunu unuttun mu?”

“Yoo.” Luke koltuğuna yaslandı. “Ama kafamız yerinde olsa iyi olurdu. Hiç yiyecek bir şeyimiz yok.”

Sawyer öne doğru eğilip torpido gözünü açtı. İçeride resmen şekerlerden ve çeşit çeşit abur cuburlardan oluşan bir define yatıyordu.”

“Güzel,” dedi Luke ve hiç beklemeden paketlere yumuldu.

Yaklaşık yarım saat sonra sokaktan postacı geçti. Ondan iki dakika sonra ise Marshall’ın ön kapısı açıldı. Teddy’nin üzerinde boxer şort ve önü açık bir sabahlık vardı.

“Hasta gibi giyinmiş,” dedi Sawyer.

Ya da henüz yeni sevişmiş biri gibi... “Yalnızca süt oğlanları sabahlık giyer.”

“Benim bir sabahlığım var. Karım almıştı.”

Luke adama döndü. “Chloe sana sabahlık mı aldı?”

“Gittiği spadan getirmiş.”

“Hiç giydin mi?”

“Ah, tabii ki hayır.”

“O zaman dediğimin arkasındayım.”

Teddy dışarı doğru bir adım attı. Adam daha fazla uzaklaşmadan arkadan boynuna bir kravat dolandı.

Arabadaki Luke da Sawyer da bir problem olduğunu düşünerek oturdukları yerde gerildiler ama Teddy’nin arkasındaki

gölgenin bir kadın olduğu hemen anlaşıldı. Kadının üstünde siyah deriden bir büstiyer, altında aynı renk ve materyalden bir tanga ve diz üstü stiletto çizmeler vardı.

Bu, sözde hasta annesinin ziyaretine giden Bree Medina'ydı. Kadın Teddy'nin kışına bir şaplak atıp onu boynuna dolaştırmış olduğu kravatla geri içeri çekti.

"Tanrım," dedi Luke. Elleriyle gözlerini ovuştururken, "Sanırım artık bu manzarayı aklımdan atmanın bir yolu yok..."

O akşamüstü Ali ıslak, soğuk kilin başında kendini tamamen kaybetmiş şekilde garajda çalışıyordu. Hiçbir şey düşünmeden, yalnızca duyuşsal becerilerini kullanarak kille uğraşırken gayet formunda görünüyordu.

Evin önünde duran kamyonetin sesini duyduğu için arkasından yaklaşan kişinin Luke olduğunu anlamıştı. Adam ona dokunmasa da Ali, aralarından bir kâğıt parçasının bile geçemeyeceği kadar yakın durduklarım hissediyordu. "*Hayalet* filmi setinde miyiz?" diye mırıldandı kadın.

Luke, Ali onun sertleştiğini hissedebilsin diye ona iyice yaklaştı. "Hâlâ arkanda hayalet varmış gibi hissediyor musun?" diye sordu sessizce.

Kadın arkasını döndüğünde adamın ona özlemle bakıyor olduğunu görünce kalbi sıkıştı. Kadın batmış hâldeki üzerini göstererek, "Duş almam lazım," dedi.

"Komik, benim de öyle."

Çekiciliğinin seni yoldan çıkarmasına izin verme. Adam bunu çok iyi saklıyor olsa da bir şeylere sinirli olduğu belliydi. Ali biraz bocaladı. Luke, çok az kişiye gösterdiği "gerçek" tarafını Ali'nin görmesine izin veriyordu.

"İyi misin?"

“Sawyer’laydım. Bree’yi Marshall’ın yeni evinde gördük.”

Kadın bu hikâyenin çok daha ayrıntılı olduğunu tahmin edebiliyordu. “Ve?”

“Ve durum biraz... Uygunsuzdu.”

“Nasıl uygunsuz?” diye sordu kadın.

“*Uygunsuz, uygunsuz.*”

Kadın adamın suratına baktı. “Söyle işte, Luke. Elli bin dolarlık nakit paranın üzerinde çırılçıplak yuvarlanıyorlar mıydı?”

“Pek çıplak sayılmazlardı ve ortada bir nakit para yoktu. Ama ipler... Bree’nin elindeydi. Yani eminim ki şu an Marshall, kendi kravatıyla bir yerlere bağlanmış hâldedir.”

Kadının ağzı açık kalmıştı. “Ciddi misin sen?”

Adam izci sözü verir gibi tek elini havaya kaldırdı. Tabii Luke Hanover, ömründe izcilik yapmış olamazdı.

Kadın derin bir nefes aldı. “Yani başkanın karısıyla sicil memurunu gayrimeşru –ve belki de BDSM– bir ilişkide yakaladık. Kadın ürperdi. “Yani iğrenç bir şey bu ama yasa dışı bir şey olduğunu zannetmiyorum.”

“Doğru,” diye ona katıldı adam. “Parayı ortaya çıkarmamız gerekiyor.”

“Nasıl?”

“Eğer para kadındaysa,” dedi Luke, “bir yerlerde saklıyor olmalı. Bir banka hesabında değil de elinin ulaşacağı bir yerde. Ve o parayla Marshall’ı kullanıyor.” Adam, Ali’ye iyice yaklaştı. “Tek yapmamız gereken şey onu o parayla suçüstü yakalamak.”

“Haa, ne güzel. Çok bir şey yapmamıza gerek yokmuş.”

Adam kadını nazikçe kendine çekti.

“Dikkat et,” diye uyardı Ali onu. “kile batmış durumdayım.”

“Ali, polis yakında birilerini tutuklayacağını açıklayacak.”

Kadının kalbi güm güm atmaya başlamışken bedeni hareketsizleşti.

“Onu çoktan yaptılar zaten.”

“Evet ama bu sefer bunun sen *olmadığım* açıklayacaklar.”

Kadın derin bir nefes verdi. “Pekâlâ. Bu dediğin hoşuma gitti. Devam et.”

“Bree gözetim altında,” dedi adam.

“Paranın yerini değiştireceğini düşünüyorsun.”

“Değiştireceğini biliyorum. Eğer tamamen masum durumdayken tüm oklar aniden benim üzerime çevrilseydi benim yapacağım şey bu olurdu. Kanıttan kurtulurdum.” Adam hiç acele etmeden kadının yüzüne düşen saçı geri itti.

Dün olsaydı bu tatlı dokunuş karşısında Ali duygulanırdı. Fakat şimdi, bu kadar mutsuzken ve onun için yanıp tutuşuyorken canı yanıyordu ve öfkeleniyordu. Luke, Ali’nin yanında durmuş, kimse ona inanmıyorken inanmış, yalnız kalmak istediği bir dönemde olsa da kadının kendi evinde kalmasına izin vermişti ama yarın kasabadan ayrılıyordu. Ve ne kadar harika biri olsa da Ali’yi yeniden görmekle ilgili tek bir kelime bile etmemişti. Kadın bu ani sinir karşısında kile bulanmış parmağıyla adamı göğsünden dürttü.

“Hey,” dedi adam.

Ali aynı hareketi tekrarlayarak Luke’un beyaz tişörtünü kil lekesi yaptı.

“Kes şunu.”

Ali durmadı.

“Ali.” Ali onu üçüncü kez dürtecekken adam kadının parmağını yakaladı. “*Dur dedim.*”

“Tabii. Duracağım. Seni önemsemeyi bırakacağım...” *Seni istemeyi, seni sevmeyi...* Fakat bunların hiçbirini yapabilecek güçte değildi. Bir kez daha kalbi, batan bir gemi misali çaresizdi.

Ama Ali bu sefer hiç sesini çıkarmadan batmayacaktı. Evet, kesinlikle bunu yapmayacaktı. Boşta kalan eliyle masadan bir parmak dolusu yumuşak kil alıp Luke’un göğsüne sıyırdı.

Adam kadının diğer elini de kolaylıkla yakaladı. “Ne girdi senin içine böyle?”

“Doğruları konuşmayı sevdiğini söylüyorsun ama bunu yapmıyorsun,” dedi kadın. “O alaycı tavrını, taktığın rozetten daha iyi üzerinde taşıyorsun. Bunu kalbini olan bitenden korumak için yaptığını biliyorum ama olan biten bir şey varsa o da bizim birbirimize âşık oluşumuz.”

Ali, başka bir yeriyle düşünüyormuş gibi ona baktığı için adamı suçlayamazdı. Amacı bunu ağzından kaçırmak değildi ama olmuştu bir kere ve artık geri alamazdı.”

“Ali—” dedi adam sessizce. “Sana söyledim—”

“Tabii evet, bana söyledin.” Adamın bu sakin istikrarından bıkmıştı. Hiç kendini kaybettiği olmuyor muydu? Neden onun da Ali’ye olduğu gibi tepesi atmıyordu? Adam kadının ellerini henüz bırakmamıştı ve Ali, ondan uzaklaşmak yerine daha da yaklaştı. Kadının tek niyeti, kendini daha iyi hissedene kadar adamı kile bulamaktı ama son hareketiyle Luke’la göğüs göğse kaldığı için tam olarak istediği sonucu alamamıştı.

Bu durum *fazlasıyla* hoşuna gidiyordu ama bir o kadar da problem yaratıyordu. “Evet,” dedi kadın, “bana söyledin. Bana çok şey söyledin. Sanırım pek iyi bir dinleyici değilim. Bu Winterslar’a özgüdür. İnkâr etme, bilirsin. Ve ben bu konuda gayet iyiyimdir.”

“Seni incitmeyi asla istemiyorum, Ali.”

“Şu an incitiyorsun.”

Adam derin bir nefes aldı, kadının ellerini bıraktı ve gözlerini kapama gafletine düştü.

Ali bu sefer iki eliyle birden taşıdığı kil yığınının adamın tişörtüne yapıştırıp daha fazlasını almak için masaya döndü.

“Ne halt yiyorsun, söyler misin?”^{F_{SEP}}“Kirli savaşıyorum –senin yapmadığın şeyi yapıyorum. Sen hiç savaşıyorsun çünkü. Hiçbir şeye bulaşmadan, bir kenarda temiz çocuğu oynuyorsun.”

“Sence ben temiz çocuğu mu oynuyorum?” diye sordu adam, son derece sakın bir ses tonuyla. Gözleri o kadar da sakın değildi. Adam iki avuç dolusu kili ellerine doldururken gözlerinden ateş fişkırıyordu.

“Bak ne diyeceğim,” dedi kadın, ellerini havaya kaldırarak.

“Pes ediyorum, tamam.”

“Çok geç.” Adam kadını yavaş, emin ve kadımlardan çok daha sağlam basan adımlarla izledi ve Ali daha ne olduğunu anlamadan ona çelme taktı. Kadın, Luke’un büyükannesinin armut koltuğunun üzerine düşüverdi.

Ali oradan kaçamadan adam onu düştüğü yere çivileyerek ellerindeki tüm kili boynundan bileklerine kadar bulaştırdı.

“Bunu yaptığına inanamıyorum!”

Adam yüzündeki memnuniyet ifadesiyle tek bir harekette ayağa kalktı. Bir adım geri attığında, Ali’nin kili yumuşatmak için doldurmuş olduğu bir kova suyun içine girip kış üstü yere devrildi.

Kadın dizlerinin üzerine kalkıp adamın yanına kadar o şekilde gitti. “Tanrım. Tanrım, Luke. İyi misin?”

“Hayır. Galiba egomu kırdım.”

Yaşadığı ani rahatlık Ali’yi sersemletmişti; başını Luke’un

göğsüne düşürüp kakhaha atmaya başladı.

Adamın elleri kadının kalçalarını sımsıkı sardı. “Ben temiz çocuğu oynamıyorum, Ali. Seninleyken bunu yapmam. Problem de bu zaten. Hissetmemem gereken şeyleri hissediyor olmam.” Adam ikisini birlikte yuvarlayarak kadını kendi altına aldı.

“Hissettiğin başka bir şey daha var,” dedi kadın.

“Hadi canım!” Adam, kadının başının iki yanında sabitlediği dirseklerinin üzerinde yoğun ve sıcak bakışlarla ona iyice yaklaştı. Tepeden vuran garaj ışığı, adamın omuzlarında ve kollarındaki şişik kasları vurgulayarak vücudunun sert, adaleli çizgilerini okşuyordu.

Etraftaki hava elektrikle yüklü gibiydi. Ali’nin teninin hemen altında titreşen beklenti hissi, içini ısıtarak vücudunun belirli noktalarına doğru ilerliyordu. Kadın gözlerinin adamın tüm yüzünde gezinmesine izin vererek Luke’a duyduğu açlığı çekinmeden belli etti.

Adam, kadının adını fısıldayarak dudakların çenesinden kulağına kadar sürttü. “Beni öldürdüğünü biliyorsun, değil mi?”

Ali, adam iki bacağının arasına yerleşsin diye bacaklarını onun etrafına dolayıp başını geriye attı. Bu gecenin son geceleri olduğunun bir kez daha farkına vardı... “Ölmek için güzel bir yol,” diye mırıldandı kadın.

Adam bu duyduğuna hafifçe gülerek kadının başını avuçlarının arasına aldı; parmakları saçlarına dolandı. “Yerde olmaz.” Ayağa kalkıp kadını kaldırdı.

“Peki,” dedi kadın ve çalışma tezgâhına doğru anlamlı bir bakış attı. Kadın, tezgâhın sağlamlığını kontrol ederken adam yeniden gülerek onun arkasına yaslandı. “Beni öldürmeye devam ediyorsun,” dedi ve kadını kendine doğru çevirip kalçası-

m tezgâha dayadı.

“İşte böyle. Seni boşalırken izlemek istiyorum.”

Kadını tezgâha oturtabilmek için kucakladı. Bacaklarını okşadığı elleriyle iç kısımlardan tutarak iki bacağı araladı.

Ali’nin önlüğünü açmaya çalışırken düğümle başa çıkamayınca dudaklarından ufak bir küfür çıktı.

“Bu gece niyetim bu değildi,” dedi ve düğümle uğraşmayı bırakıp önlüğü eliyle yırtarak kadının ürpermesine neden oldu.

“Senin suçun değildi,” diye mırıldandı kadın. “Kil seksi bir unsurdur.”

Adam boğuk bir sesle güldü. “Ben bunun nedeninin sen olduğuna eminim.”

Kadın derin, yavaş bir nefes alarak ıslak kilin ve hemen önünde duran harareti erkeğin kokusunu içine çekti ve titremesine neden olan o arzu dalgasını derinden hissetti.

Luke’un nihayet önlükle işi bittiğinde yırtık kumaş parçasını kadının omzundan arka tarafa doğru fırlattı. Önlüğü kadının elbisesi, ardından da sütyeni takip etti.

“Tanrım, çok güzelsin.” Luke, kadının külotunu da bacaklarından aşağı kaydırdığında Ali’nin üzerinde tek kalan şey plastik botları olmuştu.

Ve bolca kil...

Adamın göğsünden hırıltılı bir inleme yükseldi. “İşte en sevdiğim hâlin,” dedi ve kadının sonuna kadar açık bacaklarından tutup vücuduna daha da yaklaştı.

“Tam bir ziyafet gibisin.” İki elini Ali’nin kalçalarına koyarak ona doğru eğildi. “Ve ben açlıktan geberiyorum.” Önce Ali’nin bir göğsünü, ardından bir diğerini ağır hareketlerle öptü.

Kot pantolonu kadının bacaklarının arasına sürtünürken

Ali'nin için ürperdi. Luke baştan aşağı giyinikken onun karşısında çıtırçıplak olmanın inanılmaz derecede erotik ve günahkâr bir tarafı vardı. Adam dizlerinin üzerine düşüp dilini kullanmaya başladığında iş daha ileri bir seviyeye yükseldi. Ali, masanın üzerinde hemen boşalabilirdi ama Luke, koca elleriyle kadını kalçalarından yakalayıp dilini geri çekerek o tatlı, ağır işkencesini sürdürdü. Kadının kendinden geçmesi onu utandıracak kadar kısa bir zaman almıştı. İkinci seferlerinden de kısa sürmüştü.

Ve Luke, Ali'nin içine girdi. Kollarını kadının etrafına doladı ve göğüs göğse kalabilsinler diye onu biraz daha havaya kaldırıp ağır, lezzetli hareketlerle bir ileri bir geri kaymaya başladı.

“Nasıl?” diye sordu kadın nefes nefese. “Nasıl oluyor da her seferinde daha da iyi olabiliyor? Bunun gerçekleşmesini istemediğimiz için mi?”

Adam dudaklarıyla kadının boynunu emerken başını iki yana salladı. Dudaklarının nazik hareketleri kadının vücuduna ufak şok dalgaları yayarken Ali yüksek sesli bir çığlık atıp ona daha bir sıkı sarıldı.

Adam da ona daha sıkı sarılarak, “Ah, Ali...” diye hırıldadı. “Böyle devam edersen sonu gelmeyecek.”

Ali bir kez daha çığlık attı. Adam kısasa kısas ilerlemek için kadının omzunu, köprücük kemiklerini, göğsünü dişlemeye başladı ve kadının daha çok inlemesiyle aralarındaki hararet ve zevk iyice yükseldi. Ali bir şekilde gözünü açabildiğinde adamın yüzünde gördüğü yoğun ifade, onu mahvetti.

Luke, başını Ali'nin boyun boşluğuna dayadı ve bu sefer Ali'yle aynı anda, kendinden geçerek boşaldı. Kadın yaşadığı hazzın getirdiği artçı sarsıntılarla titrerken Luke huzur veren, koruyucu kollarıyla ona daha sıkı sarıldı. Luke, Ali'nin çene-

sini, kulaklarını öpmeye, ısırmaaya devam ederek onu severken kadın, onun sıcaklığıyla, onun kokusuyla bir kez daha boşala-bilirmiş gibi hissetti.

Luke onu sevdiğini kabul etmeyecekti elbette. Kadın adama bir süre daha sımsıkı sarılıp geçirdikleri bu anın her bir saniyesini hatırlamayı denedi. Her şeyi...

Luke onunla aynı şeyleri hissedercesine kadının kendisine sımsıkı sarılmasına izin verdi. Uzun bir süre sonra nihayet başını kaldırıp Ali ile göz göze gelebildi. Ali, Luke'un onun iyi olup olmadığını kontrol ettiğini biliyordu; başını kaldırıp adamdı öptü.

Çünkü iyi değildi.

Luke gidiyordu.

23. Bölüm

Ertesi sabah Ali kocaman, sıcacık, sert bir vücuda sarılı hâlde uyandı.

Luke.

Garajdaki yakınlaşmalarından sonra birlikte bir şeyler yemişlerdi ve Luke, Ali'yi yatağa götürmüştü.

Kendi yatağına...

Luke, tek eli kendi başının altında, diğer eli Ali'yi sahiple-nircesine onun kalçasının üzerinde bir hâlde sırtüstü pozisyon-da, derin bir uykudaydı.

Kadın kalbindeki ağrıyı umursamadan ona son bir kez uzunca bakıp yataktan kalktı.

Adam bir şeyler mırıldanıp yüzüstü döndü ve başını yastığı-nın altına soktu. Baş dışında geri kalanı hâlâ çırlıçıplak bir şe-kilde sergideydi: Kaslı sırtı, upuzun bacakları ve Ali'nin bak-maktan büyük bir zevk aldığı, dünyanın en güzel kalçaları...

O bugün buradan ayrılıyordu ve kadının yaşadığı hüznün San Francisco ile Şanslı Liman arasındaki mesafeyle hiçbir alakası yoktu. Konu, bu şeyi devam ettirme konusunda hiç ko-nuşmamış olmalarıydı. Bu şey her ne ise... Bu yüzden aradaki mesafe gerçekten önemsizdi.

Ama Ali, Luke'un gidişini seyretmeyi reddediyordu.

Ye Beni'ye gidip Grace'in son dönemlerde meşhur olan çikolata parçalı kreplerinden söyledi. Lucille ve beyaz saçlı yakın arkadaş grubu da oradaydı. Kadın, Ali'nin yanına gelip ona sarıldı. "Dedektif Yüzbaşı Seksi'nin ayrıldığını duydum," dedi. "Biraz ilgiye ve şefkate ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ben iyiyim."

"Güzel. Çünkü dünyayı erkekler döndürmüyor. Yine de," dedi, o sırada kafeye girmekte olan Bay Wykowski'ye şöyle bir bakarak, "hâlâ burayı daha ilgi çekici bir yer yapıyorlar."

"Sana seramiklerinle ilgili bir şey soracaktım," dedi Lucille. "Minik bir kuş bana Russell'ın dükkânındaki şeyleri sana satmaya niyetli olmadığını söyledi."

"Minik bir kuş?"

Lucille sırttı. "Leah. Ve gerçek şu ki ben senin seramiklerine imreniyorum. Galerimde sergi açmayla ilgilenebileceğini düşündüm. Eğer doğru fiyatlar biçersek o süslü avukatına ödeme bile yapabilirsin."

"Bunu yapar mısın?" diye sordu Ali.

"Tabii ki. Sen iyi bir insansın."

Ali gülümsedi. "Ya öyle biri değilsem?"

"O zaman yaptığımız bu konuşma Dedektif Yüzbaşı Seksi ile son bulurdu."

Ali'nin telefonu çaldı. Russell onu görmeyi istiyordu, bu yüzden kadın dükkâna geçti. Dükkân açık değildi ve en azından bu hâliyle bir daha asla açılmayacaktı. Russell, her şeyi paketlemeyi bitirmişti ve tezgâhın başında duruyordu. Ali'nin anladığı kadarıyla mutsuz görünmüyordu. Hiç mutsuz değildi hem de. Hatta aksine, mutlu görünüyordu.

Ve Ali onun adına çok mutluydu. Ve kendisi harap bir hâl-deydi.

Russell gülümseyip kadını kendine doğru çekti ve uzun bir süre sarıldılar. Ardından ona defteri verdi.

Kadın deftere bakakaldı. Defter, orasından burasından fırlayan yapışkan notlarla ve yıpranmış kenarlarıyla tam bir antika gibi görünüyordu. “İşin?”

“Aynen. Şanslı Liman Çiçekleri’nden geriye ne kaldıysa senindir. Artık tek ihtiyacın olan şey bir mekân.”

“Ama sana ödeyecek param yok ki,” dedi kadın.

“Kıdem tazminatı olarak düşün.”

Kadın deftere sarıldı, ardından kendinden geri uzaklaştırdı. “Bunu kabul edemem, Russell. Bu doğru olmaz.”

Adam defteri geri almadı. “O zaman dükkânı geri açıp cep-leri doldurduğun zaman ödemeni yaparsın.”

Kadın gözlerini adama dikti. “Dükkân açabileceğimi nereden biliyorsun?”

“Biliyorum işte,” dedi adam özgüvenli bir tavırla. “Tabii bu defterin bir değerinin olabilmesi için Şanslı Liman’da kalman gerekiyor.”

Ali bakışlarını sokağa doğru çevirdi. Çok erken bir saatti. Çam ağaçlarının arasından geçerek sokağa vuran beyaz günışığı çizgileri, haziran ayında Noel’i anımsatıyordu. Şu hırsızlık olayı olana kadar Ali burayı severdi. Buranın insanlarını, buranın kendisine eviymiş gibi hissettirmesini severdi. Aradığı üç şey de bu kasabada vardı: Güven, emniyet ve istikrar.

Yani yanlış olan hiçbir şey yapmamışken kuyruğunu kıstırıp buralardan kaçmanın canı cehennemeydi. “Evet,” dedi sessizce. “Burada kalacağım.”

Russell gülümseyip kadına bir kez daha sarıldı. “Arayı açmayalım.”

Ali adamın bu dediğini yapacaktı. Ve nasıl olacağına dair henüz hiçbir fikri olmasa da bu çiçekçi dükkânını da açacaktı. *Kendi çiçekçi dükkânını...* Tüm kalbiyle istediği bir şeydi bu.

İstiyor olduğu başka şeyler de vardı. Bu para gizeminin çözülmesini istiyordu. İnsanların onun bir hırsız olmadığını bilmelerini istiyordu. Annesinin ve kız kardeşinin güvende ve mutlu olmalarını istiyordu.

Luke’u istiyordu...

Eve geri döndü.

Eve.

Arabayı park edip koca, eski, güzel eve şöyle bir baktı. Böylesine karakter sahibi bir yeri o kadar fazla istiyordu ki...

Ama burası onun evi değildi. Luke’undu.

Gerçi hem buraya hem de bu adama aşık olduğunu inkar etmenin bir yolu yoktu. Luke’un vermek istediği mesaj bir türlü Ali’nin beynine girmese de adam onun bu şekilde hissetmesini istemiyordu. Eylemler her zaman kelimelerden daha kuvvetliydi ve Luke’un eylemleri, kelimelerinden bambaşka bir hikâye anlatıyordu.

Adamın kamyoneti hâlâ oradaydı.

Kadın birdenbire boğazının kuruduğunu hissedip dosdoğru mutfığa ilerledi. İlk tercihi viskiydi fakat onu kaldıramadığını kanıtlamıştı. Kendine bir bardak buzlu çay doldurdu ve Luke’un denizde olduğunu söyleyen iç sesine kulak vererek arka verandaya çıktı. Birtakım sesler duyunca aşağıdaki iskeleyi görebilmek için ilerledi. Edward elinden düşürmediği purosuyla oturuyordu. Doktor artık sigarayı bırakmasını söylemiş olduğu için Ali o puronun yanmamış olmasını diledi. Luke daha yeni

sudan çıkmıştı. Ali'nin bakmaktan asla bıkmayacağı vücudundan sular damlıyordu.

Tanışmalarının üzerinden daha birkaç hafta geçmiş olsa da Luke, onun kalbinde yer edinmişti. Belki de bazı şeyler hiç zaman gerektirmiyordu ama gerçek şuydu ki adam, kadının güvenebileceği bir erkek olduğunu kanıtlamıştı. Hayatına giren başka hiçbir erkeğe benzemeyen bir adamdı Luke.

İki adamın sohbeti kulağına geldiğinde Ali hâlâ aynı şeyi düşünüyordu.

“Bir pislik gibi davranma,” dedi Edward. “En azından o kıza yapma. Onunla yaşıyorsun, onun sana âşık olmasında bir sakınca olmadığını düşündürerek sen de ona kendini kaptırıyorsun.” Purosunun ucunu Luke’a dokundurdu. “Şimdi bana buradan ayrıldığında bir daha asla arkana bakmayacağını mı söylüyorsun?”

Luke büyükbabasının dediklerini duymazdan gelerek sörf tahtasını iskelenin tırabzanlarına dayadı.

“*Tekrardan* öylece uzaklaşacağını mı söylüyorsun? Çünkü şunu sana söylememe izin ver evlat, yalnızlık insanların anlattığı kadar iyi bir şey *değil*. Ölümle karşı karşıya geldikten sonra—”

Luke burnundan güldü. “Gaz sıkışman varmış—”

Edward puroyu yeniden adama batırdı. “O dediğini bir daha şöyle de sırf inat olsun diye sana bir tane çakayım.”

Aralarındaki mesafe biraz uzaktı ama Ali, kollarını göğsünde bağlamış bir hâlde tırabzanlara dayalı duran Luke’un bu lafın üstüne gözlerini devirdiğine emindi.

“Tek istediğim şey,” dedi Edward, “insanların yanlışlarından ders çıkarman. *Benim* yanlışlarımdan.”

“Ben sen değilim,” dedi Luke sessizce. “Ali de ben de aramızda ne olup ne olmadığının farkındayız.”

Edward adama dik dik baktı. “Benden ona sadece yardım ettiğine, onun senin için sadece bir iş olduğuna inanmamı mı istiyorsun?”

Ali duyacağı cevap için nefesini tuttu ve kısık bir “evet” sesi kulaklarına geldiğinde bedenindeki tüm kanın kulaklarına hücum edişini hissetti. Luke, onu iş olarak gördüğünü ilk söylediği zaman kız kardeşiyle konuşuyordu ve o konuda akla yatkın bir bahanesi vardı. Bu sefer sesindeki sakin kanı, her türden bahaneyi yıkıp geçer nitelikteydi.

Edward bıkkın bir hareketle başını iki yana salladı.

Ali, bunun yeni bir bilgi olmadığım kendine telkin ederken duyduğu şeyin korkunç, acı dolu gerçekliğini sindirmeye çalıştı. Buna rağmen aldığı manevi darbeyle adımları birbiri ardına geri gitti.

Ardından bir anda arkasını dönüp evin içerisine kaçtı. Çantasını alıp içine birkaç şey attı.

Buradan gitmesi lazımdı.

Yine de eline bir kâğıt alıp üzerine bir şeyler karalayacak vakti kendine yarattı çünkü tek kelime etmeden ayrılmak kabalık olurdu. Mimi ona bundan daha iyisini öğretmişti. Notu buzdolabının üzerine bantladı, mutfağa ve biri onun için bir büyükbaba gibi olan, diğeri ise... Her şeyi olan iki adama son bir bakış attı.

Gözleri önünü göremeyeceği kadar buğulanmıştı ama yine de kapının yanında duran seramik kâsenin içinden anahtarlarını alabildi. Sonra duraksayıp kâseye baktı.

Teddy’e bırakmış olduğu kalemlüğün nasıl bir kenara atılmış olduğunu hatırladı. Bu kâseyi aynı kadere terk edemeyeceği

için onu da yanma aldı. Eşyalarının geri kalanı için geri dönecekti elbette ama bu çok sonra, Luke evden ayrıldıktan sonra olacaktı.

Ön kapıyı açtı, bir saniyeliğine bocaladı ama yine de durmadı. Çünkü hayatında bir kez olsun ilk giden o olacaktı.

Luke sırtını büyükbabasına dönüp eve girdi. Tek başına uyanmıştı. Biraz sörfün ve büyükbabasıyla tartışmanın ardından Ali'nin eve geri dönmüş olmasını umuyordu. Artık yola koyulması lazımdı ama...

Kahretsin. Hoşça kal demeyi *istemiyordu*.

Ama günlerden pazardı. İşi konusunda şansını olabildiğince zorlamıştı. Sabaha denetleme vardı. Gidip sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

Edward, adamın arkasından eve girdi. "Evin içi baya sessiz."

Evet, öyleydi. Luke'un gözleri buzdolabının üzerine bantlanmış olan peçeteye kaydı.

Sevgili Luke,

Yalnız olmayı dilerken benim burada kalmama izin verdiğin için, başkalarına yardım etmekten bir süreliğine uzaklaşmışken bana yardım elini uzatıp beni kurtardığın için teşekkür ederim.

Ali.

Ali'nin kelimelerine bakarken Luke'un içinde doğan korku, söndürülmesi güç bir yangın misali dört bir yanına yayıldı. Luke onu kurtarmamıştı.

O Luke'u kurtarmıştı.

Neden böyle bir not bırakmıştı ki? Bunu yazmasına sebep olacak ne olmuş olabilir? Zihni birkaç dakika öncesine, büyükbabasıyla iskelede tartıştıkları şeye kaydı. Lanet olsun. Bu şekilde gitmesine o sebep olmuştu.

Ve büyükbabası haklıydı –Ali olmadan ev *gerçekten de* sessizdi. Nihayet istediği şeye kavuşmuştu, yalnızlığa. Bir anda etrafta koşturarak anahtarlarını aramaya başladı. Tabii ki de onları tezgâha veya gözünün önünde olabilecek herhangi başka bir yere koymamıştı.

“Ne halt arıyorsun be?” diye sordu Edward.

Oturma odasına doğru koşan Luke, “Anahtarlarımı,” diye ciyakladı.

“Kızın anahtarlık kâsesi var. Kullanmayı denemelisin. Bana da bir tane yapmıştı. Çok işe yarıyor.”

Anahtar kâsesi. Anahtarlarını kâsenin içine koymuştu. Adam uzun adımlarla mutfığa geri yürüdü ama tezgâhın üzerinde kâse falan yoktu. Hangi cehennemdeydi bu kâse?

“Şimdi ne oldu?” diye sordu Edward.

Luke başını iki yana salladı. “Şu aptal kâse nerede bilmiyorum ama onun peşinden gitmeliyim. Her şeyi... Batırdım.”

“O zaman neden hâlâ burada dikiliyorsun?”

“Çünkü henüz anahtarlarımı bulamadım.”

Edward başını salladı. “Büyükannen ne zaman anahtarlarımı kaybetsem başımın tepsine bir tane yapıştırdı. Hep de işe yaradı. Gel de bir deneyelim.”

“Kadınla yirmi dakikalığına falan evli kaldınız,” dedi Luke. “Anahtarlarını kaybedecek vakti ne zaman buldun?”

Edward adamın yanma gidip ensesine şaplağı yapıştırdı.

“Ah. Tanrım!”

“İki yıl,” dedi Edward. “İki yıl boyunca evli kaldık. Ve ben kendimi düzeltebilseydim bu süre çok daha uzun olurdu.” Adam kendi cebini karıştırıp bir dizi anahtar çıkardı. “Noktaları birleştir, seni aptal. Benden daha zeki bir adam ol.”

Luke anahtarlara baktı. “Bunların huzurevi minibüsüne ait olmadıklarını söyle.”

“Ne, problem mi var? Çünkü eğer istersen her yere yürüyebilirsin. Belki öyle Ali’yi de yakalayabilirsin. Gelecek sene bu zamanlar falan.”

Luke iç çekip anahtarları aldı.

Ali, annesinin evine giderken direksiyon başında ağlamadı. Hayır, bu tehlikeli ve aptalca olurdu ve tehlikeli ve aptal bir şeyler yapmamak için çok uğraş vermişti.

Bu yüzden sorumluluk sahibi birinin yapması gereken şeyi yaptı –arabayı kenara çekti ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. O sırada Zach aradı.

Kadının sesindeki farklılığı fark etmiş olacak ki, “Ne oldu?” diye sordu adam.

“Bir şey olmadı –aman Tanrım. Hiç düşünmeden kasaba sınırlarını aştığım için beni arıyorsun, değil mi? Kesin sana haber verdiler.”

“Kim?” diye sordu adam.

Bu soru onu afallatmıştı. “Kasaba sınır polisi?”

Zach kahkaha attı. “Rahatla, kimse seni anneni ziyarete git-tin diye tutuklamaz. Bree hakkında attığın mesajı aldım. Emin misin?”

“Eminim ama parayı daha bulamadılar.”

“Luke bir yolunu bulacaktır. Umursadığı bir şeyin parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verecek bir tip değil o.”

Ama *Ali'nin* kayıp gitmesine izin vermişti...

Ali, Zach'le yaptığı görüşmeyi bitirdiğinde son derece iyi olduğu bir şeyi yaparak kendini toparladı ve kendine her şeyin düzeleceğini söyledi. Burnunu sildi, çakma Oakley marka damla model güneş gözlüklerini taktı ve geri yola koyuldu.

Tam zamanında annesinin evine varmıştı; mutfak masasının başına oturup sebzeleri doğramaya başladı.

Bir elinde ayna, bir elinde göz kalemi tezgâhın üzerinde oturmakta olan Mimi, “Kimsenin eli sebzelere gitmez,” dedi. “Ama böyle insanların önüne koyunca sosyetik oluyor.” Sonra eski ve küçük evlerinin arka tarafında bir yerlerde olan Harper'a, “*Bira aldın mı?*” diye seslendi.

“Anne bu partinin sürpriz parti olduğunu daha kaç defa söylemem gerekiyor?” diye bağırdı arkadan. “*Soru sormayı bırak da aynada biraz şaşkın ifade çalış!*”

Mimi gülümsedi ve ayna başı çalışmalarına geri döndü. “Bu nasıl, tatlım?” diye sordu Ali'ye. “Şaşırmış görünüyor muyum?”

Ali hiç o taraf bakmadan, “Evet,” dedi. Eline aldığı kerevizi kemirirken Luke'un kereviz sevip sevmediğini düşündü. Yeşil renkli olduğundan dolayı muhtemelen bu da onun yenilmeyecekler listesindeydi.

“Sana vergi hesaplamasını öğrendiğimi söylemiş miydin?” diye sordu Mimi. “Bu her şeyi değiştirecek, tatlım. Göreceksin.”

Hayatın Mimi'ye hiçbir şey vermediği gerçeğine rağmen kadında hiç bitmeyen bir iyimserlik anlayışı vardı.

Ama Mimi, tüm kalbiyle her şeyin değişeceğine inanırken Ali de bunu yapıyordu. Bugüne kadar, tek yapması gereken

şeyin White Center'dan ayrılmak olduğunu ve bunun *her şeyi değiştireceğini* düşünmüştü. Tek yapması gereken şeyin lanet bir çiçekçi olmak olduğunu ve bunun *her şeyi değiştireceğini* düşünmüştü. Tek yapması gereken şeyin Luke'u sevmek olduğunu ve bunun *her şeyi değiştireceğini* düşünmüştü...

Ama eğer dilekler ve hayaller kesinkes gerçekleşseydi dünya çok daha farklı bir oyun alanı olurdu. Ve içinde bir yerlerde bunun hep farkındaydı, Mimi de öyle. Ama bu, Mimi'yi kızlarının kalplerine umut aşılamaktan bir kere bile vazgeçirmemişti. Ali'nin göğsü sıkıştı. "Seni seviyorum, anne."

Mimi şaşkın bakışlarla kızına döndü ve hafifçe gülümsedi. "Ah, bebeğim. Ben de seni seviyorum. Luke ne zaman geliyor?"

"O gelmiyor."

Annesi elindeki aynayı bir kenara bıraktı; bu sefer yüz ifadesinde gerçek bir şaşkınlık vardı. "Neden?"

"Çünkü biz birlikte değiliz. Sana aynı şeyi söyleyip duruyorum. Ayrıca şimdiye San Francisco için yola çıkmıştır bile." Ali gözlerini kapatıp başını masaya düşürdü. "Ve ben her şeyi mahvettim."

"Ah, Ali-cik." Mimi tezgâhtan atlayıp Ali'nin yanına oturdu ve kızına sımsıkı sarıldı. "Olur öyle. Bak, Victoria's Secret'ın indirim mağazasına gidip sana güzel, onun gönlünü kazanacağın şeyler al—"

"Hayır."

Kadın kendini tutamayıp kıkırdadı. "Konu öyle bir şey değil. Ben ona âşık olup her şeyi batırdım."

"Bunun her şeyi batıracak bir yanı mı var?"

"O bana âşık değil."

"Ah tatlım. Hangi erkek sana âşık olmaz ki? Sen güçlü, zeki ve çok güzelsin. Tabii biraz daha fazla gülümsemen lazım. O güzel, beyaz dişlerin—"

Ali ayağa kalktı. “Ben bir gidip Harper’ın yardımı ihtiyacı var mı diye bakayım. Sen de şaşkın ifadene çalışmaya devam et, olur mu?”

İki saat sonra parti en canlı hâlini yakalamıştı. Ali marke- te gönderilikten sonra –iki kez– annesinin ufak, sıkışık, sıcak mutfağına geri dönmüştü; bir elinde pasta, diğer elinde bıçak tutuyordu. İçeriye pastayı bir kenara koymak için girmişti ama şu an üçüncü bir dilime ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

Problem şuydu ki üçüncü dilim onu bugün milyoncu ka- lorisine ulaştıracaktı, bu yüzden bıçağın kenarıyla kendine tek lokmalık bir parça kesti. Tek lokmalık parçasını bıçağın ucun- dan ağzına atıverdi çünkü bıçak ucundan alınan kalorilerin sa- yılmadığı herkes tarafından bilinen bir şeydi.

Arkasından gelen ayak seslerini duyduğunda pastayla bo- ğuşuyordu. Arkasını döndüğünde kapıda duran adam karşısın- da şaşkınlıktan neredeyse bayılacaktı.

“Luke?”

Kapı pervazının iki tarafına da değen omuzları onu oldu- ğundan çok daha büyük gösteriyordu. Üzerinde soluk mavi Le- vi’s bir kot pantolon, bir tişört ve yıpranmış spor ayakkabıları vardı. Rahat giysiler normalde onun üzerinde eğreti durmaz- dı ama bugün öyle değildi. Belki keskin hatları ve bakışları bu mahallede hayatta kalmasına yardımcı olurdu ama bu sert çocuk yanı polis oluşundan kaynaklanıyordu, bir iş bulup eve ekmek getirme konusunda endişelenmesinden veya arabasına gitmenin güvenli olup olmayacağını düşünmesinden değil.

Kadın, çikolataya bulanmamış olduğunu umduğu yüzünü çaktırmadan silmeye çalışırken, “Burada ne işin var?” diye sordu. “Neden gitmedin?”

“Gitmeden önce seni görmek istedim.”

White Center, San Francisco yolunda değildi. Adam Ali ile konuşabilmek için rotasının fazlaca dışına çıkmıştı ama kadının kendini korumaya ihtiyacı vardı. Ve onu aklından atmaya. Luke’u aklından çıkarmanın ona büyük yararı dokunacaktı. “Şu an çok meşgulüm, Luke.”

Adam kadının elindeki pastaya kısaca baktı. “Evet, gör biliyorum. Siz ikinizi bir dakikalığına yalnız bırakmamı ister misin?”

“Hayır. *Evet.*” Kadın, sesinin sinirli çıktığını fark etti ki bu iyi bir şeydi. Bu acısını saklıyordu. Ve fena hâlde acı çekiyordu. Kendi dışında hiç kimseyi sorumlu tutamayacağı beter bir acı...

Adam kadının yanına geldi, elindeki bıçağı aldı ve onun ulaşamayacağı bir yere koydu. Ardından kibar bir hareketle pastayı da aldı.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu kadın. “Ve neden buradasın?”

Mimi mutfağa girdi ve dehşete kapılmış bir ses tonuyla, “*Ali Anne Louise Winters*, erkeğinle nasıl konuşuyorsun böyle?” diye sordu. Tek kolunu Luke’un omzuna atıp adama gülmüsedti. “Şanslı Liman’a baya hızlı alıştın, tatlım.”

“Öyle,” dedi adam ve eğilip kadının yanağını öptü. “Mutlu yıllar.”

Mimi bunun üzerine adamı pohpohladı. “Ah, Tanrım, nasıl da büyüleyicisin.” Sonra dönüp Ali’ye gülmüsedti. “Sence de öyle değil mi, Ali?”

“Öyle,” diyerek ona katıldı Ali. “Gayet büyüleyici. Ama o benim erkeğim falan değil anne. Bunu konuşmuştuk.”

Mimi iç çekti ve Ali, kendini alacağı ders için hazırladı. *Bir erkek, bir kadının her şeyidir Ali. Onu asla hayal kırıklığına uğratma. Senden ne olmanı istiyorsa, o ol...*

Ama Mimi bu cümlelerinden hiçbirini kurmadı. Luke'un etrafından dolandı, kızının yüzünü avuçlarının içine aldı ve nazikçe gülümsedi. "Sadece konuş onunla bebeğim."

"Anne—"

"Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum. Ve bunun herhangi bir erkekten daha çok benim hatam olduğunu da biliyorum."

Ali iç çekti ve ellerini annesinin bileklerine götürdü. "Ah, anne. Bu doğru değil."

Mimi hüznle gülümsedi. "Sen hep çok tatlı bir kızdın." Luke'a doğru döndü. "Benim mucizem. Benim yalnızca iyi yönlerimi görmeye çok isteklidir." Ali'ye geri döndü. "Fakat tatlım, belki onun da iyi yönlerini görmeyi deneyebilirsin."

Sonra Ali'yi iki yanağından öptü, kadının yanaklarına hafifçe vurdu ve ikisini baş başa bıraktı.

24. Bölüm

Luke Ali'ye dokunmadı. Tanrı biliyor ya, bunu çok istiyordu. Kadın adamın hemen karşısında, kolları kendi etrafına dolanmış bir hâlde dikiliyordu; "Dokunma bana" mesajı bir şimşek kadar net okunuyordu.

Buna Luke sebep olmuştu. Çenesini kapalı tutup kadına veda etmek yerine birlikte geçirdikleri kısa süre zarfında paylaştıkları şeyi batırmıştı. Daha da kötüsü, onu incitmişti. "Seni aradım," dedi adam sessizce. Ali telefona bakmamıştı. Luke'un ikinci arayışında telefona Mimi cevap vermiş ve Ali'nin markete gittiğini, telefonunu evde bıraktığını söylemişti. Mimi Luke'u partiye de davet etmişti.

Luke ne olursa olsun oraya gelmeye niyetliydi ama davet edilmesi güzel olmuştu.

"Annem seni deli gibi merak ediyor," dedi Ali.

"Seni korumaya çalışıyor."

Bu kadının bakışlarını adama çevirmesine neden oldu. Bugüne kadar Ali, Luke için hep açık bir kitap olmuştu. Şimdi ise tüm kepenklerini indirip kendini büsbütün kapatmıştı.

"Üzgün olduğunu bilmemi istedi," dedi adam.

Ali bir ses çıkartıp gözlerini kapattı; Luke ona bir adım daha yaklaştı. "Ona bunun benim hatam olduğunu ve buraya gelip seni görmek istediğimi söyledim," dedi adam.

“Şimdi görüyorsun işte.”

“Ah...” dedi adam çaresizce, “Konuşmamız lazım.”

“Burada olmaz.” Kadın evden dışarı çıktı.

Adam derin bir nefes alıp onu takip etti.

Yüksek müzik ve uğultulu çıkan kahkahalardan anlaşıldığı kadarıyla gayet güzel devam eden partin evinin arka kısmına geçmediler. Ali, onun yerine sokağın aşağısına doğru yürümeye başladı.

Luke da onu takip etti. “Ali–”

“Burada da olmaz.”

Adam çenesini kapatıp ona ayak uydurmaya karar verdi.

Fakat kadın, huzurevinin minibüsünü gördüğünde o kadar ani durdu ki Luke neredeyse duramayıp onu ezip geçecekti.

Kadın adama doğru dönüp inanmayan gözlerle ona baktı.

Adam omuz silkti.

“Buraya bununla mı geldin?”

“Birileri kâseyi alıp gitmiş,” dedi adam. “Anahtarlarım içindeyken.”

Kadın ona bir süre baktı. “Aman Tanrım. Bendim o. Kâseyi ben aldım.” Avuç içini kendi alnına çarptı. “Bunu yapmaya bir son vermem lazım.”

Adam gülümsedi ve birkaç blok boyunca sessizlik içinde yürümeyi sürdürdüler.

Yıllar önce daha iyi zamanlarını görmüş olan evlerin önündeki yıpranmış asfalttan otlar baş gösteriyordu. Evlerden bazılarının pencerelerinde parmaklıklar, diğerlerinin verandalarında çiçek saksıları vardı.

Ali, birkaç blok ileride önünde hurda hâlde duran bir Chevy’nin olduğu yeri parmağıyla göstererek, “Bir ara şu köşede yaşadık,” dedi. “Şu sokağın karşısında da yaşadık.”

“Şu tefeci pislik nerede yaşıyor?” diye sordu adam. “Seni satmakla tehdit eden hani?”

Kadın adamın suratına baktı. “On beş yıl önce beni korkutmuş olan bir adamı mı dövmek istiyorsun?”

“Fena hâlde hem de,” dedi adam.

Kadın başım yeniden iki yana salladı ama bu sefer yüzünde ufacık bir gülücük belirmişti.

“Ali.”

“Henüz konuşmak istemiyorum.”

İyi. Kadına birkaç dakika daha verecekti ama sonra o konuşmaya başlayacaktı.

Ve Ali dinleyecekti.

En azından öyle umuyordu. Çünkü Ali’ye istemediği bir şeyi yaptıрма konusunda bugüne kadar pek şanslı olmamıştı.

Birkaç sokağı daha arşınladıktan sonra kadın diğerlerine benzeyen, yıkılmaya yüz tutmuş gibi görünen soluk sarı boyalı bir evi gösterdi. “Şurası,” dedi kadın. “İşte burada o Çimdikçi ile birlikte yaşamıştık.”

Adamın kalbi kaburgalarını kırıp fırlayacakmış gibi hızlı atmaya başladı. “Kendisini bir görmek isterim,” dedi zalimce.

Ondan bir dakika sonra terk edilmiş bir ilkokulun oraya vardılar. Ali, daha önce yüz sefer yapmış olduğu gibi ufak bir boşluktan kayarak içeri girdi.

Luke boşluğu gözüyle tarttı. Yan tarafını dönüp girmeye çalışsa bile sığamayacağı kadar küçüktü. Adam şöyle bir iç çektikten sonra kapının üzerinden atladı.

Ali bir salıncağa oturmuş adamı izliyordu. Yüzünde yeni bir ifade vardı artık. Kendini daha da kapatmış görünüyordu. Sadece Luke’a karşı değil, tüm çevresine karşı kabuğuna çekilmişti. Adam bu durumla mesleğinde çok sık karşılaşırdı bu

yüzden ne anlama geldiğini biliyordu. Burada bulunmak, kadını başa çıkmakta zorlanacağı hatıralara sürüklemişti. “Konuş benimle, Ali.”

“Pekâlâ...” Gözleri, salıncağı destekleyen iskelenin tepesine kaydı. “Şuradaki ağ var ya, sahibi nerede merak ediyorum.”

“Tarih olmuş,” dedi Luke.

“Bir de tam arkanda fosilleşmiş bir köpek kakası var. Basayım deme sakın.”

“Ali.”

“Annemi görmeyi seviyorum,” dedi kadın sessizce. “Kız kardeşimi de.” Sallanmayı hızlandırmak için bacaklarını öne doğru uzattı. “Sadece burada olmaktan nefret ediyorum.”

Adam, kadının arkasına geçip salıncağı hızlıca itekledi.

Kadın havada süzülürken iç geçirdi ve yüzüne vuran güneşle rüzgârın tadını çıkarmak istercesine arkaya doğru eğildi.

Adam onu itmeye devam ederken, “Burada okudun,” dedi.

“Burada okudum, evet. Eskiden buraya çok kaçırdım. Gerktiğinde saklanırdım da.”

Adam, kadının konuşurken kimsenin yüzüne bakmasını istemediğini hissettiği için arkasında kalmaya devam etmişti. Fakat Luke, duygularını saklama konusunda iyi olsa da Ali’nin yanındayken bunu beceremediğinden kadının onun yüzünü göremiyor olmasına en az onun kadar minnettardı.

“Burayı terk ettim,” dedi kadın. “Yepyeni bir yere gidip orada zeki ve özgür biri olmayı istedim. İnsanların beni sevmesini istedim. Yeni bir hayat istedim. Mutlu olmayı istedim.”

Adam kadını durdurdu ve yanağım onun başının tepesine yasladı. “Bu saydıklarının hepsine, hatta daha da fazlasına sahipsin sen,” dedi. “Zekisin, tatlısın, ilgilisin.” Kadınla yüz yüze gelebilmek için salıncağı çevirdi. Kadının önünde çö-

meldi ve salıncağın zincirlerinden tutup onu kollarının arasına aldı. “Şimdi ben konuşacağım,” dedi.

Kadın dudaklarını araladığında adam konuşmaması için eğilip onu öptü. Adam, aralarında konuşma mesafesi bırakabilmek adına geri çekilirken, “Edward’a söylediğim şeyi söylememeliydim,” dedi.

“Orada o kadar uzun süre beklememeliydim,” dedi kadın. “İkinizi konuşurken duyduğumda içeri geri girmeliydim.”

“Çok fazla pişmanlık var. Ama sen benim kızımdan uydurduğum şeyleri duydun, Ali. Sen benim için bir iş değilsin. Böyle bir şey mümkün değil.”

Kadın o koca, ela gözleriyle eğilerek adamla aynı seviyeye geldi. “O zaman neden öyle söyledin? *İki kez?*”

Adam oflayıp kelimelerini bir araya getirmeyi dener. “Galiba aramızda yaşanan şeyin üstesinden gelmeye çalışıyordum ve bunu tartışmaya hazır değildim.” Adam kısık sesli, acı dolu bir kahkaha attı. “Kahretsin, Ali, ben kendimi hazır *hissetsem* bile bu tür şeyleri konuşmakta iyi değilimdir.”

Kadın gözlerini adamın kollarına dikti. “Ve hazır... Değilsin?”

Bu bir beyan değil, bir soruydu. “Öyle olmadığını düşünmüştüm,” diye kabul etti adam. “Ve seni hayal kırıklığına uğratan veya beklentilerini boşa çıkartan o adamlardan biri olma düşüncesi—”

Kadın bu sözün üstüne geri çekildi. “Ben senin sorumluluğunda değilim, Luke. *Olmayacağım* da.”

“Bunu biliyorum. Ama seni önemsiyorum.”

Kadın başını salladı ama yüzü hala düşüktü. Luke, onun ne hissedeceğini bilemediğinin farkındaydı. Bulundukları bölgenin de bu duruma pek yardımcı dokunmuyordu ama bu en büyük problemleri değildi. En büyük problemleri adamın kendi-

siydi. O ve büyükbabasından kurtulmak için ağzından çıkarttığı o aptal saptal sözlerdi. Adam, kadının dizleri kendi göğsüne değene kadar eğilerek, “Sen yalnızca yardıma ihtiyacı olan biri değilsin,” dedi. “Ben sana bu gözle bakmıyorum.”

Kadının bakışları karşısında Luke yokmuşçasına boş bakıyordu ve daha da kötüsü, her an kalkıp gidebilirmiş gibi gerilmişti. Luke onu kaybediyordu. Bunu hissedebiliyordu. Sahip olduğu mucizenin farkına bile varamadan onu kaybediyordu.

Çünkü Mimi’nin de söylemiş olduğu gibi, o bir mucizeydi. Luke’un mucizesiydi.

Ali, onu hayata geri döndürmüştü. Luke bunun nasıl olduğuna veya bu konuda ne yapacağına emin değildi fakat her şey için çok geç olmadan bu saçmalığı hızlıca bir çözüme ulaştırması gerektiğini biliyordu.

“Benim yardıma *ihtiyacım yok*,” dedi kadın.

“Biliyorum. Yardıma ihtiyacı olan kişi *benim*.”

Bu, adama ufacık bir gülümseme vermişti. Görünüşe bakılırsa Ali, adamın yardıma ihtiyacı olduğu konusunda onunla hemfikirdi. “Senin kararlılığım seviyorum,” dedi adam. “Sen çetin ve metanetli birisin, Ali. Ve muhteşemsin.” Luke onu istiyordu. Daha önce hiç kimseyi istemediği kadar istiyordu. Bu bile tek başına onu dehşete düşürmeye yetiyordu ama yaşadığı korkuyu bir kenara itip aralarındaki şeyi düzeltmesi gerekiyordu.

“Gitmen gerekiyor,” dedi kadın. “Geç oldu. İşin bekler. Denetlemeye yetişebilmen için tüm gece direksiyon başında olman gerekecek.”

Adam yerinden kımıldamayınca kadın gözlerini kapattı ve “Lütfen bana öyle bakma,” diye fısıldadı.

“Nasıl bakmayayım?”

“Bana âşıkımsın gibi.”

Adamın kalbi durdu. “Sanırım sana aşığım,” dedi.

Hatasının çabucak farkına vardı. Artık geri alamayacağı o büyük, hayat değiştiren anlardan biriydi bu.

“Öyle olduğunu *sanıyorsun*,” dedi Ali. Hızlı bir nefes aldı, başını iki yana salladı ve sakince güldü. “Öyle düşünüyorsun. Hayır. Hayır, Luke, bana âşık olmadığını sana söylemem gerekiyor. Çünkü eğer beni sevseydin, sen San Francisco’ya döndükten sonra ne olacağını iki mantıklı yetişkin gibi oturur konuşurduk. Onun yerine burada, bana karşı bir şeyler hissediyor olabileceğini *düşündüğün* için senin içindekileri kusmana şahit oluyoruz. Tanrım, korku nelere kadir.”

“Ali—”

“Ah, hayır. Bitirmedim.” Kadın parmağını adamın göğsüne bastırdı. “Gerçek şu ki Luke, sen sevemezsin. Sevemezsin çünkü bu, *bir şeyler hissetmek* anlamına gelir ve sen onu da sevmezsin. Anlıyorum ama. Gerçekten anlıyorum. Başka insanları hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyorsun ve kafan o kadar karışmış ki sevgiyi hak etmediğini düşünüyorsun. Ve bu saçmalığın daniskası.”

Adam eliyle yüzünü ovuşturdu. “Ali—”

“Sen kendini birilerinden sevgi görmeye kapatmışsın ki bu berbat bir şey çünkü senin de kimseye sevgi gösteremeyeceğin anlamına geliyor. Bunu da anlayabiliyorum. Sen bir dedektifsin çünkü bu işte iyisin ve bu sana kendini her şeyden izole edip gözlemleme fırsatı sunan bir iş. En önemlisi de —uzak durmak senin için bir zorunluluk. Ki bu konuda çok, çok, çok iyisin.”

Luke, salıncağın zincirlerini tutmuyor olmayı deli gibi istiyordu çünkü Ali’ye dokunmaya ihtiyacı vardı. Ama ellerini bırakırsa salıncak geri dönecekti.

Ve Ali oradan uzaklaşacaktı.

Adam kendi mesleğinde kurşunlara, kötü kötü adamlara kafa tutuyordu ama hâlâ korkaktı. Cesur olan kişi çiçek tasarımcısı ve seramik sanatçısı olan Ali Winters'dı. Bu kadın o kadar cesurdu ki daha iyisini hak ettiğini bildiği için adamın hayatından çıkıp gidecekti.

Ve gerçekten de ayağa kalktı, adamı geriye doğru itti ve oradan yürüyüp gitti.

25. Bölüm

Aubrey Ali'yi aradığında saat ondu ve Ali hâlâ annesi ve kız kardeşiyle birlikte White Center'daydı.

“Kadın kontrolünü kaybetti,” dedi Aubrey.

“Kim?” diye sordu Ali.

“Kim olduğunu biliyorsun,” şeklinde gizemli bir cevap verdi Aubrey. *Adı Anılmaması Gereken Kişi*, gibi olmuştu bu. “Ben fazla mesaiye kalmıştım; geç bir saatte Ted’in ofisine girmeyi denerdim. İkimiz de birbirimizi gördüğümüzde korkudan altımıza edecektik. Bana sinirlenip binadan ayrıldı. Neden seni bunun için aradığımı bilmiyorum.”

“Çünkü kusursuz saçların da olsa –ki bu çok sinir bozucu– sen iyi birisin.” Ali, Bree’nin Teddy’nin ofisinde ne yapmayı istiyor olduğunu hayal etmeye çalışırken alt dudağını ısırды. Tabii bunun hayal edilecek bir yanı yoktu. Ne yapacağı belliydi.

Bree, parayı yerine geri koyacaktı. “Nereye gideceğini söyledi mi?” diye sordu Ali.

“Söylemedi.”

“Teddy hâlâ ekipçe gittikleri şu balık gezisinde mi?”

“Evet. Sence onu aramalı mıyım?”

“Ne diyeceksin ki?”

Bir sessizlik oldu. “Doğru diyorsun,” dedi Aubrey. “Ben şimdi eve gidiyorum. Bugün istifamı verdim. Bugünün pazar gecesi olduğunu geç fark ettim ama sabaha yöneticilerin eline ulaşır.”

“Bekle –ne?”

“Evet. İş değiştiriyorum. Henüz hangi iş olduğunu bilemem de elbet her şey şekillenecek.”

“Vay,” dedi Ali. “Şey, aradığın için teşekkürler.”

“Evet, ha bu arada, artık ödeştik.”

“O kadar da değil,” dedi Ali.

“Öyle mi? Saçların nasıl?”

Ali, annesinin sahte antika masasındaki aynadan kendine baktı. Pürüzsüz. Parlak. “İyi,” diye kabullendi kadın.

“*Tamamen* ödeştik,” dedi Aubrey ve telefonu kapattı.

Ali, annesiyle kız kardeşini öpüp onlara hoşça kal dedikten sonra Şanslı Liman’ın yolunu tuttu.

Bree elinde paralarla beraber hareket hâlindeydi.

Ali de onu yakalamak için harekete geçecekti.

Dar ve rüzgarlı otoyolda gece vakti araba sürmek büyük bir konsantrasyon istiyordu. Bu iyi bir şeydi çünkü ona Luke’u düşünecek veya adamın onu görmeye gelip gelmeyeceğini merak edecek zaman bırakmıyordu.

Veya Luke’un aşkını itiraf etmiş olduğu gerçeğini...

Aslında etmemiştii tabii.

Ali itiraf etmişti. Başını önündeki direksiyona vurmak istedi ama yol tekerlek izleriyle doluydu ve Ali intihara eğilimli değil, sadece üzgündü.

Bu yüzden Aubrey ile yapmış olduğu konuşmayı yeniden kafasından geçirerek kendine meşgul olacak bir şeyler buldu. Luke’u aramayı isterdi ama o çoktan gitmişti. Bu onu kalbinden vurulmuşa çevirdiğı için vakit kaybetmeden Leah’ı aradı.

“Hey,” dedi Leah, endişeli bir sesle. “Geç oldu, iyi misin?”

“İyi olmaya kararlıyım diyelim.”

“Ah,” dedi Leah.

“Evet. Dinle, ufak bir haneye tecavüz için...” Ali yüzünü ekşitti. “Hazır mısın?”

“Her zaman.” Leah kahkaha attıktan sonra ciddileşti. “Bir dakika. Ben şaka yaptığını düşünmüştüm ama... Yani... Şakaydı, değil mi?”

“Hayır.” Ali, Aubrey’le olan telefon görüşmesini ve parayı bulmak için Teddy’nin evi aramaya niyetli olduğunu kadına anlattı.

“Acayip seksi bir dedektifle çıkan kişi sen değil misin?” diye sordu Leah.

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“Uzun hikâye,” dedi Ali. “Sen var mısın yok musun onu söyle?”

Leah ciğerlerinden dışarı uzun bir nefes verdi. “Off, ne olacaksa olsun. Televizyonda hiçbir şey yok. Bree’nin, Aubrey çıktıktan sonra ofise geri döneceğini düşünmüyor musun?”

“Sanmam; bence riske girmez. Bence paradan kurtulmak için Teddy’nin eve geçecek. İçimden bir ses öyle söylüyor.”

Saat on bir buçukta buluşmak için anlaştılar. Ali, hiçbir mesaj ve arama göstermeyen parlak mesajı sürekli kontrol etmek zorunda kalmamak için telefonunu ters çevirdi.

Bu kendi kuruntusuydu tabii. Fakat kalbini kırdırmayı başarmış olsa da ruhunu incitmeyi reddediyordu. Kesinlikle olmazdı. Karmakarışık hayatını düzene sokmak için görev başındaydı.

Kalbi için daha sonra endişelenirdi.

Kamyoneti park etti ve arabaya binen Leah'a doğru döndüğünde kadın, Ali'nin kucağına kahverengi bir çanta bıraktı.

Ali çantanın içine göz attı. "Ne bunlar?"

"Haneye tecavüz giysilerimiz. Hepsi siyah."

Ali çantanın içinden siyah bir kot pantolon ve uzun kollu siyah bir gömlek çıkartıp kendinden daha uzun, daha ince olan Leah'ya şüpheyile baktı. "Umarım bu senin bol paça pantolonlarındandır."

"Soyun hadi. Büyükanneimin ilaçlarını vermek için geri dönene kadar bir saatim var."

Ali kendi giysilerini çıkartıp Leah'ın getirdiklerinin içine zar zor girdi ki bu direksiyon başındayken pek kolay olmamıştı.

"İç çamaşırların tatlıymış," dedi Leah.

"Bakmayı kes."

"Fosforlu pembe boxerinla yarım kup sütyenine bakmamak elde değil. Victoria's Secret mı o?"

"Yüzde elli indirimden."

"Hoşmuş," dedi Leah. "Sütyen göğüslerini diri göstermiş."

Gününün nasıl geçtiğine bakıldığında bu gerçeğin pek bir önemi yok gibiydi.

Veya hayatının nasıl geçtiğine...

"Plan nedir?" diye sordu Leah.

“Bree’yi bekleyeceğiz,” dedi Ali. “Bence buraya gelecek.” Kadının yine siyah deriler içinde gelmeyeceğini umdu. “Belediye binasına gidip kendini riske atmaktansa burası ona daha güvenli gelecektir.”

Leah, Teddy’nin karanlık evine uzaktan baktı. “Belki de çoktan girip çıkmıştır ya da şu an içerdedir. Bence kadını aramalıyız ama bende numarası yok.”

Ali’nin aklına parlak bir fikir geldi ve Russell’un defterini bulmak için çantasının içini deli gibi karıştırmaya başladı.

“Kitap mı okuyacaksın?” diye sordu Leah. “Şu an mı?”

“Hayır, sanırım bende numarası var.” *Hadi Russell, lütfen, benim için...* Ali umut içinde sayfaları çevirdi.

Bree, bir iç mimar olarak Şanslı Liman Çiçekleri’ne bir ton çiçek siparişi vermişti ve Ali biraz aramadıktan sonra kadının tercihlerinin ve iletişim bilgilerinin bulunduğu sayfayı buldu. Kendi cep telefonunu çıkarıp Bree’nin numarasını tuşladı.

“Cevap verirse ne yapacaksın?” diye sordu Leah.

Bree aramayı cevaplayana kadar Ali bu soruya ne diyeceğini bilemedi.

“Alo? Kiminle görüşüyorum?”

“Ali Winters. Bu teslimatın gece yarısı gelmesini gerçekten isteyip istemediğini sormak için aramıştım.”

“Ne saçmalıyorsun sen?”

“Şey, Russell sana bir teslimat bırakacağını söyledi de.” Bu yalanın üstüne Ali, Leah’ya baktı.

Leah deli gibi kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapattı.

“Ben sipariş vermedim,” dedi Bree; sesi hareket hâlindeymiş gibi çıkıyordu.

Ali telefonunun ahizesini iyice kulağına yapıştırdı. Korna sesi mi duymuştu? “Emin misin?” diye sordu kadına. “Neredesin şimdi? Çünkü istediğin yere getirebi—”

“Geç oldu,” dedi Bree.

“Kesin arabada,” diye düşündü Ali. Arkadan hafif bir radyo sesi ve motor sesi geliyordu. “Ah, tabii,” dedi Ali. “Şey, peki, o zaman. Eee... Bir şeyler içmeye ne dersin? Ye Beni’ye gidip birer brownie kaçamağı da yapabiliriz.”

Telefon kapandı.

Ali yüzünü komik bir şekilde sokup telefonunu bir kenara koydu. “Konuşmak istemedi. Nerede olduğunu da söylemedi. Ama cebimdeki son dolara bahse girerim ki şu an arabasında.”

“Belki de yoldadır, geliyordur.”

“Ya da tekrar belediyeye gidiyordur,” dedi Ali. “Hey...” pencereden sokağın aşağısına, Teddy’nin evinin önündeki Lexus’a doğru baktı. “Bu Teddy’nin arabası. Şu balık olayına başkalarının arabasıyla gitmiş olmalı.” Leah’ya baktı. “Hadi bir bakalım.”

“Anahtar var mı?”

“Şifresini biliyorum.” Karanlığın içinde arabadan indiler ve haneye tecavüz giysileriyle çaktırmadan arabaya doğru yaklaştılar. Ali şifreyi girdi. Arka koltuktaki spor çantasına bakarak, “Ben arkaya geçiyorum,” dedi. Arabanın arka kapısını açtıktan sonra hâlâ ayakta olabilecek komşuların dikkatinden kaçınmak adına tepe lambasını çabucak kapattı.

Leah ön koltuğa geçip kapıyı çekti. Ali, birilerinin gelme ihtimalinde etrafı daha iyi duyabilmek için kendi kapısını kapatmamıştı. “Ben spor çantasını aldım,” dedi kadın. “Kesin iPod’um buradadır. Adam resmen çaldı.”

“Ciddi misin?”

“Benim müzik zevkim daha iyidir; spora giderken hep ödünç alırdı. iPod’umu geri istiyorum.”

Leah, yanındaki el fenerini Ali’ye göstermek için çevirip açtı.

“Güzel,” dedi Ali.

“Hazırlıklı olmayı severim.”

“Yanında hiç eker var mı? eker hazırlığın da vardır umarım?”

Leah kadına bir lolipop uzattı.

“Seni seviyorum,” dedi Ali. ekeri ağızına alıp spor çantasının fermuarını açtı. İkiisi aynı anda burunlarını kırıştırıp çantadan yayılan kötü koku karşısında geri çekildiler.

“İyy,” dedi Leah. “Erkekler iğrenç yaratıklar.”

Ali ağızındaki lolipodu geri çıkarıp çantanın içine baktı. O iPod’u ne kadar istiyordu? Leş kokulu giysileri karıştıracılecek kadar mı?”

“Sadece yap,” dedi Leah.

“Nike reklamları gibi konuştun. Daha fazla ışığa ihtiyaım var.”

Leah elindeki ışıkla Ali’ye yaklaşırken “Hey,” dedi.

“Ne?” Ali, içgüdüsel bir hareketle pencereden dışarıyı kontrol etti. “Ne oldu?”

“Sen söyle. Ağılayan sendin.”

Ali i çekti. “Unut gitsin.”

“Ah, kahretsin,” dedi Leah. “Ne yaptı?”

“Kim?”

“Luke.”

Leah’nın işleri Luke’un berbat ettiğini düşünmesi Ali’yi kahkahalara boğmasa da kalbine sııcacık bir his bırakmıştı. “Sorun bendeydi,” diye kabullendi kadın. “Bana kendimi dünyanın en güzel, en zeki, en harika kadınıymışım gibi hissettirdi.”

“Piç kurusu.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Ali duraksadı. “Ona âşık oldum. Ve aramızdaki şey bir yere varmazdı.”

“Nedenmiş o?”

“Neden mi?” Ali kadına baktı. “Adamı görmedin mi? Beni aşıyordu.”

“Saçmalık,” dedi Leah.

“Ayrıca kanun adamı.”

“Eee, eli silahlı seksi bir adam.” Leah omuz silkti. “Ben hâlâ bir problem göremiyorum.”

“Bizim oralardan gelenler kanun koruyucularla çıkmazlar,” dedi Ali. “Yakışık almaz yani.”

Leah kahkaha attı. “Sizin oralardan gelenler mi? Sizin oranın kadınları mı? Tatlım, hangi kadın olursa olsun Luke Hanover gibi bir adamın karşısında eriyip biter.”

“Doğru,” dedi Ali, bir yandan memnuniyetsiz bir ifadeyle Teddy’nin çantasını karıştırmaya devam ederken. “Ama karşılığında adamı da eritemiyorsun işte.”

Leah durdu. “Seninle aynı şeyleri hissetmiyor muymuş?” diye sordu, bu olasılık karşısında ateş püskürmeye hazır bir ses tonuyla.

“Aslında, ben onun da benim gibi hissettiğine gayet eminim,” dedi Ali, “ama o bana kendini hiçbir şeye bulaştırma-yacağını en baştan söylemişti. Ben de kendimi kaptırmayacaktım, bu yüzden kendi kararına uyma yetersizliğim dışında suçlanacak başka herhangi bir kimse yok.”

“Erkekler berbat yaratıklar.”

“Yüze yüz katılıyorum. Ayrıca bak.” Ali, Teddy’nin spor çantasının yan cebinde kendi iPod’unu buldu.

“Vay. Tam siyaset yapmak için yaratılmış. Yalan söylüyor, aldatıyor, çalıyor, çırpıyor...”

“Etrafı kontrol ediyor musun?”

“Evet –ah, siktir.”

Bu sözlerini arka kapının aniden açılması ve koca bir gövdenin Ali’nin hemen yanına oturması takip etti. “Aynen, siktir,” dedi kısık bir erkek sesi. Oldukça tanıdık olan bu ses, Ali ile Leah’ın istemsizce ciyaklamasına yol açmıştı.

Ali, nefes nefese bir hâlde elini kalbine götürerek, “*Luke*,” dedi.

“İkinizin de araçlarınıza geri dönüp buradan uzaklaşmanız gerekiyor,” dedi adam, tıpkı bir polis gibi konuşarak.

Ali gözlerini kırıştırdı. “Ne oluyor?”

Luke, Leah’a bir bakış attı. “Bir saniye izin verir misin?”

“Hayır,” dedi Leah.

“Pardon?” dedi adam. Sesi hâlâ otoriter ve kısık olsa da duyduğu şeye inanamadığı anlaşıyordu.

Muhtemelen kadınlar ona pek sık “hayır” demiyorlardı.

“Hayır,” dedi Leah bir kez daha. “Ali’yi bırakmam.”

Adam biraz yumuşamıştı. “Onu bırakmıyorsun,” dedi. “Yapmazsın da zaten. Ama onunla kısa bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var.”

Leah, sorgulayan gözlerle Ali’ye döndü. Ali baş salladığında Leah, Lexus’tan inmeye hazırlandı ama bir anda arkasını dönüp tek parmağını Luke’un suratına doğru tutarak, “Gözüm üzerinde,” dedi.

Luke buna gülmedi. Sinirlenmedi de. Bunlar yerine ciddi bir baş hareketiyle kadına karşılık verip tek parmağını onun kiyle havada birleştirdi. “Benim de gözüm üzerimde. Sorun yok, Leah. Bir problem çıkmayacak.”

Leah adama bir süre daha bakıp başıyla onayladı. “Umarım öyle olur.”

Ali bu son sözden pek bir şey çıkaramamıştı ama Leah’nın da aynı probleme sahip olduğu belliydi. Luke’a ufak, daha sı-cakkanlı bir gülücük attıktan sonra gecenin içinde gözden kayboldu.

Ali, arabanın karanlığında gözlerini kapattı. “Gitmemişsin. Neden gitmedin?”

“Seni bırakamadım.”

Ah. Ah, kahretsin, bu iyiydi. “Luke—”

“*Sen* burada ne yapıyorsun?”

“Aubrey aradı. Bree kontrolü kaybetmiş. Ben buraya geleceğini düşünüyorum.”

“Sana kadının gözetim altında olduğunu söylemiştim.”

Evet, *söylemişti*. Neden bunu hatırlayamamıştı ki?

“Dinle beni, Ali,” dedi adam, yeniden polis sesini takınarak. “Teddy’nin evi, arabası ve ofisi de gözetim altında. Polis departmanının yarısı belediye binasında nöbet tutuyor. Bree oraya çoktan gitmişti. Aubrey işten çıktı, Sawyer da tüm detaylarla bizzat ilgileniyor. Teddy’nin arka bahçesinde bekleyen bir adamımız var. Anladığımız üzere evde kimse yok.”

“Yani... Benden gitmemi istiyorsun.”

“Buradan uzaklaşmanı istiyorum, evet. Güvende olmam istiyorum. Bree bu gece paranın yerini değiştirecek. Buna eminiz. Sabah ilk iş bir tutuklama yapılacağı etrafa duyurulduğu için elindekinden kurtulması gerekiyor.”

Ali başıyla anladığını belirtti. Her duyduğunu anlamıştı ama yerinden kıımılamadı. Bakışlarını adamın suratından alamıyordu. “Ben gerçekten gittiğini düşünmüştüm,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. “Ah, Luke. İşin. Denetimin—”

“O bekleyecek.” Duraksadı. “Ya da beklemeyecek. Ali,” diye ciddiyetle devam etti, “hayatına giren erkeklerin sana haksızlık ettiklerini biliyorum. Ben kendime sana bunu yapmayacağıma söz verdim. Kendimi bir şeylere dâhil etmeyi istemedim.”

Kadın bu bombaya tepki göstermemeye çalıştı. “Biliyorum.”

“Ama her şey değişir.”

Kadın adamın yüz ifadesini görmeyi denedi ama bulundukları yerde sifıra yakın ışık olduğu için beceremedi. “İşin, *tüm hayatın* San Francisco’da.”

“Anlaşılan o ki o sadece iş,” dedi adam. “Ve yine anlaşılan o ki ben sadece işimden ibaret değilim.”

Ali bunun ne anlama geldiğinden emin olamamıştı; boğazını tıkayan ani umut selini kabullenmekle içini yalayan paniğe ayak uydurmak arasında kaldı. Kendini sakın tutmaya çalıştı ama henüz o aşamaya gelemeyen, “Benden uzak olduğunu ve hiçbir şey hissetmediğini söylediğim için özür dilerim. Öyle dememeliydim. Savaşmayı seçtim çünkü incinmişim,” dedi.

“Biliyorum. Ama söylediklerini inanarak söyledin ve bu sorun değil. Bu doğru. Ve ben her zaman düşündüklerini söylemeni istiyorum. Bunu kaldırabilirim,” dedi. Biraz bekledi. “Bunu *birlikte* kaldırabiliriz. Biz ikimiz, sözcüklerden daha sağlamız.”

Ali’nin kalbi bir anlığına durup kısa ve keskin atışlarla çalışmaya devam etti. “Luke—”

Arabanın ön yolcu kapısı aniden açıldı. İçeri soğuk gece rüzgârıyla beraber bir siluet girdi.

Bir kadın siluetiydi bu ama Leah’a ait değildi.

Luke, Ali’nin bacağını sıkmış olsa da Ali’nin susmak için buna ihtiyacı yoktu.

Ön koltukta bir hareketlenme oldu ve cılız bir ışık açıldı.

Kadının el feneri vardı.

Bree.

Kadın torpido gözünü açmayı beceremeyince “Kahretsin,” diye mırıldandı. “Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun...” Sonra göz aniden açıldı ve içeriden birkaç şey düştü.

Kadın torpido gözündeki her şeyi yere dökerken, “Tanrım, tam bir pasaklı,” diye söylendi. Ardından kucağındaki silindir çantadan çıkardığı bir şeyleri göze tıktırmaya başladı.

Paraydı bu.

26. Bölüm

Ali gördüğü şeye inanamıyordu. Bree bir yığın parayı torpido gözüne tıkıştırmaya uğraşıyordu. Ne kadar itiştirip küfretse de bir türlü başaramamıştı. Kadın dört bir yandan fışkıran banknotlara küfredip duruyordu. Biraz daha uğraştıktan sonra vahşi görünümlü botlarından birinin tabanıyla tekmeleyerek nihayet torpido gözünü kapatabildi.

Luke cep telefonuyla bir şeyler yapıyordu. Ali nefesini tutma konusunda zor anlar yaşıyordu çünkü Bree'nin parfümü dayanılacak gibi değildi. Nefesi tükenmek üzereydi...

Daha fazla dayanamayacağını anladığında gürültülü, kaba bir hapsirlik dudaklarından kaçırıldı.

Bree korku dolu bir çılgılık atarak ağızındaki el feneriyle birlikte arkasını döndü.

Bir elinde silah tutuyordu.

Arkadakileri gördüğünde, "Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı. "Bugün daha ne kadar kötüye gidebilir acaba? Eller yukarı," dedi kadın, elindeki silahı Ali ile Luke arasında bir sarkaç gibi sallayarak.

Ali ellerini kaldırdı fakat Luke tepki vermekte biraz yavaştı.

"*Hemen,*" diye uyardı onu Bree.

“Silahı bırakman gerekiyor, Bree,” dedi Luke sakince.

Kadın bunu yapmadı. “Siz ikiniz burada ne halt yiyorsunuz?” diye sordu. “Özellikle de *sen*,” dedi Ali’ye.

“Ben mi? Ya *sana* ne demeli?”

“Berbat bir gün geçiriyorum gördüğün üzere!” diye bağırdı Bree. Suratına düşen nemli saç tutamına üfledi. Aslında alışılmadık bir şekilde baştan aşağı (vahşi botlarına) kadar darma-dığın bir hâldeydi.

“İndir silahını Bree,” dedi Luke bir kez daha.

“Şu an yapamayacağım!” Kadının bakışları Ali’ye kaydı. “Her şeyi berbat ettin. *Her şeyi*,” dedi kadın. “Sen ve senin o aptal, şeker, uysal, entel-dantel huyların. Bunların hepsi senin suçun biliyorsun değil mi? Teddy *benimdi*. Sen ona kendini kaptırınca o da sana karşı koyamadı. Ne olacaktı ki? Onun suyun üstünde yürüyebildiğini düşünen başka bir minik, tatlı kız ağına düşmüş, değil mi? O ilk benimdi, lanet olsun!”

“Ama...” Ali art arda iki kez daha hapşırdı, “sen başkanla evlisin.”

“Aynen. Ama onun bir finansal planlamacı olduğunu unutuyorsun. Sürekli çalışıyor. Onun sevgilisi işi, tam bir işkolik. İşin en güzel yanı da sevgilisi artık vücuduna bakmadığını veya horladığını umursamıyor.”

Ali kadına öylece baktı. “Sen de bu yüzden sicil memuruyla yatmaya başladın?”

“Teddy *bana* âşık oldu,” dedi Bree, elindeki silahı Ali’nin suratına dokundurarak. “Erkeğiyle ne yapacağını bilen, *dene-yimli ve olgun* bir kadın istediğini söyledi. Başka kimsenin ona yetişemediğini söyledi. *Ben ise* ona gayet iyi ayak uydururdum. Ne istiyorsa onu veriyordum.”

Ali bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemedi. Yeniden hapşırdı.

“Kes şunu!” diye bağırdı Bree.

“Parfümün yüzünden. Üstüne bir de beni geriyorsun. O silah ne ayrıca?”

“Washington’da yaşıyoruz. Herkesin silahı var.” Gözlerini gerçek anlamda kafayı yemiş gibi oynatıyordu. Terden ve sıcaktan kıpkırmızı olmuştu ve saçları suratına yapışıyordu. “Sıcak değil mi burası? Çok sıcak oldu. Kahrolası ateş basmaları... Yirmi birinci yüzyıldayız şuna hâlâ bir çözüm bulamadılar.”

“Teddy’nin tek birlikte olduğu kişi ben değildim,” dedi Ali. “Bunu biliyorsun, değil mi? Adam *hepimizi* birden aldatmış, Bree, sadece seni değil.”

“Bana siz ikinizin sadece ev arkadaşı olduğunuzu söyledi,” dedi Bree. “O cılız, genç, sıkı ciltli kaltak Melissa’yı da müzayedede gecesine kadar bilmiyordum. Ted’i öldürmek istedim ama o kızın bir önemi olmadığını, benim hâlâ onun için tek olduğumu söyledi.”

“Sen de onu parayı çalarak mı affettin?” diye sordu Luke.

“Hey, kadınların böyle çileden çıktıkları anlar olabiliyor, tamam?” Boştaki eliyle alındaki teri sildi. “Tanrım. Birileri bir cam açsın!”

“Silahını bırak, ben de buradaki tüm camları açayım,” dedi Luke.

Kadın silahını bu sefer Luke’un yüzüne dayadı. “Dinle çok bilmiş; çok seksi olabilirsin ama bu zorunda kalırsam seni vurmayacağım anlamına gelmiyor. Kahretsin!” Kadın elini yelpaze gibi yüzünün önünde salladı. “Bu iş çıkırından çıktı artık. Tek istediğin kendine çeki düzen versin diye Teddy’i ağa dü-

şürmekti. Ama *sen!*” Silahı yeniden Ali’ye çevirdi. “Ofisine girip her şeyi mahvettin!”

“Hey, o gece kasabanın yarısı o ofisteydi.”

“Ama içine banknot bandını koyduğum kalemligi alan *sen-*
din,” dedi Bree. “Sana değil, *onaydı* o komplo.”

“Doğru,” diye mırıldandı Ali, “şuna gerçekten bir son vermem lazım.”

“Marshall buna değmez, Bree,” dedi Luke. “Durmak için hâlâ çok geç değil. Ver silahı bana.”

Bree’nin yüzü biraz düştü ama silahı adamın yüzünden çekmedi. “Gönül ferman dinlemiyor işte,” dedi. “Ben Teddy’i istedim. O tıpkı diğerleri gibi koca bir pislik olduğunu kanıtlayana kadar bu böyle devam etti. Adamın hayatına bak. Kasabadaki kadınların yarısıyla yatıyor ve bunu kimse bilmiyor. Tam onu tuzağa düşürecekken işin içinden öylece sıyrılıveriyor. Piç kurusu kendini hiçbir şeye bulaştırmıyor. Hiç yorulmuyor. Pil reklamlarındaki o aylar gibi bıkmadan usanmadan devam ediyor. Bir kız bunu yapamaz ama. Bizde idrar yolları enfeksiyonu diye bir şey var.” Bree yeniden alnını sildi. “Bu gece şansı dönecekti işte. Parayı buraya koyduktan sonra polisi arayacaktım.”

Luke yavaşça ellerini indirdi. Ali, adamın ne yaptığını biliyor olduğuna güvenmeyi seçti çünkü ciğerlerine artık zar zor hava çekebiliyordu. Nedeni silahtı. Her birkaç saniyede bir alet bir Luke’a, bir ona kayıp duruyordu. Bunu televizyonda görmek ayrı bir olaydı, gerçek hayatta yaşamak ise apayrı bir olay.

Bree, “Hareket etme,” diye ciyaktığında Ali buz kesti. Sonra kadının Luke’la konuşuyor olduğunu fark etti. “Sana ellerini yukarı kaldırmanı söyledim.”

Luke bu direktifi hiç duymamış gibi tek eliyle göğsünü kaşıdı. “İlk başta parayı nasıl aldığını hiç söylemedin?”

“Kanepesinde işi pişirdikten sonra minderin arkasında kırmızı ipekten bir sütyen buldum. Sonra onun Melissa’ya ait olduğunu öğrendim tabii. O, prezervatiften kurtulmak için ofisten çıktığında da –kimse bizi öğrenmesin diye o işi koridor tuvaletinde yapacak kadar zekiydi– parayı alt çekmecesinden alıp evrak çantamın içine boşalttım. Banknot bantlarından biri o aptal kalemligine attım ki kanıttan sayılsın.”

“Tuvaletten geri döndüğünde de bunlardan hiçbirini fark etmedi yani öyle mi?” diye sordu Luke.

“Hayır. Birlikte görünmememiz için benim önden çıkmamı istedi ki bu benim işime yaradı. Ofise son giren kişinin o olmasını istiyordum. Şurada oturan Bayan Kusursuzun her şeyi *üst üste iki kez* berbat ettiğini bir süre fark edemedim tabii.”

Ali gözlerini kırptırdı. “Benim kusursuz olduğumu mu düşünüyorsun?”

Luke gözlerini Bree’nin üzerinden çekmiyordu. “Kendini kaybediyorsun, Bree.”

“Öyle mi *dersin*?” Silahlı adama doğrulttu. “Ve ellerini havada tutmanı son kez söylüyorum. Şakam yok.” Silah yine Ali’ye kaydı. “Kızı vururum, Luke. Ve bunu yapmayı gerçekten istemiyorum.”

Luke bacağıyla Ali’ninkini dürtükledi. Kadın bunun onu rahatlatmak için olduğunu düşünüp aşağı doğru baktı. Adamın cebindeki telefonun ışığı yanıyordu.

Telefonu açmayı bir şekilde başarmıştı. Pantolon paçasını yukarı doğru sıyırmıştı ve ayak bileğine bağlı olan kılıfta bir silah vardı.

Ah, Tanrım. Gerçekten Ali’nin silahı almasını mı istiyordu? Kadın adamın gözlerine baktığında kendisine doğru bakan istikrarlı gözler gördü.

Evet. Bunu istiyordu. Çünkü Luke ona inanıyordu.

Ben yanımdayım.

Bu sözleri şimdiye kadar ondan birçok kez duymuştu. Şu ana kadar ona yüzde yüz inandığı bir an olmamıştı ama şimdi inanıyordu.

Luke, Ali'yi tekrar dürttü.

Doğru. Silah. Bir sonraki hapsirliği için rol yapmak zorunda kalmamıştı ama bu seferkinde başını abartılı bir hareketle öne doğru attı. Bree, “Hey!” diye bağırduğında Ali'nin parmakları Luke'un silahının üzerindeydi.

Ali'nin silahı almasını beklemekten yorulmuş olduğu belli olan Luke, onsuz harekete geçti. Öne doğru ani bir hamle yaparak Bree'nin bileklerine yapıştı ve kadının ellerini yukarı doğru itti.

Bree'nin patlayan silahı arabanın tepesinde bir delik açtı.

“Ali,” dedi Luke, “arabadan çık ve bir yere saklan. Bunu yapabilir misin?”

Yakın mesafe atıştan dolayı kulakları çınlayan Ali, aralarındaki tek koltuğun iki tarafında birbirleriyle boğuşmaya devam eden iki kişiye baktı. “E-eyet.”

“Harika,” dedi adam sakince. “Hadi, Ali.”

Ah, Tanrım, kadın onu bırakamayacaktı. Bunu yapmayacaktı. Adam tuhaf bir pozisyonda Bree'yi kontrol etmeye uğraşıyordu. O sırada Ali, kendisi bir kaza kurşununa kurban gitmesin diye Luke'un istediği gibi hareket edemediğini fark etti.

Kadın kapıyı açtı ve elinde Luke'un silahıyla birlikte sen-deleyerek arabadan indi. Silahı kullanamazdı. Nasıl kullanacağı hakkında tek bir fikri bile yoktu, ayrıca karanlıkta hedefi tutturabilecek kadar göreceğini de düşünmüyordu. Arka tekerleğin dibinde yere çömeldi ve titreyen parmaklarıyla telefonunu ancak üçüncü deneyişte cebinden çıkartabildi.

Leah'nın şimdiye kadar polise haber vermiş olduğuna ve Teddy'nin arka bahçesindeki polislerin birazdan olay yerine geleceklerine emindi ama yine de 911'i tuşladı.

Lexus'un içinde bir silah sesi geldi.

Ah, Tanrım...

Kulağına "911 acil durum birimi," diye bir ses geldi. "Durumunuz nedir?"

"Si-silah ateşlendi," dedi Ali titreyen dişlerinin arasından. "İzinde bir polis ve eli silahlı çıldırmış bir kadın var."

"Lokasyonunuz?"

Ali sokak ismini ve Lexus'un plakasını verdi. "*Acele edin,*" dedikten sonra arabanın arkasından etrafı kontrol etti.

Kimse gelmiyordu.

Tek elinde telefon ışığını önüne tutarak, diğer elinde silahı önüne doğrultarak arka kapının yanına ilerleyip kapıyı açtı.

Hâlâ arka koltukta oturan Luke, silahını kadına doğrultmuş hâlde oturduğu yere yayılmıştı.

Arabanın içine vuran sokak lambası, eli ayağı boşanmış vaziyette duran Bree'yi aydınlatıyordu. Yüzü Luke'a doğru dönük olan kadın ön koltukta dizlerinin üzerinde durmuş, ellerini havaya kaldırmıştı. Saçları berbat bir hâlde, makyajı her yere bulaşmış ve gözleri henüz akıtmamış olduğu yaşlarla parılıyordu.

Yarası yoktu.

Sokak lambası arka koltuğa vurmadığı için Ali, Luke'un yüzünü göremiyordu ama adamda onu dehşete düşüren bir hareketsizlik vardı. "Luke?"

"Sorun yok," dedi adam; Bree'nin silahı elindeydi. "Bree işini bitirdi. Öyle değil mi Bree?"

Bree baş salladı. Ağzından çıkan hıçkırığı bastırmak için havadaki ellerinden birini indirip dudaklarına doğru götürdü.

Ali, Luke' u kör etmek istemediği için telefon ışığını adamın vücudunu görebileceği bir mesafeden tuttu. Kalbi göğsünün içinde aniden durdu. "Vurulmuşsun."

"Vurmak istemedim," diye fısıldadı Bree. "Ben sadece parayı geri koymak istedim. Teddy'nin kiminle uğraştığım anlamasını istedim. Bu kadar."

Ali, elindeki silahı pantolonunun bel kısmına sıkıştırdı. Bunu neden yaptığını o da bilmiyordu ama filmlerde hep böyle görmüştü. Arka koltuğa, Luke'un yanına oturdu ve adamın gömleğini yırtarak açtı.

"Böyle kendini kaybettiğinde sana bayılıyorum," dedi Luke.

"Kapa çeneni bir dakika." Kurşun omzunun etli kısmını delmişti ama göğsüne korkutucu derecede yakın görünüyordu. Ali kulağına gelen sirenleri duyunca rahatladı. Luke'un gömleğini omzundan aşağı sıyırdı ve adamı hafifçe öne eğdiğinde kurşunun arkadan çıkmış olduğunu gördü. Sonra kendi tişörtünü çıkartıp kanamayı durdurmak için öndeki yaranın üzerine bastırdı.

Adam acıyla yüzünü buruşturdu. "Ali."

Kadın ona doğru eğildi. "Buradayım."

"Silahı al."

Kadın Bree'nin silahını adamın parmaklarından kurtarıp aldı. Artık yanında iki silah vardı. *I Love Lucy, Criminal Minds*'da gibiydi.

"Gözünü üzerinden ayırma," dedi Luke.

Bree ön koltuğa yığılmış hâlde sessizce ağlıyor olduğundan dolayı bu pek zor olmayacaktı. Ali, Bree'den gözlerini ayırmamak için o tarafa döndü. "Oldu bil."

“Güzel,” dedi Luke. “Şimdi ben bayılacağım. Güzel sütyen bu arada... Tıpkı tanıştığımız günkü gibi, değil mi?”

Adamın gözleri kapandı.

Kadm korkudan boğulacak gibi oldu. Silahı Bree’nin üzerinden ayırmadan oturduğu yere yaslandı. “Peki,” dedi, yüzünden yaşlar süzülürken. “Ben yanındayım.”

Sokak bir anda polislerle canlandı. Arabanın yanma gelen ilk iki polis, silahlarını Ali’ye doğrultmuşlardı.

Ali, Bree’ye silah doğrultuyor olduğunu o sırada fark etti. 911’i arayıp çıldırmış kadını ihbar eden kişinin Bree olduğunu düşündükleri gerçeğini yeni yeni idrak ederken başını iki yana sallayarak, “Hayır,” dedi. “Ah, hayır. Düşündüğünüz gibi değil—”

“Hanımefendi, silahınızı indirin.”

“Tamam, indiriyorum.” Silahı yere bıraktığında arabanın içinden ve Luke’un yanından teklifsizce çekilip çıkartıldı.

O sırada pantolon belindeki diğer silah yere düştü. “Pekâlâ,” dedi kadın, “bunun pek iyi görünmediğini biliyorum ama—”

Ama falan yoktu. Üzeri formalite icabı çabucak arandıktan sonra olay yerinden uzaklaştırıldı. Kendisini götüren polis memurunun çevresinden kafasını uzatıp Luke’u görmeye çalışsa da tek görebildiği şey üniformalılardan oluşan bir denizdi. Tıp jargonuyla kulağa gelen sesler, olayın aciliyetini belirterek ruhunu parçalıyordu. Kulağına hücum eden kandan başka bir şey duyamamaya başladı. Görememeye başladı. “Benim—”

“Rahatlayın, hanımefendi.”

“Onlar benim silahlarım değildi.”

“Sizin üzerinizdeydiler.”

“Evet çünkü Luke için üzerimde tutuyordum. Oradaki kadm başkanın eşi Bree Medina. Parayı belediyeden o çaldı. Elli

bin var ya? Onu Teddy’e komplo kurma için paraları onun arabasına koyarken yakaladık. Torpido gözünde bulacaksınız.” Anladığı kadarıyla adam söylediklerini dinlemiyordu. “Lütfen,” dedi kadın, “sadece Luke’un hastaneye götürüldüğüne emin olmak istiyorum.”

“Kendisi yolda.”

Sirenlerini açmış olan bir ambulans yolun aşağısında gözden kayboldu.

Ve Ali bir kez daha polis merkezine götürüldü.<sup>[P]
[SEP]</sup>

27. Bölüm

*L*uke'un bilinci önce yavaş yavaş, sinir bozucu bir bipleme sesiyle açıldı. Onu antiseptik kokusu izledi. Ah, *kahretsin*.

Hastanedeydi.

Nefes aldığı anda omzuna ve göğsüne vuran ani ağrı ciğerlerindeki nefesi kesti. Vurulmak insanın canını ölümüne acıtıyordu ama işin garip yanı, yara almadığı tarafında da bir baskı hissediyordu. Gözlerini açıp odanın içini kontrol etti.

Hissettiği baskı Ali'ydi; yanındaki sandalyede başını Luke'un sağlam omzuna dayamış hâlde uyuyordu ve üzerinde... Bir itfaiyeci tişörtü vardı.

Yatağın diğer tarafında Jack oturmaktaydı. Adam arkasına yaslanmış, botlarını yatağın kenarına dayamış, ellerini göbeğinde birleştirmiş vaziyette bir futbol maçı izlercesine rahat bir şekilde oturuyordu. Üzerinde üniforması vardı –tişört eksikti.

“Günaydın Uyuyan Güzel,” dedi adam.

“Ne oluyor be?”

Jack gaddarca gülümsedi. “Bree'yi çalıntı mangırlarla yakaladın, tüm itiraflarını telefonuna kaydettin, vuruldun, ameliyat oldun –bu arada şanslı orospu çocuğunun teki olduğunu söylemeden geçemeyeceğim– ve kızı kaptın.”

Luke Ali'ye baktı. Darmadağınık saçları yüzüne düşmüştü. Hafif aralık ağzından Luke'un koluna salya akıtıyordu. Adam onu hiç bu kadar güzel görmemişti.

"Uyandırma," dedi Jack. "Zor bir gece geçirdi."

Luke'un kalp atışları hızlanınca monitörlerden biri uyarı verdi.

Jack ona doğru eğildi. "Sakin ol, dostum, o iyi. Sadece polisler geldiğinde elinde silahla yakalanmış. 911'e eli silahlı manyak bir kadınla ilgili ihbar verilince de..."

"Tanrım." Luke kadına dokunmak istedi ama sağlam kolunu hareket ettiremedi. "Peki, polisler—"

"Kızı senin üzerinden yaka paça alıp almadıklarını mı soracaksın? Evet. Ali'yi biraz hırpalamışlar." Jack tek elini havaya kaldırdı. "Bir şeyi yok. Telefonun harika iş çıkarmış, ayrıca Bree her şeyi itiraf etmiş. Önce buraya gelip senin ameliyata alındığını görünce belki bir şey yapabilirim diye polis merkezine gittim ama Ali zaten serbest bırakılıyordu. Onu buraya getirdim, hâlâ da buradayız."

"Her şey bitti mi yani?"

"Biraz zor oldu ama evet. Günü kurtardın, adamım."

"Ali kurtardı," dedi Luke.

Jack başını iki yana salladı. "Ben senin kurtardığına eminim."

"Hayır. O beni kurtardı," dedi Luke. "O..." Adam gözlerini kadının üzerinden çekemiyordu. "En başından beri onu kendimden uzak tutuyordum."

"Deniyordun demek istedin herhâlde."

Luke kahkaha atacakken hissettiği acı nefesini kesti. "Ah, Tanrım, güldürme beni." Oldukça dikkatli bir nefes alıp yavaşça geri bıraktı. "Denedim. Ve o, bunu başarabileceğimi düşünmeme izin verdi."

“Seni seviyor.”

Luke’un bakışları yeniden Ali’ye değdi. “Evet.” *Onun mucizesi.* “Şu işe bak ki öyle.”

“O kötü tavırlarınla suratsızlığını düşününce,” dedi Jack, “sevilmeyecek bir yanını bulamıyorum.” Duraksadı. “Sen onu seviyor musun?”

“Kendi hayatımdan daha fazla.”

“Kendini benimle kurşunların arasına koyduğunda gayet net anlaşıldı,” dedi Ali, başım adamın omzundan yavaşça kaldırarak. Gözleri Luke’unkilere kenetlendi.

Luke, kadının yüzündeki her bir çizgide kaygı, gerginlik ve korku görüyordu. “İyiyim ben,” dedi ve Jack’e döndü. “Değil mi?”

“Şey, Büyük Beyzbol Ligi atıcılık kariyerin bitti ve fizik tedavin baya zorluk çıkartacak,” dedi Jack, “ama kolunla omzun iyileşecek. Ruh hâline gelince, o ayrı bir dava. Ha, başka iyi haberler de var –Ben geri dönüyor. Senin aksine tek parça hâlinde dönüyor.” Ayağa kalktı, gerildi ve Luke’un bandajlardan fırlayan eline çok hafif bir yumruk attı. Yatağın etrafından dolanıp Ali’yi alnından öptükten sonra odadan çıktı.

Ali gözlerini Luke’un üzerinden bir saniye bile ayırmadı. Dün gece hayatının en uzun gecesiydi – Luke buradayken polis merkezinde tutulmuş, sonra da ameliyathanenin bekleme salonunda Jack ile birlikte saniyeleri saymıştı.

Luke planladığı gibi San Francisco’ya gitmiş olsaydı bunlar yaşanmayacaktı. Ama o, Ali’nin hayatını bir düzene sokması için yardım etmeyi seçmişti ve bu neredeyse kendi hayatına mal oluyordu.

“Yeter,” dedi adam pürüzlü bir sesle. Gözleri her şeyi yakalıyordu. “Kendini suçlamayı bırak.”

Kadının boğazı o kadar yanıyordu ki konuşamadı. “Benim için kendini kahrolası bir kurşunun önüne atın, Luke.”

Adam sağlam kolunu kaldırıp kadının yüzünü tuttu. “Senin için her şeyi yaparım, Ali.”

Bu dediğinin doğru olduğu kesin bir şekilde anlaşılmıştı; kadın ciddi bir ifadeyle adama doğru eğildi. “Her şeyi mi?”

“Her şeyi.”

“O zaman sev beni,” diye fısıldadı kadın.

Adam parmaklarını kadının saçında gezdirip başıboş tutamları yüzünden geriye attı. “Olur,” dedi sakince.

Kadın, kalbinin biraz daha şişerse kaburgalarını kıracağını hissetti. “Bir şey daha istiyorum.”

Adam gülümsedi. “Hayatımdan, kalbimden ve ruhumdan başka bir şey daha mı?”

Kadın bu soruya gülerek cevap veremedi. “Seni sevmeme izin ver.”

Adamın gülümsemesi dondu. “Ali—”

“San Francisco’da olman umurumda değil. Kahretsin ki benden bunu isteseydin oraya taşınırdım bile. Seni seviyorum, Luke. Bana evine izinsizce girmiş çıplak ve delirmiş bir kadınmışım gibi baktığın o ilk andan beri seni seviyorum.”

“Sen *zaten* o an çıplak ve delirmiş bir kadındın.” Adam parmağını kadının şakağından çenesine kadar indirdi. “Bunu düşünmen gerekiyor, Ali. Beni sevmek kolay bir şey değil. Ben inatçı biriyim; haklı olmayı severim. Yatağımı çok nadir toplarım. Lanet anahtarlarımı asla bulamam. Son olarak da, seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı yakıyor. Seni severken ölebilirim hatta, bu da beni kısa vadeli bir bahse dönüştürüyor.”

Ali'nin kalbi ağzında atıyordu; gülmekle ağlamak arası bir ses çıkartarak elini adamın sağlam olan omzuna koydu. "Ben zaten senin bir katır kadar inatçı olduğunu biliyorum. Ve haklı olmana da izin verebilirim –bazı zamanlar en azından."

Adamın gülümsediğini görünce başını kaldırdı. "Ayrıca toplanmamış bir yatak benim için problem değil," dedi sessizce, "çünkü yatağı bozma endişemiz olmadan istediğimiz zaman içine geri girebiliriz."

Ali, adamın elini sırtında hissetti. "Sen benim başıma gelen en iyi şeysin," dedi Luke, tüm içtenliğiyle. "En iyisi." Kadını öpebilmek için kendine doğru çekti ve–

"Öhö."

Ali, Luke'dan uzaklaşıp arkasını döndü. Sawyer ve belediye başkanı kapı aralığından bakıyorlardı.

"Luke," dedi Sawyer, adama başıyla selam verirken. "Ali."

Hüzünlü olduğu anlaşılan başkan da onları selamladı.

Ali bu iki adamı da dün gece polis merkezine görmüştü ama ikisiyle de konuşmamıştı. Gece hareketliliği yüzünden Sawyer'm işi başından aşkındı. Merkeze getirildiğinde hâlâ yaptığı aptallık yüzünden hüngür hüngür ağlıyor olan Bree'nin haberini aldığına şüphe olmayan Tony ise yorgun ve vakur görünüyordu.

Şu an ise hem Sawyer hem başkan aynı şekilde görünüyorlardı.

Sawyer, Luke'a "Hâlâ iyi olduğuna emin olmak istedim," dedi.

Adamın dudaklarında ufacık bir kırım belirdi. "Daha kötülerini de görmüştüm."

"Ona eminim. Bunu sen olmadan bu kadar çabuk halledemezdim."

"Ali sağ olsun," dedi Luke.

Sawyer başını salladı. “Biliyorum. Denetimini kaçırdığını da biliyorum. Amir O’Neil’i aradım. İşe sen olmadan devam ediyorlarmış ama işin hâlâ güvende.” Bakışları Ali’ye kaydı. “Bu sabah tüm sosyal medyayı sallamışsın.”

“*Bahtsız Çiçekçi Her Şeyi Mahvediyordu* başlıklarını mı kast ediyorsun?”

Adam gülümsedi. “Ben galiba *Calamity Jane* ve *Annie Oakley* referanslarıyla ilgili olanı görmüşüm...”

Ali homurdandı. Luke gülecek gibi oldu ama hissettiği acıyla aniden iki büklüm oldu. Ali hızla adama doğru döndü.

“Ziyaretimiz kısa olacak,” dedi başkan. “Açıkgası ben, Bree’nin bu olaydaki rolü karşısında dehşete kapıldım.”

Ali, adamın Bree’den *eşim* diye bahsetmediğini fark etmeden edememişti. Belli ki Bree’nin o sıfatı kullandığı günler mazide kalmıştı.

Tony, Ali’ye baktı. “Şunu hemen göstermek istiyorum.” Adam cep telefonunu çıkartıp bir video açtı.

Videodaki mekân, huzurevinde Ali’nin sınıf olarak kullandığı odaydı. Tüm yaşlılar oradaydı; tüm ekran endişeli, kırış buruş yüzlerle dolup taşmıştı.

“Senden asla şüphelenmemeliydik, Ali,” dedi Bay Wykowski.

“Seni seviyoruz; sana hayranız,” dedi Lucille.

“Burada kal,” dedi Bay Elroy.

“Lütfen,” dedi Bay Lyons.

Bayan Burland’ın ağzını bıçak açmıyordu. Lucille kadının koluna şaplak attı. Bayan Burland, sinirli bakışlarını önce Lucille’e, ardından kameraya çevirerek, “Bir avuç meraklının seni buradan kovalamasına izin vermeyecek kadar zeki olduğunu biliyorum, Ali Winters,” dedi.

Son Söz

İki hafta sonra Ali, pek sabit tutamadığı ellerinin arasında çay ve kahve bardaklarıyla dolu bir tepsi taşıyordu. “Çok gerginim.”

Omzu hâlâ bandajlara sarılı olan fakat her geçen gün daha iyi hareket edebilen Luke eğilip kadını öptü. “Becereceksin.”

Leah, “Seni becerdiği gibi mi?” diye espri yaptı. Kadın, yeni çiçekçi dükkânının açılış töreni için hazırlamış olduğu hamur işleriyle dolu ikinci tepsiyi eline aldı.

Ali’nin Çiçekleri.

Ali kira anlaşması imzalamıştı ve resmi olarak pastanenin yanındaki dükkâna geri dönmüştü.

Hep istediği şeydi bu.

Kasabanın yarısı açılışta, diğer yarısı ise yoldaydı.

“Beni ne zaman isterse becerebilir,” dedi Luke ve Leah’ın tepsisindeki kremalı puflardan birini alıp ağzına tıktırdı. Ali’ye vanilyalı, tatlı, ufak bir öpücük daha verdi.

Kadın zevkle inledi. Adamın sıcacık mavi gözlerine bakmak bile sinirlerini yatıştırmaya yetiyordu. Luke onun dayanağıydı.

Ali de Luke'un dayanağıydı ve buna hâlâ inanamıyordu. Luke ona inanıyor, güveniyor, ihtiyaç duyuyordu. Onu istiyordu.

Luke, Reyes değerlendirmesi için San Francisco'ya gitmiş ama rapor süresi sona ermediği için vakit kaybetmeden Şanslı Liman'a geri dönmüştü. Sawyer'm ona yaptığı iş teklifini kabul edecekti. Ali, Luke'un burada, Şanslı Liman'da kalıyor olacağını duyduğunda havalara uçmuştu.

Luke, kadını kendisine bakarken yakalayınca elindeki tepsiyi bırakmasını işaret etti ve sağlam olan koluyla onu kendine doğru çekti. Başını eğip dudaklarını Ali'nin kulağına bastırdı. "Seni bana bu şekilde bakarken yakalamaktan asla bıkmayacağım. Bana şu an sahip olmalıymışsın gibi..."

Kadın kahrkaha attı ve Leah'nın yakınlarda olmadığından emin olmak için etrafını kolaçan etti. Leah çok yakında değildi. "Sana yeni sahip oldum," diye fısıldadı. İnsanlar buraya gelmeye başlamadan önceydi bu. "Ve sana o şekilde bakmıyordum. Bilmen gerekiyorsa söyleyeyim, benim olduğuna inanmadığımı düşünüyordum."

"İnan." Adam, kadının gözlerine bakabilmek için geri çekildi. "Ben tüm kalbim ve ruhumla sana aidim ve..." Kadın, o sondaki "ve"nin anlamını karnında hissettiği sertlikle anlayınca kahrkaha attı.

"Benden şimdiden bıktın mı?" dedi adam; sesinden gülümsemediği anlaşılıyordu.

"Henüz değil. Ya sen?"

Adamın gözleri karardı ve kadını bir kez daha öptü. "Asla."

Ali'nin kalbi bir iki saniyeliğine durdu. "Asla uzun bir süre zarfı," dedi.

Adamın kısık sesi oldukça emindi. "Ben de buna güveniyorum."